FREI TAMÁS

2015

A KÁOSZ ÉVE ÉS A MAGYAR ELIT HÁBORÚJA



Frei Tamás

2015

A káosz éve és a magyar elit háborúja

Ulpius-ház Könyvkiadó Budapest, 2013

Magyarország beteg kentaur.
Senki se tudja, hogy állat- vagy emberorvos kell-e a gyógyításához.

De az orvosok itt vannak. Mi magunk!

(közismert magyar gondolkodó 2011-ben)

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

A regény szereplőit a képzelet szülte. Bármilyen hasonlóság létező személyekkel csakis a véletlen műve lehet. Különös tekintettel vonatkozik ez Kocsis Zsolt, Kengyeles Sándor, Simonka Antal és a hatvanas éveiben járó magyar miniszterelnök személyére.

A „díszletek" viszont többnyire valóságosak. A kitalált figurák – néhány indokolt kivételtől eltekintve – létező helyszíneken mozognak. A regényben szóba kerülő és dátummal jelölt múltbeli események többségükben megtörténtek, mint ahogy részben valóságosak azok az összefüggések is, melyek a kitalált szereplők világát ebben a történetben körbefonják.

Az André-trilógia előző két kötete is hasonlóan készült, legutóbb három bankár mégis azt gondolta, hogy ő a Bankár. Számomra érthetetlen módon magukra vették ezt az „inget".

Kár!

Abból a szempontból vagyok csak hálás érte, hogy az emiatt velem történtek Magyarország újabb összefüggéseit világították meg előttem. A tanulságokat természetesen beleírtam ebbe a regénybe. És egyúttal persze köszönet azoknak is, akik segítettek.

Mert voltak ilyenek.

Méghozzá elég sokan.

Hiszen mindig súgnak. Elsősorban a valamiért magukra „ismerők" és a mindent túlreagálók környezetéből. Mert ezek szerint őket sem szereti mindenki. Az összes munkatársuk, minden vacsorapartnerük és valamennyi szomszédjuk.

Ráadásul egymást sem kedvelik... és csak jönnek, mondják és súgják a másikról!

Pedig ez csak fikció!

Úgyhogy felesleges bármi mást beleképzelni! Kitalált történet a jövőből. 2015-ből.

PROLÓGUS

Mogadishu – Szomália

történetünk kezdete előtt két évvel, 2013-ban

A koromfekete Gazella helikopter 300 kilométeres sebességgel, nyílegyenesen közelített Mogadishu partjai felé. A

gép olyan alacsonyan repült, alig húsz méterrel a víz felett, hogy a rotorja az Indiai – óceán nyugodt hullámaiból hófehér permetet szívott maga után. Mint amikor az égen egy vadászbombázó kondenzcsíkot húz, úgy lehetett a Gazella mögött is sok száz méteres zuhanyfelhőt látni.

A francia hadsereg különleges kommandója a Jeanne d'Arc helikopterhordozóról szállt fel háromnegyed órával korábban. A nyílt óceán felől közelítettek, egyetlen céllal. Abdirahman Hassant készültek a másvilágra segíteni, az al-Kaidához tartozó szomáliai terrorszervezet, az iszlamista al-Sahab egyik irányítóját.

Reggel kilenc óra tíz perc volt. A helikopter első két ülésében a pilóták mintha üvegbuborékban lebegtek volna, minden irányban kiláttak maguk körül. Ahogy a gép elnevezése is sugallta, a Gazella könnyű, hártyavékony, de azért golyóálló szerkezet volt, szénszálas anyagokból készült. Az alig háromméteres törzs első fele labdaszerű üveggömbként borult a személyzetre. Látniuk kellett mindenfelé, mert ezt a helikoptert éles manőverekre, szabad szemmel végrehajtott akciókra tervezték. Nem a magasságmérőt és nem is a radarjeleket követve kellett irányítaniuk, hanem maguk köré nézve, figyelve és érzékelve mindent, még az utcai villanyvezetékeket is. „Dodzsemérzés" – mondták róla a pilóták. Mögöttük ketten ültek. Ütésálló laptoppal a térdén az irányítótiszt, aki a Jeanne d'Arcról befutó utasításokat, helyszínkoordinátákat és a Mogadishu felett 15 kilométerrel köröző robotrepülőgépek adatait szűrte meg, mellette pedig a behunyt szemmel lazító mesterlövész.

A sötét szemű, magas férfi tegnap este érkezett a Jeanne d'Arc fedélzetére, de a híre megelőzte. Néhányan tudni vélték, hogy pár évvel korábban ő számított a francia idegenlégió egyik legjobb lövészének. Az egykori öttusázó afgán és afrikai akcióiról sokan sok mindent tudtak, vagy legalábbis sejtettek.

A francia hadseregben gyorsan terjednek a hírek, és még könnyebben születnek a legendák.

A helikopterhordozón négyen is szolgáltak azok közül, akik pár hónappal korábban részt vettek a francia hadsereg balul sikerült szomáliai túszmentő kísérletében. 2013 januárjában a francia hírszerzés akciószolgálatának ötven kommandósa öt helikopterrel repült be Mogadishu déli zónájába, és megpróbálta kiszabadítani az akkor már három és fél éve fogva tartott francia titkos ügynököt, Denis Allexet. Az al-Sahab 2009-ben egy mogadishui szállodából rabolta el a férfit Abdirahman Hassan vezetésével.

A kommandósok helikoptereit már a leszálláskor észrevették, háromnegyed órás tűzharc alakult ki, végül a franciák visszavonultak. Tizenhét szomáliait öltek meg, de két katonát elvesztettek. Közülük az egyiknek a holttestét nem tudták magukkal vinni, őt az al-Sahab másnap Mogadishu főterén látványosan meggyalázta. A fogva tartott túszt, Denis Allexet pedig nyilvánosan kivégezte.

A ma reggeli akciót személyesen a francia titkosszolgálat főnöke, Bernard Didier rendelte el. Ő gondoskodott a mesterlövész kiválasztásáról is, állítólag személyes ügyének tekintette a bevetést. A Jeanne d'Arc fedélzetén azt beszélték, hogy

mindhárom férfi jól ismerte egymást. A meggyilkolt túsz a kémfőnök Bernard Didier egyik régi bajtársa volt még Libanonból, a mesterlövész pedig együtt szolgált vele Afganisztánban és aztán egyszer egy libériai akcióban is.

Megkérdezték ezt tőle tegnap este, de nem válaszolt. Két órán át tisztította a fegyverét, aminek csodájára járt a hajó legénysége. A franciául szinte akcentus nélkül beszélő exlégiós több mint száz éve kifejlesztett brit puskát használt, egy L42 Enfieldet. A forgótolózáras fegyverbe tíz lőszert lehetett betárazni, közvetlenül a ravasz előtti tokba, ahol a nehéz diófa puskatus könnyű nyírfába olvadt át, precíz eresztékekkel.

A hajó fedélzetén kérdés nélkül is tudta mindenki, hogy mit látnak. A mesterlövész fegyverek Rolls-Royce-át, abból is egy tökéletes példányt a hatvanas évekből. A puskák világában ez már oldtimernek, igazi antik példánynak számított. Átalakították korszerű NATOtöltényekhez, mégis olyan finomra csiszolt, milligrammpontosan kiegyensúlyozott manufakturális szerkezet volt, amilyet ma már nem gyártanak.

A férfi 52 darabra szedte szét. Egyesével tisztította ki és olajozta át az alkatrészeket, száraz sivatagi levegőre készítve fel a puskát. Ajándékba kapta, de hogy kitől, azt nem árulta el.

Már késő éjszaka volt, amikor a hajó másodtisztje a gyári szám alapján az interneten megtalálta a fegyver nyomát. 2011-ben az Icollector meghívásos árverésén cserélt gazdát utoljára 79 ezer dollárért.

Igazi Rolls-Royce volt, valóban.

A Gazella elérte a partszakaszt, a mogadishui kikötő északi oldalát. Amikor bezúgtak a földszintes homokváros fölé, a zöldeskék víz csillogása hirtelen vakító fehérségbe csapott át.

– Harminc másodperc – ordított hátra a pilóta a dübörgő rotorzajban, és a megbeszéltekszerint balra billentette a gépet. A mesterlövész felnézett, de csak most, amikor már a hófehér épületek fölött repültek. A vakító homokvárost így könnyebben szokta meg a szeme. Ha a zölden csillogó vízfelületről kellett volna átállnia, akkor a kontraszt miatt a pupilláján percekig szürke folt zavarta volna a látómezőt. De ő nem akart hunyorogni, mert ennyi ideje már nem volt.

Harminc másodperc múlva lőnie kell.

Egyetlen rántással hátralökte a tolóajtót. A zár fémes kattanással beleakadt a Gazella fémtámasztékába. Az ajtó kinyílt, és aztán úgy maradt. A katona derekához karabinerek csatlakoztak, a rajtuk keresztülfűzött hegymászókötelek egészen a helikopter plafonjáig futottak. Úgy rögzítette a testét a himbálózó géphez, mintha bábszínházi figura lenne.

Nem tudott kiesni.

Az ajtórésen keresztül fullasztó hőség csapott az arcába, bőrét élesen szurkálták a felkavart homokszemek. Égett gumiszagot érzett, és hirtelen meghallotta az arab piac zsivaját. Lenézett és látta, hogy most zúgnak el felette. Egyetlen pillanatra még a szürke, lepedőruhás embereket, a zsúfolt tömeget is észlelte.

– Tizenöt másodperc – számolt kiabálva a pilóta, és egy kihalt körforgalom fölött élesen átfordult a Bondihere útra. A

romos utcákon nem lehetett autókat látni, nem közlekedett senki, csak járókelők.

Mintha lebegő autóval érkeznének, olyan alacsonyan röpültek. Itt is felvertek maguk mögött mindent, porhurrikánt húztak keresztül a városon. A házfalak dübörögve verték vissza a helikopterpropeller tompa suhogását. A függönyöket kifelé tépte a Gazella-huzat, ahogy a gép kiszívta a levegőt az épületekből.

– Öt másodperc – jött a pilóta utolsó jelzése az érkezés várható időpontjáról, miközben az irányítótiszt is elkiabálta magát.

Az uszoda déli részén, a szálloda felé eső oldalon fekszik, látja az infra, pozitív felismerés, szakállas arc, fehér ing, szemből menjünk! – És már lendültek is.

Híva – Üzbegisztán

történetünk idején, 2015 áprilisában

részlet a fogva tartott magyar miniszterelnök naplójából

„Mi történt? Hogyan kerülhettem épp ide, ebbe a száraz homoklyukba? Ha kiírnám magamból, az talán segítene. Ha látnám a betűket a papíron, akkor esetleg könnyebben megérteném az okokat. Ha átgondolnám újra. Mert egyébként tényleg olyan, mintha nem is velem történne. Annyira lidérces, annyira valószerűtlen. Miért pont én? Miért most? És miért így?

Szerencsére nem félek. Furcsa. A repülőn még azt hittem, hogy félni fogok, és mégsem. Nem tudok aludni, igen, étvágyam sincs, mégse félek. Ez inkább csak düh. Ilyesmit

érzek. Felháborodást, amiért ezt meg merik tenni velem! Ezek!

Keresem a szavakat... de nehezen találok megfelelő kifejezést rájuk. Csak útszéli jelzők jutnak az eszembe.

A plafon alatti pici ablakrésen szagok szűrődnek be, éjszakánként még homokot is befúj a sivatagi szél. Puha, szinte púderszerű itt a homok. Illatos. Ez is milyen érdekes. Korábban sokat olvastam a bezárt emberek érzékeinek az ébredéséről. És tényleg. Kétnapnyi fogság után már úgy érzem, hogy a homoknak illata van. Sőt, ma reggel a távoli müezzin fáradt hangját is meghallottam, ahogy az adzánt, az imára hívó monoton szöveget kántálta. Az üzbég szóval együtt kenyérszag is érkezett, az utcán sütött mazsolás obi non égett illata.

Hangok és szagok! Mindegyiket ismerem. Elvégre a családom, ugye. Aki idehozott, nem is sejti, hogy én errefelé valójában otthon vagyok.

Jobban, mint ő, valószínűleg.

Nincs hideg, még éjszaka se, ilyenkor áprilisban már amúgy is melegszik a sivatag. Húsz fok lehet, vagy talán annál is melegebb. Nem fázom. Innen, ebből a régi, sárfalú épületből nézve Üzbegisztán akár meseország is lehetne. Illatos, meleg, csendes. Pedig valójában borzalmas szemétdomb. Bástyája a zsebre dolgozó magyar poligarchák középázsiai seftjeinek. Mi másért is kerülnék én most épp ide?

Po-li-gar-cha! A kedvenc szavam: a politikus összeolvadása az állami megrendelésekből milliárdossá váló oligarcha

típusával. Akikből azért szintén akad jócskán a magyar ugaron. Mármint a tisztán csak oligarchákból.

A poligarcha viszont a magyar gazdasági evolúció magasabb rendű állatfaja. Az elmúlt pár év ijesztő korcsa. A politikusi álruhába bújt seftkirály, aki egyszerre mind a kettő!

Politikus és oligarcha egy személyben.

Poligarcha!

Amikor a magyar állam ügyeiben tárgyal, valójában akkor is zsebre dolgozik, és a saját bizniszét intézi. Azerbajdzsán, Grúzia, Türkmenisztán, Kazahsztán és Üzbegisztán. Ki figyelt arra oda az elmúlt években, hogy miért és hogyan szedték meg magukat ebben a régióban a magyar poligarchák. És persze a haverjaik, a csendes, névtelen, háttérbe húzódó igazi mágnások, a tisztán csak oligarchák. Borzalom, tudom. Tisztáznunk kellene ezt is meg még rengeteg más dolgot. Egyszer és mindenkorra. Nem pedig bárgyú aggyal elhinni, hogy Üzbegisztán a szövetségesünk, és ezért aztán demokratikus meseország. A friss és új keleti szellő.

A város szélén lehetünk, mert a müezzin hangja messziről jön, nagyon messziről. Napközben az imák, a *szalátok* között nem is hallok semmi mást, csak a csendet. Itt valahogy nincs utca, tág lehet a tér, valószínűleg a sivatag szélén vagyunk, mert amint feltámad a szél, azonnal homokot fúj be az ablakrésen.

Pontosan nem tudom, hogy hová hoztak, mert nem látok ki. A plafon alatti keskeny lyuk túl magasan van, ráadásul középen vasrúd osztja ketté. Még egy gyerek se férne ki rajta.

Mi lett volna, ha?. Állandóan ez jár a fejemben. Nézem a smirgliszerű, sárga homokfalat, és azt kérdezgetem magamban, hogy mi lett volna, ha nem vállalom. Sőt, mi lett volna, ha – visszagondolva egészen 2006-ig –, mi lett volna, ha Gyurcsány Ferenc nem mond le? Ha ragaszkodik a hatalmához? Mi lett volna, ha 2006-ban az őszödi beszéd és az októberi véres utcai összetűzések után nem távozik önként, hanem kibírja mondjuk 2010ig?

Akkor is itt tartana most Magyarország?

Mi lett volna, ha Gyurcsány lemondása után nem írnak ki azonnal választást Magyarországon? És mi lett volna, ha azt 2007-ben nem Orbán Viktor és a Fidesz nyeri?

Akkor a 2008-as gazdasági világválság nem Orbánt, hanem Gyurcsányt sodorta volna el? Úgy, ahogy Orbánt és a Fideszt elvitte? A feltartóztathatatlan adósságlavina, a svájcifrankhitelek tornádója, az összeomlás előtt kényszerűen felvett nemzetközi hitel. A törlesztés nyomora! És ha így történt volna, ha Gyurcsány a végletekig marad, ha makacsul és értelmetlenül ragaszkodik a hatalmához, akkor utána mi következik? Nálunk is alakul valamiféle szakértőkből álló kormány? Választások nélkül persze! Mondjuk 2009-ben? Mint ahogy Olaszországban Berlusconit felváltotta Mario Monti. És egyébként is:

Magyarországon ki lett volna az emberek akaratától teljesen függetlenül hatalomba segített, úgynevezett technokrata kormányfő? Létezik egyáltalán ilyen Budapesten? Vagy csak egyik és másik oldal van, körülvéve zsebtolvajokkal?

Ha nem mond le Gyurcsány 2006-ban, ha nem nyer választást Orbán 2007-ben, ha nincs világválság 2008-ban, ha nem borulnak be százezerszám a felelőtlenül felvett, mérgező devizahitelek, akkor hogyan alakul a sorsunk? Magyarország jövője? Négy évvel ezelőtt akkor is ezek kerülnek hatalomra? És most ugyanitt tartanánk?

Vagy akkor a magyarok józanabbak lettek volna? És a választásokon nem lendül ki ennyire az inga?

De hát kilendült. Orbánra haragudtak meg a tömegek, az ő nyakába varrtak ezerféle korrupciót, mert bűnbak mindig kell. A megnyugtató magyar érzés, ugye, hogy mindig más a hibás. Nem mi. Nem mi vettünk fel svájcifrank-hitelt, nem mi akartunk többet, mint amennyi jár. Nagyobb autót és lakást, szebb városi buszokat, tengerparti nyaralást és persze ingyen oktatást. Ausztriai életet harmadannyi pénzből, feleannyi szakértelemmel.

Áhh... dehogy! Ellopták, tolvajok, börtönbe velük. Ez így sokkal egyszerűbb, ezt elhinni.

Orbán lett hát a bűnbak 2011-ben.

De ha korábban nem mond le, és hatalmon marad, akkor biztosan Gyurcsány is az lett volna.

De így Orbán bukott nagyot, csak mert képtelen volt az országot a rendszerváltozás utáni húsz év amatörizmusából talpra állítani. Ahonnan persze nem is lehetett. Utána pedig már csak ezek maradtak.

Ezek!

A megnyomorodó, elszegényedéstől remegő magyarok őket röpítették hatalomba. Ezeket a demagógokat. És jött

négy kiábrándító év, amikor száz- és százezrek döntöttek úgy, hogy nem akarnak asszisztálni a zsebsztálin szkanderozásához. És elmentek. Milyen találó kifejezés, ugye? Múlt héten olvastam a New York Timesban. Hogy az elmúlt négy év értelmetlen szkanderozás volt Magyarországon. Egy balkáni zsebsztálin felesleges, időherdáló szélmalomharca mindenkivel.

Egyetlen tapodtat sem léptünk előre, minden ott tart, mint 2011-ben. Majdnem zéró fejlődés, szinte ugyanakkora államadósság és munkanélküliség, sok tízezer tönkrement cég, kicsit rosszabb árfolyamok és versenyképességi mutatók, mi mégis minden napot úgy éltünk meg ebben a négy évben, mintha háború dúlna körülöttünk. Sok hűhó semmiért.

Végül persze csak-csak eljött az újabb választás ideje. Amire milliók vártak. Nagy nehezen, de megtartották. Most, 2015-ben! Pár napja. És ez történt. Ez a borzalom.

Én pedig ezek után már végképp képtelen vagyok megszabadulni a gondolattól, hogy a nyírkai jóslatnak igaza van. Nem hiszek persze a jövőlátók bölcsességében, de abban igen, hogy aki ezt a jóslatot írta, az jobban ért minket, mint mi saját magunkat.

A tizenkilencedik századi felvidéki jövendölés, aminek lejegyzett változatára a legenda szerint táltosok leltek 1947-ben. Badarság persze, hiszen ha évtizedekkel ezelőtt már megtalálták, akkor miért csak 2006-ban került elő?

Valószínűleg mese az egész táltosostul, turulmadarastul. De 2006-ban végül mégiscsak publikálták. Akkor már

biztosan. Igazolható, őrzi a Google keresője, bárki ellenőrizheti.

Én már kívülről ismerem az egész versszerű jóslatot. Idemásolom az utolsó tíz évünkre vonatkozó részt. Rémisztő, hiszen 2006 óta minden egyes sora beigazolódott. Azóta minden megtörtént Magyarországon.

A csősz tolvaj, a bakter rabló, a bíró cinkos.

A különb nem viszi sokra, mert irigylik.

Ki-ki rántja lefelé a másikat – az országot együtt.

Lenézett népek mögött kullog a magyar!

A nemzet talpa alatt röpülő szőnyeggé válik a föld!... Már mindent elkótyavetyéltek.

Csak alantas szolgálatok maradnak, égbekiáltó árulások...

Kettészakad a nemzet.

Lángra lobban az ország.

A lángot vér oltja.

Magyar magyart gyilkol.

Persze van folytatása is. Nem az a vége, ami az elmúlt napokban történt, hogy egymásnak esünk. A nyírkai jóslat utolsó négy sora sokkal inkább reménykeltő jövendölés. De azt a részt egyelőre mégsem merem idemásolni, mert nem akarom elkiabálni, és azt kívánom, hogy bárcsak az én történetemnek is úgy lenne vége, mint a nyírkai jóslatnak.

Mert akkor kiszabadulok!"

Budapest – Magyarország

pár nappal korábban

Minden lepusztult volt, ócska és igénytelen. A dobozszerű rendőrségi asztal, amit feltehetően funkcionálisnak képzelt a szocializmus igénytelenségében felnőtt tervező. Tervező? Ezt nem kellett megtervezni, gondolta André, egy ilyen kocka formájú asztalt, aminél ez a nyomozó ül, ilyet Fruzsika már háromévesen tudott rajzolni. Fruzsika egyébként most már sokkal idősebb, jelentősen öregebb, most már három és fél éves. Épp a múlt hónapban ünnepelték a három és feledik születésnapját. Vagyis ha pontosan kiszámoljuk, hozzáadva az azóta eltelt négy hetet, akkor Fruzsika tulajdonképpen ma már hároméves és hét hónapos.

Az állandóan pislogó, koromszemű mini-Adrienn, ez a kalózkislány, André visszakapott élete, száguldó tempóban cseperedett. André legalábbis úgy érezte, hogy rohan vele az idő, és ő állandóan lemarad valamiről. Pedig nem is. Ha Adrienn hagyná, akkor Fruzsikának nem csak éves és féléves születésnapjai lennének, hanem negyedévesek is.

Mint ahogy voltak is, csak titokban. Mivel Adrienn már a feles szülinapokat is megmosolyogta, hát a negyedeseket André magában ünnepelte. Egyetlen pohár bor társaságában. Azok voltak az ő emléknapjai. Az előző életéből elrabolt kisfiú, Dávidka minden egyes kihagyott születésnapjának az emlékezete.

Ilyenkor sokkal inkább rá gondolt, nem a valamiért állandóan nagyon komoly tekintetű Fruzsikára. Inkább Dávidra, az ő révén pedig saját magára, a múltjára.

Amúgy nem szeretett az emlékei között időzni, de negyedévente csak így, egymagában borozgatva igen. Adrienn elől is eltitkolta, hogy gondolatban néha visszapörgeti a múltbeli, kihagyott születésnapokat. Hogy akkor épp hol lehetett, amikor Dávidka... és itt hosszú volt a sor. A bort ilyenkor lassan, körkörösen forgatta a pohárban, mintha csak valamiféle varázsital lenne, amiben megláthatja és persze meg is értheti a múltat.

Pedig csak az élet volt ilyen. Telt az idő, és szétcsúsztak az évtizedek. André legalább tíz évvel volt idősebb a valós koránál. Ennyivel élt, látott és tapasztalt többet. Viszont a teste tízzel fiatalabbnak tűnt. Fordítva szokott ez lenni, de vele így esett. A sors megtekerte az életét.

A negyedéves születésnapokon talán azért nézte órákig a vörösbor áramlását, ő legalábbis ezzel magyarázta a merengést, mert próbált egyensúlyt találni, és nyugalmat hazudni az elrabolt évekért. A légióban és a háborúkban eltöltött évekért.

Ahogy most eszébe jutott a kislánya, a világra felnőttesen szegeződő zöld szeme, a három és fél évesnél idősebbnek tűnő gyerekarc, André gondolatai elhagyták a rendőrségi kihallgatószobát. Újra látta a legutóbbi születésnapi tortát, ami valójában nem is torta volt, hanem csak extra nagy, csokival töltött eklerfánk. Adrienn kedvence. A süti amit még Nizzában kedvelt meg, és amit azóta is imádott. Erről aztán

Buenos Aires jutott André eszébe, mert valamiért Buenos Aires állandóan az eszébe jutott. Az ígéret, hogy mindig itt lesz. Itt marad, ebben az életben. A Tortoni kávézóban ígérte ezt meg, Argentínában, évekkel ezelőtt, de megint csak titokban, ki nem mondva, és csak magának. Adrienn legfeljebb sejthetett belőle valamit, rájöhetett a hosszú, néma csendből.

Adrienn az argentin kávéházban mutatta meg neki Fruzsika magzatfotóját. A hathetes képről akkor persze még nem tudták eldönteni, hogy kislány lesz, vagy kisfiú, de André tartotta a szavát. Ha már a sorstól megint kiérdemelt egy gyereket, akkor semmi más nem lesz fontosabb, mint hogy felnevelje. Hogy vigyázzon rá.

Le fogja győzi a múltját, bármi történt is, és bármit műveltek is vele. Ezt ígérte meg magának akkor és ott, a Tortoniban.

Végül kislányuk született, akit aztán úgy féltett André, mint ahogy az anyukák szokták a gyerekeiket félteni. Náluk felborult a szereposztás, az ő családjukban Adrienn harcolt azért, hogy az apja hagyja már edződni azt a lányt, különben a szél is elfújja majd. Talpraesett csak akkor lesz, ha hagyják esni.

De André nem volt erre képes, inkább ünnepelte negyedévente, vigyázta, óvta, túlaggódta. Elkényeztette. Becézte. Túlzásba vitte.

Fruzsi, Fruzska, Fruzsika, Fruzsina, Fruzsinka, sőt néha még Ruzsinka is, ennyiféle néven becézte a hosszú, vékony, egyenes hajú kislányt, aki talán épp ezt a dédelgetést próbálta kompenzálni az állandóan komoly tekintetével. Adriennek

legalábbis ez volt a teóriája. „Addig kényezteted, amíg matematika-professzornő nem lesz belőle, önvédelemből" – próbálta elviccelni André állandó aggódását, mert érezte, hogy a férfi mekkora erővel küzd az emlékeivel. Még ha nem beszél róla soha, akkor is.

André hosszú lába alig fért el az iskolapadszerű, nyikorgó rendőrségi széken. A végtagjait valahogy begyűrte a farostlemezből préselt asztal alá. A falon, a nyomozó háta mögött kezdetleges térkép lógott, járások és megyék, sárga és rózsaszín foltok. Az új és még bonyolultabb Magyarország választási térképe. Tavalyi kiadás, 2014-ből.

Az első emeleti ablak elé, nehogy az utca túloldaláról avatatlan szemek belássanak a rendőrség titkaiba, ócska, töredezett, piszkos műanyag rolót feszítettek. Ezt igazgatta állandóan a nyomozó, amikor a fény itt-ott betört rajta, és elvakította.

Két órája tartott már. Buta, egyelőre érthetetlen kérdések André legújabb vállalkozásáról.

Tanúként hívták be. Már azt sem értette, hogy miért. Mi is lenne itt az ügy? És minek a tanúja ő? De a szűkszavú rendőr nem árult el semmit. Csak ült ebben a sivár, fehér falú szobában, és szakadt műanyag mappákat rendezgetett. Lapozgatta a pecsétes, nagyon hivatalosnak tűnő papírokat, a számítógépén pedig lassan, komótosan töltötte ki a jegyzőkönyvet. Két ujjal pötyögött, és közben nem árult el semmit.

Kérdezett, igen, kérdőjel volt a hangsúlyaiban, de valahogy mégsem volt kíváncsi semmire, inkább csak le akarta tudni az

előírt feladatot. Úgy tűnt, hogy a válaszok nem érdeklik, nem is gondolkodik el rajtuk, mintha úgyse számítana, amit André mond. Furcsa volt, és zavaró. Eleinte csak ennyi: furcsa és zavaró.

Tudta-e André, hogy ez csalás? Hogy a neki megítélt regionális támogatás ekkora összegben nem is járt volna? Mennyit tartott meg saját magának?

André tényleg nem értette. Két évvel ezelőtt hazajöttek, igen. Hogy miért épp Magyarországra? Hát, mert három folyó létezik a világon, ahol felfelé szárnyal a folyami turizmus. Három gyönyörű folyószakasz. A világ minden valamirevaló magazinjában lehet erről olvasni. A Mississippi Amerikában, a Mekong Vietnamban és a Duna Európában. Erre csatlakozott ő rá, az egykor Franciaországban gasztronómiát tanuló magyar éttermes. Szakács, vendéglátós, osztrigafarmer, kávéházas, írjon csak azt, amit akar a rendőr, mert most tényleg ezen lovagol? Az ő szakmáján? Hogy honnan ért ő ehhez?

Hát nem mindegy az neki? Ért, és kész! Ez az élete. Fruzsika, Adrienn és a Duna vonalán lefelé csordogáló német luxushajók ellátása. Bio, organikus, természetes alapanyagok. Újragondolt magyar konyha. Korszerű kulináris élmények. Mégsem ehetnek a külföldiek örökké csak hortobágyi húsos palacsintát, gulyást és dobostortát. A könyökükön jön ki, nem ébredt erre még rá senki? Mississippi, Mekong, a Rhone völgye, ezek a versenytársak, hééé! Úgyhogy vadhússteak a Duna partján, főleg őz, villányi bor és földvári túrós táska tokaji mazsolával. Ilyesmi! És persze savanykás, melegített *cider* az ősi és ritka magyar almafajtából, a piros batulból. Az

amerikai turisták imádják, ők karácsonykor forró, szűretlen almalét isznak, cukorral édesített cidert, de sose ilyen finomat.

Igen, felajánlottak neki állami támogatást. Megkeresték a minisztériumból, és megígérték, hogy ha ő melléteszi a felét, akkor a magyar állam is ad ugyanannyit európai uniós alapokból. Főleg francia, olasz és német pénzekből. Mert ez fontos! Mármint a magyar turizmus. A mezőgazdaság. Hát beletette a genovai kávézó árát, eladta, igen, beletette, mert hitt benne. És az állami pénzek valóban jöttek is, de aztán mentek Andrétól a kalocsai paprikatermesztőhöz és a Dunakanyarba a halászokhoz. A beszállítóihoz.

Életre keltek a vadgesztenyével és birsalmával kevert libacomb *rillette-ek,* magyaros ízekkel kombinált provence-i húspástétomok. A rácalmási tejgazdák csináltak igazi *creme fraíche d'Isignyt,* franciás tejkrémet a tejföl és a tejszín között félúton. André találta ki mind, és ő is szedte össze a csapatot.

Jobb lett, mint a Mississippi. Izgalmasabb ízutazás. Sikeres, jövedelmező vállalkozás. Gyönyörű, kézzel fújt üvegek, fiatal grafikusok csomagolástervei, korszerű és lendületes produkció. A felfrissült Magyarország új arca.

André régi álma.

Mi ezzel a baj? Lelkesen beszélt. Éppúgy, mint két évvel ezelőtt, amikor Adriennt próbálta meggyőzni, hogy térjenek haza. Pont olyan lelkes volt még most is. Szinte el is felejtette, hogy hol van, hogy ez egy rendőrségi kihallgatás. Aztán az unott arc hirtelen visszarántotta ebbe a buta, tompa szobába, a húszforintos golyóstollak közé, a soha ki nem porszívózott

szürke padlószőnyegre. Csak nézte a rendőrtiszt kopasz fejét, a beesett, fáradt, véreres szemét, a vörös borostáját. Nézte ezt az üres szolgaarcot, és egyre gyanúsabb lett neki az egész.

Mit keres ő itt? Miért hívták ide? Mi az, hogy tanúkihallgatás?

– Hát, akkor ezt befejeztük – szólalt meg épp ekkor egészen váratlanul a dohányos hangú nyomozó. Andrénak valamiért feltűnt, hogy a rendőr szája körül a bőr mennyire száraz és cserepes. Nem iszik eleget. Erre gondolt, mint aki nem is hallotta meg, hogy véget ér ez a furcsa és zavaró két óra. Befejezték, még mielőtt Andrénak sikerült volna megértenie, hogy valójában miről is szól.

A kopasz fejű, nyakán sörtés, borotválatlan férfi fölemelte a szürke bakelittelefon kagylóját, leütött három számot, és szinte azonnal bele is szólt. Ennyi idő alatt ki sem csenghet ett, olyan gyorsan vették fel a vonal másik végén.

– Befejeztük – mondta a telefonba is, de André most már odafigyelt. Felébredtek az ösztönei. A készenlét ugyanis, amivel valaki, feltehetően ebben az épületben, egy másik szobában ezt az üzenetet fogadta, amilyen éberen arra várt, hogy hívják, furcsa volt, és zavaró. Rendellenes.

Híva – Üzbegisztán

néhány nappal később

Apró eszköz feküdt a fegyver mellett, a homokban. Akkora, mint egy tévékészülék távkapcsolója. Rózsaszín kijelzője volt, alatta körkörös rendben négy gomb. Jobbra és balra. Fel és le. A programpontok között ezekkel lehetett lépkedni. A

lereszelt körmű férfiujj most az alsó, fekete gombot nyomogatta, lefelé haladt a légnyomásérték felé.

A pici kijelző rózsaszín hátterén villogni kezdett az „air pressure" felirat, és mellette egy szám. A légsűrűséget már korábban beállította. A tévé távirányítójához hasonlító műanyag tárgy teteje, mintha csak egy varrónő gyűszűje lenne, apró fémkupakra hasonlított. Ez most kinyílt. A képernyőn azonnal változni kezdtek az értékek, pörögtek a számok. Pár másodperc múlva viszont szép lassan megnyugodott minden, és fix adatokat mutatott a HORUS 4500-as. Szélsebesség, a célpont közelében mért szélirány, tengerszint feletti magasság, páratartalom, hőmérséklet, légnyomás.

És persze a kilőtt töltény becsült súrlódási indexe.

Ebben az apró, hobbivadászok számára is beszerezhető eszközben elsőre megdöbbentő mennyiségű adat fért el. Minden, ami csak egy picit is eltérítheti a lövést, minden, ami változtathat a lőszer repülési ívén és a becsapódási ponton. A laikusok fel sem fogják, hogy egy távcsöves puska dörrenése mögött manapság micsoda technikai fejlesztés áll. A ravaszt meghúzó mesterlövész munkája lassan már a repülőgép-pilótákéra hasonlít, annyira komplex tudást igényel.

A töltény első másodpercben megtett távolsága adott értéknek számított. Ezt a piszkos, homokos ujj már korábban beprogramozta a HORUS memóriájába.

843 méter. Ennyit tesz majd meg a lövedék egyetlen másodperc alatt. Aztán még 152 métert, összesen 995-öt.

Ennyi volt a távolság.

A sárga falú épület éles, várbástyaszerű felső falíve alatt az ablak, pontosabban az apró rés, közepén a vasrúddal, pontosan 995 méterre volt innen.

A célkereszt lassan mozdulni kezdett az adathalmaz alapján. A 45 fokban, jobbról érkező hat mérföldes szél ekkora távolságban fél szögpercnyi eltérést okoz majd. A férfinak ezt kellett korrigálnia.

Tekintete most elhagyta a technikát, a rózsaszín számlapot, az adatokat, a modern világ túlinformáltságát. Innentől minden leegyszerűsödik. Fokozatosan kitisztul a kép, világos lesz a feladat. Az ösztönök matematikája átveszi a szerepet a fegyvergyárak programozóitól.

A tapasztalat és a múlt, mostantól csak ez számít.

A sötét, mély szem belenézett a távcsőbe. A hajszálvonalak találkozására koncentrált. Arra a pontra, ahol a célkeresztben összefutottak a szögperceket jelölő csíkok.

Lassan elindult a mozdulat.

Siklott a kép az üzbegisztáni épület homokfalán, elhagyta az ablakrést, miközben a forró levegő délibábos lebegést vont a 995 méternyi távolság átlátszó légfalába.

Kereste a kopasz fejet.

Kereste.

De egyelőre nem találta.

Budapest – Magyarország

„Tehetséges vagy, hiszen a túléléshez tehetség kell" – ezek voltak a nyomozó feleségének a szavai, mikor is? Talán két

éve? Amikor egyik este nem bírta már tovább, és elmondta neki, hogy mi megy itt valójában! „Te láthatóan mindent túlélsz – mondta neki Klári –, az pedig a tehetség jele." El volt épp bizonytalanodva, mert úgy érezte, hogy igazából nem is ért ő semmihez. Tehetségtelen, középszerű rendőr. Szolgája állandóan változó paragrafusoknak és gátlástalan főnököknek, akik bármelyik nap átkerülhetnének a börtön-rács másik oldalára. Mint ahogy néha át is kerültek. Olyankor mindig úgy csinált az egész testület, mintha csak elszigetelt ügy lenne. Miközben persze a folyosón évek óta mindenki tudott mindent.

Néha aztán épp emiatt és persze fellángolásszerűen repült az egész épület. Mármint mindenki belőle. Volt, hogy négyszázan egyetlen napon. A földszinti állománygyűlésen épp megmondták nekik, hogy szevasz, miközben az elhárítók az emeleten az asztalukról dobozba söpörtek mindent. Még a családi fotókat is. Kiszerelték a számítógépek winchesterét, és akkor már tényleg szevasz volt mindenkinek.

Így megy ez itt, igen. Ezt kell túlélni. Ehhez kell alkalmazkodni. A zsákmányszerzéshez, mondta akkor a feleségének, aki simogatva vigasztalta, mint egy gyereket, hogy miért is lenne ő középszerű, micsoda badarság ez. Hiszen túléli őket, mindegyiket. Ő köztük a legtehetségesebb!

Zsákmányszerzés, Klári, érted? Ez nem tehetség kérdése, hanem a préda mérete határozza meg a történéseket. De Klári nem értette. Ezt a ködöt. A fátyolos magyar valóság hétköznapjait.

Már nem is emlékszik, hogy vajon honnan szedte ezt a szót. Mármint hogy zsákmányszerzés. Talán egy újságcikkből? Ott olvasta? Igen, tényleg, a magyar vidék lenyúlását emlegették benne, valami államtitkár médiakirohanása volt. Aki hozzá hasonlóan már nem bírta tovább, és kipakolt. De nem a feleségének, hanem nyilvánosan. A barom. Miért nem tudott túlélni, befogni a pofáját úgy, mint ő?

Tehetségtelen, ezt mondaná róla a felesége. Nem kell ebben az országban semmihez sem érteni, Klári mindig ezt szajkózza, csak ahhoz, hogy ne törjék ki az ember nyakát. És hát lássuk be, a feleségének igaza van. Manapság ehhez kell leginkább tehetség. Az a hülye államtitkár is, az a hőbörgő barom, na hát az is, vegyük már számba, legalább nagyjából, hogy mégis mit ért el a pofázással. Megváltozott bármi is? Ugyan! Hát ő ezért, épp ezért, pont hogy ennek az értelmetlen hőbörgésnek a baromsága miatt emlékszik még mindig az interjú címére: „Maffiacsaládok a magyar vidékfejlesztési stratégiában".

Hát már ez is! Micsoda kifejezés az, hogy vidékfejlesztési stratégia? A maffiacsaládok rendben. De hogy vidékfejlesztési stratégia? Miközben másról sincs szó, mint arról, hogy néhány család lenyúl mindent. A földpályázatokon elviszik a földet, az európai támogatásokat és a piacokat.

Mindent.

Mi ebben a fejlesztés és mi a stratégia? Tudja ő pontosan, őt ne is kérdezzék, volt vele dolga, dolguk, nekik, rendőröknek is épp elég. Feljelentések pró és kontra. A magyar fajta szokása. Ahelyett, hogy a gyenge rájönne, hogy

felfalták. És kész. Mentené, ami még menthető. Áhh, dehogy! Inkább rúg még egy utolsót, és abba aztán végleg beledöglik.

De ő bírja, ki fogja bírni, nem úgy, mint az államtitkár. A felesége előtt is csak egyszer roppant össze, akkor, két éve.

Azt sem lett volna szabad. Elárulnia magát, kiadni a titkokat. Mert az bizony a hosszú távú túlélés ellen hat. Ha mások is tudnak róla. Még ha az a felesége, akkor is. Baj. Hiba.

Ki fogja bírni, igen, túléli őket, hiszen Magyarországon az egész élet erről szól, hogy mindig túl kell élni valakit. Hát, most éppen ezeket.

Ráadásul lehet, hogy már csak egyetlen napig. Hiszen ma, épp ezekben az órákban zajlanak a választások. Munkanapon, trükkösen, hátha a lumpenek és a fásultak ilyenkor nem mennek el. A választási szabályokat ezer ponton átíró kormány ezek szerint abban bízik, hogy az embereknek akad épp elég más dolguk is egy szerdai munkanapon, mint hogy elvánszorogjanak a távoli szavazóurnákhoz. A tanítási napra hivatkozva ugyanis a korábbi alkalmakkor már jól bevált iskolák helyett messze eső állami hivatalokba helyezték át a megritkított számú, túlzsúfolt és a voksolókat ezért sorba állásra kényszerítő szavazóhelyiségeket.

De talán még így is eltakarítják őket holnapra. Mert kicsit azért már enyhülhetne a nyomás. Sok volt, erős, tornádószerű ez a négy év. Megpihenne már az ember, lazítana, levegőt kiengedne. Gerincet egyenesítene, felnézne. Kevesebbet félne, és persze kevesebbet irigykedne.

Mert ezek kinézik maguknak, ami sikeres, és lenyúlják. Beszivárogtak még ide is, a rendőrségbe. Lefizetik a

főnököket, a beosztottakat, a nyomozókat és az aktakukacokat, vagy fenyegetőznek, zsarolnak, de bejutnak. Az államba. Az állami erőbe. Zsebre teszik Magyarországot. Nem csak pár céget, mint az elődeik, akik szintén gátlástalan tolvajok voltak szinte mind, ismerte azokat is, úgyhogy ő aztán csak tudja. Ezek viszont az egész országot kaparintják meg, tokkal-vonóval. Privatizálják az államot.

Gyors eljárás, gyanúsítotti kihallgatás, végső esetben, ha nagy az ellenállás, akkor még vádemelés is. Alapként mindig kell valaki hozzá, egy megroppant gerincű szarházi és a vallomása. Hazugsága, pontosabban. Így megy ez manapság.

Megtalálni azt, aki valóban sáros, beszorítani a sarokba, és ha erős benne a túlélési ösztön, akkor úgyis mond valamit. Együttműködik, alkut köt, és megússza. Ő igen. Pont a legnagyobb szarházi. Mert megsejti, hogy mit várnak el tőle, tudja, hogy mondania kell valamit, bármit, nem is fontos, hogy igaz legyen, csak valami apróságot, ami már elég ahhoz, hogy eljárás induljon az ellen, akitől el akarnak venni valamit.

Hogy alkuhelyzet teremtődjön, ijedtség, beszarás, félelem a magyar állam erejétől, hogy itt még ezt is lehet, most már ezt is. De hát ilyen lett a magyar világ, spicliország ez megint, hazugok és árulók birodalma, ahol az összefüggéseket előbb-utóbb a hülyék is megértik, és így ki is lehet őket fosztani.

Bárkit.

Még a milliárdosokat is. Sőt, főleg őket! Ez megy már négy éve. A rózsadombi, pasaréti és svábhegyi elit rabolja egymást, elszámolnak az elmúlt húsz évért, az összes kicsinyes

sérelmükért. Mert, ha egyszer majd kiderül is, hogy az egész csak hazugság volt, akkor is, mikor? Évek múlva már kit érdekel? Egy felmentő ítélet? Ha egyáltalán valaha megszületik, hiszen manapság már néhány bíró gerince is hangosan ropog. Mit lehet ez ellen tenni?

Ugyan már! Semmit!

Ez is itt. Mire megy azzal, ha nem érti? Mert láthatóan nem érti. Föl se fogja, hogy mi történik vele.

Duna menti kulinaritás. Mi a szarról beszél? Már ilyesmikkel is lehet ebben az országban pénzt keresni? Ide jutottunk? Ő havi alig kétszázezerért próbál megbújni, soha ellent nem mondani, ha kell, akkor kihallgatni, vádra vinni, ez meg itt milliókat pörget, épít, gazdagszik, szívja a magyar zsírt, zavarosan hablatyol német turistákról, miközben biztos, hogy két marokkal rabolja ki az embereket. Minket, dolgos szolgákat, hahó. Nem világos, hogy miképpen lop, ez még zavaros, de biztosan lop, mert sok jut neki. Ahhoz meg lopni kell. Másképp nem megy. Másképp csak havi kétszázezer jutna neki is, ő aztán tudja, látja, érti. Legalábbis azt hiszi, hogy érti. Akinek több van, mint a többségnek, az bűnös, és kész. Ez ilyen egyszerű. Hát most majd ezt a szarházit is kirabolják, ennyi, kivájják egymás szemét a mocskok, hulljon mind, egytől egyig, nem az ő baja. Ő csak élje túl.

Várni, mindig várni kell, a feleségének is ezt szokta mondani. Mert egyszer mindenki hulláját elsodorja a víz. A Duna, hogy a helyzethez igazodjunk. Csak hát addig bizony ki kell bírni, túl kell élni.

Ez egyébként a kedvenc mondása. Ő e szerint él egyetemista kora óta. Vagyis hullákra vár a parton, hogy elússzanak előtte a vízben, mert egyszer mind megdöglik. Az összes nagyravágyó, az ilyenek is, mint ez itt, ez a nyurga, heveskedő szarházi.

Honnan van ennek ennyi energiája? Így beszélni? Lelkesen, hévvel. Normális ez? Mit akar? Meggyőzni őt? Hát nem érti? Ez tényleg nem érti, hogy ebben az országban nem kell kitűnni? Itt épp a fordítottja a cél, kussolni, megbújni, fal mellett járni. Honnan jön ez? Nem itt él? Nem ismeri a túlélés magyar szabályait?

André Calvi. Már ez sem érthető, és már ez is milyen arrogáns. Egy magyar, aki francia névvel él Budapesten. Gyanús, mondaná, ha elvárnák tőle, hogy mondjon bármit is. De szerencsére nem várják el. Neki csak ezt a jegyzőkönyvet kellett kiállítania, hogy legyen hivatalos papír, feddhetetlen eljárás, tűnjön jogállaminak az, ami persze egy nagy szar, és lehessen azt mondani befejezésül, hogy itt a vége, fuss el véle, itt írd alá, szakácskám, fakanalat forgató nyápic pöcs, és kész.

Aztán már jöhet is a telefon a következő kör fickóinak. Részéről egyelőre ennyi volt, a kemény szorítás úgysem az ő dolga, hanem azoké.

– Befejeztük – mondta most valóban a telefonba, de egy pillanatra még ő is meglepődött, hogy ennyire várták már ezt a hívást. Hogy ilyen gyorsan felvették a kagylót. Talán a választások miatt. Le akarják már tudni ők is a mai penzumot, és elmenni, ami érthető. Hazamenni, esetleg szavazni, de

legalábbis innen el, aztán kivárni valahol, hogy mi lesz. Jönnek-e holnaptól mások? Új tolvajok!

Nyílik már az ajtó, ott van a kezükben a bilincs, az övükben a fegyver. Ijesztő látvány lehet ez ennek a puhány franciának. Mert francia ez, nem is magyar.

Most már csak a felolvasás következik. Orgazdaság, nagy értékre elkövetett hűtlen kezelés társtettese és csalás, paragrafusok, jogok, büntetési tételek, aztán a rossz hír, kispajtás, hogy ügyvéd nélküli órák következnek, mert Magyarországon most már ez a szabály. 72 óra kushadás, őrizetbe vétel, szívás a celládban, és aztán a helyzet újraértékelése.

Hogy rohadnál meg a luxusturistáiddal és az összes kurva franciás tejfölöddel együtt.

Monte Carlo – Monaco

Tíz, gondosan egymásra illesztett ezereurós zsetont csúsztatott a PUNTO feliratra. Pontosabban a P betű fölé. Ennyivel emelte a tétet, hárommillió forinttal. A zsetonokat precízen ráfektette a P tetejére úgy, hogy az „U" betűt és az UNTO feliratot már lássa, a „P"-t viszont még kitakarja velük. Kabalából. Ahogy a krupié felé tolta az elefántcsontból faragott, bankkártya méretű lapocskákat, ujjaival érezte a zsetonok apró huppanását a kaszinó elegáns, zöld posztóasztalán. A kézzel festett és selyemmel átszőtt aranycsíkok, a *baccara* játékmezőit határoló vonalak hajszálnyit kimagasodtak a felületből. Ilyenkor, ekkora tétnél annyira éber volt, hogy még az ilyen apró rezdüléseket is megérezte.

Kocsis Zsolt nagyban játszott, minden évben többet és többet kockáztatva. Ahogy gazdagodott, ahogy a vagyonát összesítő számsor végén egyre csak gyarapodtak a nullák, úgy nőttek a tétek is.

Milliárdosként ezereurós zsetonnál már sosem adta alább. Hol voltak már azok az idők, amikor a Las Vegas-i nyerőautomatákba műanyag kávéspohárból dobálta a huszonöt centeseket. Sőt, már azokra az évekre sem nagyon emlékezett, amikor Atlantic Cityben először engedték be a privát kártyaszobába, amikor először érezte meg a játékszenvedéllyel fertőzöttek gyomorgörcsét. Ezt a semmihez sem hasonlítható, remegtető bizsergést, mint amikor kiskorában egyszer majdnem megrázta a diavetítő vezetéke. Számára ez volt a legjobb hasonlat, a feleségének is ezt mondta mindig, amikor az asszony, isten nyugosztalja, számon kérte rajta a veszteségeket. A diavetítő rázása, ez volt az ő indoka. Pont olyan ez az érzés! Ezzel az esetlen hasonlattal magyarázta a szerencsejáték-mániáját, mert ő bizony vágyik rá, szenvedélyesen.

Mert zsibbasztó veszélyérzetet okoz. Azért.

Nem tudott leszokni róla. De miért is kellene. Vadászni szeret, és játszani. Mint az utóbbi évek hirtelen dúsgazdaggá lett magyar mágnásainak a többsége. Las Vegasba járnak még most is, főleg ha nagy társaság verődik össze. Minél messzebb Budapesttől, a kíváncsi tekintetektől, ez a lényeg. A magánrepülőn Amerika felé tartva mindig az üzletről beszélgetnek, hogy ki mit visz majd legközelebb, a landolás után viszont már csak a játékra koncentrálnak. Hogy ott ki mit visz.

Amikor két napra mentek, még régebben, mert a hatalomátvétel után, négy évvel ezelőtt még nem tudtak hosszabban elszakadni Magyarországról, nos, akkor ő a negyedik alkalommal már nem is aludt. Azon kapta magát, hogy ki akarja használni az összes órát, mind a 48-at, amit Las Vegasban töltenek.

Emlékszik, hogy amikor a Belaggio bordó perzsaszőnyegekkel és súlyos damasztfüggönyökkel borított különszobájában befejezték a rulettet, és felmentek a szobájukba, akkor ő még a lift mellett, a folyosón felállított automata mellé is leült egy kicsit játszani. Menjetek csak aludni, én is lefekszem nemsokára, ezt mondta a többieknek, akik aztán reggel ott találták őt a lift mellett, mert még mindig játszott.

Nem bírta abbahagyni. Mint a Feri. Ő sem. Közös volt bennük ez a szenvedély, hasonló az adósság is, de Feri nem bírta. Mármint pénzzel. Ő csak bankár volt, meglepően becsületes. Amikor az utolsó 180 milliós kölcsönt már képtelen volt visszafizetni, inkább fejbe lőtte magát otthon, vasárnap, a vadászpuskájával.

„Dzsentritempó" – mondta erre Sándor, aki most is itt áll mögötte, de megint csak kibicel. Nem játszik, csak figyel. Áll elegánsan, már délután ötkor is esti, fekete szmokingban, forgatja a fejét, és úgy csinál, mint aki érti, amit lát. Műértő tekintettel színészkedik, áhítattal csodálja a kígyóbőr tapétájú, mélyzöld falak esztétikáját és a régi kaszinó szivarerkélyéből nemrégiben kialakított Salon Rouge piros freskóplafonját. Sosem játszik, csak figyel. Ő aztán nem herdálja a pénzét.

– Kártyaadósság miatt öngyilkosságot elkövetni, és azt a családnak írt búcsúlevélben gyógyíthatatlan rákbetegségnek álcázni, ez dzsentritempó. Pénztelen volt, nem a mi nagyságrendünk, nem közénk való – állítja Feriről a gőgös Sándor –, csak dörgölőzött hozzánk – mondja –, mint manapság oly sokan mások is, levakarhatatlanul.

Dzsentritempó, hát igen. Ez Sándor talán legsűrűbben használt szava, mert egyszer, amikor ezt mondta egy nemzeti ünnepen az Opera díszpáholyának seggnyalásában, akkor a miniszterelnök hahotázva felnevetett. Hát azóta dzsentritempózik ez a túl magasra jutott sznob, Kengyeles Sándor.

Mert ez az ő teljes és a magyar médiában elhíresült neve. Kengyeles Sándor. Ők ketten állítólag barátok, sőt sok tekintetben üzlettársak is, Zsolt és Sanyi, mert egymásnak ők mind üzlettársai. De Sándor valójában és leginkább a miniszterelnök spiclije. Most is azért van itt. Be kellett fogadni, a cégekbe bevenni, mint ahogy a kártyázó vadásztársaság összes többi tagjának is valakit, nyomatékos és baráti kérésre, mert állítólag ez így hatékonyabb. „Te sem bírsz mindent egyedül, Zsolt" – ennyivel indokolta a kérést a miniszterelnök, és ő azonnal értette, hogy mostantól a nyakában fog lihegni valaki, méghozzá ez a Sanyi, akit korábban egyáltalán nem is ismert, de aki ezek szerint gyors tempóban idáig nyalta fel magát a kormányfő előszobájából.

Hát megtűrte. „Mit végeztél ma, Sándor?" – így szokott nagyobb társaságban hangosan köszönni neki, hogy azért mindenki számára világos legyen a szereposztás. Hogy ki kinek is a csicskája, a kurva életbe.

Az évek során persze Sándornak szép lassan derengeni kezdett a nagy magyar dilemma, ez a csicskakérdés, de nem az ő viszonylatukban, hanem általánosan. Hogy ki is a ház ura. Mármint Magyarországon! Övék a pénz, tehát övék a hatalom is? Pórázon tartva a politika karrieristáit, ezeket a senkiházikat, beleértve még a miniszterelnököt is? Mert ehhez igenis csak nekik van agyuk. Nélkülük csóró lenne ez mind.

Vagy épp fordítva? Akié a politika, a törvényhozás, az ügyészség és a rendőrség kontrollja, az adóhatóság, a bírói kar nagy része, az tart félelemben és így pórázon mindenkit, még őket is? Mert olyan nincs, hogy közösen főnökök. Az biztos! Ahogy a cégeikben, úgy az országban sem lehet két vezérigazgató. Főleg Magyarországon, ahol soha nem volt se béke, se összetartás, se aranykor.

Badarság, csak el kell olvasni a történelemkönyveket. A kaszinóban ezereurós tétekkel játszó Kocsis Zsolt örök és állandóan hangsúlyozott teóriája volt ez. Sándornak is rendszeresen felemlegette a történelmi példákat, hadd vigye a hírt a gőgös kis spicli a miniszterelnöknek. Arról, hogy ő így gondolkodik. Mármint hogy a magyar elit István király óta irtja egymást, és az egészből az az egyetlen tanulság, hogy általában a leggátlástalanabb jut a legmesszebb. Hát ő ehhez tartja magát. Ő aztán igen. Punktum.

Sándor közben persze még mindig hezitál, itt liheg a nyakában, de egyelőre a nagybetűs életben sem mer lépni, téteket tenni, csak vár, és figyel. Most is csak azt nézi, hogy ő mennyit veszít a *Punto Bancón.* De miért is? Jelent majd a nagy kombinátornak, a miniszterelnöknek?

Aki egyébként, ezt azért lássuk be, tényleg zseniális játékos, nagy stratéga. Sajnos épp ezért nem lefutott még ez a játszma, mármint hogy ki is lesz a ház ura. Bármelyik korábbi miniszterelnökkel sokkal egyszerűbb lett volna, mint ahogy egyszerűbb is volt. De ezzel nem.

Ennek küldetéstudata van, ez tényleg talpra akarja állítani Magyarországot. Talpra és vigyázzba! Ezt mérte rá a sors, ilyeneket mond a miniszterelnök. Összefogni és talpra állítani 93 ezer négyzetkilométernyi mocsarat, a nyálkás magyar pontot a térképen, kontraszelektált árulók birodalmát. Magyarországot, ahol – ha valaki csak egy kicsit is belelapoz a történelemkönyvekbe, akkor Kocsis Zsolt szerint pontosan tudja – Mohács óta mindig akad néhány százezer beszari, aki soha, de soha nem áll egyenes gerinccel Az összetartásról meg aztán végképp jobb, ha szó se esik. Az csak legenda, mert mindig megszépül a múlt, és szárnyra kapnak a regék meg a mondák.

A miniszterelnök természetesen szeret civilizált beszélgetéseket folytatni vele, meg persze Sándorral és a többiekkel is, de szeretett még az agyát szétloccsantó Ferivel is. A társaságában csak és kizárólag arról lehet ilyenkor elmélkedni, hogy miért is helyes a miniszterelnök politikája.

Szegény felesége, az vajon hogy bírja?!

Viszont ha valaki esetleg nem ért egyet a kormányfővel, akkor azonnal ellenség lesz belőle, szinte ellenforradalmár. Kocsis sokaknak mondta, hogy szerinte a miniszterelnök felvilágosult, zseniális stratéga, viszont magában ehhez

mindig hozzátette, hogy az irigy parasztok előítéleteivel is meg van verve. Nagyon veszélyes kombináció.

Hát ő ezért is van egyre kevesebbet Magyarországon. Elbújik, háttérbe húzódik. Nincs arca, mert manapság ez a legjobb önvédelem. Díszpáholyban szurkolni, fogadásokra járni, díszvacsorákon virítani, mindenki szeme láttára a miniszterelnök és a többi politikus kezét rázni, hát ez nem az ő stílusa.

Vadászni és kártyázni, az igen. Keverni a lapokat mindig és mindenhol, az üzletben, a színfalak mögött és a kaszinóban is. Állandóan és kitartóan emelni a tétet, mert a gyávák előbbutóbb úgyis betojnak és kiszállnak. Magyarországon már csak ezért sem szabad óvatoskodni! Tilos meghúzódni és a túlélésre játszani. Nem szabad. Ez alapszabály! A többség legnagyobb tévedése épp ez. Félnek, és ezért a fal mellett járnak. Pedig Magyarországon tilos gátlásosnak lenni, nem lehet mindig csak arra várni, hogy valaki más majd elvégezi helyettünk a szennyes melót.

Ugyan! Óvatoskodva élni a legveszélyesebb.

Csak az állandó tétemelés a kifizetődő, bár nagyon fárasztó. Könnyen lemerülnek tőle az elemek. És aztán pont ilyenkor, csicskaharcban leszívott akkumulátorokkal – ahogy ma is –, ilyenkor beesni egy kaszinóba, hát az bizony költséges mulatság.

Ezért is ült át inkább ide, a Punto Bancó-s asztalhoz. Ez is baccara, de itt már nem kell gondolkodni. Három órát töltött a szomszéd asztalnál, a *Chemin de F*er-krupiénál, de nem bírt odafigyelni. Hát inkább átült.

Pedig az a kedvenc játéka. Mert a Chemin de Ferhez agy kell. A bank, a ház ellen játszani, főleg ha többen ülnek az asztalnál. Akkor a ház pozíciója továbbcsúszhat, sőt, ki is szállhat az irányító, és a sorban következő játékos lesz a bank. Izgalmas, ravasz kombinációk, villámlépések sorozata, mert fejben mindig előrébb kell járni, mint a többiek. Ezt szereti, mert ez ő. A kaszinóban és az életben egyaránt.

De ehhez most fáradt. Figyelni a Chemin de Fer-re. A Punto Banco viszont csak szerencse kérdése, ahogy a lapforgás épp hozza. Ezért ült át ide, ehhez az asztalhoz. A diavetítő rázása ebben a játékban is benne van, de közben nem kell gondolkodni. Mert a figyelme állandóan másfelé jár. Elkalandozik innen, a monacói kaszinó arannyal festett és freskókkal díszített barokk kártyaszobájából. A teste itt parkol ugyan, a pénztárcája, a zsetonok, minden a *Salon Privében* van, bárki láthatja őt a barna márványoszlopok és cicomásra faragott boltívek között.

De az esze mégis máshol jár.

Az Magyarország felett köröz. Állandóan a választásokon töri a fejét, hogy vajon mi fog történni otthon. Ma és a következő napokban. Ezért nem mentek most Amerikába sem. Az egész társaság a közelben akart maradni. És persze egymást figyelni. Nem Magyarországon lenni, mert rossz az előérzetük, de nem is nagyon messze. Másfél óra repülővel, ha arra lenne szükség.

Mert alakulhat úgy.

Simonka Tóni volt talán az egyetlen, aki Genfben maradt. Hivatalosan Antal, de nekik csak Tóni a belvárosból. A

tizenkilencedik századi Belle Époque-villájában elkezdődtek a felújítási munkálatok, ez volt a hivatalos kifogás, de ő pontosan tudja, hogy Tóni távolságot akar tartani. Óvatoskodva él, pedig az veszélyes.

Még csak az idén vett ott házat, ahol egyébként már szinte mindannyiuknak van, a Genfi-tó északi partján, a lankás szőlőbirtokok egyikén. Mostanra érte őket utol. Az adófegyelemre hivatkozva a magyar kisvállalkozásoknak kötelezően előírt és az adóhatósághoz online bekötött pénztárgépek milliárdos üzlete, ugye. Le a kalappal előtte, mert ez Tóni saját ötlete volt, mármint hogy ez Magyarországon is legyen kötelező. Szlovéniában látta, ott ezen nagyon megszedte magát valaki. Hát oké, hagyták.

Tóni nem akart a földügyekbe belekeveredni, cserébe a pénztárgép-beszállítói jogáért átadta nekik a Balaton-környéki telkeit. Pedig rakta össze a birtokait rendesen, évekig szöszmötölt. Most mégis beérte a pénztárgépüzlettel. Nem mohó, tudja a helyét.

Nem kis tétel persze ez se, két év alatt futotta belőle a genfi villára, ráadásul mivel a bizniszt a miniszterelnök már majdnem odaadta egy budapesti kerületi polgármesternek, aki idő előtt megszagolta a lehetőséget, nem is volt olyan egyszerű. Mármint az ötletgazda Simonka Antalnak adni a pénztárgépeket, hogy ő lehessen a háttérben. Az ő érdekeltségébe tartozhasson az adóhatóság által hivatalosan javasolt legnagyobb beszállító és szervizelő cég.

Egymásnak feszültek akkor is, akkor már nagyon. A politikai és az üzleti elit. Két évvel ezelőtt. Át kellett ugyanis

verni a parlament kormánypárti többségű gazdasági és informatikai bizottságán, hogy Simonka Tóni ügyében mentesítsék a magyar adóhatóságot a közbeszerzési törvény kötelme alól. Nyögvenyelősen ment. Csak nagyon nehezen. Mert a politikusok váratlanul ellenálltak. Féltek, hogy a választók észreveszik. Ötszázmilliós gépvásárlásra azt mondani, hogy nemzetbiztonsági érdekből nem tartozik a nyilvánosságra? Hogy emiatt nem lesz közbeszerzés? Miért kell ez? Ilyeneket kérdeztek, a maguk szempontjából joggal, hiszen a politika közben épp gőzerővel gyártotta a legendát a korábbi korszakok korrupciójáról. A bíróságokon néhány százezres közbeszerzések kapcsán pörögtek az ügyek és erősítették a bukott kormányok hűtlen kezelésének mítoszát. Hogy emiatt tart itt az ország. Mert azok ellopták. Elloptak mindent. Ami persze túlzás. Túlzás, hogy mindent, és hogy csak ők.

Ügyesen átmosták az emberek agyát, Kocsis erre szinte büszke volt. Elhitették a hordával, hogy bár ez a politikai oldal is részese volt az elmúlt húsz évnek, ők közben mégis tiszták maradtak, és becsületesek. A saját fejfájukat szidolozva kiabálták egyre hangosabban, hogy ők sose hazudtak. Sose loptak. Hogy ők különbek. Mások. Nekik köszönhetően fog megváltozni Magyarország, sőt, már meg is változott, mert ők végre felébresztették hosszan tartó Csipkerózsika-álmából a becsületes magyar nemzetet. Kocsisnak tetszett a médiatankönyvek Magyarországon szerinte tökéletesen működő *ismételgetjük, úgyhogy el fogják hinni* elve. A kitartó sulykolás. Varázsütésre megszületett a tisztességes magyar emberek országa. Ezzel volt tele a sajtó és a nyilvánosság. És

akkor jönnek ezek a pénztárgépek százmilliókért, közbeszerzés nélkül? Kocsis természetesen megértette a politikusok aggodalmát, hogy mi lesz, ha a magyarok észreveszik. Nem fogják, ezt se fogják, mondta nekik, mint ahogy korábban sem vettek észre semmit.

Ezzel nyugtatgatta az üzleti elit a politikait, és nekik lett igazuk. Kocsis sokszor hangsúlyozott régi bölcsessége volt, hogy a magyarok többségét csak a villanyszámla, a magyar-román focimeccs eredménye és a pálinka jövedéki adója érdekli. Az adóhivatal informatikai rendszerébe online bekötött adatfeldolgozó eszközök fejlesztési beruházása? Ugyan már! Azt se értik, hogy az micsoda.

Hány vezérigazgatója is lehet Magyarországnak? Ki dönt? Kinek az érdeke számít? Erről szólt a pénztárgépvita, és azóta is mindig ugyanehhez a kérdéshez jutnak vissza. Cigarettaárusítási koncesszió vagy földpályázatok. Mélyen a színfalak mögött minden ugyanarról szól.

De most majd kiderül a válasz.

Érzi. Tudja.

Napokon belül lejátsszák ezt a partit. Mert a kártyákat már kiosztották. Évekig készült minden játékos, és holnap reggel a bank, a Magyarország-krupié végre kiteríti a lapjait. Befutnak a választási eredmények, és eldől a kérdés, hogy hosszú távon ki lesz az úr. Így vagy úgy, de eldől.

Kocsis Zsolt elé a monacói bank, az itteni szmokingos krupié betolt két kártyát. Egy pikk hetest és egy káró hatost. Összeadva 13, de a Punto Bancóban ez csak hármat ér. A tízes érték nem számít. Ő volt a *punto,* a játékos, ezért tette a

PUNTO feliratra a zsetonjait, és most majd a ház, a *banco* lapjai következnek.

Kőr kettes és treff négyes. Az hat, összeadva hat. A bank tehát kiszáll, ez a szabály, hatra vagy hétre nem húzhat új lapot.

Döntetlenre fogadott, nem magára és nem is a házra. Tehát neki is haton kell megállnia, vagyis az eddigi háromhoz megint csak egy hármat érő lapot kapnia. Így lenne döntetlen, kártyanyelven *tie.* Ez számított a legnagyobb tétnek, a legnagyobb kockázatnak. De ő ezt szerette. Nem óvatoskodva, félve játszani, hanem bátran. Nyolcszoros szorzó. A ráemelt tízezer euróval együtt most már harmincezer volt a tét. Kilencmillió forint. Az nyolccal szorozva hetvenkétmilliós nyereséget jelent.

Jelenthet. Vagy minden feltett pénz bukó. És ez csak egyetlen kártyán fog múlni.

Hármasnak kellene lennie. Bólintott, a fekete csokornyakkendős krupié pedig rezzenéstelen arccal felcsapta a következő lapot.

Egyetlen mozdulat 72 millió forintért. Kocsis Zsolt érezte, ahogy a diavetítőből kifutó áram megrázza a gyomrát, és hatalmába keríti a megszokhatatlan, vágyott érzés.

Budapest – Magyarország

Amikor a nyomozó hátrafeszítette a gyanúsított karját, és odahúzta a kollégája felé, hogy az megbilincselje, egyetlen villanásra ugyan, de nyugtalanító érzése támadt. Mintha csak

apró áramütés érte volna, valamiféle halvány erőkisülés, éles kis szikra.

Ahogy ennek a szakácsnak rövid ideig megfeszült az izma, ahogy majdnem ellenállt, de aztán mégsem tett semmit, az olyan volt, mintha ő egy pillanatra megérintette volna a vadvilág lopakodó, nyers erejét, ami. ami aztán mégsem tört ki.

Mert André Calvi meggondolta magát. Talán.

Mintha ezt érezte volna a nyomozó, de nem értette. Korábban fel sem tűnt neki, eszébe sem jutott, hogy a szakács erős lehet. Hiszen nem látszott annak. De ahogy a ruha alatt megfeszültek az izmai, az annyira meglepő volt, annyira vad zizzenésnek tűnt, hogy utólag úgy érezte, mintha pár másodpercig olyan kutyát tartott volna pórázon, amelyik ha akarná, képes lenne bárkit magával rántani.

Ez a férfi valójában nem azért maradt itt, mert megfékezték, hanem mert ő maga visszafogta az erejét. Nem állt ellen, pedig tudott volna. Ilyesmit érzett a nyomozó, de csak rövid ideig, és mire felfogta, mire elgondolkodhatott volna azon, hogy jól érzi-e, addigra elpárolgott a kezéből az érzés.

Addigra megfordult a szakács, a most már hűtlen kezelés társtetteseként garázdasággal és csalással gyanúsított André Calvi, odatartotta a csuklóját, és hagyta, hogy megbilincseljék.

A három fegyveres rendőr, a kollégái, akik két órán keresztül várták a hívását, most mind itt álltak a szűk szobában. Négyen voltak egy ellen. Három közülük fegyveres.

André látta, ahogy a nyomozó a fiókból előhúzza az ügyészségi papírt. Az előre megírt, az elmúlt két órában

elhangzottaktól ezek szerint teljesen független gyanúsítás dokumentumát.

Hallotta, ahogy a kopasz rendőr felolvassa a tényállást, mégsem tudott odafigyelni.

Tényállás, számára csak ez a kifejezés szűrődött ki a szótengerből. Tényállás.

André tekintete egyetlen pillanat alatt felmérte a helyzetet. Látta a szobába belépő rendőrök övtáskájában a pisztolyokat, látta a bilincset a kezükben, és rögtön tudta, hogy mi fog történni. Hiszen éber volt. Ösztönei figyelmeztették, mert a gyorsan, szinte kicsengés nélkül felvett telefon után már sejtette, hogy veszélyben van.

Mégsem tett semmit.

Első emelet, négy ember, három fegyveres, a hely szűk, a lába nem tud rúgni, a széket túl szorosan az asztal hátához tolta, így csak a keze maradt szabadon, két kar nyolc ellen. Alig van esélye.

Ráadásul ez azért mégsem Afganisztán. Nem is Szomália. Ez Budapest. A rendőrség gazdaságvédelmi főosztálya. Európa. A térkép szerint a kellős közepe. Na jó, kicsit azért keletebbre.

Csak lassan, nyugodtan, figyelmeztette magát André. De amikor a bilincset rákattintották a csuklójára, akkor azért majdnem előrelendült.

De csak majdnem.

Mert aztán mégsem. Előbb megérteni a helyzetet, és csak utána tenni bármit. Ez most a logikus reakció.

Hiszen még nem érti. Még mindig nem. Mit akarnak tőle? Mire megy ki ez az egész?

– A tényállás a következő – ült vissza a nyomozó az alumíniumlábú, kényelmetlen székre -: az ön vállalkozásának nyújtott, vissza nem térítendő állami támogatás kiutalója, a Mezőgazdasági Minisztérium osztályvezető-helyettese beismerő vallomás tett.

Nem nézett fel a papírjából, mert nem akarta látni André Calvi döbbent tekintetét. Mert ezek mindig döbbent képet vágnak. Ügyesen eljátsszák, vagy csak tényleg meglepődnek ezen a fordulaton. De ez mindegy is. Megdöbbennek, hogy lebuktak, vagy naivak, mint ez is itt, és megdöbbennek, hogy ilyen a világ.

Hát ilyen, bizony.

A vállalkozásának, a milliós kis üzletének, a felépített kulináris birodalmacskának annyi. Lehet neki integetni. Bukta, mert túl jól csinálta. Feltűnt valakinek, egy éhesebb, nagyobb cápának, és most lenyúlják tőle. Kivájják a szemedet, haver, hát nem érted? Magyarország – 2015. Tetszett volna nem ennyire lelkesnek lenni. Meghúzódni, nem túl nagyra nőni, fal mellett járni.

Most meg, hahó, figyelsz te egyáltalán? Most pedig jobb lenne koncentrálni és gondolkodni, nem pedig a maradék erőddel még egy utolsó nagyot rúgni, tök feleslegesen ellenállni, mert csak annál rosszabb lesz.

Ezeknek a játszmáknak amúgy mindig ugyanaz a forgatókönyvük. Hát ő ezért nem nézi az arcukat. Nem is tudja, hogy az elmúlt években már hányadik ilyen kört játssza itt

végig. Ebben a szűk, lehangoló szobában, ugyanezzel a három hadnaggyal.

Cserébe viszont ő már alezredes. Már az! Mert a főnök, aki valakihez nagyon be van kötve, hálás. Klárinak a múltkor mondta is, hogy ennyi. Itt megáll. Innen már nem kell feljebb jutni. Az már veszélyes lenne. De hát az élet általában és en bloc veszélyes, ugyebár.

– A minisztérium alkalmazottjának vallomása, akit a nyomozó hatóság hűtlen kezeléssel gyanúsít – folytatta a papírjába temetkezve rekedtes, monoton hangon –, az ő vallomása azt bizonyítja, hogy ön, André Calvi tudott arról, hogy a vállalkozásának kiutalt állami támogatás jóval meghaladja a szükséges mértéket, és ezért cserébe ön ötmillió forintot visszaadott a minisztérium munkatársának.

A nyomozó ennél a pontnál, a gyanúsítás leggátlástalanabb hazugságánál, az ötmillió forintos csúszópénz vádjánál megpróbálta a reggel óta letapadt dohányt felköhögni a torkából, de nem sikerült, úgyhogy inkább befejezte a mondatot:

– Mindezek alapján ön a hűtlen kezelés társtetteseként megalapozottan gyanúsítható garázdasággal, valamint a büntető törvénykönyv idevonatkozó paragrafusai alapján nagy értékre elkövetett csalással, ezek összevont büntetési tétele háromtól nyolc évig terjedő szabadságvesztés.

André a gyomrában lüktetést érzett. Mintha a szíve lejjebb csúszott volna, és közben maró savak árasztanák el a belső szerveit. Pulzusa gyorsult, de nem tudta kontrollálni. Érezte, hogy a szíve hevesebben ver, érezte, hogy ez rossz, hogy elveszíti a testi reakció fölött az uralmat, mégsem tudott

ellene mit tenni. Pedig máskor ő még akcióban, futás közben is képes irányítani a szívverését.

De most nem tudta. A düh, az indulat, a még mindig meg nem értett, de derengőn azért már felfogott esemény, ami most vele történik, mert ez egy esemény, ő így gondolt rá, mindez hirtelen és váratlanul mély és görcsös fájdalmat okozott.

Szinte fulladt. Alig kapott levegőt. Pár másodperc telt el így.

Aztán a homlokára is átterjedt a nyomás, és most már mindenhol rázúdult ez a lavina, megragadta valamiféle láthatatlan tornádó, és a boldog, Fruzsinával és Adriennel teli életét pár másodperc alatt átröpítette a túloldalra.

Nem ismeri ott ki magát, érezte rögtön, tudta, hogy ő nem ismeri az új Magyarországnak azt az arcát. Valahol mélyen, a gyomrában, ahol a savak most fékezhetetlenül szétáradtak, André mégis rögtön tudta, hogy az az oldal, a túloldal, a veszteseké.

Úgyhogy ő most veszít, ez történik vele. Már megint veszít. Épp elvesznek tőle valamit. Mert mindig a rosszak győznek.

Palm Springs – Egyesült Államok

Krisztina a felsőtestével is jobbra dőlt. A törékeny, filigrán nő így próbált még több erőt beleadni, és az utcasarkon élesen jobbra fordulni az oldtimer-rajongók irigyelt régiségével, a kabrió Ford Thunderbirddel. Tekerte a vékony fakormányt, ujjai közben véletlenül beleakadtak a

pálcikavékonyságú irányjelző karba, úgyhogy a kocsi kattogva indexelni kezdett. Erre ő gyorsan visszabillentette a napfényben ezüstösen csillogó acélrudacskát, aztán folytatta a tekerést, küzdött, mert a majdnem ötvenéves autó szervorásegítése messze nem volt olyan hatékony, mint a mai, modern kocsiké.

Lefogyott. Adriennek ez volt az első gondolata, amikor a Palm Springs-i repülőtér érkezési oldalán meglátta az ujjatlan koktélruhában várakozó Áron Krisztinát. Valójában Aaron, az egzotikus nevű perzsa férj, Babak Aaron Bahrampour okán, de a vékony, ötvenes évei felé közeledő magyar nő már rég kitalálta, hogy mivel az Aaronban a két „a"-t az irániak „á"-nak ejtik, így neki a furcsa név miatt akkor nem kell otthon, Budapesten magyarázkodnia, ha Áron Krisztinaként mutatkozik be.

Azóta mindenhol így írja a nevét, a magyarok pedig azt hiszik, hogy újdonsült kedvencüket, a hosszú, göndör haját általában hátrafésülve és összecsatolva hordó feltalálónőt mindig is így hívták. Áron Krisztinának. Tudnak keresztény vallású, amerikai állampolgárságú, de perzsa származású férjéről, mégsem sejtik, hogy Krisztina ezzel az ügyes dupla á-s kompromisszummal végül át is vette a férje nevét meg nem is.

Legutóbbi találmányát, a Move-nak, vagyis Mozgásnak elkeresztelt jóga- és pilates-ruhát már Áron Krisztina néven regisztráltatta világszerte.

A Move személyi edzőként funkcionál az egyedül sportoló nők számára. A jóga vagy pilates videogyakorlatait

infraérzékelőkkel követő edzőruha anyagába szenzorokat szőttek. Ezek zümmögve rezegnek a testnek azon a pontján, ahol a mozdulat hibás. Mintha személyi tréner állna az otthon sportoló nők mellett, és megérintené a rosszul tartott testrészt.

– Hasat behúzni, fenék feljebb, rezgés közben előbb-utóbb ilyeneket mond majd a ruha, mert beszélni is fog, most épp ezen dolgozom – magyarázta Krisztina, miközben nagy nehezen bevette a jobbkanyart. A makulátlan tisztaságú, türkizkék kabrió krómacél hűtőrácsa és dupla körlámpái lágy billenéssel fordultak ki a reptérről a Palm Springs felé vezető kanyonútra. Mint egy suhanó, hosszú testű cápa, úgy hullámzott a Tahquitz Wayn a csillogóan elegáns autó.

Meleg volt, mert a kaliforniai sivatagban ilyenkor, áprilisban már harminc fokra is felszökik a hőmérséklet. A száraz, szinte pára nélküli levegőt sokkal könnyebb elviselni, mint amikor Magyarországra csap le harminc fok. Kevesebbnek érződik, mert a halványbarna homoksivatagban nedvesség egyáltalán nem terheli a tüdőt.

A tavaszi Palm Springs nemhiába kedvence a hollywoodi sztároknak. Los Angeles alig kétszáz kilométerre fekszik, a mozifővárosból csak át kell autózni a San Jacinto-hegyen, és másfél óra alatt minden megváltozik. A zsúfolt, fülledt Los Angeles pörgéséből szinte a hűvösbe érkezik az ember, a térkép hiába jelez sivatagot, a hőmérő pedig harminc fokot.

Az északon falként tornyosuló San Bernardino kőszikláit ilyenkor még szikrázóan csillogó hó borítja. A hegy lábánál

édes datolyapálmák adnak hűs árnyékot. Adrienn elegáns, golf- és teniszpályákkal teli luxusparadicsomba érkezett.

A füvet mintha kisollóval nyírnák, ez járt a fejében, amikor a sávelválasztó pálmasor tövében meglátta az ápolt pázsitot. A szinte kizárólag családi házakkal beépített Palm Springs legelegánsabb kerületeiben a tökéletes állapotban megőrzött, harmincas évekbeli *art deco* villák ízlésesen keveredtek a huszadik század közepének térélményével, a háromdimenziós struktúrákat ünneplő modern stílussal.

A város kiépülésének fő korszakához illő, 1966-os nyitott autó hófehér bőrülésében utazni szinte képeslapszerű élmény volt. A napsütésben rájuk borult a felhő nélküli, mélykék ég tisztasága, miközben elsuhantak a nyersfa épülethomlokzatok, széles üvegfalak és lapos, letisztult formák között. Sehol egy kerítés, mindenhol csak ápolt fű, pálmák és színes virágszigetek. Adrienn bármerre nézett, a város áttetsző, világos és friss volt. A mellékutcákban láthatóan ugyanez folytatódott, minden épület egyedi stílusú, markánsan különbözik a többitől, eleganciájukban mégis egységesek.

Ez volt a *mid-century,* a századközép modern amerikai építészete, Adrienn lakberendező háromszögéletének egyik sarka. A nyugati parti elitnek, főleg Hollywood felső osztályainak hétvégi pihenőhelye, ahol úgy tűnt, hogy bármekkora mennyiségben képesek felszippantani francia art deco bútorokat. Főleg ha azokat az avantgárd szellemében egyenes vonalvezetés és letisztult geometriai tervezés jellemzi. Mert az ilyen bútorok lágyan illeszkednek Palm Springs ötvenes és hatvanas évekbeli, mid-century épületeihez, kiemelik és fokozzák a térélményt.

Adrienn két évvel ezelőtt csapott fel bútorkereskedőnek, amikor Fruzsi születése után egy évvel újra dolgozni kezdett, és még éltek a nizzai kapcsolatai. André akkor már elmélyülten építgette Duna menti kulináris álmát, ő pedig Dél-Franciaországban, hét végi bolhapiacokon keresgélt lepusztult art deco bútorokat. Amit talált, azt hazaszállíttatta Magyarországra, ahol ügyes restaurátorok a franciáknál sokkal olcsóbban helyreállították őket. Onnan aztán jöttek ide, a Palm Springs-i gyönyörű otthonokba. Nizza-Budapest-Palm Springs, ez volt Adrienn üzleti háromszöge. Néha Miami Beach, az ottani art deco negyed. Most már épp kezdett működni.

„Túl szép, hogy igaz legyen" – ezt szokta mondani Andrénak, de mindig csak a reggeli szeretkezéseik után, hogy a férfi ne értse, mire is gondol pontosan. Csak a szexre vagy úgy általában az életre. Még mindig reggel szerették leginkább egymás testét. André persze nem változott, mitől is változott volna. Este sportolt, késő este. Fruzsi születése után ez lett a szokása. A Szabadság tér mellett laktak egy régi, szecessziós ház negyedik emeletén, ahonnan nem látták ugyan a Dunát, de közel volt a Margitsziget.

Amikor Fruzsi lefeküdt, André elfutott. Ki a szigetre, a sötétbe. Búvárólmokat tépőzárazott a bokájára, tízkilós súlyokat vett a markába, és elszaladt. Két órát volt távol mindennap. Télennyáron, hóban-fagyban. Sosem mondta, mit csinál, légiós gyakorlatok, ezzel ütötte el a kérdést, de a teste olyan volt, mit az acél. Szálkás, izmos. Mint egy megfeszített íj.

Adrienn imádta André testét, még mindig és rendületlenül kívánta a férfit. Úgyhogy inkább maga miatt aggódott, főleg Fruzsi születése körül. Hogy utána mi lesz? Hogy tompulni

fog-e benne a vágy, hogy lemennek-e a terhesség alatt felszedett kilók, hogy lesz-e elég ereje, kedve és kitartása nőnek is lenni, nem csak anyának. És ha esetleg nem, akkor vajon mi lesz? Mármint velük az ágyban.

Nehéz volt, strapás. André nem piszkálta, de amikor ellustult, amikor fáradt volt, leharcolt, amikor Fruzsi kiszívta belőle az összes energiát, amikor csúszott ki belőle a nő, és csak az anya maradt, akkor André hangosan, demonstratívan ment el este a Margitszigetre. Egyszerűen csak a saját kitartásával, izzadt teste példájával üzent Adriennek, hogy nem hagyhatja el magát.

Sosem mondta neki, de ez valahogy mégis mindig benne volt a levegőben.

Több mint fél évig tartott Adrienn tápászkodása, míg végül aztán rájött, hogy előbb-utóbb rámehet az összhangjuk, ha ő csak Andrétól, Fruzsitól és a tompa, futószalagszerűen működő családi mókuskeréktől várja a teljes életet.

Mert ilyen nincs. Dolgozni kell, és értelmesen élni. Összeszednie magát. Amikor körülnézett, azt látta, hogy azok a barátnői vannak rendben, akik megvalósítják önmagukat. Legalább egy kicsit. Adrienn soha nem mondta ki a boldogság szót, csak mindig ezzel összegezte, a rendbenléttel, azok vannak tehát rendben, akik szeretik a munkájukat. Nem kell nagy karrier, de az az érzés igen, hogy amit csinál, annak értelme van. Hogy halad. Valahonnan valahová.

Minden más csak töltelék, ámítás, önbecsapás. A család, a sport, a jóga, a kisállat, a buddhizmus és ez az összes, modern kori egy nagy dolog, amitől azt várjuk, hogy majd boldoggá

tesz, semmit sem ér, ha közben az életünk legnagyobb, ébren töltött részét, a munkára jutó napi tíz órát nem élvezzük. Sőt utáljuk. Vagy ellazsáljuk és céltalanul ellötyögjük.

Görcsösen keresni kezdte hát a kiutat, menteni magát és magukat, még mielőtt baj lenne. Mert már kezdődött. Ritkultak az összebújások, fásulni kezdett a testük, rozsdásodott a napi rutin. André nem menekült a munkába, még nem, de Fruzsi felé már igen. A kicsi, komoly nő, mert Fruzsi meglepően komoly kislány volt, meg is érzett ebből valamit. Körülöttük, bennük, talán az akarást, vagy valamit Andréban, de lehet, hogy benne, Adriennben is. Fruzsi sejtette, hogy valami nincs rendben velük. Érezte. És ez meg is látszott rajta, a tekintetén, a komolyságán, ahogy minden pillanatban figyelt.

Milyen érdekesek a gyerekek, mennyire kifinomult szenzorokkal születnek.

A jelmeztervezői karrier Magyarországon esélytelen volt. Adrienn két évtizedet nem élt otthon. Budapesten nem ismert senkit. Téves álom volt, be kellett látnia, tévedés volt azt hinnie, hogy majd befogadják.

Mint ahogy szerinte már önmagában az is hiba volt, hogy hazamentek. Nem is értette Andrét. Miért és minek? Sokat vitatkoztak ezen, de aztán megadta magát. Ő nem szerette Magyarország levegőjét, úgy érezte, hogy ott semmi sem változott. Az emberek ugyanúgy marják egymást, mint amikor elment onnan a kilencvenes években. Nem szerette például, hogy ott senki sem tart távolságot, hogy mindig mindenki azonnal belemászik a másik életébe.

Talán Anglia, talán az tette ilyenné. Ő sosem műudvariasságnak gondolta a britek felületes érdeklődését a hogylétünk felől, olyan hangsúllyal, amiből azonnal sugárzik, hogy valójában nem érdekli őket a válasz. Hát ne is érdekelje, Adrienn így gondolta. Ne másszanak bele az ő életébe, ne kelljen vadidegeneknek megmondania, hogy tényleg hogy van.

A magyarok ezzel szemben az álőszinteségükkel, az állandó játszmáikkal, az örökös hátsó szándékaikkal belefúrják magukat mások magánéletébe, még a pénztárosnő is a boltban, már ő is. Adrienn nem tud úgy fizetni, hogy ne kelljen végighallgatnia a sirámokat, hogy kevés a fizetés, hülye a főnök, lusta a kolléga, és most mondja meg, de őszintén, hogy mit szól mindehhez.

Semmit, miért kellene bármit is szólnia. Egyáltalán miért kell neki erről tudnia. Csak tejet vett, gyümölcsöt, és menne haza.

Adrienn nem szerette Magyarország levegőjét, neki ez az egész nem volt rendben. Leginkább a hétköznapok szintjén, nem pedig a politika magaslataiban. Utálta, hogy mindig mindenért az épp aktuális miniszterelnök a felelős, a magyarok állandóan másokra mutogatnak, sosem néznek magukba. Sem a pénztárosnők, sem a miniszterelnökök. Kollektív borzalom.

Részben ezért is zárta magára az ajtót, és talán emiatt sem voltak magyar kapcsolatai. Mert nem is építgette őket.

Ezen rendszeresen összevitatkoztak, mert André szerint ez ügyben ő egy elkényeztetett libuska, pont olyan kicsi és naiv

kislány, mint Fruzsika. Magyarországnak igenis van egy tehetséges, ügyes, szorgalmas oldala. André mindig is azt gondolta, hogy ott még lehet új dolgokat létrehozni, Magyarországon még nem osztották le örökre a lapokat. Legalábbis nem úgy, mint például Franciaországban, ahol már alig van esélye annak, aki rossz helyre születik.

Hát Adrienn szerint meg André naiv, a légió kiirtotta belőle a szükséges szenzorokat. Jó neki, nem érzékeli. Megértőn bólogat, és mosolyogva hallgatja a pénztárosnők nyavalygását.

Valószínűleg szereti a magyar beszédet maga körül. Más értelmes magyarázata ennek nem lehet.

Ezért volt túl szép ahhoz, hogy igaz legyen, amikor Adrienn végre rátalált a bútorháromszögre. Élvezte, mert nem kellett túlságosan megmártóznia hozzá a magyar valóságban, sokat lehetett külföldön, ráadásul pont olyan helyszíneken, amiket szeretett. És ahová André is elmehetett vele, amikor csak ideje engedte.

Fruzsit, főleg hogy most már óvodás, ilyenkor mindig megkapták Adrienn szülei. Amúgy is állandóan reklamálták az unokát. Korábban őszintén zokon vették, amikor ő bútorokat ment keresni Franciaországba, mégsem bízta rájuk Fruzsit. Konfliktus lett belőle André és a nagyszülők között. Mert André hős apaként nem akarta adni a gyereket, majd ő helytáll, megmutatja. Ez ment két éven át. Aztán végül mégis kompromisszumot kötöttek. Heti egy alkalommal bevezették a nagyszülős napot, amikor Fruzsiért a nagypapa ment az oviba, és náluk is aludhatott.

Így volt most is. Adrienn reggel már a repülőtérre ment. Andrénak pedig valami aprócseprő rendőrségi ügye támadt, tanúnak hívták valamiért, rabolták az idejét. Magyarország, látod, mindig mondom, hogy itt mindenkinek az életébe belemásznak. De André csak mosolygott, adott neki egy csókot, aztán elvitte Fruzsit az oviba.

Akit most már nem akart felhívni, felébreszteni, mert mire Adrienn két csatlakozás után leszállt Palm Springsben, addigra Magyarországon éjfél lett. Itt még csak délután három volt. Kilencórányi időeltolódás.

Andrét viszont hívta, de ő ki volt kapcsolva. Biztos még a Margitszigeten szalad a ráaggatott harminckilónyi súllyal.

Budapest – Magyarország

Szinte berobbant a vasajtó. Reggel nyolc óra volt. André a rozsdás ágykeretre szögelt fadeszkákon feküdt összekulcsolt karral. Nyugodt mozdulatlanságban nézte a beázott plafont, a lepergő festéket és a szürke koszfoltokat a sarokban. A teste itt volt, ebben a cellában, de a gondolatai nem. Hátizmait nyomta a kemény fekhely, a derekánál érezte a szálkás, durva falapok elcsúszó találkozási pontjait. Az ágyon nem volt se matrac, se pokróc, semmi, de Andrét ez nem érdekelte, mert képzeletben másfelé járt. Nem itt, nem a lepedő nélküli vaságyon, hanem a múltban, 1998-ban.

Azt képzelte, hogy megint ott ül a Budapest Brasserie ablakánál, a fonott párizsi székben, az ő franciás éttermében, amit egyik napról a másikra elvettek tőle az oroszok. Megint

hallotta a sportkocsival furikázó korrupt nyomozót, ahogy agresszív hangon rá akarja venni a józan belátásra. Gábor halálhírét hozta épp, André üzlettársáét, de olyan felszínesen számolt be róla, mintha egy érdektelen tegnapi focimeccs eredményét közölné vele.

Nem is nézett Andréra, csak a telefonját babrálta, miközben monoton hangon eldarálta, hogy az oroszok vasalót égettek Gábor hasába. Lekötözték az asztalra, rátették a bekapcsolt forró tárgyat, aztán otthagyták meghalni. És bizony André lesz a következő, ha nem érti meg, hogy az étteremnek búcsút kell intenie. Egy forintért, mert a Budapest Brasserie most már csak ennyit ér, hiszen Gáborral együtt az étterem nagy része is leégett. Lám-lám, miért nem adta oda korábban, a piaci árnál persze jóval olcsóbban, hiszen a bizonytalan élethosszúságú tulajdonosok nem kérhetnek sokat. Bizonytalan élethosszúság, máig nem felejtette el ezt a kifejezést.

A vékony, fehér festékkel lemázolt cellaajtóban eközben félrebillentett fejjel megállt az a nyomozó, aki tegnap este őrizetbe vette Andrét. Ugyanazt a ruhát viselte: fekete farmeringet, kopott, vasalatlan kék nadrágot és barna, műanyagtalpú cipőt. Lehet, hogy haza se ment?

Jellegtelen figura, az utcán kóborló üres és unalmas töltelékemberek egyike. André ismerte az ilyet, a jövő kiszámíthatatlansága miatt állandóan aggódó, folyton a bajra és a kudarcra készülő fröccsöntött futószalagembert. Aki úgy él, mintha mindig lenne még öt vagy tíz éve arra, hogy kivárjon, hogy összespórolja a pénzét és az energiáját valamire, ami után majd csak elkezd végre lazulni, élni, tényleg élvezni

és észrevenni dolgokat. Mert bár ketyeg az idő, ő mindig csak kivár. Úgy él, mintha rengeteg ideje lenne, mintha sosem halna meg, aztán majd úgy hal meg, hogy sohasem élt.

A világ tele van ilyenekkel. Az egyik borostás, elhanyagolt példányuk most épp itt áll előtte félrebillentett fejjel a fedél és ülőke nélküli, állandóan folydogáló vécé mellett. A cellában, ami hosszú távon még Afrikában is megroppantaná az embereket, mert büdös, koszos, kemény és lepusztult.

De André mindezt észre sem vette, mert edzett volt, nem is tudja ez a kopasz senkiházi, hogy mennyire. Kopasz senkiházi, így gondolt rá, a légiósok szükséges érzelemtöltetével.

Már kezdte hergelni magát, bár nem látszott meg rajta.

Tudta, hogy szüksége lesz rá. Az indulatra. Hogy legyen benne harag, mert az gyorsabbá teszi, és erősebbé is.

Oda se nézett a nyomozóra, amikor az belépett. Tekintete továbbra is a plafonon maradt, és az éjjel-nappal élesen világító neoncső rozsdás foglalatát nézte.

– Talán kopognom kellett volna? – Az alezredes ezzel a lekezelőnek szánt kérdéssel próbálta megtörni a vasajtó dübörgő kicsapódása után beálló csendet. – Kopognom és engedélyt kérnem a belépésre?

A nyomozó mögött két fegyőr állt terpeszben, kékesszürke kezeslábasban, kezükben már megint bilincs. A gyanúsítottak őrizetbe vételének újonnan bevezetett magyar szabálya szerint Andrét 72 órán át lehetett fogva tartani és bármikor kihallgatni, ráadásul anélkül, hogy az első 48 órában ügyvédhez fordulhatott volna. Egyedül volt, kiszolgáltatva a rendőröknek.

Gyanúsíthatták, fogva tarthatták, felébreszthették az éjszaka kellős közepén, kihallgathatták újra, vagy egyáltalán nem, mert akár békén is hagyhatták egészen az utolsó percig. Aztán, hogy fokozzák a kiszolgáltatottság érzését, 72 óra elteltével kiemelt jelentőségűvé is nyilváníthatták az ügyét, és újabb két napra itt tarthatták ebben a cellában.

Csak és kizárólag a nyomozás érdekeire hivatkozva.

A hatékonyság volt az indok. Aligha meglepő, hogy a nagy korrupciós ügyekben ilyen körülmények között az elpuhult, remegő térdű, gazdag és korrupt magyarok hirtelen vallomások tucatjait tették. Ezeket aztán a bíróságon szép sorban mind vissza is vonták, azt állítva, hogy kényszer alatt nyilatkoztak. „Csak haza akartam menni" – híresült el egy sírdogáló volt állami vezető magyarázata, amiért csúszópénzek elfogadásával vádolta meg a politika célkeresztjébe került korábbi főnökét, egy fővárosi csúcspolitikust. Aki meg cserébe őt ugyanezzel.

– Azt gondoltam, figyelembe véve a kialakult helyzetet. – André nem ült fel, de a tekintetét a már reggel is dohányos rekedtséggel beszélő alezredes felé fordította. – .azt gondoltam, lehetőséget biztosítok arra, hogy találkozzon egy ügyvéddel, aki ismeri az aktáját, és volt szíves ma reggel idefáradni. Amit, remélem, értékel annyira, hogy meg is hallgatja!

A mondókája végén mosolygott, de csak picit, mint aki élvezi, hogy André fejében megint összezavarja azt, ami esetleg kicsit már letisztult. Nem ér semmi, ami eddig történt, haha, mert ez az új fordulat mindent újraír.

André visszafordította a tekintetét a plafonra, lassan, nyugodtan. Kezdett ismerős lenni ez nagyon. Akkor is, a kilencvenes évek végén pont ilyenek voltak a hangsúlyok. Felsőbbrendűség, cinizmus, ez áradt akkor is abból a rendőrből, de őmögötte oroszok álltak. Az más korszak volt. Vagy nem? Azok megölték Gábort, az üzlettársát. Az a magyar vadnyugat évtizede volt, a kommunizmus után egyszer, pár évig, és soha többé.

De emögött vajon ki áll? Ez mitől ilyen magabiztos, miközben amúgy az egész élete merő remegés. Talán nemsokára kiderül. A cellából pedig ki kell jutnia, úgyhogy már csak ezért is lássuk az ügyvédet.

Bólintott, és felült. A nyomozó, mintha süketnéma párbeszédet folytatna vele, látványosan összezárta a karját, szorosan egymás mellé tartotta a csuklóját, így jelezte Andrénak, hogy tegye ő is ezt. Hagyja magát megbilincselni.

André felállt, a fadeszkás, üres ágylap nyikorogva kiegyenesedett. Előretartotta a csuklóját, mire az overallos rendőrök csoszogva, unott arccal beléptek a cellába, a nyomozó pedig óvatosan ki. Távolságot akart tartani. Nem tudta megmagyarázni, hogy miért, de valahogy az ösztöne ezt súgta. Pár métert mindig hagyni André Calvi és őközötte.

Kilépett a folyosóra, és onnan figyelte, ahogy a szakácsot megbilincselik.

London – Anglia

A BBC hírösszefoglalója:

Cím:

A kisebbség került többségbe Magyarországon

Munkatársunk, Jeremy Silverton budapesti jelentése szerint a magyarok körében megdöbbenést keltett, hogy az új választójogi szabályok következtében a tegnapi választásokon a voksoknak összesen csak 35 százalékát megszerző kormánypárt 53 százalékos abszolút többségbe került a budapesti törvényhozásban, és ezzel megőrizte hatalmát.

„Megdöbbentő volt ma hajnalban erre a hírre ébredni. A magyarok most fogják csak fel, hogy a kormány mekkorát trükközött az egyfordulós választási rendszer bevezetésével" – ilyen és ehhez hasonló mondatokat lehet hallani a budapesti utcákon. A továbbra is hatalmon maradó kormányzati erők állandó taktikai változtatások után tavaly vezettek be olyan egyfordulós rendszert Magyarországon, ahol a parlamenti mandátumok fele egyéni választókerületekben dőlt el.

A megosztott ellenzék és annak kétpólusossága, a jobb- és a baloldal konfliktusai végül oda vezettek, hogy az egyéni választókerületek nagy részét a kormánypárt jelöltjei 35 százalék körüli szavazathányaddal is meg tudták nyerni. A kormánypárt így az országos listáról bejutó jelöltjeivel együtt abszolút többségbe került az új parlamentben.

„Elképesztő – nyilatkozta a budapesti egyetemi diákönkormányzat vezetője –, hogy Magyarországon tegnap a szavazók 65 százaléka a kormánypártok elzavarására szavazott, de ők trükkös módon mégis hatalmon maradnak. Az én választókerületemben például 33 százaléknyi vokssal győzött a képviselőjük, miközben a második helyezett ellenzéki jelölt 30 százalékot, a harmadik, szintén ellenzéki 26

százalékot kapott. Rájuk együtt, ha összeadjuk, 56 százaléknyi szavazó voksolt, a többi ellenzéki indulót már nem is számítva. A régi választási rendszer szerint ők ketten, a második fordulóban összefogva, toronymagasan legyőzték volna a mandátumot most mégis begyűjtő kormánypárti jelöltet."

Külföldi megfigyelők szerint a fentebb leírt helyzet tipikus a többi magyar választókörzetben is. Az egymással rivalizáló ellenzékre leadott szavazatok az egyfordulós rendszerben szétforgácsolódtak, és ezért fordulhatott elő Magyarországon az, amihez hasonlót 2012 októberében egyszer már látott Kelet-Európa. Akkor Ukrajnában az ottani kormánypárt alakított ki hasonlóan torz választási rendszert. Az ukrán parlamenti választásokon összesen csak 30 százaléknyi szavazatot kapó Régiók Pártja sokat veszített ugyan korábbi népszerűségéből, egymillió szavazó fordult el tőle 2012-ben, mégis növelte mandátumai számát, és hatalmon maradt.

A BBC megbízható forrásokra támaszkodva meg tudja erősíteni, hogy a nemzetközi megfigyelők tegnap Magyarországon a 2012-es ukrán választásokon tapasztalt „technikákkal" is találkoztak. Azokban a körzetekben, ahol erős ellenzéki jelölt szállt versenybe, ott a megkönnyített jelölési eljárás nyomán az utolsó napokban – a gyanú szerint a kormányhoz közel állók pénzén – két-három, az ellenzéki jelölttel azonos nevű álpolitikust is elindítottak különböző fantomszervezetek, ezzel teljesen összezavarva a választókat. A szavazócédulán így egymás alatt több megegyező név is szerepelt. Az ellenzéki jelöltre szánt szavazatok ezért szétforgácsolódtak.

Az EBESZ képviselője elpárolgó tintájú tollat is talált az egyik vidéki, kifejezetten ellenzékinek számító szavazókörben. 2012-ben Ukrajnában is használtak ilyeneket. Miután némi dulakodást követően lefoglalta a tollat, vizsgálatot kért. Az EBESZ magát megnevezni nem kívánó képviselője a magyar kormánypárt jelöltjeivel feltöltött választási hatóság elfogultsága okán nem számít az ügyben átlátható, tiszta eljárásra.

A Budapesten megjelenő internetes oldalak arra hívják fel a figyelmet, hogy a közösségi médiában, főleg a diákság köreiben az elégedetlenség fokozódása tapasztalható. Spontán, a rendőrség által nem engedélyezett tüntetéseket szerveznek, egyelőre flashmobos, villámcsődület jelleggel Budapest több helyszínére is. „Mi győztünk, nem a kisebbség" – ez a szlogen járja be ezekben az órákban a magyar online közösségeket.

Budapest – Magyarország

A ceruzaelemes műanyag óra, közepén rózsaszín Miki egér figurával, épp negyed kilencet mutatott az alezredes asztalán. Andrét az első emeleti irodában ma is ugyanoda ültették, ahol tegnap este átlökték a vesztesek oldalára. Megint ez a szűk farostlemez asztal és megint a fémlábú szék.

De most hátratolta. Így szabadabban, terpeszben támaszkodhatott. Ezúttal már volt helye. Mert kellhet. A bilincset viszont nem vették le róla, a nyomozó ezt kifejezetten megtiltotta. Elkérte a bilincskulcsot, és zsebre tette,

mire az overallos rendőrök, akik Andrét felkísérték a cellából, engedélyt kértek a távozásra, és kihátráltak a szobából.

Furcsa jelenet volt, André ezt azonnal érzékelte, mert a táskás szemű nyomozó a szükségesnél talán gyorsabban lépett el a távozó két rendőr háta mögött. Fedezékbe vonult a dobozasztal másik oldalára. Mintha védelmet keresett volna, és ezért ékelte pár villámgyors lépéssel kettőjük közé a farostlemez bútort. Aztán kicsit idegesen attól, hogy ez Andrénak esetleg feltűnt, zavart mozdulattal megigazította az ablakredőnyöket.

– Szervusz, kérlek. – Ez a hang most hátulról, szinte még a folyosóról érkezett, és a nyomozót üdvözölte, de a gazdája olyan tempóban jött, hogy mire André felnézett, már el is viharzott mellette hajszálcsíkos öltöny formájában. Lendület volt benne, és egy másik világ. Úgy huppant le széles mosollyal az arcán az egyetlen, még szabadon hagyott ócska székre, mint aki épp a reggeli úszásból tér vissza az óceánparti nyaralója teraszára.

Orchideaillatú púderszag áradt belőle. Furcsa piperkőcség. A hatvan felé közeledő férfi hátrafésült, dús, szinte szálanként beállított ősz haja kiemelte napbarnított, kreol bőrét. Ápolt körmök, mandzsettás ing, megvillanó arany Rolex óra. Hófehér, kigombolt nyakú és patyolattiszta ing. Laza, alkalmi elegancia, ezt gondolta róla André, idepottyantva valamelyik riói bankszékházból, ahol az üvegiroda a Copacabana strandjára néz.

Ez a férfi nem illik ide. Semennyire.

Nyakkendő nélküli reggeli munkamegbeszélés, mintha ez következne most, csak még a frissen facsart narancslére várunk. Így ül ez itt, fehér díszzsebkendővel a szivarzsebében. Amiből rendeltetésének megfelelően egyébként ki is kandikált egy szivar.

Disszonáns, színpadias jelent volt. André aligha tudott volna bárkit elképzelni, aki kevésbé passzol ebbe a lepusztult környezetbe, mint ez a jólétet, sikert és egy védett kaszt utánozhatatlan nyugalmát árasztó férfi. Tökéletes ellentéte volt a nyomozónak, aki az ő kontrasztfényében most még jelentéktelenebbnek tűnt.

A férfi nyájasan Andréra mosolygott, mintha legalábbis a megmentője lenne. Ősz, vékony bajsza volt, szinte csak egy csík, mint Clark Gable-nek a harmincas években. Alatta megvillant a porcelánkészítők irigyelt árnyalata, a csontfehér fogsor, miközben a Rolex órás csukló már lendült is a szivar felé. Előhúzta és morzsolgatni kezdte. Az ügyvéd hátradőlt a fémlábú széken, de tényleg úgy, olyan elegáns mozdulattal, mintha legalábbis a verandafoteljában terülne el. A háttérben az óceán hullámzása, ő pedig épp csak azt nem tudja eldönteni, hogy vajon mit is igyon ilyen korán reggel a szivar mellé. Mert ugye, a száj ne legyen száraz, a nicaraguai dohánylevél minimum langyos tea után kiált, cseppnyi portóival.

Ez áradt belőle. A győztesek magabiztossága!

– Rágyújthatok? – kérdezte porcelánmosollyal, de nem volt világos, hogy Andrétól vagy a nyomozótól kéri az engedélyt, sőt az sem, hogy valójában kér-e bárkitől, mert még be sem

fejezte a kérdést, már nyúlt is az öngyújtója után. Zakója belső zsebéből mobiltelefon méretű, pálmafás, Tommy Bahamas feliratú tárgyat vett elő. Hemingway korszakához illő eszköz volt, mintha csak tegnap a zsebében maradt volna a jacht fedélzetén, és ezzel tovább erősödött az óceánparti érzés.

Andrénak az a benyomása támadt, hogy nem is Budapesten vannak, nem is ennek a rémséges ügynek a kellős közepén, hanem az élet valamelyik élvezhető oázisában.

Nem szólalt meg senki. André összeráncolt homlokkal figyelt, megbilincselt csuklóját az ölébe fektette. Nem gondolkodott, nem értékelt, csak emésztette az apró részleteket, és koncentrált, mert sejtette, hogy eljött ennek is az ideje. Villanásnyi lesz a rés, de lesz.

A nyomozó próbált úgy csinálni, mint aki nincs is itt. Nem szólalt meg, csak várta, hogy meggyulladjon a szivar, ami feltehetően többet ér, mint ennek a szobának az egész bútorzata.

– Tudja, André – fújta ki a férfi oldalra hajolva a füstöt, nehogy a mélykék öltöny magábaszívja a dohányszagot –, mi, ügyvédek, azt szoktuk mondani, hogy a mai Magyarországon nem mindig az erősek maradnak életben, mert néha az okosak élik túl. Kíváncsi lennék, hogy ön melyik szeretne lenni. Az erős vagy az okos?

Aztán megint jött a porcelánmosoly. A férfi, akinek még mindig nem volt neve, mert nem mutatkozott be, lassú mozdulattal megfordította, aztán pedig szemmagasságba emelte a szivart. Miközben a válaszra várt, elmélyülten

tanulmányozta, ahogy a dohány vörösen átizzik, és perzselten ég. Pár másodperc múlva lágyan megfújta, hogy a szájával odapumpált extralevegő még jobban felizzítsa a szivar peremét.

André nem válaszolt. Szótlanul figyelt ő is. Nézte a szivar mindkét végéből kihullámzó füstöt, és nem hagyta, hogy olvassák a gondolatait. Nem engedte, hogy rájöjjenek, ő vajon a kettő közül melyik, az erős vagy az okos.

– Viszont én azt gondolom, ez a tapasztalatom. – folytatta hirtelen komoly arcot vágva azügyvéd. Leengedte a szivart, és az alezredes felé fordult. – Azt gondolom, hogy néha egyszerűen csak a szerencsés éli túl. Nem? Vannak esetek, André, amikor nem az ész számít, és nem is az erő. Hanem csak a szerencse. Ugye, nyomozókám?

Ez annyira lekezelő volt, annyira váratlan és durva, főleg hogy a nyomozó mindezt hallva meg sem szólalt. Csak tűrte némán, hogy a saját szobájában ez az idegen, mert az ügyvéd alapvetően az volt, idegen, nem ide való, így beszéljen vele. André egy pillanatra nem is a mondat tartalmára figyelt, hanem a hármójuk közötti pozíció gyors leosztására, a hierarchia megteremtésére.

– Látom, nincs válasz a kedvenc nyomozókámtól, és te sem tudod még, André, hogy erős,okos vagy szerencsés legyél-e ma, úgyhogy amíg gondolkodtok, addig elmesélek nektek egy történetet.

André meghallotta az agressziót. Persze hogy megütötte a fülét a tegezés, a szivarfüstbe burkolt erő és annak a rémisztő felismerése, hogy ez az egész a magyar rendőrség

alezredesének az irodájában zajlik. Eszébe jutott az éjszaka órákon keresztül emésztett kérdés, amire az üres plafont nézve választ keresett. Mert most jött rá, hogy rossz kérdés volt. Hiszen nem az a lényeg, hogy a rendőr mögött ki áll, hanem az, hogy ki állhat az ügyvéd mögött.

Közben a Magyarországon mindenki által ismert építési vállalkozóról mesélt az ügyvéd, az előző kormány korszakából. Az ő ügyéről. Amikor egy újbudai ingatlanspekuláció kapcsán azok a telektulajdonosok, akiktől a milliárdos vállalkozó áron alul akarta megvenni a területeket, feljelentést tettek. Ugye, nyomozókám? Azt állították a feljelentők, ilyesmi is előfordult ám itt 2010 előtt, hogy az építési vállalkozó megfenyegette őket, nem is akárhol, hanem a Parlament Caféban, kétszáz méterre a magyar demokrácia bölcsőjétől. Ha nem adják el neki a telkeiket nevetséges áron, így szólt a fenyegetés, akkor lecsukatja őket.

Le-csu-kat-ja! Mert ő ezt is el tudja ám intézni. André nem olvas újságot? Pedig ez a sztori pár éve benne volt a lapokban. Benne bizony! A feljelentők szerint a milliárdos vállalkozó a Parlament Caféban neveket sorolt, azokét, akik már tényleg rács mögött vannak. Hogy azokat is ő intézte. Régen, a vadnyugati korban, a kilencvenes években, hát igen, akkor a valódi maffia uralkodott a magyar ugaron. Később viszont azok, akik az államhatalmat privatizálták. Ennyi csak a változás. Ennyi volt. A hőbörgő nyugati újságírók szerint persze ez is maffia, a kormányzatba beszivárgó gengszterhatalom.

Ugye, nyomozókám?!

Ilyenek ezek a firkászok. Vádaskodnak, hülyeségeket írnak, és azt állítják, hogy ez még mindig így van, hogy a magyar jogállamban még ma is elképzelhető, hogy gyanúsítottként veszik őrizetbe azokat a hülyéket, akik nem értik meg azonnal, André, hogy merről is fúj a szél.

Az ügyvéd most elhallgatott, hagyta leülepedni a történet első részét, az összemaszatolt múltat és jelent. Benntartotta a szájában a szivarfüstöt, mert szerette, ha a kesernyés és kicsit mandulás íz átjárja a nyelvét. Végül aztán kifújta, és azzal folytatta, hogy ha a gyanúsítottak tovább makacskodnak, pontosabban ha régebben tovább makacskodtak – persze csak a teljesen alaptalan, nyugati rágalmak szerint –, akkor előzetesbe mentek, és a végén esetleg még börtönbe is, évekre. De minimum ideg-összeroppanással és gyomorfekéllyel végezték, mire hosszú évek alatt nagy nehezen feltápászkodtak a nyakukba zúdított korrupciós per mocskából. Ha egyáltalán sikerült nekik.

Lelövesselek vagy agyonveresselek, állítólag ilyen mondatok is elhangzottak anno a duruzsoló pesti kávéház kultúrlégkörében. Bizony, bizony, André, még a budapesti újságok is megírták, de hát ez már múlt idő, ilyesmire semmi szükség az okos, erős és szerencsés emberek jelenlegi korszakában.

Mert André szerencsés. Lássa be. Itt van, ugye, ez az ötmilliós gyanú és a szakértői vélemény, mert az is van ám, hogyne lenne, szakértők mindig akadnak. Szóval itt ez a vélemény, hogy André az indokoltnál húszmillió forinttal kapott többet az államtól, mint amennyi járt volna. Aztán cserébe az extrapénzért, így szól a tényállás, bizony, bizony, André,

ötmilliós csúszópénzt adtál a minisztériumi alkalmazottnak. Ugye, nyomozókám, ez itt a vád? De legalábbis a gyanú!

Ne, André, ne is mondj erre semmit, legyél okos, én ügyvéd vagyok, tudom, hogy nincs értelme cáfolni. Hiszen ha van vallomás, és az bizony van, mert a minisztériumi alkalmazott beismerte, nem, nem, André, nem fenyegette meg őt senki, nem az állását félti, nem kapták rajta másik, nagyobb és saját korrupción, nem kötött vádalkut, bár éppenséggel köthetett volna, sőt még köthet is, nos, nem, nem akarják őt lelőni, André, nem, egyszerűen csak ilyet mondott, és kész. Számít egyáltalán, hogy miért? Talán mert buta, vagy fél, vagy csak pechje volt. Manapság ki tudja?

De nem is ez a lényeg, hanem az, hogy André igenis szerencsés, megúszhatja ő ezt könnyen. Egyetlen villanás alatt. Az ügyvédi tapasztalat, ugye, hogy ő most épp szembejött, pont itt és pont ő, hál' istennek. Hiszen íme, azonnal egy jó tanács: cselekvő megbánást kell tanúsítani, André, és akkor ejti a rendőrség ezt a gyanút. Nem lesz vád, de nem ám, nem lesz per, és üres marad az a kényelmes cella, amit ma éjszaka volt szerencséje Andrénak megismerni, és persze belakni.

Cselekvő megbánás, ugye, nyomozókám. Van ilyen! Ez azt jelenti, ha André esetleg nem értené, hogy hát bizony, sajna, vissza kellene adni állam bácsinak a pénzt. A többletként kifizetett húszmilliót, mert ne is vitatkozzon André, hogy ő azt továbbadta más vállalkozóknak, meg hogy jogos volt a kifizetés, és mindennel el tud számolni, blablabla. Ugyan már! André, ezt ne, esze ágában se legyen itt senkinek szakértői elemzéseket hozni, mert Magyarországon mindig lesz egy

másik szakértő, aki az ellenkezőjét állítja. Talál olyat az én kis nyomozókám, André, nem lehetsz ennyire naiv.

Szóval, ott az a többlet húszmillió, térjünk ehhez vissza, meg az ötmilliós csúszópénzhez, ami vagy volt, vagy nem, felesleges tagadni, mert már a gyanú is elég, szóval az huszonöt plusz a kamatok, az kereken harmincmillió. Ennyit kifizet André, aláírja a cselekvő megbánás beismerésének dokumentumait, és már kész is, vége, mehet haza.

Igen, az valahogy tényleg a tudomásunkra jutott, persze, elismerem, valóban hallottunk róla, André, hogy nincs ennyi pénzed, csak úgy hirtelen ennyit nem tudsz leakasztani. Pedig kellene, érted, ugye, mert csak ma, legkésőbb holnap reggelig áll ez az alku, ez a cselekvő megbánásosdi. Addig kellene a pénz, mert épp ez a nagy rendőrségi lottójáték lényege, hogy csak az első 48 órában lehet ezt a szerencsés fordulatot kihasználni. Amíg még változtathatók a dolgok.

A papírok, a mondatok. Az egész ügynek a perspektívája, tudod, hogy honnan is nézzük, az én kedvenc nyomozókám hozzáállása, ugye. De sebaj, örülni kell André, mert tényleg nagyonnagyon szerencsés vagy, hiszen én, mint ügyvéd, pont ismerek olyanokat, akik harmincmillióért megvennék a vállalkozásodat. Bizony, André, bizony. Megvennék, halleluja! Az egész kulináris dunai motyót, a cégecskédet, ami tényleg nagyon klasszul ki lett találva, profi meg minden, de eljött az ideje, hogy valaki átvegye tőled a stafétabotot. Nyugi, ne idegeskedj, jó kezekbe kerül, hidd el. És ez azért jó érzés, ugye, megnyugtató. Megvennék a barátaim, pusztán csak hogy rajtad segítsenek, mert így hirtelen lenne annyi készpénzed, épp annyi, amennyivel utána cselekvő megbánást tudnál

tanúsítani. Hát nem óriási szerencse ez, André? Hogy pont így összejönnek a dolgok? Itt kell aláírni, itt, igen, és már túl is vagyunk rajta.

André ennél a pontnál szólalt meg először, de csak azért, hogy tisztán és világosan értse. Értette ő már korábban is, de egészen biztos akart lenni abban, hogy ki az, akit kímélnie kell majd, és ki az, akit nem. Mert ő 1998-ban egy majdnem ugyanilyen helyzetben egyszer már elmenekült Magyarországról. Elvették mindenét éppúgy, pont olyan agresszívan, mint most is. Ő volt az, aki dolgozott, aki megcsinálta, aztán mégis lenyúlták tőle. Akkor ráment erre a családja és az egész előző élete. Végül pedig még el is kellett menekülnie. Mert gyenge volt. Még gyenge. És újra kellett kezdenie. Másképp, máshogy, máshol.

De azóta történt vele néhány dolog, még ha ezt ebben a szobában nem tudja is mindenki. Úgyhogy már megtanulta, meg bizony, hogy nincs hátrafelé. A gyenge elbukik, az erős fennmarad. Nincs menekülés. Akárkik is ezek, akárhonnan, akárhogyan.

Kicsit szétcsúsztatta a lábát, lassan előredőlt, és miközben kérdezett, pásztázni kezdte a szobát, a tárgyakat. A tollakat az asztalon, a mappákat, a tűzőgépet, a távolságokat.

– Ha jól értem tehát, akkor azok, akiket ön képvisel. – André hangja nyugodt volt, kiegyensúlyozott, szinte az óceánparti verandára illően érdeklődő, semmi más. – .ezek az emberek, akárkik legyenek is ők, adnának harmincmillió forintot a cégemért. Azért a cégért, ami ennél sokkal, de sokkal többet ér. Csak hogy jól értsem! Viszont ha nem adom el

ennyiért most és itt, ebben a percben, akkor ön szerint én nem vagyok se okos, se szerencsés, mert a nyakamba varrnak valamit, amit nem követtem el, és a végén lehet, hogy még börtönbe is megyek?!

Csend lett a szobában, néma és síri csend. Az ügyvéd porcelánmosollyal, egykedvűen nézte Andrét, mint akinek mindegy, hogy miképp is határoz ez a kis hülye. A dohány sercegve égett a szivar közepén. André még a Miki egeres óra kattogva lépő másodpercmutatóját is hallotta.

A nyomozó nem mert felnézni, némán tűrte tovább, amit a túlélésért tűrnie kellett, mert ő tudta, de legalábbis sejtette, hogy kik ezek. Nem először vannak itt, és nem is utoljára.

Mert a haverjaik, a csatornáik és a szálak, ahová be vannak kötve, már megint megnyerték a választásokat, hajnalban bemondta a rádió. Hallotta, amikor a konyhában kávét főzött, miután felébresztették, és azonnali hatállyal berendelték lezárni ezt az ügyet. Így szokott ez lenni, és ezek szerint így lesz még legalább négy évig. De ő túl fogja élni őket, ő túl, mert egyszer biztosan megdöglik ez mind. A körmét piszkálta, és nem nézett fel. Várt, mint ilyenkor mindig.

A golyóstoll olyan erővel szakadt át az arcán, a szájától kicsit balra, hogy a fájdalom eltompított minden érzékelést. Pedig mintha hallotta volna a bilincs csörrenését, a szelet, igen, zúgott valami, de ez csak apró foszlány volt, a pillanatokkal ezelőtti múlt, mert ami van, ami biztosan van, az a döfés, át a bőrén, a húsán, a repedő fogak, a toll hegye, ami most mintha levágná a nyelvét, ő legalábbis ezt érzi az ijesztő vákuumot és zuhanást.

Sosem gondolta, hogy ilyesmi létezik. Hogy van ilyen érzés. A hányinger, a tériszony és a rettegés keveréke.

Szétmarta a félelem.

Palm Springs – Egyesült Államok

Adrienn eddig még csak fényképeken látta a házat, most viszont végre megcsodálhatta. A modern, *mid-century* stílusnak az a jellemzője, hogy a házakban néhány falat a padlótól a plafonig üvegből építettek. A szobabelső burkolata az üvegfal túloldalán, a házon kívül is folytatódott, lágyan összekapcsolva a belső és a külső tereket.

Mert kívül is terek voltak. Fedetlen szobák. Áron Krisztina háza U alakot formált, és innen, a nappaliból, ahol most Adrienn állt, az üvegfalon keresztül jól látszott a jobb oldali árkádsor, az ottani, szintén üvegfalú hálószobák, szemben pedig az étkező és a fölé benyúló álmennyezet. A sivatagi épületek teteje Palm Springsben lapos, hiszen itt soha nem esik a hó, sőt eső is csak ritkán, így ezeknek az épületeknek nem kell meredek cseréptető. Ezáltal viszont a lapos, egymás mellé és fölé pakolt, elcsúsztatott dobozszobák térélménye szabadon érvényesülhet, az összhatást nem zavarják tetőszerkezetek.

Az U alak azúrkék úszómedencét ölelt körbe, ugyanolyan mélybarna nyerskővel kirakva, mint bent a nappali. Az égen továbbra sem volt felhő, csak a kékség. A távolban innen is jól látszott a havas hegyvonulat, lejjebb pedig, a hegy lábánál a szomszédos golfpálya pálmasora. A házat csillogó, fényes

felületű tárgyakkal rendezték be, hogy játszhasson rajtuk a napfény. A polírozott diófa zongora, a bárszekrényen a kristálypoharak, a mélyen belógatott színes üvegcsillárok, ezek mindmind a letisztult és a fényt leheletfinoman körbeölelő esztétikát szolgálták.

Adrienn átadta az eddig rejtegetett meglepetést Krisztinának, aki a mélyzöld csomagolóanyagba rejtett tárgyról, miközben tapogatta, állandóan Adriennre pillantott csodálkozó tekintettel. Egyrészt nem számított ajándékra, másrészt el sem tudta képzelni, hogy vajon mi lehet ez.

Adrienn a házat látva megnyugodott. Kinszki Imre fotóját fényes, koromfekete fémkeretbe tetette, és most a csillogó felületeket látva fellélegzett, hogy jól döntött. Ez a keret sokkal jobban illik majd ide, mint a visszafogott, tompa, matt verzió, amin először gondolkodott.

Krisztina közben felszakította a selyempapírt, és most már látta, hogy mit is kapott ajándékba. Kifújta a levegőt, szinte hangosan, mint amikor egy gőzmozdony befut a pályaudvarra. A kép megérkezett, igen, itt van, pedig már lemondott róla.

Kinszki Imre a két világháború közötti Magyarország otthon szinte teljesen elfelejtett fotósa, akit viszont a világ megbecsül, sőt egyre inkább gyűjt és értékel.

Budapestet és a lüktető városi életet Kinszki zseniális érzékkel örökítette meg. Krisztina első számú kedvencének számított. A puha ködben és éles napfényben fotózott húszas-harmincas évekbeli, modernizálódó Budapest rabul ejtette a magyar feltalálónőt, mert ezek a képek mindent elmeséltek

neki arról a korról, arról a cserbenhagyott magyar generációról, aminek a lelkével legszívesebben azonosult.

Valahogy azt képzelte, nem a történelemkönyvek alapján, hanem csak a száz évvel ezelőtti Magyarország építészetét, az egykori kifinomultság megmaradt emlékeit látva, hogy az lehetett a magyar aranykor. Hallgatta az akkori zenét, szerette a festészetet, élvezett szinte mindent, a regényektől kezdve a fotográfiáig, és úgy gondolta, hogy kulturális értelemben Prága, Bécs és Budapest fantasztikus városok lehettek a huszadik század első évtizedeiben.

Krisztina szerint akkoriban óriások jártak Közép-Európa földjén. Az első világháború véget vetett ennek a nagyszerű, kreatív kornak, de azért még utána is pislákoltak a fények.

Például Kinszki Imre kezében. Ő a trianoni gyalázatból feltápászkodó Budapestet fotózta. Ez a fekete-fehér kép is itt, ebben a fényes keretben, ez is akkoriban, 1930-ban készült, a később lerombolt Erzsébet híd ködbe vesző szerkezetéről. Egy különleges őszi reggelen, amikor a híd a párában eltűnik a Duna feletti semmiben, a szürke fátyolban.

Híd és köd, ez volt a kép címe, és Washingtonban, az ottani művészeti galériában őrizték. Krisztina most lassan, mintha belenyúlna a múltba, ujjával lágyan megérintette a képkeret szélén elmosdódó lila pecsétet: National Gallery of Art, Washington, Patrons' Permanent Fund.

Imre Kinszki: *Bridge and Fog,* c. 1930.

– Hogyan szerezted meg? Ezt mégis miképp lehetett? – kérdezte még mindig hitetlenkedéssel a hangjában, de

közben nem nézett Adriennre, mert a tekintete nem tudott elszakadni a képeslap méretű, hússzor tizenöt centis fotótól.

– Korabeli szerzői nagyítás. Budapesten, a Vintage galériában bújt el belőle még egy példány.

Adrienn válaszából a fotográfia rajongója, Áron Krisztina azonnal megértett mindent. A gyűjtők ugyanis pontosan tudják, hogy egy fényképről a negatív alapján bármennyi nagyítás készíthető. Ez nem olyan, mint a híres festők képei, melyekből csak egy lehet. A két világháború közötti fotósok többnyire még saját kezűleg hívták elő a képeiket. A gyűjtők számára ezek a legértékesebbek. Mint ez is itt, Kinszki saját szerzői példánya a washingtoni múzeum pecsétigazolásával.

Kinszki kortársai, a ma már méltán világhírű magyar fotósok, *Brassói,* Robert Capa vagy éppen André Kertész esetében is az ő személyes, szerzői nyomataik a legértékesebbek. Az évtizedekkel későbbi nagyítások, melyeket már nem ők hívtak elő, az úgynevezett „later print"-ek sokkal kevésbé. A mostanság készülő másolatokról pedig már jobb nem is beszélni. Azok alig érnek többet, mint a könyvesboltokban árult és szépen nyomtatott albumok bármelyik fotója.

Kinszki *Híd és köd* című képéből összesen csak két eredeti szerzői nagyítás létezik, legalábbis ennyiről tud a világ. Az egyik a washingtoni galériában lóg a falon, a másik pedig mostantól itt lesz, Palm Springsben.

Krisztina örökké ismételgetett teóriája szerint az első világháború utáni Magyarország dilemmája 1920-ban körülbelül ugyanaz lehetett, mint 2010 táján. Amikor öt évvel

ezelőtt a világgazdasági válság, a svájcifrank-hitelek nyomora és a rendszerváltozást követő húsz év korrupt tétovázása után Magyarország ismét sorsdöntő elágazáshoz érkezett.

– Kinszki képeit nézegetve kristálytisztán látni a majdnem száz évvel ezelőtti Magyarországproblémáját. – Krisztina hangja elcsendesedett. Ahogy forgatta a képet, meglegyezte maga körül a levegőt, és Adrienn lágy levendulaparfüm illatát érzete. – Az örök magyar dilemma, amivel a területeit elveszítő és betonfalba csapódó ország a húszas évek elején ugyanúgy szembesült, mint a mai Magyarország.

Komoly mondat volt. Váratlanul mély a kaliforniai napsütésben. Leültek, mert Adrienn érezte, hogy Krisztina ezt most el szeretné mondani. A mosolygással teli amerikai délutánon véletlenül tévedtek ebbe a beszélgetésbe, távol Magyarországtól. De Krisztinát valószínűleg megérintette az ajándékba kapott kép. Korábbi találkozásaik alapján valószínűleg sejtette, hogy Adrienn is érezhet valamit az örökös magyar útelágazásból. Talán épp ezért hozta ezt a képet ajándékba.

– 1920-ban két út állt a magyarok előtt. Pont úgy, mint 2010-ben. Vagy összekapaszkodnak,zárják a soraikat, újra Nagy-Magyarországot akarnak, a múltba, a letűnt nagyságba révednek, abból próbálnak erőt meríteni, egységesednek, kierőszakoltan egy hangon egy irányba húznak, és aki nem áll be a sorba, azt lelökik a szakadékba, vagy. – Krisztina óvatos mozdulattal a homoksárga bársonykanapéra tette a ködbe vesző Erzsébet híd fotóját. – .vagy újragondolnak és újrakezdenek mindent. Tehetségesen, mozgékonyan, tele friss ötlettel kitalálják, és nulláról felépítik a kisebb, de

okosabb, a leckékből okuló Magyarországot. Ahol sokféle hang és kétség létezik, mert tudják jól a félresikerült múltjukból, hogy a vitákban, a kétségben az erő. Egységben pedig csak az erőszak!

Adrienn értette Krisztinát, hogyne értette volna. Hiszen az Andréval folytatott beszélgetéseik örök témája volt ez. De nem csak az övék. Minden gondolkodó magyar állandó dilemmája már hosszú évek óta, hogy merre is kellene menni. Hogyan is lenne jó. Jobb!

– Nem Horthy okozta a bajt – folytatta a történelmet állandóan újratanuló Krisztina –, ő csakkövetkezmény volt. Ugyanúgy, mint a legutóbbi négy év magyar kormánya is. Ez a miniszterelnök. Ő is csak a következménye húszévnyi tévútnak. Horthy tökéletes érzékkel rájött arra, hogy mi van a levegőben. Hogy a kifosztott, magát vesztesnek érző és elfáradt Magyarországon nem újabb és újabb konfliktusok, állandó útkeresés és kísérletezés kell. Elég volt már abból. Egység kell, erő és rend. A magyarok többsége akarta ezt, nem Horthy. Mint ahogy azt is a magyarok többsége akarta, ami 2011 után következett. A másik út, az okos, mozgékony, friss, haladó szellemű Magyarország pedig elveszett.

Adrienn azt vette észre, hogy miközben Krisztina a jelzőket sorolja, tulajdonképpen már nem is hozzá beszél, hanem csak néz előre, mintha ő ott sem lenne. Távol jár, Magyarországon, mert külföldről mindig minden sokkal tisztábban látszik. Csak onnan nézve értünk meg belülről nehezen értelmezhető folyamatokat.

– Annak az elveszett, talán csak képzeletbeli magyar álomországnak a szerelmesei pedig – forgatta Krisztina a jegygyűrűjét az ujján – ilyenkor nem tehetnek mást, mint hogy elmennek. Ha alkotni és kibontakozni akarnak. Mint én is. Hiszen ahogy az egy irányba húzó merev, világháborúk közötti Magyarországról is el kellett mennie annak, aki szabad levegőt akart, mást, sokszínűt, haladót, hát ugyanúgy el kell most is menni. Százezerszám hagyják el Magyarországot azok, akiknek nem kell ez a hegemón, erőszakos rend, az álságos erő, az ijesztő, egyébként sehová sem vezető fegyelem, akiknek nem kell egy olyan ország, ahol mindig mindenért büntetnek, és ahol a fények már korábban is csak alig pislákoltak, de az elmúlt években végkép kialudtak. Mert sötétben meghal a tehetség, Adrienn, kifullad az alkotóerő. Ott a középszer diadalmaskodik.

Ezt egy szuszra mondta el Krisztina, maga elé meredve. Tekintete kiszaladt a napsütötte tájba, az amerikai felső középosztálybeli vagy még annál is feljebbi jólét végeláthatatlan szépségébe, de arcán most meglátszottak a ráncok, az évek, a gondok.

Adriennek az járt a fejében, hogy nemhiába szereti ezt az okos, évekre előre gondolkodó nőt rajongásszerűen Magyarország. Mert amit az elmúlt két évben tett, abban kimondatlanul valahogy ugyanaz a hazaszeretet lappang. úristen. milyen patetikus szó ez, hogy hazaszeretet, épp itt, ebben az álomszerű amerikai világban. Szinte ki sem lenne szabad mondani, de mással akkor sem leírható. Ugyanaz a Magyarország iránti mély szenvedély érződik Krisztina tetteiben, mint amiről most beszélt. Persze nem céltalan önfeláldozás ez,

nem álságos magyarkodás, hanem átgondolt, hosszú távú terv, de akkor is.

Felajánlani az összes szabadalmi jogdíjának a felét Magyarország számára? Mozgalmat indítani a világban szétszóródott magyarok között, hogy ők is tegyék ugyanezt? Lavinaszerűen forintmilliárdokat csatornázni a magyar költségvetésbe innen, Palm Springsből, Stockholmból vagy éppen Tokióból, mindenhonnan, ahol tehetséges és sikeres magyarok élnek! Adni és nem elvenni? Adni önzetlenül? Semmit ki nem venni a közösből, csak tenni és tenni bele örökké és állandóan?

Csoda hát, hogy lent, mélyen, a szívük titkos rekeszében magyarok százezrei, sőt milliói éreznek valami sosemvolt nagyvonalúságot ebben a nőben? A kétségek között bizonytalankodó, de jó felé húzó, becsületes Magyarország lendületét. Az örök magyar dilemmára adott másik választ.

Amit persze az emberek ilyen gyorsan, az elmúlt két év sűrűségében még nem tudtak megemészteni, helyretenni, valahogy még nem ment, nem megy, mert külföldről jön, egy sikeres, szabad, alkotó nőtől, akit van miért irigyelni, gáncsolni, aki független, aki nem része a magyar mocsárharcnak.

Micsoda kincs!

Krisztina, mintha olvasna Adrienn gondolataiban, elmosolyodott, de csak halványan. Nem volt ebben semmi elégedettség, sokkal inkább keserűség. Szomorú mosoly volt, és szomorú gondolat követte.

– Adrienn, tudod te, hogy mihez kellett akkor, a húszas években, és mihez kell ma is alegnagyobb tehetség Magyarországon?

Adriennek lettek volna tippjei, de inkább hallgatott, várta a választ, Krisztina válaszát.

– Idejében eljönni, Adrienn. A megfelelő pillanatban otthagyni Magyarországot, mindig ehhez kell a legnagyobb tehetség!

Budapest – Magyarország

A helyzet váratlanul, pár óra leforgása alatt radikalizálódott a magyar fővárosban. Az eleinte csak dühös és céltalan diáktüntetések a Corvinus Egyetem és az ELTE környékén kezdődtek, bulinak, tanulásmentes félnapnak tűntek csupán. Közben viszont kiderült, hogy reggel nyolckor már majdnem tízezren verődtek össze a pár héttel korábban átadott és teljesen átalakított Széll Kálmán téren. A belbudai közlekedési csomópont a lebontott metrólejárattal és a szélére áthelyezett forgalmi épülettel mostani, új formájában nyitott, hatalmas területté olvadt össze. Az összefüggő, parkszerű teret nem bontotta már meg semmi, csak középen egy kávézó és néhány áttetsző üvegperon. Mivel 2014-ben cicomás, múltba révedő ünnepségek kíséretében átadták a Parlamentet körülölelő új Kossuth teret is, amely lényegében a második világháború előtti helyzet rekonstrukciója volt, a parkosítás miatt az a terület a Duna pesti oldalán elvesztette összefüggő térszerkezetét. Jelenleg, 2015 áprilisában ezért

már a Széll Kálmán tér számított Budapesten a tüntetésre alkalmas legnagyobb helyszínnek.

A tömegközlekedéssel folyamatosan érkező és a csődületet látó, majd ahhoz csatlakozó emberek miatt 8 óra 20 perckor megbénult a tér villamosforgalma, és leálltak a Várfok utcai rézsűbe újonnan épített külső mozgólépcsők is. Valaki fél kilenckor bejutott a tér forgalomirányító központjába. Éppúgy átprogramozta a feliratokat, ahogy azt a Malév csődjekor, 2012 februárjában tette egy ügyes számítógépes a ferihegyi utasinformációs rendszer közleményeivel. A mondat, ami most óriási betűkkel megjelent a Széll Kálmán tér villamosforgalmi kijelzőin, szó szerint ugyanaz volt, mint a három évvel korábbi Malév-csőd idején elhíresült üzenet: „Miniszterelnök elvtárs, szopjon le egy vízilovat. Aláírás: az utazó emberek".

Tízezreket kovácsolt össze a vicc, okostelefonjaikkal fotózták, továbbküldték, twitterezték, sms- ezték a barátaiknak. Az „utazó emberek" aláírást sokan lecserélték a „többség" szóra, és a Facebook- oldalaikra már így tették fel, mígnem húsz perccel később a Széll Kálmán téri kijelzőn is megjelent ugyanez a szignó.

A város több pontján tízezrek fejében áll össze ijesztően egyszerre ugyanaz a kép. A miniszterelnökre kell haragudni, ő tette ezt velünk, a többséggel.

Ilyen egyszerű a képlet.

Munkanap volt, de egyre kevesebben foglalkoztak a teendőikkel. Aki tehette, internet előtt ült, és a megmozdulásokról szórványosan érkező híreket figyelte, közben

pedig az elemzéseket olvasgatta. Egyre több részlet derült ki. A fantomszervezetek azonos nevű jelöltjei verték ki leginkább a biztosítékot, így a kormányzati kommunikációs csapat azonnal a gerillamarketing eszközeihez nyúlt.

Fizetett bloggerekkel, az ő nevük alatt terjesztette a hírt, hogy nincs ebben semmi meglepő, hiszen még Amerikában is megtörténik az ilyesmi.

A magyarok köreiben népszerű Kennedy elnök példáját próbálták széthinteni, egészen konkrét esetet is említve. Azt, amikor 1946 júniusában a későbbi JFK úgy jutott túl a Demokrata Párt bostoni szenátusi előválasztásán, hogy a szeszkereskedelemből meggazdagodott apuka, Joe Kennedy megtalálta a fia legnagyobb riválisának számító, igencsak népszerű Joseph Russo névrokonát. A munka nélküli vízvezeték-szerelőt. Finanszírozta a kampányát, és így a Kennedy fiú ellen két Joseph Russo indult, az ellenjelöltre leadott szavaztok szétforgácsolódtak, végül pedig JFK nyert.

Látják, még az amerikaiak is, ezt sugallta a háttérből a munkanapra áthelyezett választásokat már korábban is Amerika példájával indokoló kormánygépezet. Ott is hétköznap voksolnak, ennyi volt a kormánypárti sajtóban szajkózott érv, most pedig felemlegették a 2000-es amerikai elnökválasztás történetét is. Akkor a republikánus George W. Bush úgy lett elnök, az amerikai elektori rendszer torzításainak tulajdoníthatóan, hogy kihívója, a demokrata Al Gore 337 ezer szavazattal többet kapott országos szinten, mégis veszített.

Előfordul tehát a világ legdemokratikusabb országaiban is, hogy a kisebbség szerez többséget. Ettől még a választások tiszták, az eredmények pedig demokratikusak, ezt szuggerálta a helyzetre láthatóan alaposan felkészült miniszterelnöki stáb.

A külföldi elemzők akkor kezdtek jobban odafigyelni Magyarországra, amikor híre ment, hogy a korábbi években számtalan kormánypárti tömegtüntetést szervező mozgalom, a „Menet a békéért" szintén az utcára vonul. Közleményükben a törvény szellemét betartó, demokratikus választásokra hivatkoztak. Nem fogják hagyni, hogy jöttment újságírók és ingyenélő egyetemisták, vagyis a szellemi söpredék, rémhíreket terjesztve, a dolgos embereket félrevezetve, ocsmány módon, idiotizmusuk újabb tanúbizonyságaként és a nyugati spekulánsok szekértolóiként, bemocskolják a választások tisztaságát. „Tetszettek volna ellenzéki oldalon megegyezni, közös listát állítani, mert most már késő bánat. Magyarország demokrácia, úgyhogy négy év múlva lehet megint próbálkozni"

– írta vezető publicistájuk.

A brit és német sajtó figyelt legéberebben, rendszeresen frissítették budapesti beszámolóikat. A Kossuth téren kora délelőtti időpontra meghirdetett „Menet a békéért" megmozdulás kapcsán idézni kezdték a világ egyik legbefolyásosabb befektetési tanácsadóját, Jim Rogerst.

A tőzsdeguru nagy tekintélynek örvendett Nyugaton, mert szinte egyedüliként, már 2003ban megjósolta a 2008-as pénzügyi válságot. Jim Rogers még 2011-ben azt nyilatkozta a

középeurópai térségről, azon belül is Magyarországról, az akkoriban kialakult hatalomról, annak lehetséges következményeiről, hogy öt éven belül szerinte káoszba fog torkollni a magyarok sorsa. Azt javasolta akkor, nagyon negatív képet festve Magyarország jövőjéről, hogy a befektetők kerüljék el a térséget, kiváltképp Magyarországot, mert szerinte nem kizárt, hogy súlyos zavargások törnek majd ki az elszegényedés és a társadalmi konfliktusok mély, szenvedélyes átpolitizáltsága miatt.

A külföldi elemzők vészjósló hírként értékelték, hogy a „Menet a békéért"-mozgalom által meghirdetett Kossuth téri, a kormánypártot támogató tömegtüntetésre úgy reagáltak az addig spontán szerveződő „többségi" megmozdulások résztvevői, hogy akkor bizony ők is elindulnak a Parlament épületéhez.

„Érjünk mi oda korábban" – sms-ezték egymásnak tízezrek, és amikor ennek híre ment a világhálón, akkor már az addig tétlen budapestiek is pontosan tudták, hogy aznap délelőtt hol is kellene lenniük, ha esetleg nem akarnák további négy évig tűrni a „kisebbség" uralmát.

Budapest – Magyarország

André csak azért tette föl a kérdést, hogy jól érti-e, mi történik, mert találni akart egy tekintetet. Azt szerette volna, ha inkább az ügyvéd figyel rá. Az ő szemébe akart nézni a mozdulat közben, mert az ügyvéd tűnt magabiztosabbnak. Őt fogja tehát jobban meglepni, ami történik, ő fog mozdulatlanságba merevedni. Nála könnyebb lesz időt nyerni.

Ezért kell őt kísérnie a tekintetével, és közben főcsapásként a nyomozót megtámadnia, mert az ügyvédnél sokkal inkább lesz néhány másodpercnyi döbbenet. André ezért kérdezte az ügyvédet, és amikor látta, hogy a beszélgetésből kimaradó nyomozó maga elé bambulva a körmeit kezdi piszkálni, akkor előrelendült.

Nem volt más választása, ő legalábbis így érezte. Akart volna még időt, persze, szeretett volna hosszabban gondolkodni azon, hogy mit tegyen, és hogy vajon mi lesz ennek a következménye, de a rés most nyílt meg, és lehet, hogy több nem is lesz. Most még nem börtöncellában ül, bár már bilincsben. Tegnap este levették az ujj- és tenyérlenyomatát, sőt még a kezét oldalt fordítva, fekete tintával bekenve, még a tenyere élét is rányomták egy papírra.

Rabosították.

Félnie kellene, tudta jól. Ez a cél. És ha ellenáll, ha nem ír alá megbánást és tulajdonátruházó szerződéseket, ha nem hajlandó üres zsebbel kisétálni ebből az épületből, akkor lehet, hogy sokáig ki se jut.

Így érezte. Talán tévedett, de Adrienn és Fruzsika ott kavargott benne élesen. Ez nem lehet ilyen, egy ország nem válhatott ilyenné pár év alatt, nyugtatgatta magát, neki ezért is szabad keresnie benne a rést, hiszen ez nem lehet maga a rendszer. Ezek csak valakik.

Valakik, akiket majd megtalál. Mint máskor is másokat. Mert neki ez jutott, ezek szerint ez a sorsa. De akkor sem adja fel, nem fog tönkretéve, megfosztva kisétálni innen. Ő nem.

Ő már soha. Úgyhogy nincs más választása, ha ott a rés, hát akkor igenis keresztül kell mennie rajta. Elindulnia anélkül, hogy tudná, hová is jut majd. Innen, az első emeletről.

Vajon mi vár rá lent, kint az utcán, az ablak alatt. Gondolt erre is, átfutott az agyán, de nem tudta a választ, viszont látta a rést, mert a nyomozó zsebében most még ott a bilincskulcs, most még nincsenek a szobában fegyveresek, most még nem kell ölnie. Talán nem. El tud menni anélkül is.

Talán.

Felállt és összebilincselt csuklóval előrelendült. Megmarkolta a nyomozó asztalán heverő fémtollat. Az tűnt az erősebbnek, nem a mellette fekvő kék csíkos műanyag. Rátenyerelt, beleszorította a tollat a jobb markába, a testsúlyát közben már áttette a bal kézfejére, és a lábával elrúgta magát a padlószőnyegről. A bilincs szorosan tartotta a csuklóját, ficamodott a csont, érezte könyökénél a roppanást, de ez most nem számított, csak a tekintet, hogy az induló mozdulat közben folyamatosan nézze az ügyvédet. A szemébe meredt, és magára vonta a figyelmét, így a lendülő láb ellenállás nélkül rúghatott. Az ügyvéd még ösztönösen sem emelte fel védekezni a karját, csak dermedten figyelt.

André oldalról találta el a fejét. Közben az asztalon már stabilan támaszkodott, és teste vízszintesen úszott a levegőben. Mintha a karja lenne a tengely, úgy fordult ringlispílként körbe és kaszált a lábával. Rúgott a jobbal, aztán az ügyvéd kibicsakló nyakához megérkezett a bal is, de azt szorosan a székéről épp lebicsakló férfi nyakára szorította.

André törzse mintha csak vasból lenne, hirtelen lefékezte a lendületet, és megtartotta a súlyát.

Csuklója elemelkedett az asztalról, és most az pördült ringlispílként. Egyetlen másodperc volt csupán az ív, de a süvítő lasszómozdulat villanásában a jobb hüvelykujj lenyomta a toll fejét, és elől kibújt a kék tintás golyóhegy. Amikor André teste már épp zuhant volna, mert a puhány, összecsukló ügyvédbábu persze hogy nem tudta megtartani, amikor már épp meg kellett volna támaszkodnia, pont akkorra ért körbe a fordulat, és úgy döfött két marokkal a rendőr arcába, mint amikor zuhanás közben a hegymászók kétségbeesetten csákányt vágnak a kősziklába. André is így verte a nyomozóba a tollat. Erővel, könyörtelenül.

Közben áthelyezte a testsúlyát, most már az is rásegített a döfésre, szakadt a hús, érezte a fémtoll hegyét, ahogy a fogak között utat tör magának, és aztán már zuhantak is együtt, dőlt alattuk a fémlábú szék, körülöttük csörömpölve repültek a tárgyak. Tőlük két méterre az ügyvéd nekicsapódott az acélszekrénynek, ők pedig a sarokba zuhantak.

André még mindig a hörögve felordító nyomozó arcában tartotta a tollat, nyomta egyre mélyebbre, át a nyelvén, súlyával a fejére támaszkodva. Végül rátérdelt. Jobb lába a nyomozó nyakán, a bal pedig a hasán, közben oldalra nézett, csak egy villanásra, és látta az elvonult viharcsapás döbbenetét az irodai fémszekrény tövében szóhoz sem jutó ügyvéd arcán.

Pár másodperc, talán kettő, esetleg három, aztán ordítani fog. André elengedte a tollat, benne hagyta a rémült tekintetű

nyomozó arcában, és mintha bukósisakos amerikai focista lenne, a homlokával letaglózta. Olyan erővel fejelte le az arcon szúrt férfit, hogy ő maga is beleszédült, de most már elengedhette, hogy megkeresse a kulcsot.

Az ügyvéd a szekrénynél elordította magát. De nem segítséget kért, csak annyit harsogott teli torokból, hogy va-la-ki.

Aztán megint és újra: va-la-ki.

André a jobb zseb felé nyúlt, megjegyezte a rendőr negyedórával ezelőtti mozdulatát, tudta, hogy ott a kulcs, de összebilincselt csuklóval, egyszerre két kézzel, mégsem fért át a ruha nyílásán. A nyomozó görnyedten, mint egy embrió, összekuporodva feküdt. Andrénak nem volt jobb ötlete, mint hogy fejével a zseb felé bukjon. Beleharapott a zseb szélébe, miközben jobb kezével tépni kezdte a szövetet. Akkora erővel szakította, amekkorával csak bírta, de a nadrág nem engedett, a szövet élesen belevágott a szájába, véres pengeként felszakítva a húst. De André csak tépte tovább, mert ez volt a rés. A szökés útja itt van, centikre tőle, az orránál, szinte érzi a fémet a zsebben, ott van, és neki meg kell szereznie.

Va-la-ki, ordított megint az ügyvéd, és megpróbált felállni. Aztán lépések közeledtek. André feje majdnem a földön feküdt, küzdött, harapott, így a trappolás ajtó alatti résen behatoló hangja gyorsan eljutott hozzá. Szaladtak, futottak feléjük.

Az anyag ebben a pillanatban végre engedett. André karja szinte belecsapott a falba, mert olyan erővel tépte szét a nadrágot, amikor a varrás végre megadta magát.

Keresett, tekintete a szakadt nadrágzsebben kutatta a bilincskulcsot, megvan, igen, most már látja, érte kellene nyúlnia, valahogy kinyitnia a bilincset, de a léptek egyre csak közelednek, az ügyvéd pedig már majdnem talpra állt, itt lesznek érte mindjárt, szűkül, zárul a rés.

Nem fog kijutni.

André bekapta az apró fémdarabot, nem volt más választása, mint harapni, szájjal utánanyúlni. Nyelve átszaladt a fémdarab közepén ott, ahol fel szokták fűzni a kulcscsomóra, hozzányomta a szájpadlásához, de közben már állt fel ő is, és elrugaszkodott a támolygó ügyvéd felé.

Ebben a pillanatban lenyomták az ajtókilincset, de André ezt nem láthatta, mert háttal állt az ajtónak. Ő az ügyvédet nézte, rá koncentrált, fordult a rémült tekintetű, ősz ember felé, aki az elmúlt öt másodpercben otthagyta az óceánparti nyaraló verandáját, a parázsló szivart, és most már itt volt, igen, itt, a magyar rendőrség ócska irodájában, ahol épp rávetette magát egy ragadozó. Ijedtében elfordult, és a hátát mutatta André felé.

André magasra emelte összebilincselt karját, és mint egy hurkot áthúzta az ügyvéd feje fölött.

Kinyílt az ajtó, de ezt már alig hallotta, mert megint épp csattant a homloka. André hátulról lefejelte az átölelt, vele összefonódó, napbarnított arcú férfit is, aztán emberbilincsként rázárulva az ablak felé húzta.

Kicsit oldalt fordult, meglátta az érkező overallos rendőr arcán a döbbenetet, ahogy első pillanatban nem is érti, fel sem fogja, hogy mi történik itt. A bambuló bénultság

másodpercei. Ajándék pillanatok, extraidő, futott át André agyán a kalkuláció. Talán egy vagy két másodperc. Közöttük állt az asztal, elválasztotta őket ez a szerencsétlen farostlemez doboz ebben a szűk, lepusztult térben, ahol André kihasználva az érkező rendőr tétovázását magához szorította az ügyvédet, és fellépett vele az íróasztal tetejére.

Egy méter, most legfeljebb csak ennyi lehetett a távolság közte és az alig mozduló rendőr között. Aztán már illant is el a bénultság, a rendőr indult, jött felé, viszont előbb ki kellett kerülnie az asztalt.

És akkor a fejes.

André előredőlt, meglendítette a csomagot, a maga elé tartott zsákembert, aki majd védi őt, tompítja a zuhanást. Elrugaszkodott, kilökte magát az ablakon, keresztül mindenen, akkora erővel és lendülettel, amekkora csak volt a combjában. Légió, Margitsziget, összeadódott a múlt, és megnyílt előttük a tér. Az irodaablak vékony kerete recsegve engedett, tört az üveg, kerepelőként szakadt az összehúzott műanyag redőny, aztán hirtelen kint voltak. André lépett még egyet, jobb lába most a párkányon támaszkodott, dőlt kifelé a testük, lent pedig meglátta az utcát, a szabadulórés most hirtelen kitágult, és ők már repültek is.

André jobbra lökte el magukat ösztönös döntéssel, mert az elrugaszkodás pillanatában a járdán parkoló autó teteje ígérte a legenyhébb becsapódást. Föntről olyan volt, mint egy párna. Mégsem az utca betonja, gondolta André, amit fekve, egymásba tekeredve képtelenség lenne épségben megúszni.

Mögülük eltűnt a lihegő rendőr, otthagyták őt a zárt, szétrombolt szobában a szétdöfött arcú nyomozóval. A levegőben úszva szinte csend lett, csak az átszakított ablaküveg csörömpölt André fülében, de az is egyre halkabban, mert közben már fogytak a méterek. Az első emelet nem volt magasan, talpra esve, az ugrásra koncentrálva megoldotta volna biztosan. Ez is volt a terv.

De a sors másképpen akarta. Így nem maradt más, mint esés közben, az utolsó pillanatban megemelni a karját, abbahagyni az ölelést, visszahúzni az ügyvédre zárt hurkot, hogy ne André csuklója tompítsa a zuhanást, hanem a kába ügyvéd teste.

André a nyelvével a szájpadlásához szorította a kulcsot, mert ha lenyeli, akkor már nem lesz több esélye. Szorította, aztán behunyta a szemét.

Csörömpölő robajjal csapódtak a parkoló autó hátsó üvegébe.

Monte Carlo – Monaco

A meccset a dísztribün éttermi asztalainál reggelizők közül szinte senki sem nézte. Pedig Andy Murray, a britek világelsője játszott, aki pár hónapja a 2015-ös Ausztrál Openen aratott győzelmével vette át a világranglista vezető helyét a szerb Djokovicstól. De a monacói verseny most még csak a második fordulónál tartott. A meccs simának tűnt egy alig ismert francia ellen. Szinte unalmasnak, a teniszhez értők

legalábbis ezt mondták volna, mert Murray akkora fölényben játszott.

A tejeskávékba frissen sült, vajas *croissant-t* mártogató közönség nagy része amúgy, ennyi mentségük azért lehetett, ha akarta volna sem láthatta a teniszpályát tizenöt méterrel a tribün alatt. A Monaco Tennis Masters legdrágább, úgynevezett Super Category jegyeihez ugyanis – micsoda ellentmondás – korlátlan fogyasztás igen, de kilátás nem járt. A nádfonatú, szétnyitható székek a több mint százéves teniszklub márványoszlopos teraszán álltak, hófehér terítők, fehér zsakettes pincérek és megint csak hófehér napernyők társaságában.

A kilátás hiánya egyébként szinte senkit sem zavart, mert a tenisz mint sport itt, a klubház oldaláig húzódó teraszon valójában csak nagyon keveseket érdekelt. Többségük sosem fogott ütőt a kezében, ők inkább golfoztak és lovagoltak. A tenisztől féltek, mert megfájdulhat tőle a térdük. Még követni se nagyon tudták a játékot, *game, set, advantage,* sokuknak fogalma sem volt, hogy valójában miről is van szó. Lehet, hogy számolni tudták a játékot, de a tenisz lélektanát, a meccs mélyén húzódó valódi csatát, a taktikai harcot nem értették. Ha a *Cote d'Azur* szezonindítójának szánt teniszverseny elit közönsége véletlenül mégis felhördülni hallotta az acélcsövekből épített lelátók tízezres szurkolótáborát, akkor mandzsettás ingükben, *Hermés* sáljukban, aranykeretes és gyémántokkal kirakott napszemüvegükben legfeljebb felpillantottak a tányérjukból, és a hatalmas kivetítőn megnézték az érzelemkitörést okozó labdamenet ismétlését.

Néhányan, akik nem szégyellték, hogy őket viszont a meccs is érdekli, alkalmasint, főleg az izgalmasabb állásoknál,

leginkább persze a szettek végjátéka idején felálltak, és a dísztribün korlátjára támaszkodva pár percig figyelték a lent folyó játékot. Ilyenkor páran még rá is gyújtottak, többnyire apró szivarra, *cigarillóra.* Mert a korlátnál még ezt is lehetett, mármint dohányozni. A füstöt innen, a magasból a hegyek felé fújta a tengerről érkező tavaszi szellő. Kis idő múlva aztán ezek a teniszkedvelők is visszatértek az asztalukhoz, hiszen valójában ők sem a verseny miatt jöttek ide, hanem a társaság kedvéért.

A világ legjobb teniszezői Monacóban csak a labdapattogás hangját szolgáltatták az üzleti megbeszélések kultúrlégköréhez.

Az áprilisi tenisztorna idejére már mindenki megérkezett Monacóba, aki számított a Riviérán, vagy azt szerette volna, hogy számítson. A szuperjachtokat téli, karibi állomáshelyükről a legénység mostanra már visszahajózta ide, a Földközi-tengerre. Itt himbálózott szinte mindegyik, innen kicsit jobbra, a monacói öböl azúrkék vizén. A reggelizőasztalok mellől távcső nélkül, szabad szemmel is látni lehetett őket.

Az elmúlt hetekben a „szárazföldi" személyzet tagjai, élükön többnyire francia komornyikokkal, szintén felpörögtek. Kiszellőztették és megnyitották az elegáns villákat, a szerelők a legalább ötkocsis garázsokban beüzemelték az antik kabriókat, feltöltötték a télen lemerült akkumulátorokat, és általában is mindenki megtett mindent, hogy indulhasson a szezon.

Szerdán, áprilisban, ennek a léhűtő tavaszi hétköznapnak a reggelén meccset nézni Monacóban státusszimbólumnak számított. Léteznek ugyanis azok a robotoló gazdagok, akik ilyenkor még kénytelenek dolgozni. Milánóban, Párizsban, Londonban, kinek hol van épp az élete és az üzleti főhadiszállása. Ők is itt lesznek persze a hét végén, jönnek a helikopterükkel a megnyitott házukba, szurkolnak majd Murray-nek vagy akinek éppen gondolják, de az ő helyzetük akkor is más, mint a szerdai elité.

Azoké, akik már ilyenkor is itt tudnak lenni. Mert nekik nemcsak pénzük, de ezek szerint rengeteg szabadidejük is van. Robotolnak helyettük mások. Valamiféle olyan gépezet tetején ülnek, ami nem igényeli az ő mindennapi részvételüket, beavatkozásukat, kontrolljukat.

Sokan és sokat beszélgettek erről a monacói dísztribünön. Hogy hétköznaponként miért is repked több kelet-európai szó a szürcsölve fogyasztott forró kávék fölött, mint nyugati. Mi lehet az oka, milyen rendszer, kapitalizmus és berendezkedés lehet keleten, hogy a román, ukrán, orosz, lengyel és most már egyre többször magyar dúsgazdagok hét közben is elhagyhatják pénzkereseti helyszíneiket. Hogy ők ezt is megtehetik. Itt lehetnek Monacóban, miközben nyugat-európai kollégáik gürcölnek, versenyeznek, küzdenek, védik a harcállásaikat. Legfeljebb csak a hétvégéiken lazulhatnak el. De a többségük még akkor sem.

Mi lehet Kelet-Európa titka? Ott nincs igazi verseny? Ott ennyire leosztották a lapokat? Teljesítménytől függetlenül dőlnek el az üzletek, mert arrafelé manapság tart abban a stádiumban a gazdasági evolúció, ahol Nyugaton hosszú-hosszú

évtizedekkel ezelőtt? Amikor még a nyugati országokban is főleg a kapcsolat, a haverság és a telefonkönyv számított. Szinte csak az, hogy ki kit ismer, kivel járt egyetemre, aludt közös kollégiumi szobában, vagy vette feleségül a testvérét. Nem pedig az, hogy ki mire képes. Hogy ki a jobb.

A magyar asztalnál hatan ültek. Ők sem nézték a meccset, amúgy sem szerette közülük senki Murray-t. Mert hát brit. És a briteket, ugye, rühellte a kétezres évek magyar elitje. Kisebbségi komplexusaik voltak velük szemben. Mondjuk Djokovicsot se kedvelték, mert ő meg szerb. Talán az állandó térdsérülésekkel bajlódó Nadal volt az egyetlen, akit, ha nagyon kellett volna kedvencet választaniuk, megneveznek. Egy spanyolt.

A hófehér terítőn mobiltelefonok arzenálja hevert, mintha csak kártyalapok lennének, és a tegnap esti *Punto* Banco-partit készülnének folytatni. Két-három telefonja szinte mindenkinek volt. Kocsis Zsoltnak kereken öt. Mindegyik üzletághoz, biznisz- és politikai vonalhoz külön készülék dukált. Nem akarta például, hogy azt a számot, amit kizárólag a miniszterelnök hívására használ, bárki ismerje. Hogy az bárki telefonján valaha is kiíródjon. Erre nagyon vigyázott. Arról a készülékről senki mást nem hívott.

Ha nagyon nyugodt napja volt, akkor az öt telefont kettőre tudta redukálni. A miniszterelnökire és a Giannit hívó készülékre.

Hát igen, Gianni... Minek is nevezzük őt? Személyi asszisztensnek? Milyen enyhe kifejezés is lenne. De találó, mert végül is ő asszisztens. ha úgy nézzük, akkor tényleg az.

Ez a két készülék mindig vele volt. A miniszterelnöké és Giannié. Még a vécén is, a letolt nadrágja zsebében.

Ma viszont mind az ötöt kitette maga elé az asztalra. Fárasztó, zűrös napnak néztek elébe, tudták jól mindannyian. A csicska, Kengyeles Sándor azzal kezdte a reggelt, hogy fennhangon és részletesen beszámolt a tegnap esti buktáról, mert valahogy sosem lett *tie* a Punto Bancóban.

Kocsis Zsolesz, mert Sándor a baráti társaságban ezzel a zsoleszezéssel állt bosszút Kocsis Zsolton az őt állandóan és szándékosan megalázó kérdésért, hogy tudniillik mit is intézett ő aznap, szóval Zsolesz bukott több mint ötvenmilliót. Ezt mesélte széles vigyorral az arcán Sándor. Pedig Zsolesz tudhatta volna, hogy a választások napján nem illik döntetlenre játszani. Haha. Mert olyan nincs. Közben barátságosan megveregette az éles napsütés ellen panamakalappal védekező Kocsis Zsolt vállát.

– Vagy az egyik nyer – nézett a szemébe –, vagy a másik, de *tie*, hát, Zsoleszkám, az ilyen napokon bizony nincs.

És ezzel témánál is voltak. Kapták a híreket otthonról percenként, okostelefonjaikkal követték az internetes lapok tudósításait. Tudtak a Kossuth térre igyekvő tízezrekről, akik majd – a hatfős asztaltársaság legalábbis ettől félt – egymásnak esnek, mert „ezek barmok".

Simonka Antal mondta így, márមint hogy az emberek otthon barmok. Mert ma reggel ő is befutott. Mégiscsak otthagyta a Genf melletti villafelújítást, és most már itt ül ő is közöttük aggódó tekintettel.

A szomszéd asztalnál, ahol kivételesen nem kelet-európaiak, hanem olaszok reggeliztek, a magyarokat nézve, de a beszédüket persze nem értve, azt gondolhatták, hogy súlyos csapás érte egy népes család férfi tagjait. Mindenki az asztalra könyökölve, görnyedt háttal ült.

Hangosak voltak, indulatosak, hevesen gesztikuláltak, egymás szavába vágva vitatkoztak. Többségük a telefonját nézegette. Néha valaki az asztaltól elfordulva felvett egy hívást, és aztán a terítőre hajítva a készüléket azonnal mondani kezdte, amit hallott anélkül, hogy odafigyelt volna arra, aki éppen beszél. Hogy az befejezhesse a gondolatát.

Idegesek voltak, ez látszott rajtuk. Pedig nem szoktak. Évek óta nem voltak már idegesek, legfeljebb csak nagyon fáradtak.

Párizs – Franciaország

Az AFP francia hírügynökség gyorshíre a magyar fővárosból:

Helyszínen tartózkodó munkatársunk beszámolója szerint szórványos összetűzésekre került sor Budapesten a Margit híd pesti oldalán a budai Széll Kálmán tér felől a magyar Parlamenthez tartó többezres tömeg és a Nagykörutat lezáró rendőrségi erők között. A budapesti rendőrkapitányság vezetője több száz fős rendfenntartó egységet vezényelt a dunai hidakhoz, eltorlaszolva a gyalogosok útját. A rendőrség nemcsak utcai térfigyelő kamerákkal, hanem távirányítható

minidrónokkal, a tömeg fölött lebegő kisméretű, pilóta nélküli robotgépekkel is figyeli az embereket, és próbálja megakadályozni a „mi vagyunk a többség" feliratú transzparensekkel vonulók összetalálkozását a Parlament felé tartó másik megmozdulás, a „Menet a békéért" ellentüntetés résztvevőivel.

A 2006-os utcai zavargások tanulsága alapján a magyar rendőrség távol akarja tartani egymástól az ellentétes politikai érzelmű demonstrálókat, de a Margit hídnál ez a kísérlet kudarcba fulladt. A rendőrség vezetője a munkanapra tekintettel nem állította le a magyar főváros egyik fő ütőerének számító Nagykörút forgalmát, ami hibás döntésnek bizonyult. A tüntetők ugyanis villamosra szálltak, autókba ültek, vagy egyszerűen csak szétszéledtek a közlekedési káoszba fulladó rakparton, és kikerülték a rendőrségi kordont. Fiatalok tucatjai, akik a túlzsúfolt villamosokra már nem fértek fel, megmászták a szerelvényeket, és a tetejükön ülve utaztak keresztül a rendőrkordonon, közben kővel dobálva a rendfenntartó erőket.

Helyszínen tartózkodó tudósítónk arról számolt be, hogy a „többség" oldalán tüntetők közül egyre többen sálat tekernek az arcukra, de már símaszkos demonstrálókat is látott. A többezres tömegre a dühös indulat a jellemző, bár egyelőre nem törtek be kirakatokat, mint az Franciaországban hasonló helyzetekben történni szokott. Szemtanúk elmondása szerint a városon keresztülvonuló tömeg tagjai többször is vitába keveredtek a rájuk kiabáló járókelőkkel, akik a választások eredményének tiszteletben tartására szólították fel őket, és arra, hogy „cirkuszolás helyett menjenek inkább dolgozni".

Az érzékelhetően kormánypárti szimpatizánsok és a tüntetők között itt- ott ordítozás és dulakodás kezdődött, de a rendőrség egyelőre sikeresen fékezi meg az ilyen verekedéseket, és távol tudja tartani egymástól az indulatos budapestieket.

A magyar politikai pártok eddig semmilyen módon nem kommentálták az eseményeket. A kormányszóvivő nem kívánt válaszolni azon megkeresésünkre, hogy a tegnap éjfélkor harmincperces győzelmi beszédet tartó miniszterelnök jelenleg hol tartózkodik, esetleg bent van-e a Dunára néző parlamenti dolgozószobájában.

Monte Carlo – Monaco

A fehér zsakettes, fekete csokornyakkendős pincér odalépett a magyar üzletemberek asztalához, és csillogó ezüstkancsóban friss, franciásan hosszúra főzött kávét hozott. A péksüteményes kosarat is kicserélte, most már édesebb, csokoládés párnácskákra. Sőt, apró ezüstkanalakat is letett a vastag selyemszálakkal átszőtt, érdes tapintású, patyolatfehér terítőre. Végül a kanalak mellé állította a széles csíkokra vágott narancsmarmeládé porcelánedénykéit. Tekintetét végigfuttatta az asztaltársaságon, hátha kérnek tőle még valamit, de senki se figyelt rá. Mintha ott sem lenne, egyszerűen levegőnek nézték. Úgyhogy meghajolt, mert ez volt az előírás, meghajolni, bárhogy bánnak is vele, aztán kettőt hátralépett, végül megfordult és távozott.

– Nem kellett volna azt a barom szabadságharcot erőltetni. – Ezt Simonka Tóni mondta,láthatóan a barom szó használatába fojtva az indulatait. A barom emberek, akik

most majd egymásnak esnek, és a barom szabadságharc. A többiek szinte vezényszóra fordultak felé, de nem az indulatos jelző, hanem a szabadságharc felemlegetése miatt. Ez volt ugyanis ma reggel az első mondat, ami a miniszterelnököt bírálta. Eddig ezt óvatosan elkerülték. Szidták a barom magyar embereket, az újságírókat, a nyamvadt diákokat, szidtak mindenkit, a hülyén elcsalt választásokat, az azonos nevű jelöltek agyrémét, mert azt meg melyik állat találta ki, de a miniszterelnököt nem. Ekkora társaságban? Ahol legalább két spicli ül, két, kormányfő által rájuk erőltetett hírvivő? Nos, ennyire azért nem hülyék.

Közben persze mind ugyanarra gondoltak, mindannyian úgy látták, hogy a miniszterelnök hibázta el. Túlfeszítette a húrt. Hányszor mondták. azaz mondták volna neki, ha merik, de féltek tőle. Úgyhogy kivártak, mindig a másikban bízva, hogy valaki más majd leállítja a miniszterelnököt.

– Én mondtam neki – szólalt meg remek ritmusérzékkel Kocsis Zsolt, mert érezte, hogy eztmost kell kibeszélniük. Mármint a miniszterelnököt. Eljött végre ennek is az ideje. Hogy mi lesz vele és persze velük. Bukik? Buknak? Nincs sok idő, Magyarországon az események órákon belül gellert kaphatnak. Kocsis Zsolt elég biztos volt ebben, és készült is rá. Már hónapok óta készült.

Gianni, ugye.

A többiekben viszont nem volt biztos. Hogy ők is felfogták a tét nagyságát. Hogy leesett-e nekik is a tantusz, a kristálytiszta képlet, hogy választást így nyerni legfeljebb középtávon jó. A politikának, a miniszterelnöknek esetleg még hosszú

távon is, de nekik, a nagy pénzek nagy gazdáinak ez bizony bukó. Mint a kaszinóban. Talán már rövid távon is. Ha neki lesz igaza, és bizony neki szokott, akkor holnap reggel ez az asztaltársaság milliárdokkal lesz szegényebb, már csak a részvényárfolyam – veszteségek miatt is. Ehhez képest mit számít a tegnap esti ötvenmillió?

Az aprópénz, az bizony.

Kocsis Zsolt már tavaly megsejtette, hogy a miniszterelnök csak és kizárólag úgy lesz képes hatalmon maradni, ha ők közben megbuknak. Sőt, hogy a miniszterelnök kifejezetten erre játszik. Kocsis Zsolt szerint ugyanis a politikai és gazdasági elit elkerülhetetlenül egymásnak kell, hogy essen Magyarországon is, pont úgy, ahogy ez a világ más országaiban már rég megtörtént. Hiszen a gazdasági világválság, pontosabban a társadalom harmadának, de Magyarországon talán a felének is a leszakadása, olyan érdekellentéteket szült a populista, demagóg politikai taktikák és a gazdasági elit személyes érdekei között, hogy akkor is harc lenne közöttük, ha senki sem menne ki az utcára.

Hát még ha kimegy!

Hetvenöt százalékos, „kenyeret és cirkuszt a népnek" típusú luxusadó a gazdagok nyakába Franciaországban? Minden egymillió euró fölötti jövedelemből? A populista szocialista kormánytól? Miközben a demagóg párizsi kabinet két tagja is lebukott titkos svájci bankszámlákkal! Amerikában pedig ingyenes orvosi ellátás a segélyeken élő tízmillióknak? A sikeres vállalkozók extraadóztatásával? Máról holnapra ezermilliárd dollárt venni ki az amerikai vállalattulajdonosok

zsebéből? Cipruson lefoglalni a százezer euró fölötti bankszámlákon őrzött pénzek hatvan százalékát? Magyarországon pedig a bankok kárára százmilliárdokért menteni a devizahiteleseket?

Vajon mennyire lehet gyilkos a színfalak mögötti harc Franciaországban, Olaszországban, Portugáliában és Spanyolországban, hogy a végén a leggazdagabbak átköltöznek ide, Monacóba, vagy adóemigránsként Belgiumba menekülnek. Sőt, a híres francia színész, Gérard Depardieu egészen Moszkváig futott, és brahiból orosz állampolgár is lett, orosz útlevéllel.

Egyszer mindenhol véget érnek az egyetemi barátságok. Magyarországon is véget fognak. A politikuskarriert befutó egykori évfolyamtárs mást akar, mint a milliárdossá lett vállalkozó. Csak idő kérdése! Szétveti őket az élet, az ellentétes érdekek. És erre bizony Kocsis szerint nem megoldás, amit Magyarországon vidéki polgármesterek találtak ki, összeborulva újsütetű haverjaikkal, a budapesti politika kiskirályaival, persze a miniszterelnök engedélyével. Megakadályozandó a robbanást, a politikai és gazdasági elit véres háborúját, a politika fiatal karrieristái ravaszul úgy döntöttek, hogy mostantól egy személyben ők lesznek a pénzemberek is. A döntéshozó politikusok és a milliárdos oligarchák. Poligarchák! Aki ezt a szót kitalálta, az bizony nagyon közel járt az igazsághoz. Mert a poligarcha – az érintettek legalábbis így gondolják – a saját érdekeivel mégsem keveredhet konfliktusba.

Hát az lehet, hogy önmagával nem, de velük, Kocsis Zsolttal és a barátaival igen! Ezzel az asztaltársasággal biztosan.

2013-ban gyökeresedett meg benne végleg ez a gondolat, amikor az Európai Unió átrendezte a Magyarországnak 2020-ig folyósítandó kohéziós alapokat. Átrendezte, ez is mennyire finom kifejezés. Büntetésből megnyirbálta, mondjuk inkább így. Büntetésből a szabadságharcért. A „nem leszünk gyarmat" jellegű, kormánypárti tüntetésekért. Az állandó Brüsszel-gyalázásért. Ami persze, érti ő, politikai szempontból kellett, de gazdasági értelemben katasztrófát okozott. Nekik mindenképp.

Brüsszelben okosan, a sértettségüket elegánsan leplezve, mindenféle hangos csinnadratta nélkül kimondták, hogy a magyar nemzeti össztermék 2,6 százalékában maximálják a Magyarországnak folyósítható felzárkóztatási pénzeket, a korábbi 3,5 százalék helyett. A románok hétmilliárd euróval kaptak többet, mint korábban, a lengyelek hárommilliárddal, a szlovákok másféllel. Mi meg öttel kevesebbet. A magyar újságírók jelentős része természetesen ezúttal is úgy, mint mindig, központi parancsra eltorzította a kudarcról szóló híreket. Azt szajkózták, hogy hány vasúti kocsit tömne meg a 2,6 százalékos szorzó alapján folyósított támogatás összege, nem pedig azt, hogy mennyivel is lett kevesebb a korábbinál.

Vigyázniuk kellett, erről meg volt győződve Kocsis, maszatolniuk, csúsztatniuk, ez szinte természetes, hiszen a matematika még a köznépnek is túl egyszerű lett volna: mínusz ötmilliárd euró, a korábbi időszakban nyújtott támogatások egyötödének az elvétele, konkrétan ezt jelentette a 2013-ban hozott uniós döntés. Akkori árfolyamon számolva kereken 1500 milliárd forintot. Ennyit nyírtak le. Ennyi pénz

vált egyik napról a másikra kámforrá. Nem lettünk gyarmat, sikerült, *thank you,* barmok.

Kocsis így látta ezt, és ha rágondolt, ha csak eszébe jutott, máris felment a vérnyomása.

Itt ülnek, ugye, ők hatan, akik a hatalomra kerülés óta eltelt négy évben mindent úgy irányítottak, arra készültek, hogy ezeknek a milliárdoknak a jelentős része náluk kössön ki. Az ő cégeikben. Felépítették a birodalmaikat, lenyúltak, tönkretettek, letaglóztak mindenféle konkurenciát. Éveken keresztül rakták össze a saját, magyaros bűvös kockájukat, lépésről lépésre, terv szerint. Végül nagy nehezen sikerült, ők maradtak, csak ők, egyedül.

Monopolhelyzetben.

Hogyan is fogalmazott 2013-ban Bod Péter Ákos, a Magyar Nemzeti Bank exelnöke, Orbán Viktor egykori gazdasági főtanácsadója? „Nem akarok olyan országban élni, ahol napszemüveges fiúk elveszik valakinek az üzletét." Hát, Ákoskám, késő bánat!

Kocsis mindenesetre így látta a helyzetet. Ők most már ott vannak mindenhol, ahová elméletileg kohéziós pénzek kerülhetnek, mert Magyarországra már csak ilyen pénzek jönnek.

Mostanra csak ez maradt. Lenyúlni az utált Nyugat alamizsnáit. Legalább azt. Mert ide már nagyon ritkán fektet be bárki is, hiszen többnyire kivonul. Elvehettek volna persze még ennél is többet Brüsszelben, de beérték ekkora leckével. Ahogy a budapesti Parlamentben egy ellenzéki képviselő akkoriban fogalmazott: „Nem akasztották fel Magyarországot, hanem csak főbe lőtték."

Ők meg tartják a markukat, tartják az ég, pontosabban Brüsszel felé, de kevesebb hullik bele, mint amennyire számítottak. És miért? Hát a barom szabadságharc miatt, igaza van Simonkának. Kocsis egyetértett vele. Hogy azt miért kellett ekkora frekvenciával erőltetni? Amikor a magyarok kétharmada amúgy is Európa-párti. Legalábbis az volt. Eredetileg, tehát még az agymosás előtt. Minek kellett Brüsszelt Moszkvához hasonlítani, francia és német politikusokat kioktatni, a Nyugat hanyatlásáról papolni? Aztán persze a végén még Moszkvába is visszamenni, és Putyinnál kuncsorogni. Amikor már senki más nem maradt. A magyar energiaellátás biztonságát újra kiszolgáltatni a nagy orosz medvének. Csak azért, hogy a csőcseléknek, igen, ezeknek a barmoknak, a sok elnyomorodó hülyének legyen csont, amit rághat?

Ezért? A politikai hatalomért? De mit ér az, mit ér a megbuherált választási törvény, a médiagengszterek megannyi agymosó lózungja, a csicskásokkal felhígított rendszer, a sok áruló talpnyalása, ha közben szép lassan elapad az összes pénz.

Sőt, a végén még az is megtörténhet, hogy a dühös őrület kijut az utcára, mint az araboknál. Mert lássuk be, mi azért inkább vagyunk Kelet, mint Nyugat, és akkor aztán zárásként a csőcselék még a házat is rájuk gyújtja.

Az a bizonyos és sokat emlegetett szabadságharcos nép!

Na, akkor aztán mindenkinek bukó, ebben az értelemben politikai és gazdasági elit: *tie.*

Budapest – Magyarország

A Kossuth rádió még mindig a választási eredményeket szajkózza. Semmi mást! Mintha éjszaka, a kormánypárt győzelmének bejelentésekor megállt volna az élet az országban. Itt ül a kocsiban, el fog késni a munkahelyéről, mert bedugult az egész város, de sehol se mondják be pontosan, hogy mi a franc is történik. Az InfoRádió adását legalább néha megszakítják friss közlekedési hírekkel, most épp a Margit híd teljes lebénulásáról. De a lényeget ott sem mondják. Aki teheti, kerülje el a hidat. Oké, hát ő teheti, teszi is, csesszék meg, próbálna az Erzsébet híd felé araszolni, de áll az egész Rákóczi út, sőt, ha valakit esetleg érdekel, már áll a Thököly is, ő aztán tudja, ott vánszorgott legalább húsz percig. Úgyhogy most irányt vált, és elindul inkább a Hősök teréhez, kerül egy nagyot, elszánta rá magát, időben talán még így is rövidebb lesz az út, vagy nem. nem is, vissza az egész, inkább befordul itt balra, az István utcába.

Hohó... hát ez másnak eddig hogyhogy nem jutott az eszébe? Tök jó, szinte üres, állati, mekkora mák, végigzúz rajta, amíg csak bír, egyenesen a belváros felé. Mert ha törik, ha szakad, valahogy akkor is át kell verekednie magát a budai oldalra. A főnöke biztosan zabos lesz, mint általában, amikor előbb ér be, mint ő. Persze csak ha előbb beér, ezt azért tegyük hozzá, mert ma semmi sem biztos. Bár a főnök lóvés csávó, Budán lakik, ugyebár, hol másutt, hogy dögölne meg, úgyhogy a főnöknek már megint mákja lesz. Megússza ezt az egész szívást, ezt az újabb közlekedési agyrémet. Nem tud

olyan drága lenni az a kurva benzin, hogy rendesen lehessen közlekedni ebben a rohadt városban. Mikor teszi már le végre a nyüves autóját legalább a harmada? Ez agyrém, tényleg agyrém!

Az InfoRádióban azt mondják, hogy most már szinte a teljes pesti belváros áll. Brávó! De mégis miért? Azt bezzeg nem merik bemondani ezek a szarjankók. A demonstrációkról ők is kussolnak, nem csak a Kossuth. Ezek szerint parancsba kapták, hogy próbálják meg agyonhallgatni az ügyet, nehogy még több ember kimenjen az utcára.

Hát ez jó, bár. bár tulajdonképpen helyesen teszik. Igazuk van. Ki a nyavalyának kell ez a cirkusz.

Ennél a gondolatnál tartott épp, amikor húsz méterrel előrébb, a bal oldalon, egy szürke, lepusztult épület első emeletén kirobbant az ablak. Röpültek a szilánkok, csillogott az üveg a magasban. Olyan volt, mintha az egyik lakásban a nyomás szétvetette volna a gázkazánt. Közvetlenül a boltíves kapu fölött, ahol esőáztatta magyar zászló kókadozott a reggeli szélcsendben.

Ösztönösen fékezett. Mint amikor egy madár a szélvédőnek csapódik, és az ember ijedtében behunyja a szemét, aztán vadul rátapos a fékre. Utólag okos csak, hogy mégse kellett volna, meg persze miért is csukta be a szemét, miért hajolt előre, miért fékezett ekkora erővel? De ez mindig csak utólag történik. Az ilyen okoskodás. Mert amikor ott vagyunk, amikor történik, akkor képtelenség kontrollálni a vészhelyzet reakcióit, akkor ösztönösen fékezünk, mint most ő is csikorgó, csúszkáló kerekekkel.

Az üvegszilánkok között két férfi zuhant ki az ablakon, ezt most vette csak észre, amikor a reflex újabb reakciójaként az élesen csikorgó gumi hangjára felkapta a fejét, és kinyitotta a szemét. A fékezés végén már csak öt méterre lehetett, egyetlen kocsinyi távolságban, majdnem beléjük rohant és elgázolta őket, a zuhanást mégsem látta. Az valahogy kimaradt, miközben behunyta a szemét. Az imént a két férfi még fent repült a szétrobbanó ablakban, most meg már itt vannak lent, az újabb csörömpölő, tompa durranás kellős közepén.

Ezt az utóbbit, ezt a recsegő rázkódást a járdán parkoló autó tetején, ezt már sokkal tisztábban hallotta, pedig nincs is letekerve az ablaka, sőt még a rádió is szól.

Megállt, kicsit keresztbe fordulva. Nem értette, hogy mi történt, hogyan eshetett ki az emeletről két ember, akik közül az egyik már mozdul is.

Ráesett a másikra? Jól látja? Ez a sötét hajú, nyurga férfi, ez ráesett arra az öltönyösre? És bilincs van a kez.

Durranás és éles fájdalom. Ahogy a nyaka hátrabicsaklott, és a koponyája nekiverődött a fejtámlának, olyan éles és hirtelen fájdalmat érzett, mintha hátulról tiszta erőből fogasfűrészt csaptak volna a nyakához. Zsigereiben szinte követni tudta a vágásszerű vonalat, ahol most recsegve bicsaklott a nyaka, ahogy a hátulról teljes erővel belécsapódó másik autó szabályosan kilökte alóla az ülést.

Nem fejezte be a gondolatot. Hirtelen elfelejtette. Azt a kérdést, a rácsodálkozást, hogy a férfi kezén valóban bilincset lát-e. Kábán próbálta nyitva tartani a szemét, megint az ösztönök, azok irányították, mert nem akart elaludni.

Álmosodik, igen, ezt érezte, hirtelen mintha aludnia kellene, ráborult valamiféle zsibbasztó nyomás, kábította a fejét, és ezért oldalra is dőlt megpihenve, neki az ajtónak. Csak egy pillanatra, csak egy kicsit, erre gondolt tiszta öntudattal, világosan, hogy nem alszik el, nem, nem, csak pihen valamennyit. Látta, követni tudta homályosan, ahogy a megbilincselt férfi feléje lép, mint egy szürrealista festmény, úgy rajzolódott ki előtte a jelenet. Érzékelte a parkoló autó tetejére zuhant másik testet is, az öltönyös férfi elmosódó foltját. Látta, ahogy lecsúszik a csomagtartóra, onnan a járdára, és végül arcra borul.

A dörrenést is hallotta, balról jött, igen, föntről, az ablakból, pontosabban az ablak üres, tátongó helyéről, onnan, ahol az imént az üveg szétrobbant.

Nem fogta fel rögtön, hogy ez lövés, csak derengőn, szinte bambán fordította a tekintetét felfelé. A feje meg se mozdult, a szemével kereste a hang forrását. Homloka továbbra is érzéketlenül támaszkodott az ajtóüvegnek.

Lőttek? Valaki lőtt az ablakból, igen, ez volt a tiszta és egyértelmű gondolata, de ezt sem tudta végiggondolni, mert erre már megint nem maradt ideje.

Hirtelen megbillent a feje, amikor a kocsi jobb oldali ajtaját feltépte ez a bilincses férfi. Nem innen, nem ezen az ajtón jött, nem a vezetői oldalon, nem ezt a puha, fejet támasztó ablakot rántotta ki mellőle, hanem a másik oldalt tépte fel. Szinte földöntötte az autót.

Ő pedig ösztönösen megérezte, még ilyen kába fejjel, kibicsaklott nyakkal is rájött, hogy a bilincsbe vert férfi a lövés

elől bújik ide, hozzá, az ő közelébe. Már itt is van mellette. Belenyúl a saját szájába, kivesz onnan valamit, és tolja az ő arca felé ezt a nyálas. mit is? Mi ez?

Kulcs. Mond valamit, de ő nem hallja, látja ugyan a kiabáló férfit, már nem is csak egy foltot, hanem a száját, a fogait, lát, érzékel ő mindent, mégsem hall semmit. Viszont érez. Igen, érez, érzi, ahogy megfogják a kezét, rántják, és az ujjain hidegen csöpög valami. A nyál, igen, ez a nyál a kulcsról, amit ő fog, már megmarkolta, mert valahogy belekényszerítették a kezébe.

Megemelik a kezét, ide, az arca elé, ez a férfi nagyon akar valamit, de a lidérces másodpercek pörgésében képtelen rájönni, hogy vajon mit.

Már megint egy dörrenés, fültépő, robbanásszerű rázkódás. Mintha hirtelen kidugult volna a füle, ez most szinte széttépte a dobhártyáját, ahogy a hátsó ablakon becsapódott ide, ebbe a térbe.

A második lövés.

Soha nem hallott még igazi lövést, mégis teljesen biztos benne, hogy ez lövés volt. Mert annyira valódinak tűnt. Nem olyan, mint a tévében, valahogy rövidebb, élesebb, nem kísérte a filmekben rákevert utóeffekt, az elnyúló, hatásvadász csattanás. Csak egy éles ostorpattanás száguldott keresztül a téren visszhang nélkül, és aztán a szétrombolt ablak hosszú, csörömpölő zörgése hallatszott.

Ettől aztán hirtelen éles lett minden. Hall, lát, érzékel, olyan, mintha ez a lövés morfininjekcióként hatna. Nyissa ki a zárat, ezt kéri tőle a férfi, és már tartja is a csuklóját a kulcs

hegyéhez. Nem látja, de érzi. Ez a kulcs hegye, igen. Érzi a tetején a vas fogazatát, ahogy a kulcs szárán keresztül, mintha áramként szaladna át rajta az érzékelés, eljut a bilincs tapintása az ujjaiba. Mint a folyosói, vak kulcslyukkeresés, amikor kiég a lépcsőházi lámpa. Olyan ez is, tapogatózás az ismeretlenben, nyomódik a kulcs vége, keresi az útját, a rést, amibe beleillik, de aztán hirtelen megszalad.

Benne van, mélyen belecsúszott, ő reflexszerűen megtekeri, pedig ezt nem is kérték tőle, vagy igen? Csak sodorja ez az örvény, a felfoghatatlan tíz másodperc, ami az óta telt el, hogy behunyta a szemét, és rálépett a fékre.

Dől a feje, dől már kifelé, billen körülötte a tér, mert az ajtó enged, kinyitotta a férfi. Épp kifelé esik, amikor az ujjaiban megérzi az apró tépést, a kicsi, nyálas kulcsot elrabolják tőle, igen, visszaveszik. Az utca csak fordul, fordul el oldalra, most már 90 fokban félredőlt. Hideg van, milyen érdekes. Az utcán mennyivel hidegebb van, mint bent a kocsiban. De mire ezt felfogná, rúgást érez az oldalában, durva, erős buldózerlökést, egy széles talp nyomását, mintha gép tolná kifelé a kocsiból, és a szélesre tárt ajtón keresztül most már tényleg esik is bele a semmibe.

Ki fog zuhanni, be fogja ütni a fejét, már megint a fejét. Erre gondol. Karja mégsem mozdul, nem reagál a teste, nem védekezik, csak az agya fogja fel, a rántást is csak a fejében érzi, nem pedig a lábában. Amikor meglendül az autó, mozdul, indul, vonszolja fél méteren át, de aztán a bokája végre kiszabadul az ülés szorító fogságából.

Mozdulatlan nyugalom.

Kidőlt végre, kint van az autóból, de még mindig oldalról, 90 fokban eltekerve nézi a világot. A fekete aszfalt itt siklik a bal szeménél, fut tőle el, a távolba, a másik ablakból kizuhant ember, az öltönyös férfi alá, mint egy feszes szőnyeg. A képben, az eltekert életképernyőben most megjelenik a saját autója. Az ajtaja még mindig nyitva. Ez tűnik fel neki, a nyitott ajtó, semmi más. Innen, lentről, ebből a furcsa, sosem ismert szögből tisztán belát a saját kocsija alá, feltűnik az alváz koszos, fekete olajossága. A szerelők láthatják így, amikor alámásznak. Ez jut az eszébe, de aztán meglátja a lövést. Nemcsak hallja, hanem már látja is.

Szinte akarta. Látni, megfigyelni. Ez a harmadik. Tisztán követni tudja, számolta, ez már a harmadik dörrenés volt, és fentről éles villámként csapódott a kocsiba. Az ő kocsijába. A tetőbe. Látta, mert a nyitott ajtón keresztül innen, az utca aszfaltjáról belát az utastérbe is, érzékeli a szikrát, ahogy a lövedék a jobb első ülés fölött átszakítja a karosszériát. De nem találja el a férfit, aki már előretolt lábbal, gázt adva az ő ülésében fekszik, a lövéstől legalább fél méterre. Összeráncolt homlok, az ő kókadt fejében a szürrealista festőszem ezt veszi észre, ezt látja meg a sötét hajú férfi arcán.

A fókuszt.

A mozduló autóból a férfi most a karját nyújtja az aszfalt felé, az öltönyös ember után, aki meg se mozdul, csak fekszik, mint egy rongybaba. A bal karját nyújtja ki a férfi, a balt, mert ő ezt is látja, pontosan érzékeli, hogy az a bal. Hiszen ott lóg rajta a félig már kinyitott bilincs. Ott lifeg a csuklóján, mint egy karkötő. Majd még azt is ki kell nyitnia. A másik felét. De ahhoz már valaki más kell, az nem ő lesz, hiszen ő itt marad.

Most fogja csak fel a bilincset látva, ettől és így éri el a felismerés, hogy mindjárt vége lesz. És hogy ő marad.

Egymástól függetlenül, szabadon mozog a férfi két karja, látja tisztán, de a bal csuklóján még akkor is ott csörömpöl a bilincs.

Ezért volt hát a tépés az ő ujjaiban, ezért vették vissza az apró, nyálas kulcsocskát.

De mire ez a gondolat végigfut az agyán, az öltönyös férfi béna, zsákszerű teste tompa puffanással tűnik el az autóban, ami már indul is, csikorogva startol. Ő figyeli az oldalra fordított, tévéképernyő-világot, és látja benne a nyolcéves, leharcolt BMW-t, ahogy kacskaringózva nekilendül a szűk utcának. Kinyílik az üresedő tér, másodpercek alatt az aszfalt feketéje tölti ki előtte a teljes képet, de aztán hirtelen, mélyen, váratlanul, mert már nem is számított erre, kikapcsolják benne az energiát.

Vége van, nem kell már ébernek lennie, pihenhet. Ez az üzenet. Ezt súgja a láthatatlan ernyedés szelleme, és ő el is engedi magát. Nyakában megint érzi az éles fűrészvágást, de alatta semmit, csak a kába tompulást.

A hátára fordul. Nézi az eget.

Üres.

Egyetlen felhőt sem lát.

Aztán újabb csikorgás, szirénahang balról. Nem látja, mégis pontosan le tudná rajzolni, hogy mi történik. Ez megint egy festmény. A boltív alól, bentről, az udvarról éles kanyarral vágódik ki az utcára a vijjogó rendőrautó. Elindulnak az ő BMW-je után.

Igen.

Üldözni kezdik a bedugult, lebénult, eltorlaszolt Budapesten. Kizárt, hogy a bilincsember messze jusson.

Az kizárt.

Monte Carlo – Monaco

– Én mondtam neki – állította tehát Kocsis Zsolt rácsatlakozva Simonka feldobott labdájára abarom szabadságharcról. Hogy az meg minek kellett. Az asztaltársaság vezényszóra fordult felé, meglepődve keresték a panamakalap árnyékában rejtőző tekintetet, hogy most viccel, vagy ez tényleg komoly. Mert erről eddig nem tudtak, ezt még nekik sem mesélte el soha Kocsis Zsolt. -

ben vesztem ezen először össze a miniszterelnökünkkel, de nagyon. Nem vagyok a te miniszterelnököd, nem vagyok a bábod, ilyeneket vágott a fejemhez. Emlékeztek, nem? Három évvel ezelőtt, amikor a színfalak mögött az Unió először fenyegette pénzelvonással Magyarországot.

Körbefuttatta tekintetét a kormányzati megrendelések harminc százalékát kontrolláló öt arcon, de csak Kengyeles Sándort látta bólintani. Neki sem a feje mozdult, ez a szakállas, kicsit felpuffadt, vörös arc, hanem mindössze a szeme, az is szinte észrevétlenül. Igen, ő tudott róla. De a többiek továbbra is meredten nézték Kocsis Zsoltot, néztek rá, szinte csodálkozva. 2012? Hát igen, gondolta magában. Magyarország és az Európai Unió közötti első kemény csata. Az tényleg annyira szűk körben zajlott, hogy ha jól számolja, legfeljebb öten tudtak róla. Talán hatan, beleértve a csicskás Sándort és a miniszterelnököt is.

– Akkor is a pénzről volt szó, természetesen – tárta szét teátrálisan a karját, hogy hát mimásról is lett volna, istenem. A hatás kedvéért még az égre is felnézett, de a kalap pereménél azonnal élesen a szemébe vert a fény, úgyhogy visszafordult. – Brüsszelnek a pénzelvonás az egyelten igazi fegyvere – tette hozzá magyarázó, viccelődős, tanár bácsis hangsúllyal, próbálva lazítani a múlt eddig titokban tartott sztoriján –, de látom az arcotokon, hogy erről a blamáról még ti sem tudtatok. Szerencsére, hadd mondjam ezt utólag. Még szerencse, hogy akkor nem derült ki.

Aztán elmesélte, hogy a színfalak mögött már 2012-ben a felzárkóztatási pénzek befagyasztásával zsarolta az unió a renitens Magyarországot. A „nem leszünk gyarmat" típusú tüntetések, a „hanyatlik a Nyugat" duma, az európai óriáscégek különadóztatása, hosszú volt a lista, ami irritálta Brüsszelt és persze az ottani politikus-hivatalnokok mögött álló nagyvállalatokat. Kellene a pénzük, ide vele, jár a magyaroknak, ki tudja, milyen alapon, de közben a miniszterelnök unióellenes hangulatot gerjeszt, szavakkal köpi le Európát, végül pedig a cinizmus csimborasszójaként ártatlanul széttárja a karját, hogy hát ő igyekszik, de sajnos a magyarok egyre kevésbé szeretik az uniót. Ezért aztán miheztartás végett a válsággal küszködő, eladósodott Európa kellős közepén a magyaroknak vasszigorral előírták, hogy Budapest szorítsa három százalék alá a költségvetési hiányt. Mert egyébként ugranak a felzárkóztatási alapokból megszerezhető százmilliárdok. Akkor, 2012-ben épp ez volt terítéken, még nem a 2014-től folyósított kohéziós pénzek. De a pénz az pénz, akármi is a címke rajta.

Hát ekkor zajlott az ő ordítozásba fulladó első kemény vitája a miniszterelnökkel arról, hogy tulajdonképpen ki is a Magyarország Kft. vezérigazgatója, és miért is vannak ők hatalmon. Mert mit ér ez az egész, ha nincsen pénz? Akkor minek? Csak a vállveregetésért a rohadás kellős közepén?

Hogy a nagygyűléseken lelkesen ünnepeljék a miniszterelnököt? Ez lenne a cél? Bekerülni a történelemkönyvekbe?

„Azt képzeled, miniszterelnök úr, hogy én nem pénzért dolgozom, hanem csak hogy kimelegedjem?" – idézte fel a három évvel ezelőtti kérdését Kocsis Zsolt. Aztán a monacói teniszlabda-pattogás aláfestő zenéjében elmesélte, hogy a miniszterelnök, és ez azért sokat elmond arról, hogy ki is a valódi vezérigazgató, szóval a miniszterelnök testőrök nélkül, saját maga vezetett át hozzá, az ő budai társasházi irodájába.

Lássuk be, ez azért elég fontos részlet, mármint hogy ki megy kihez. Örök játszma köztük. A miniszterelnök az iroda felé tartva majdnem karambolozott az egyik távol-keleti nagykövet autójával. Nem adott elsőbbséget a diplomáciai kocsinak, és ez később kiszínezett, egyre vadabb fordulatokkal megspékelt történetként keringett a Budapesten élő külföldiek körében. Hogy a magyar miniszterelnök vajon hová is mehetett sofőr és testőr nélkül? Talán szeretője van? Elképesztő verziók születtek a koktélospoharak mellett, de arra senki sem gondolt, hogy hát hozzá. Hozzá ment, Kocsis Zsolthoz.

Ő persze elmagyarázta a miniszterelnöknek, hogy bizony, bizony, nem csalás, nem ámítás, bevallja, hogy Zsolti bácsi és az ő haverjai, ti itt, mindannyian, ennél az asztalnál, hát ez a

társaság, ugyebár, a vagyonért tesz-vesz évek óta. Mert amit most begyűjtünk, azt már senki sem veheti el tőlünk soha. Ezért ad ő olyan sokat a miniszterelnök családjának, ezért a lehetőségért, hogy néven is nevezzék az okot, ezért gyűlik máshol, másképp a lassan nyugdíjas korú miniszterelnök számára a pénz.

Ilyen alapon elég vicces a minden évben közzétett hivatalos miniszterelnöki vagyonnyilatkozat. Meg bármelyik parlamenti képviselőé. Nem? Kész röhej! Tudtátok ezt mindannyian, ugye? Vagy tényleg nem? Hogy ezért járnak hozzá, Kocsis Zsolthoz a kormányfő apja, testvérei és mindenféle rokona. Hát ezért, bizony! Csak hogy világos legyen. És ő segít is nekik bőségesen! Nemde? Mert az ő konstrukciója jobb, mint a Putyiné. Okosabb. Rafináltabb. Az orosz nagyfőnök előbb bukik majd le a vagyonával, mint a magyar miniszterelnök és a családja. A nép egyszerű fia, aki állandóan bajuszt akar növeszteni, hogy most már a külsejében is ezt hangsúlyozza. A vidéki szavazóbázist. De a tanácsadói egyelőre lebeszélik.

A miniszterelnök akkor még megértette, hogy mit is kellene tennie. Visszakullogott Brüsszelbe, látványosan elnézést kért, szinte meghunyászkodott. A magyarok többsége, sőt még a hívei sem értették, hogy vajon mi történhetett. Mire föl ez a pálfordulás?

– Emlékeztek – kérdezte a monacói asztaltársaságtól Kocsis Zsolt –, emlékeztek a miniszterelnök akkori rimánkodó kérésére egy brüsszeli sajtótájékoztatón, hogy „mondják meg, mit tegyünk!" Hát megmondták. És utána összezárt lábbal, vigyázzban állva, tisztelettudó mosollyal elnézést kért

Manuel Barrosótól, az Európai Bizottság elnökétől és mindenkitől, akitől csak kellett. Kifelé továbbra is ment a szabadságharcos duma, de a tárgyalóasztalnál már egy másik miniszterelnök ült. Bocsánat, bocsánat, mondta Európa vezetőinek a zárt ajtók mögött, aztán megkérdezte szépen, udvariasan, hogy mit is várnak el tőle.

Jó diák volt. A brüsszeli parancs 2012-ben, cserébe azért, hogy ne fagyasszák be a központi felzárkóztatási alapok milliárdjait, nos, a parancs úgy szólt, hogy három százalék alatt kell tartani a magyar költségvetési hiányt. Hát ott tartották! Sőt két százalékon. Kivetették az újabb szektoradókat, mert ha ezen múlik, akkor kivetik, a kurva életbe. Nem? Ugrik az ingyenes felsőoktatás? Hát ugorjon! Egyetemi és közalkalmazotti elbocsátások? Na és! Bezáró nagykövetségek, színházak, múzeumok, könyvtárak. Soroljam? Télen hetekig nem lesz fűtés a vidéki iskolákban, hát nem lesz. Szénszünet, aztán kész. De az ő pénzük, amire várnak, amiért az egész monopol kamukapitalizmusukat felépítették, megroppantva a fél ország gerincét, nos, annak a pénznek, ha törik, ha szakad, jönnie kell. Mert hát Magyarországon a beruházások 97 százalékát az Európától kapott ingyen pénzből finanszírozzák. Olyan nem történhet, hogy az a forrás bedugul. Hiszen nincs helyette másik!

Akkor, 2012-ben még úgy tűnt, hogy a miniszterelnök érti.

De aztán kiderült, hogy már késő. A partinak vége, mert a jelek szerint elment a hajó. Megrázták ugyan Brüsszelben a magyar kormányfő kezét, rámosolyogtak udvariasan, mert ezek nyugati kultúremberek, mint itt is az összes pincér, de soha többé nem felejtették el a korábbi arrogáns

pökhendiséget. Egy évvel később pedig, 2013-ban, Magyarország megkapta a kegyelemdöfést. Amiről ennél az asztalnál már mindenki tud. Arról már igen. Azt már előlük sem lehetett elhallgatni, csak az istenverte barmok elől. A „zemberek" elől. Az unió főnökei másfél évig nézték a magyar költségvetés leszorításának lihegő igyekezetét, aztán mosolyogva beledöfték az országba a kést. Selyempapírba csomagolt éles pengével visszanyestek sok százmilliárd forintnyi európai ajándékpénzt a 2020-ig érvényes, új uniós költségvetésből.

Helyrehozhatatlanul, bebetonozva és a vitákat hosszú évekre előre lezárva.

Ezen már nem segít semmiféle miniszterelnöki hőbörgés, hogy ez nekünk jár, meg hogy a Nyugat hanyatlik, az IMF a mi bankunk, és hasonlók. A nemzeti bank vagyonának ilyen-olyan dézsmálása is csak ideig-óráig. Ezt a pofont legfeljebb csak le lehetett tagadni, jó esetben pedig a hülyék, a matekozni képtelenek számára nagyokat csúsztatva sikernek hazudni!

Kocsis Zsoltnak egyébként ez a kedvence, most már bevallja, ha úgyis nyílt kártyákkal játszanak, kard ki kard alapon, hát igen, ez az ő kedvence, a „Nyugat hanyatlik" duma. Hát persze, jaaa, hanyatlik. Elég csak a kocsiablakon kinézniük Genfből Monacóba tartva, hogy mennyire is hanyatlik. Micsoda marhaság. Igazából minden egyes nappal nő a lemaradásunk, rendületlenül és egyre gyorsabban. A nyugati országok egy euróból kétszer annyi nyereséget csinálnak, mint a magyarok. Az amerikaiak pedig a háromszorosát. Ennyivel hatékonyabbak, szervezettebbek és profibbak.

A Nyugat, az az ominózus haláltanya pár év alatt felszívott négyszázezer magyar gazdasági emigránst. Ha nem tette volna, ha azok a magyarok még mindig otthon vergődnének, akkor húsz százalék felett lenne a magyar munkanélküliség.

Úgyhogy Magyarország hanyatlik, cseszd meg, nem a Nyugat, még ha ők hatan jól járnak, akkor is.

Budapest – Magyarország

Mehetett volna egyenesen. André előtt a harmadik utcasarokig nem volt senki, ő mégis azonnal éles jobbkanyart vett. Az autót akarta megérezni, hiszen úgyis mindjárt a nyomában lesznek. Még nem látta, de már hallotta a szirénát. Biztos van rádiójuk, segít nekik a diszpécser és a többi járőrkocsi, úgyhogy nem lesz egyszerű. Éreznie kell ezt a lepusztult BMW-t, éreznie, mintha összenőtt volna vele. Nincs más esélye.

Hányszor csinálták ezt, hányszor! A francia idegenlégió elitalakulatában, a GCP kommandóban, a majdnem két évig tartó kiképzés állandó, soha el nem lazsált tréningje volt beülni mindenféle autóba, és egyetlen perc alatt megérezni a teljesen új kocsi súlypontjait. Mert az élet bármikor hozhatja így. Menekülni, egérutat keresni kősivatagban, városban, aszfaltúton, sáros monszunerdőben vagy akár a szaharai homokdűnéken át.

André az afganisztáni misszió után, 2003-ban csatlakozott a GCP-hez, de gyorsan be kellett látnia, hogy ez az ő gyenge pontja. Az autóvezetés.

Úgyhogy gyakorolta. Sokat. Többet, mint mások, de még így sem lett igazán jó. Csak közepes. Mesterlövész volt, és az is maradt, nem pedig a négyfős elitkommandó menekülősofőrje. „Forma-1-es pilóta sosem lesz belőled – vigasztalta Andrét az egység csúcspilótája, Charles, az egykori raliversenyző –, de azért sokkal jobban vezetsz, mint amennyire én célzok." Ennyiben maradtak.

És hát valóban, André fél év után már képes volt bármilyen autóval eltolt kanyarponton fordulni, nyomfékezni, kigyorsítani. Hatvan másodperccel az után hogy beültették valamibe – ennyi volt ugyanis az előírt szintidő –, skandináv pöccintéssel kifaroltatta az autót, méghozzá sarok-lábujj technikával.

Törte, zúzta a kocsikat, de valahogy mindig megcsinálta.

Ezért nem értette soha a mozifilmeket. Az autós üldözések valószerűtlen mutatványait, a képtelenségnek tűnő bravúrokat és röpüléseket. Marhaság, ez volt a véleménye, jól néz ki, de a valóság másmilyen. Viszont minél többet gyakorolta, annál inkább érezte, hogy hol vannak a határok, ha padlógázzal száguld, és városi utcákon keresi az egérutat.

Az első sarkon tehát élesen jobbra fordult, és közben próbált ráérezni a BMW pedáljaira, az elrendezésre. Megszokni a távolságot a gáz, a fék és a kuplung között. Kifordította a jobb lábfejét, sarok-lábujj technikával lefelé váltott, egyetlen mozdulatba sűrítve a fékezést, a fordulatszám- kiegyenlítést és a váltást. Amíg a kanyarívben nem érte el azt a fékezési pontot, ahonnan már padlógázzal gyorsítani tudott, addig a jobb lábfejét a féken tartotta. Fokozatosan,

egyenletesen, egyre mélyebbre nyomta. Lassított addig a pillanatig, amikor már biztonsággal úgy érezte, hogy a motor nem fog túlpörögni. Ekkor hirtelen elfordította a lábfejét, és miközben a cipője hegyével, az ujjaival még érintette a fékpedált, a sarkát már ráillesztette a gázra. Ebben a fél másodpercben egyetlen lábbal nyomott két pedált. Sarok-lábujj technika. Fék és gáz egyszerre.

Ebben a kocsiban a két pedál kicsit távolabb volt, mint ahogy megszokta, ezért a kanyarokban a szokottnál jobban el kell majd tekernie a lábfejét, de menni fog, érezte azonnal.

Bal lábával a kanyar közepén lenyomta a kuplungot, a fordulatszám azonnal esni kezdett, jobb sarkával gázt adott, megnövelte a motor pörgését, közben még fékezett is egy kicsit, aztán a feneke alatt megérezve a BMW előrelendülő erejét, visszaváltott és felengedte a kuplungot. Eközben járt a sarka, a lábujja, mindkét lábfeje, a csuklói. Alig egy másodperces villanás volt. Tik-tak, bimm-bumm, és már gyorsított is az új utca egyenesében. Ilyen volt a valóságban ez a kívülről érzékelhetetlen, a mozifilmekben sosem látott apró mozdulatsor, minden egyes vadul bevett kanyar háttere.

Aztán már száguldott is, indult a következő kanyar felé. Az egyenes szakaszon duplakuplungolt, mert ezt is meg akarta tapasztalni, hogy eközben miként viselkedik az autó. Lenyomta a fék et, benyomta a kuplungot, felengedte a féket, elengedte a kuplungot, és aztán a fordulatszámesés közben újra lenyomta a kuplungot, közben pedig feljebb kapcsolt két sebességgel.

Kezdte érezni. A hátsókerék-meghajtás jót tett, még ennek az öreg BMW-nek is, viszont puhának érezte az első gumikat. Könnyen alulkormányozhatja, erre gondolt. A túl puha első kerekek esetében ez az ő állandó hibája. Mármint hogy a kanyarban, keresve az ideális ívet, néha félrekalkulál. Alulkormányozza az autót, így mondták neki a légió trénerei. Ami nagy baj, mert alulkormányzásnál az első kerekeken megszűnik a tapadás, és szélesebb ívben kanyarodik az autó, mint ahogy szeretné. Súrlódik, sebességet veszít, utolérik.

Zavarta a bilincs. Beleakadt a kormányba, de már jött mögötte a szirénahang, úgyhogy nem akart lassítani. Kihagyta a következő gyakorlókanyart, a következő utcát, ment inkább egyenesen, tovább gyorsított, és közben a jobb kezével megpróbálta a kormányt markoló balján kinyitni a himbálózó bilincset.

Induláskor az ügyvédet a jobb első ülésbe rúgta. Az ősz hajú, zilált, törött csontú férfi ott kuporgott nyögdécselve. Rá sem lehetett ismerni. Arcán az orra vonalától egészen a nyakáig mély vágás futott keresztül. A hús kifordult, miközben a homlokából ömlött a vér, a szeme viszont épen maradt. Most már sokkal kevésbé tűnt elegánsnak. Az előző kanyarban kábán André derekának csapódott, de az egyenesben visszagurult, és összetört csontokkal, majdnem mozdulatlanul feküdt. Andrénak a mellkasa fájt, nyilallást érzett a tüdejében, pedig esés közben erőset préselt, és kiszorította magából a szuszt. Most mégis minden egyes levegővételt döfésnek érzett. Élesen szúrt a tüdeje, más baja viszont nem volt.

Végre kinyílt a bilincs. Lerázta a csuklójáról, de közben véletlenül megrántotta a kormányt. Az ügyvéd ettől az egyetlen mozdulattól, a kocsi apró himbálózásától már megint André felé gurult.

Nem lesz ez így jó, rájött azonnal. Bármennyire magával akarja vinni az ügyvédet, képtelen lesz vele együtt szökni. Ezt egyetlen éles próbakanyar után belátta. Úgyhogy elengedte a sebességváltót, és tapogatni kezdte az ügyvéd zakóját. Fél kézzel vezetett, és ezért a következő utcát is kihagyta, megint elszalasztva a kanyargyakorlást, viszont ezzel el is fogyott az összes lehetősége. Szemben már a Rottenbiller utca T elágazását látta, tele autókkal. Meg se mozdulnak, áll a forgalom. Mi lehet itt? Ötven méter, talán csak ennyi maradt.

Lassított, amennyire csúszkálás nélkül bírt, és közben a forgalmat figyelve, vakon tapogatott, kutatott. Igazolvány, pénztárca, bármi. Egy mobiltelefon, valamilyen visszakereshető kapcsolódási pont, egyetlen apróság, csak hogy ne veszítse el az ügyvédet. A szálat. Az egyetlen szálat. Hiszen nem tud róla semmit, még a nevét se. Később majd megtalálja, de ahhoz mindenképp kell valamilyen kapaszkodó.

Harminc méter, húsz!

Közeledett a kereszteződéshez. És. kitapintotta. Talán névjegytartó, olyasminek tűnt, apró fémtoknak, amiben névjegykártyákat szoktak tartani. A belső zakózsebben találta, de a méterek rendületlenül fogytak, már csak tizenöt, tíz, és aztán beléjük rohan. Itt állnak vele szemben, keresztben.

Merre menjen? Azt súgta az ösztöne, hogy balra, a Keleti pályaudvar és a Rákóczi út felé. Még akkor is, ha a dugó miatt a balkanyar a szembejövő sávot fogja jelenteni.

Nem maradt több ideje. Ujjai érezték a névjegytartó fémes tapintást, jobb keze már benne volt a zakózsebben, de a kéziféknél is szüksége lett volna rá, hiszen a ballal a kormányt tekerte. Három kar, most ennyi kellett volna, és három láb. Miközben fékezett, bal kezével keresztbe nyúlt, és alul megszorította a kormánykereket. Ha óraszámlap lenne, akkor azt mondanánk, hogy hat óránál. André könyöke felfelé állt, a karjából ez volt a legmagasabban. Készült a hirtelen körberántásra, mert egy ilyen kézifékes, éles derékszögkanyarnál ezt így kell csinálni. A kormányt könnyebb és stabilabb felfelé húzni, és úgy tekerni, mint lefelé nyomni. Ezért kellett keresztben megfognia.

Jobb keze irtózatos szakítással, az ügyvédet és a zakót is magával rántva, a zsebben ragadt névjegykártyákkal együtt markolta meg a kéziféket. Aztán amekkora erővel csak bírta, meghúzta.

Öt méter. négy. három. A padlóba nyomta a kuplungot, a kézifék azonnal blokkolta a hátsó kerekeket, az autó nyomatéka előrelendült. André körberántotta a kormányt hat óráról tizenkettőre, aztán tovább kilencre. Zúdítva megtekerte, majdnem teljesen körbe, egyetlen elképesztő fordulattal. Két méter. már csak egy. és akkor a kocsi végre ringlispílként megpördült. Hirtelen kilendült a fara, és 90 fokban eltekeredve, most már párhuzamosan a forgalommal, az oldalával nekicsapódott a dugóban vele szemben veszteglő Toyotának. Fültépő robajjal ütköztek, csörömpöltek a tükrök,

visítottak a karosszériák. André a kormányba kapaszkodott. És a kézifékbe.

Egyetlen légzsák sem nyílt ki.

André nyakán kidagadtak az erek és az izmok. A margitszigeti vasember betonoszlopként maradt az ülésben, teste csak kicsit billent jobbra. Azonnal visszanézett balra, látta a szirénázva feléjük robogó rendőrautót. Úgy jön, mintha frontálisan beléjük akarna rohanni. Felöklelni őket. Nem is értette. Vadul, nyílegyenesen közeledett. Ötven méter, legfeljebb annyira lehetett.

André átpillantott jobbra. Az autó, aminek nekivágódott, üresnek tűnt, a becsapódástól elröpülhetett a vezetője. Talán nem volt bekötve. Ez jutott eszébe, egy ilyen felesleges részlet, a biztonsági öv, miközben meglátta az ügyvédet, még véresebben, mint korábban, szétszakadt zakóban, szinte felkenődve a jobb oldali ajtóra. Lenézett a saját kezére. Egy pillanatra nem érezte az időt, mintha csak kamerával pásztázná ezt a szétzilált teret, az autóbelsőt. Látta, szinte kívülállóként vizsgálta a saját kezét, amivel még mindig markolja az eltépett öltöny belső zsebét, benne a névjegytartót és az akadásig behúzott kéziféket.

Rohantak a másodpercek. Már csak negyven méter, harmincöt, harminc, de a rendőrkocsi még mindig nem lassít. Csak jön, jön és jön.

André padlóig nyomta a gázt. Hallotta felsikítani a hátsó kerékgumikat. A kéziféket együtt szorította a szétszakadt öltöny anyagával, a zseb textiljének foszlányaival, és igen, valahol a markában, ennek az acélfogásnak a mélyén ott

gyűrődött a névjegytartó is, ha egyáltalán azt találta meg. De már nem maradt ideje magához venni, mert megint szüksége volt mindkét kezére.

Huszonöt méter.

Nyomta a gázt, és oldalt hajolt. A szétszakadt szövet amorf kesztyűként fogta körbe a csuklóját, miközben ő átnyúlt az ügyvéd elterült, véres teste fölött, és kinyitotta az ajtót. A mozdulat előtt kiengedte a kéziféket, így a kocsi végre engedett, és a füstölögve pörgő kerék megkapaszkodott az aszfaltban. Sarok-lábujj mozdulat, a bal lábfeje tizedmásodpercnyi pumpálással megpöccintette a kuplungot, az ajtó pedig lassan nyílni kezdett.

André ebben a pillanatban balra rántotta a kormányt, és közben egy villanásnyit ráfékezett. A kocsi súlypontja ettől azonnal balra és előre lendült, az ajtó pedig nagy lendülettel kicsapódott. Az utastérből zúdult minden kifelé. Csak ő nem, aki kapaszkodott. Mintha egy bőröndöt borítana ki.

Röpült az ügyvéd a kocsisor mellett nyíló résbe. A balra rántott kormánnyal André helyet csinált magának a most még üres, szembejövő sávban. Az ügyvéd oda fog esni, a belső sáv aszfaltjára. Az ajtó már lendült is visszafelé, mert André azonnal ellenkező irányba húzta a kormányt, hiszen harmadik kar híján így, ezzel a mozdulattal akarta becsukni az ajtót. Az autó súlypontja már épp visszatért középre, amikor észrevette, hogy az ügyvéd teste még mindig nincs kint teljesen. A lába be fog ragadni, mert rácsukódik az ajtó.

Szemből lassan elindult három autó, most kaphattak zöldet. A többi viszont mozdulatlanul állt, mert már észrevették André őrült manőverét.

Kivárnak. Talán. Aligha értik, hogy mi történik.

Ő közben balra fordult, megint himbálta a kocsit, újra kinyílt az ajtó, az ügyvéd végre kiesett, aztán éles húzás jobbra, és az ajtó becsapódott. A háta mögött a rendőrkocsi ebben a pillanatban csikorgó fékkel és óriási robajjal belerohant az otthagyott, egyszer már összetört Toyotába.

André BMW-je gyorsult, most már egyedül volt, felmérte a helyzetet, koncentrált, és élesen felhajtott a járdaszegélyre.

Nem volt más esélye. Egyetlen szűk rést látott csupán a zöld lámpánál előreguruló autók mögött megnyíló térben. Majdnem derékszögben kellett közéjük kerülnie, mert ha ott átjut, akkor már a szaggatott, forgalomterelő középső sávban végigmegy a felüljáró alatt és onnan ki a Rákóczi útra. Ott már két irányban összesen hat sáv fut, valahogy biztosan elmanőverez rajtuk. Csak ebből a szűk térből jusson végre ki.

A két belső kereket vezette fel a padkára, így a kocsi ekkora tempónál azonnal megbillent és pár centit elemelkedett. Csökkent a tapadása. Andrénak most ez kellett, ez az apró liftezés, hogy az imént felpörgetett forró gumik semleges mezőbe tévedjenek. Jobbra volt a rés, arra akart kanyarodni, úgyhogy egyetlen pillanatra ellentétes irányba kormányzott.

Balra.

Ez volt a skandináv pöccintés, bár a raliversenyzők inkább *svéd kicsapásnak* nevezik. A kerékpadkáról elemelkedő és így

már nem tapadó autót a bal rántás után azonnal a helyes irányba kormányozta, vagyis jobbra, mert így, ezzel a hirtelen mozdulattal megváltozott a kocsi súlyelosztása. Kibillent az egyensúlyából, kicsapta a fenekét, és aztán csikorogva oldalra csúszott.

Driftelt, pont, ahogy a gyorsasági szakaszok éles kanyarjaiban bármelyik raliversenyző tenné. André figyelte a két, ebben a helyzetben már rá merőlegesen, oldalról közeledő autót, és a köztük lévő rést, ami szerencsére nyílt, egyre csak nyílt, mert a vezetőik reflexszerűen félrerántották előle a kormányt. Balra és jobbra. Két méter, három, most már talán négy is, távolodnak, szélesedik közöttük a nyílás, ahová ő most oldalazva be fog csúszni. Bal lába már a kuplungon, kicsit felengedi, most ellenkormányoz, és suk-suk, bent is van köztük.

Nem értek össze.

Mint egy diafilm szalagját, úgy húzták előtte végig elölről hátrafelé a szemben lévő autó filmkockáját. Lámpák, motorháztető, első szélvédő, utastér, döbbent tekintetű, vörös hajú nő, feléje forduló elképedt arc, fejtámla, hátsó gyereknülés, kisfiú, ablak, csomagtartó, féklámpa, és elfogyott.

Eltűnt előle az oldalról végignézett autó, és pár méternyi villanásra, mielőtt becsúszott volna a következő elé, ott volt a rés. A szabad tér.

André ellentartott, mostanáig füstölgő gumikkal farolt, de ebben a pillanatban elindult a már kitapasztalt mozdulat. Jobb lábfeje ismerte, érezte a távolságot. Sarok-lábujj, tik-tak, bimm-bumm, és már kint is volt. Csikorogva lőtt ki a középső,

elosztó sáv felé, berobogott a felüljáró alá, fölhajtott a fűmező vékony csíkjára, huppant és rándult egyet, csúszkált kicsit, aztán karcsú ívben, a körülményekhez és a sebességhez képest óvatosan, nehogy alulkormányozzon, kanyarodva kirobbant a Rákóczi útra.

De itt már megint óriási dugó fogadta.

És egy lövés.

Monte Carlo – Monaco

Kengyeles Sándor, miközben Kocsis történetét hallgatta a miniszterelnök két évvel ezelőtti brüsszeli meghunyászkodásáról, folyamatosan a mandzsettáját törülgette. Úgy ült, kifordítva kicsit a székét, hogy oldalról érje a nap. Az ezüstfoglalatú dinoszauruszmandzsettát ebben a pozícióban élesen keresztülvilágította a fény. Feltárultak a megkövesedett, csigaformájú képződmény apró kamrácskái, és bennük a borostyánszerű rétegek. Ez a mandzsetta számított a legújabb kedvencének. Kifejezetten ide, a monacói tenisztornára vette. Az ezüstfoglalat gyűrűként ölelte körbe a madagaszkári ammoniteszt. Ez a kétcentis, csigaházas vízi lény a dinoszauruszokkal együtt pusztult ki 65 millió évvel ezelőtt.

A pénzügyi nehézségekkel küszködő madagaszkári kormány két éve engedélyezte a krétakori ammoniteszek ékszerészeti felhasználását, egyetlen kikötéssel. A néha százmillió éves kincseket Madagaszkáron kellett megcsiszolni, legalább ezzel némi munkát adva a helyieknek. A világ legnagyobb ékszerházai persze azonnal alkut kötöttek a

madagaszkári bányászati miniszterrel, apropó, tavaly már ő is itt volt Monacóban, szóval alkut kötöttek vele, és pár héten belül elindult a dinoszauruszmandzsetta-vadászat.

A vagyonokat érő apró státusszimbólumok 2014 karácsonyán debütáltak New Yorkban, a Tiffany ékszerboltjaiban. Ő is ott vette, és most elégedetten tapasztalta, hogy ma reggel már négy asztalnál is észrevették a háromszáz eurós Borrelli ingébe tűzött mandzsettát. Nápolyban méretre varratott Borrelli inge szinte bárkinek lehetett ebben a körben, de dinoszauruszmandzsettája már csak nagyon keveseknek. Ahhoz nemcsak pénz kellett, hanem fantázia is.

Kengyeles Sándor szerette azt hinni magáról, hogy ő ilyen típus. Fantáziadús, gazdag magyar. A másfeledik generáció tagja, aki Nyugaton járva és évente legalább három-négy hónapot itt is töltve többé már nem küszködik kisebbrendűségi komplexussal. Bár a magabiztossága érdekében azért még szüksége volt ezekre az apró tárgyakra.

A másfeledik generációról szóló eszmefuttatását egyébként sokfelé hirdette, és mindig a saját teóriájaként adta elő. Ő már nem számít friss újgazdagnak, vagyis első generációsnak, érvelt Kengyeles Sándor, hiszen nem ájul el mindentől, nem szórja a pénzt ész nélkül, és nem is dörgöli oda durván mindenkinek, hogy honnan jutott hová. Nem, ezen ő már rég túlesett. Ebben az értelemben semmiképp sem első generációs újgazdag.

Ő már legalább tíz éve örökös biztonságban érzi magát, anyagi szempontból feltétlenül, sőt még fiatalnak is, hiszen alig múlt negyven. Félúton jár az első és a második generáció

életérzése között. Százmilliókon csücsült már 2002-ben is, most meg, köszönhetően a miniszterelnöki protekciónak, milliárdokon.

De második generációs akkor sem lesz soha belőle, még látszatra sem, ezt tudta jól. Ahhoz a pénzbe kellett volna születnie. Mert csak az, a beleszületés adhat flegma, mély, „nekem már sosem lehet bajom" öntudatot. Kicsi kortól hozzászokni a monacói teniszversenyhez, az elkölthetetlen mennyiségű pénzhez, és ezekhez az életterekhez. Ő ezt legfeljebb csak el tudná játszani, mert a génjeiből valójában hiányzik.

Talán majd a gyereke. Annak már nem lesz extra a Genf melletti tíz hálószobás rezidencia, a tihanyi villa, az antibes-i ház és a New York-i apartman. Meg minden más. Bár mondjuk az azért nagy kérdés, hogy neki lesz-e valaha is gyereke. Valószínűleg csak akkor, ha véletlenül ráérne ebben a vágtató, túlhajszolt világban gyerekgőgicsélésre pazarolni az idejét.

Ezzel szemben Kocsis Zsolt, ez a hatvan körüli cápa, a ma reggeli ötödik csésze kávéjával, panamakalapban, pocakosan, állandóan kaszinókban szórva a pénzét, hát ő első generációs. Az online pénztárgépes Simonka Tóni viszont szintén másfeles. Úgy, mint ő.

Kengyeles „mit végeztél ma" Sándor így látta a világot, ezen a szemüvegen keresztül. Ma reggel épp ezt az asztaltársaságot. A vallomásszerűen kitárulkozó Kocsis Zsoltot, aki ezek szerint elérkezettnek látja dűlőre vinni a dolgot a „ki a főnök Magyarországon" csatában. Ahogy a híreket figyeli,

igaza is lehet. Megint remek ritmusérzékkel lép ez a Zsolesz, de hát ő már csak ilyen. Ettől az, aki.

Úgyhogy most már neki is döntenie kell. A jelek szerint nem halogatható tovább a nyílt színvallás, hogy kinek az oldalára áll. A miniszterelnököt támogatja, mert a politika lesz az erősebb, vagy az ellene szövetkező mágnásokat, élükön Kocsis Zsolttal. A győzteshez kell csatlakoznia, ez nem kérdés. Az elvek nem számítanak, mert az ő szintjükön azoknak nincs semmi jelentőségük. Erkölcs, lojalitás, hűség – mindez csak a kisemberek maszlaga. Az állandó magyar hintapolitika, a vacillálás viszont most már nem vezet sehová. A barmok kimentek az utcára mindkét oldalon, és rombolás nélkül aligha fognak hazamenni. Ezt csak a hülye nem érti. Kivárt, igen, két évig latolgatta a helyzetet, de sajnos most már a nyílt harc következik. Nem lehet tovább elbújni, meghúzódni, időhúzásra játszani.

Idáig jutott a gondolatban, de aztán mégis megint elhessegette az azonnali döntés felelősségét, hezitálni akart még egy kicsit, több hírt hallani, biztosra menni, úgyhogy a monacói dísztribünön a „kasztosdiba" menekült.

Szerette ezt játszani, a kasztosdit, ahogy ő a nézelődést hívta. Rápillantani idegenekre mandzsettavásárlás közben a Tiffany New York-i ékszerboltjában a karácsony előtti héten, vagy esetleg a genfi magánrepülőtér VIP-várójában, és belőni, hogy vajon ki hányadik generációs lehet. Ez volt a vesszőparipája. Hogy kívülről nézve vajon meglátják-e rajta az újgazdagságot.

Állandóan győzködte magát, hogy nem. Rajta most már nem. Figyelte mások mozdulatait, a tárgyakat, a mandzsettákat, az órákat, a szivargyűrűket, szinte mindent. A gesztusokat, a beszédhangerőt, és aztán kimondta az ítéletet. Első, második, harmadik vagy hányadik generáció. Háromig-négyig el tudott számolni, úgy érezte, hogy odáig nem téved, utána viszont már nem ismerte fel a különbségeket. Ha egyáltalán van még bármi, ami megkülönbözteti egy száz éve dúsgazdag család sarját a százötven éve sikeresekétől.

Kocsis Zsolt első generációs. Ez egyértelmű. Csak rá kell nézni, most is, ahogy beszél, ahogy gesztikulál, ahogy reggel felöltözött. Ki hord itt, Monacóban panamakalapot? Mint egy kolumbiai drogbáró. Meg ugye, mi másért vett volna Zsolesz saját várost magának Amerikában egy árverésen. A világvégi Wyomingban, 2012-ben? Miközben ezek szerint a miniszterelnökkel vitatkozott. De arra azért mégis jutott ideje, hogy hasonszőrű kelet-európaiakat túllicitáljon. Azóta bármerre jár a világban, leszámítva persze Magyarországot, ahol szinte sosem mutatkozik, mert ott még egy róla készülő fényképtől is fél, nos, Kocsis Zsolt, ez a panamakalapos Zsolesz azóta mindenkinek már az első vacsorán eldicsekszik az ő Buford nevű, kihalt városkájával a vadnyugaton.

Az egész kóceráj – már minimum tízszer kellett végighallgatnia ezt a történetet – egy Don Sammons nevű fickóé volt, aki egyedül élt a vasútállomás lepusztult épületében. Kocsis tőle vette meg kilencszázezer dollárért a tízhektáros vadnyugati szellemvárost fogadóstul és benzinkutastul. Beleértve a vasútállomást is. Azóta három embere él ott, üzemeltetik a várost, és így újra van már irányítószáma,

postája, önkormányzata, sőt még rendszámtábla-kibocsátási engedélye is, ami azért persze nem semmi. Kocsis nagyon agyas figura, mint minden első generációs. Aligha véletlen, hogy ma már az összes cége a saját amerikai városkájában van bejegyezve. Buford, Wyoming. Ha rosszban sántikálna, saját magát kellene feljelentenie, hiszen ő a seriff is egy személyben. Megválasztotta saját magát. Brávó!

A miniszterelnöki család vagyona tényleg jó kezekben van.

De ez akkor is első generációs megoldás, túl extra, gátlástalanul hivalkodó, kényszerűen agyas. Mohó! Ilyenre, ilyen trükkökre, efféle adóvarázslatokra egy második generációsnak már nem lenne szüksége, de egy olyan másfelesnek sem, mint ő. Mert a másfelesek már diszkrétebbek.

Jellemző, hogy a 2012-es offshore adóamnesztia idején ki merre ment a magyar elit tagjai közül. Az első generációsok, sejtve hogy 2013-tól utánuk nyúlnak majd még Svájcban is, továbbmenekültek, a lehető legmesszebb Magyarországtól. Kocsis, ugyebár, Wyomingba. A másfelesek viszont, mint ő is, hazavitték a pénzt. Tíz százalék, ennyit kellett az offshorepénzekből leadózni. Hát kapja meg a király azt, ami jár neki, ők meg azóta nyugodtan alszanak. Hiszen így is marad nekik épp elég. Úgyhogy a kevésbé kapzsi másfeledik generáció hazament.

Persze csak papíron. Mert minden más szempontból az elmúlt négy évben nagyot fordult velük a világ. Most már nem a pénzük rejtőzik Svájcban, miközben ők Magyarországon élnek, hanem épp fordítva. A pénzük Magyarországon pörög, ők viszont meghúzódnak Svájcban.

Mert Svájc tiszta, gazdag és nyugodt. Simák az utak, mindenből árad a kultúra, a civilizáció. Imádják a kiegyensúlyozott rendet, az évszázados harmóniát. Megértek már erre, észreveszik és értékelik ezeket a dolgokat. Nekik már nem mindegy, hogy reggelente az elsötétített kocsiablakon kinézve mit látnak. Panellakótelepet az Árpád hídról, vagy barokk villákat, ápolt kastélyparkokat a Genfi-tó partján. Jól öltözött embereket a patyolattiszta villamosmegállókban, vagy lerongyolódott, kifosztott, frusztrált tömeget a koszban zsúfolódva. Svájcban mindent megtalálnak, amit ma már értékelni tud a szemük, a nyelvük és az ízlésük. Mindent, amire vágynak, de ami az ő életükben már sosem lesz Magyarországon. Részben nekik is köszönhetően, valljuk be. Nemcsak a komcsiknak, hanem nekik is, az ő fosztogatásaiknak. A negyven plusz húsz évnek.

Úgyhogy elmentek.

Csendben, óvatosan. Anélkül, hogy nagydobra verték volna. Előfordulnak épp annyit Magyarországon, hogy úgy tűnjön, mintha ott élnének. Pedig valójában már Svájcban. Háromnégy hónapot minimum. De inkább nyolcat-tízet. A magyarok nem is tudják, nem is sejtik, el se hinnék. Miért pont Svájc? Ezt az otthoni lepukkadt szürkeségből, belülről, a szürkeséghez szokva és semmi mást nem is ismerve úgysem lehet megérteni. Másik világ. Más élet. Színes, szélesvásznú!

Így aztán ennél az asztalnál ők mind a hatan szomszédok. A Genfi-tó partján állnak a házaik, mert ma már az a magyar elit legfelkapottabb lakhelye. A Rózsadomb?

Ugyan már.

Budapest – Magyarország

André nem értette a lövést. Már a rendőrségi ablakból leadottakat sem, hiszen akkor még ott volt körülötte az ügyvéd. Sőt az a férfi is, akit a saját autójából lökött ki. Mozogtak egymás mellett, szorosan, ugyanabban a térben, kiszámíthatatlanul. Mi ez a vadnyugati őrület, ezek az azonnali éles lövések?

Olvasott persze újságot, úgyhogy sejtette. Tudott az utóbbi évek elszaporodó kábítószeres gázolásairól, az igazoltató magyar rendőrök terepjárós eltaposásáról. De akkor is. Körülötte most civilek vannak, ez az egyenruhás meg itt, a felüljárónál aligha több mint egy közlekedési rendőr.

Belelőni a mozgásba, ahol pár centis tévedés hátul, mögötte még száz méterekkel is halálos sebet ejthet?

Fel nem foghatta.

A lövés oldalról jött, a forgalmat villogó, letámasztott motor mellől irányító rendőr kezéből. Csattant az aszfalton, pattant, és valahol mögötte elszállt a semmiben. André a kitört hátsó ablakok két oldalán, mintha sztereo hangfalak lennének, ezredmásodpercnyi időre meghallotta a süvítést. Balról jött, jobbra ment. Talán tíz méterrel mögötte. Ezt üzente André füle, a tapasztalat, a sokévnyi rutin. Tíz méter. Őrület!

Ez már az ő terepe volt, lőni, precízen. Ekkora távolságból a tízméteres tévedés André számára a fegyvert évente legfeljebb kétszer a kezébe fogó, közepesen tehetséges ember

ijesztő kaszálását jelentette. Kanyarodás közben villanásnyi időre meglátta a rendőr szája elé fordított fejhallgatómikrofont, egyetlen képkockából felfogta, hogy a rendőr fülébe most ott beszél valaki, aki tudja, hogy ő szökik.

A lövöldöző rendőrt a letámasztott motorjával együtt csikorogva hagyta maga mögött, és kifordult a Rákóczi útra.

Talán csak a kocsira célzott, a kerekekre. Ez járt még mindig a fejében, mert egyszerűen nem hagyta nyugodni a gondolat, hogy Budapest kellős közepén éles lőszerrel vadásznak rá.

Hová jutott 24 óra alatt? Mi történt? Mi történik itt?

Az Erzsébet híd felé mozdulatlannak tűnő dugó állt, mind a három sávban elakadt a kocsisor. Úgyhogy itt is átment a szembejövő sávba, mert hirtelen nem volt más ötlete, de ott is jöttek felé.

Csak a buszsáv, az tűnt üresnek. A legszélső, a tőle legtávolabbi, hatodik sáv. Olyan váratlanul robbant ki ide, ebbe a nyílt térbe, hogy a forgalomban közlekedők még nem tudtak reagálni rá. Nem lassítottak, vagy ha igen, akkor alig. A keresztátló végén ott érezte a szabad buszsávot, látta maga előtt az odáig vezető harminc métert, és látta a jobbról közeledő autókat is. Az egyik mögé kormányzott, aztán a következő elé, suhant, de most hátul, a következő kocsisor mögött észrevett egy fekete Land Rovert, ahogy az a szélső sáv holtterében szabálytalanul előz.

A reggeli idegbaj, valaki, akinek elege lett a dugóból, az araszolgatásból.

André érzékelte a magas, fekete autó sebességét, ahogy gázt adva kívülről előz, és rájött, hogy a sofőr aligha látja őt innen, erről az oldalról közeledni. Ritmusérzéke gyorsítást diktált, talán még átcsúszik előtte, és hajszálnyi előnnyel beér a buszsávba. Nem fékezhet, nézett balra és jobbra, nem lassulhat, mert ez itt ideér, az viszont akkor belerohan, megdobja a harmadikat, és.

Olyan volt, mintha az autókat fentről, a levegőből apró, mozgó pontoknak látná, és be tudná rajzolni közöttük az optimális, az egyetlen lehetséges ívet, amit végig kell járnia.

Padlógázt nyomott, a BMW tohonyán, de azért reagált. André sarok-lábujjazott, svéd kicsapás, drift, kacskaringózva haladt, csúszott, leheletnyit összeért a padlógázzal fékező Land Roverrel, kicsit koccantak, ő kifarolt, de továbbjutott.

Ha a magasból helikopterszemmel képes lett volna legalább fél kilométert előrenézni, akkor most látta volna a szabadon megnyíló sáv egyetlen halálos rémét, a távolból frontálisan közeledő buszt. De még nem látta, mert miközben szembeszáguldott a forgalommal, a visszapillantó tükörben az utána induló rendőrmotorost figyelte.

André nyomta a gázt, és aggódva mérte fel a távolságot, ahogy a rendőr előredőlve, vadul gyorsít. Mindjárt befordul mögé, körülbelül kétszáz méterrel lemaradva.

Aztán André végre felnézett, és észrevette a kék, széles, csuklós buszt, a vele szemben zsákutcaként lezáruló sáv folyamatosan közeledő végét. Balra villanyoszlopok, táblák, szűk járda, oda ilyen tempóban nem hajthat fel. El sem férne.

Azt majd a filmekben a videotrükkmester és a kaszkadőr papírkocsija.

Itt, a valóságban nem volt hely se balra, se jobbra, mert ott meg tömött sorban jöttek vele szembe a dugóban araszolók. Mögötte egyre csak szűkült a tér, fogyott a rendőrmotoros hátránya. Az utca minden irányból rázárult. Elöl, hátul és kétoldalt.

Mint egy satuban.

André még mindig nyomta a gázt, most már nem látta a középső visszapillantót, szinte behajolt alá, annyira nyújtózkodott. Csak a motorháztetőt látta, és fürkészve próbált keresni a szembejövők között egy kisebb, gyengébb autót.

A megnyitható rést a busz és a kocsisor között. A busz fényszórói villogtak. Mintha lassítana is, mert a sofőr most észrevette az öngyilkos őrültet, aki frontálisan gyorsít felé, de mindjárt meglátja majd a rendőrt is mögötte, hiszen a buszsofőr magasan ül, átlát André kocsija fölött.

Közben a bal visszapillantó tükörben úgy tűnt, hogy a rendőrmotoros az egyik kezével támaszkodik, a másikat pedig emeli. Mintha pisztoly lenne benne, de André a hepehupás buszsáv rázkódásában nem látta jól. Már megint lőni fog?

És ekkor, alig száz méterre a vele szemben tornyosuló busz előtt, André átnyúlt a válla fölött, megrántotta a biztonsági övét, és kattanva bekapcsolta. Mélyről, a semmiből, hirtelen eszébe jutott az öv. Talán az imént oldalra lökött Toyota eltűnt vezetőjének a megüresedett helye, az a filmkocka

villant be, de közben megint elfogyott ötven méter, úgyhogy most már hajszálnyit kifelé fordította a kormányt.

Jobbra. Ahol majd a busz mellett rést nyit. Ahová be akar ékelődni. Aztán ráfékezett.

Érezni fogja, talán most már igen. Hiszen már percekkel ezelőtt letelt a kezdő hatvan másodperc, a légiós szintidő, azóta szorosan egybenőtt ezzel a fémdobozzal. Ugye, egybe? Behunyta kicsit a szemét, kevesebb fényt engedett magához, kellett neki a homály, hogy az agya csak a csuklójára koncentrálhasson. A kormányt markoló ujjakra.

Az *apex.* Azt kell megéreznie, a csúcspontot, a nyomfékezés utolsó, legeslegvégső pillanatát, amikor a beállt irányú, a busz és a kocsisor közé vezető nyílegyenes fékvonalból valamerre épp kilendülne a kocsi. Amikor az első kerekek már annyira tapadnak, hogy az autó háta kicsapódna jobbra vagy balra, és így fordulna keresztbe. Az oldalával vágódva a szembejövőknek.

Ha nem érezné meg, ha rosszkor gyorsítana ki, és az autó hátsó kereke kitörne valamerre, ha mondjuk balra sodródna, az Andrét a busz elejéhez csapná. Frontálisan.

És akkor vége.

De hol van az apex? A fékezés csúcspontja? Ujjai most mintha engednének a szorításon, zongorabillentyű ez, nem is kormánykerék, a durranáshang közben ideér, hallja a süvítést, de André mosolyog. Mert a rendőr megint lőtt, és a golyó már megint elkerüli őt, ezt előbb tudja, mint ahogy az ujjai megéreznék a rést, pedig nem is látja a lőszer útját.

Sosem fog úgy vezetni, mint ahogy lőni tud. Ez villan át az agyán, de mégis kitart a mosoly, mert már érzi. Ebben a pillanatban. Most. Mint amikor az egyik billentyű magától mozdul a zongorán, olyan leheletnyi ez a zizzenés. A letapadó első kerekek megtorpanása, kicsi, extra, előrecsúszás közbeni apró többlet, amikor a kormány az ujjai végére visszarúg.

Itt van, ez az a pillanat.

Amikor André szeme kinyílt, a busz még tizenöt méterre volt. A kocsik a jobb oldali sávban már hullámszerűen menekültek. Húzódtak távolabb, amennyire csak ütközés nélkül bírtak, mert érezték, hogy ez az őrült nem fog megállni. Sarok-lábujj, padlógáz, kigyorsít, kicsit húzza a kormányt balra, a busz felé, mert ott már lát elég helyet, de most még sincs drift, nincs csúszás, nem csapódik ki az autó háta, csak tolja őt befelé az ékbe.

Tak-tak-tak, kaszálva püföli a szembejövő első, második, most meg már a harmadik autó oldalát, a tükröket, sikít az acél, radírozza a buszt is, és most, most aztán megkapaszkodik. Megmarkolja a kormányt, vállával visszafelé nyomja magát az ülésbe, mert mégsem fog elférni.

Látja, érzékeli. A negyedik autót a jobb lámpánál találja majd telibe. A busz itt van mellette, épp most csúszott el a feléig, a csuklós test utáni keményebb részhez, és ez jó, valahogy jó.

Vasalagútként fogja majd őt támasztani, hogy ne csapódjon balra, ne pördüljön meg. André, mintha előre látná a következő másodperceket, ösztönösen érzi, hogy löknie kell.

Nem elkerülni az ütközést, mert arra már úgysincs esélye, hanem inkább öklelni jobbra, kifelé tolni ezt a szerencsére apró, negyedik autót. Még a vezetőjét is látja, aztán a Renaultjelet, a csillanó motorháztetőt, végül összenéznek a megfagyott időben és térben, ők ketten, André és ez a nő, bár a testük úgysem fog találkozni. Csak a vaspáncélként rájuk öltöztetett autók csattannak majd, nem, nem majd, hanem már most.

Fűrészhang tépi a fémpapírt, mintha kartonautókban ülnének, durranva repednek ketté, ő pedig csak nyomja magát a busz tartásában előre, bele a résbe. Tovább.

Amíg csak lehet.

Hasizma kőkeményen feszül, combja kapaszkodik, tapossa a gázpedált, nyaka megint vasoszlopként tartja a testét, az öv ráfeszül, most már csak egy méter, még, még, és aztán kijut. Lát mindent, érzékel, menekül.

De aztán vége. Mégsem sikerül. Mert hátulról, a Renault mögül becsapódik az ő viaskodó lovagharcuk fuldoklásába az ötödik autó, és annak a súlya, ellenereje, mintha elszakítanák vele ezt a hosszú filmet, azonnal megállít mindent. André bennreked.

Beragad.

Nyekkenő, fémes csikorgás a vége, ahogy beékelődve a busz és az összetört autók közé mozdulatlanságba szorul.

A motoros rendőr. Most már csak azt akarja hallani. Mert még nincs vége, egyáltalán nincs. Most majd az következik. Keresi a szemével, kutat, néz visszafelé, hogy jön-e. Hogy hol jön? Honnan?

De már itt is van.

André a saját oldalán, a busz felé vascsapdába szorult, ott biztosan nem nyílik ki az ajtó. Úgyhogy nem is próbálkozik. Inkább löki át magát a másik ajtó felé, tüdeje közben szúr, megint szúr, nyakában nyilallás, de most erre végképp nincs idő. Egyetlen pillanat elég neki, hogy belássa, ezzel sem érdemes próbálkoznia. Ez az ajtó is beszorult.

Fejest fog ugrani. Keresztül az ajtóüvegen. Öt percen belül másodszor veti ki magát a semmibe. A kéziféken támaszkodik a lába és a testét már löki is kifelé. Az arca elé tartott kezét vágják a szilánkok, amikor az ütközésektől már megrepedt, félig kitört üvegen átesik.

Talpon van egyetlen pillanat alatt. Hallja a szirénázó motor érkezését, a csikorgó féket. Ideért az ész nélkül lövöldöző rendőr, aki olyan tempóban indult utána, hogy a bukósisakját sem vette föl. Andrénak bújnia kellene, mert lőni fog megint. Ez olyan. Ha üldözés közben lőtt, akkor most is fog, amikor végre tisztán látja őt.

Úgyhogy lehajol, és előredőlt testtel, mint egy gátfutó löki át magát az összetört autók és a busz összetorlódott akadályán. Dudálás, sikolyok, hisztéria, zűrzavar. Fedezékbe, súgja az ösztöne, és már ott is van, a busz háta mögött.

Dörrenés, most lőtt csak rá, amikor már nem is látta. A harmadik lőszer. André ösztönösen számolja a rendőr elherdált töltényeit. Szalad, de közben a kezéről a rátapadt öltönyfoszlányokat tépkedi. Mert még mindig markol valamit.

Ja. igen. a névjegytartó. A másfél perccel ezelőtti kulcskérdés, az ügyvédhez vezető valamilyen szál apró tárgya

mintha már a múltba veszne. Szinte rácsodálkozik, hogy ez meg mi. Lépés közben zsebre vágja, és aztán gyorsul, egyre sebesebben vágtat a járdán.

Ez már az ő terepe. Szaladni, így menekülni. Szinte megkönnyebbül, pedig nincs is miért. Hallja az ordítozást, próbál a járókelőkhöz közel lépni, úgy fut apró oldallépésekkel, hogy majdnem mindig súrol valakit. Csak nem fog megint lőni. Itt, ennyi ember között mégsem lehet csak úgy ész nélkül célozgatni.

A negyedik. Ez volt a negyedik lövés most, ebben a pillanatban, de André azonnal hallja, hogy felfelé ment, fel az égbe.

Okos. Sajnos okos, tudja rögtön, mielőtt körülötte kuglibábukként felbuknának az emberek. Még mielőtt bárki is földre vetné magát ijedtében.

De már kezdődik, süllyednek. Félelemhullám söpör végig az utcán, még pár másodperc és csak ő marad állva – egyedül.

Le kellene buknia. Neki is. A többiek közé. Nem, azt mégsem lehet, jön rá azonnal, hiszen akkor megáll, utolérik, és elfogják.

A rendőrnek fegyvere van, neki semmije.

De ha szalad tovább, akkor mostantól sokkal könnyebb célpont lesz, mint eddig volt.

Be kellene valahová mennie. Egy üzletbe, egy ajtón, egy lépcsőházba. André szeme keresi a következő két-három másodperc eltűnési pontjait. Rohan, de közben utcai feliratokat olvas, figyel, számol. Távolságot kalkulál. Dőlnek a bábuk, lassan csak ő marad, de már látja. Most már látja. A barkácsbolt. Még tíz méter, még nyolc.

Egyedül maradt.

Lebuktak körülötte az emberek. Kilép jobbra, pedig az ajtó balra van, cikcakk, felugrik, már csak öt méter, aztán most élesen balra, nem, a rendőr nem fogja eltalálni, így nehéz jól lőni, hiszen ő fél másodpercenként másfelé vibrál, már csak két méter, dörrenés, de bent van, érzi, vállal robban át a csukott ajtón.

A fal puha vakolatát nyisszantja ketté a golyó. André arca előtt suhan el púderes, fehér csíkként a lövedék, de ő szerencsére hajszálnyival később érkezik. Átzuhan a golyóvágta levegőnyomon, és egy pillanatra az orrában érzi a vakolat nedves szagát.

Bent van, vele együtt dől az ajtó.

Aztán tápászkodik.

Fegyver kell neki, valamilyen fegyver. Keres a szeme, fújja ki a levegőt, üresen tartja a tüdejét, présel, és közben áll be a pulzusa. Lassít, mert lassítania kell. Barkácsbolt. Most a helyes légzés a legfontosabb. Ez egy barkácsbolt, igen. Ha dobni fog, használni bármit is, ahhoz most nyugalom kell, ritmus, a tárgyak érzékelése. Súly, forma, tömeg.

Belép az első polcsorba, balra, fedezékbe, megy a vége felé, kerüli a döbbent tekinteteket, néz föl, és a plafonra lógatott táblákon olvassa a feliratokat. Csavarhúzók, kerti szerszámok, világítás, gipszkarton, és már fordul is.

Tudja, hogy mit keres. Meg fogja találni.

Öt másodperc, ennyi kellett neki.

Aztán még öt, és a bolt hátuljában apró, szisszenő csattanás. Kipróbálta, működik, és most már azt is érzi, hogy mekkora lesz tíz méter távolságból a tévedés, a félrehúzó torzulás. De majd korrigál.

A motoros rendőr hívott ugyan segítséget, mégsem várt. Mert mire ideérnek, ez az őrült valahol eltűnik. Bemenekült az üzletbe, és most vagy beszorul, mert hátrafelé nincs kijárat, vagy másodpercek alatt eltűnik, mert van. És hát miért ne lenne. Mert mi is ez? Felnéz. Barkácsbolt? Hát akkor biztosan van hátul legalább egy raktárajtó, másképp hogyan hoznának ide árut. Úgyhogy nincs idő várni.

Be fog menni. Egyedül, és szétlövi ezt a barmot. Ő lesz a hős, valahogy ez jár a fejében. Valószínűleg az adrenalin öntötte el, az ad neki ilyen különleges, korábban soha nem érzett erőt. A feltuningolt tudat, hogy végre, életében először tényleg lőtt! Nem csak papír céltáblára a gyakorlótéren, hanem igazából. A motoron még nem érezte ezt, akkor még inkább a kudarc uralta a tudatát, hogy nem találta el, hogy elvétette, de aztán itt és most, az utcán, a félelmükben földre boruló embereket látva elárasztotta az erő.

Ugyanaz a vak érzés, ami a harctér lidérces valószerűtlenségében a katonákat is elönti. És aztán óvatlanul, veszélyérzet nélkül szaladnak át a halálba. Egyik pillanatról a másikra. Magával sodorja őket valami titkos vágy, ölni, győzni, miközben azt érzik, hogy nem eshet bajuk. A harctér, a vér és a fegyver téves adrenalinkábulata. A sebezhetetlenség megmagyarázhatatlan felelőtlensége.

Így szokott ez lenni.

Belülről ilyen a záporozó golyók közötti gyaloglás, amíg az egyik le nem teríti őket úgy, hogy fel sem fogják a halált. Mert olyan gyors.

Hát vele is ez történt. Ez a kábulat. Csak ő nem tudta, fel sem fogta, hogy ez micsoda. Mert korábban sosem tapasztalta az érzést. Ő csak arra gondolt, hogy nála fegyver van, az a barom meg egy senki, egy nyivákolva menekülő szarházi, aki kiugrott az ablakon. Ráadásul bilincsben van, nem is érti, hogy egyáltalán miként juthatott idáig. De most vége lesz, őt pedig a többiek délután már a vállukon viszik, szinte látja is a jelenetet, mert micsoda bátorság kellett ehhez, hogy megfizessen az arcon szúrt kollégájukért.

Belépett az üzletbe, megállt az ajtóban, fel akarta mérni a helyzetet, tartotta maga elé a fegyvert, de még mielőtt meglátta volna azt, akit keres, ezt a megbilincselt szarházit, akit ha kell, most szitává fog lőni, még mielőtt ez megtörténhetett volna, apró nyilallást érzett a homlokában. Aztán szúrásokat lefelé. Most az arcán, aztán a nyakán, a mellén. A testét ötcentis távolságokban öntötték el a varrógépszerű szúrások, és ettől tágra nyílt a szeme. Olyan érzés volt, mintha vasöltéseket vernének belé.

Ekkor már látta a felé közeledő férfit, a kezében valami piros tárgy, amiből szisszenésekkel, aprókat csattanva, mint egy légpuskából, folyamatosan jöttek a szúrások.

Leengedte a fegyverét, mert már nem bírta tovább tartani, mindjárt összeesik, ezt érezte, a gyengülést, ki fogja ejteni a kezéből a pisztolyt, de már fogja is a férfi, kiveszi a markából

és szalad el mellette, miközben elhajítja a piros tárgyat, és ahogy jött, úgy megy.

Már kint is van az utcán.

Ő viszont itt maradt.

Áll a homályban, az egyre nagyobb sötétségben, lassan térdre rogy, mert most már állni sem bír, aztán arccal előreesik, nyilalló szúrásokkal a testében.

A rendőr fel sem fogta, hogy mi történt. Amikor nyekkenve elterült a barkácsbolt kőpadlóján, és feje az André kezéből elhajított piros tárgy mellé zuhant, már csukva volt a szeme. Nem tudta rajta elolvasni a feliratot.

HILTI DX 450-es szögbelövő pisztoly.

Palm Springs – Egyesült Államok

– „Csoo-muzz", így kell ejteni, nem is értem ezt a humuszozást – mondta a fejét csóválva BabakAaron Bahrampour, miközben a lemosott és papírtörülközővel szárítgatott csicseriborsókra közel-keleti szezámmagpasztát, *tahinit* kanalazott.

Ebben a házban Adriennek bőven akadt problémája a szavak kiejtésével. Már Krisztina iráni származású férjével sem boldogult, mármint az ő nevével. A Bahrampourt elnyújtott első „á"val és elnyelt „h"-val kellene ejteni, de magyarként a szájpadlásnál képzett perzsa hangokba egyszerűen beletörött a nyelve.

– Nekem sem megy – viccelte el Krisztina, mert ezt még el tudta. De a humuszt már nem.Babak Aaron, miközben a konyhában serénykedett, hosszasan sorolta a perzsa nyelv becsületén esett csorbákat. A humuszt például, ami valójában *csoomuz.* A két nő félrehúzódva borozgatott, és próbáltak megértő tekintettel bólogatni. Nem érezték túl nagy

áldozatnak a nyelvleckét, érdekes is volt bizonyos értelemben, cserébe pedig átengedhették Krisztina férjének a késői vacsora összes teendőjét.

Adrienn nehezen tudott fennmaradni, küszködött a kilencórás időeltolódással, de tudta, hogy minél tovább bírja, annál könnyebb lesz az átállás. Holnap már két olyan házba is elmennek, ahová Krisztina révén jut majd be. A szomszéd utcában lakó ismerősök nemrégiben jártak ebben a villában, és amikor meglátták Krisztina gyönyörű, magyar mesterek által felújított, múlt századi francia bútorait, elhatározták, hogy ők is átrendezik Palm Springs-i otthonukat. Addig jártak Krisztina nyakára, míg végül elhívta Adriennt.

Nem fog itt aludni, mert nem szeretne Krisztina terhére lenni. Inkább szállodába megy, a vacsorameghívást mégsem utasíthatta vissza. Főleg hogy a férj, akivel most találkozott először, és akit Krisztina egyszerűen csak az „én Babakom"-ként mutatott be, főzés közben érdekes történeteket mesélt Tehrangelesről.

Az 1979-es iszlamista forradalom és Khomeini ajatollah hatalomátvétele után százezrek menekültek el Iránból. Főleg Amerikába, mert hűségesen követték a trónfosztott és eleinte amerikai kórházakban gyógykezelt sahot. Egyiptomba viszont már nem mentek utána. Maradtak inkább itt, főleg Kaliforniában, mert Amerikán belül leginkább az itteni klíma hasonlít az iránira. A Bahrampour család is akkoriban érkezett Los Angelesbe, és próbált talajt fogni a pár év alatt hatszázezer iránit befogadó kaliforniai városban. Irán határain kívül a nyolcvanas évek eleje óta Los Angeles a legnagyobb lélekszámú perzsa város, ezért is hívják Tehrangelesnek.

Mivel főleg a sah korszakának nyertesei emigráltak, az itteniek magasan képzett, többségükben jól szituált irániak. Hatszor több közöttük az egyetemi diplomás, mint „átlagAmerikában", és a jövedelmük is kétszerese az itteni szintnek. Az irániak a még idejében kimenekített pénzük nagy részét ingatlanokba fektették. Los Angeles bevásárlóközpontjainak jelentős része még ma is iráni kezekben van, mint ahogy Palm Springs újonnan épített lakóparkjai is.

– Szinte kínos Amerikában szegény perzsának lenni – fordult Adrienn felé a konyhában isélére vasalt nadrágot és nyakkendőt viselő Babak Aaron, miközben precíz mozdulatokkal frissen facsart lime-dzsúszt és kiskanálnyi köménymagot adagolt az egyre sűrűbb humuszhoz. – Emlékszem, hogy mekkora meglepetést okozott, amikor az egyik szomszédunkról, egy Teheránban katonatiszti karriert befutó irániról kiderült, hogy Los Angeles túloldalán utcaseprőként dolgozik. Minden reggel öltönyben, díszzsebkendős eleganciába öltözve ment el otthonról, beült az autójába, amit még az Iránból kimenekített pénzén vett. Keresztülutazott a városon, jó messze, abban bízva, hogy ott senkivel se találkozhat közülünk. A kocsiban átöltözött, és felvette a munkaruháját. Egész nap takarította a fekete negyed utcáit, aztán este visszaöltözött és hazakocsizott, mintha legalábbis igazgató lenne valamilyen vállalkozásban. Ennyire szégyellt Tehrangelesben sikertelennek tűnni.

– Ez azért nem csak iráni specialitás, mi, magyarok, is szeretünk többnek látszani, mintamire valójában vittük. – Adrienn ezt megnyugtató mondatnak szánta, de persze érezte, hogy nem ugyanarról beszélnek. A budapesti

panelházak parkolóiban a hitelekből finanszírozott, néha a lakásnál is többet érő autók nem a szomszédoknak szólnak, mint az iráni katonatiszt öltönye, hanem pont fordítva, az ismeretleneknek. A magyarok ellenkező értelemben játsszák meg magukat, ők a város másik felén, a vadidegenek előtt szeretnének többnek tűnni, mint amik valójában.

– Hát ha a látszat már úgyis szóba került, akkor ezt nézze meg, Adrienn – állította le akonyhai keverőgépet Babak Aaron, befejezve a humuszkészítést. Megtörülte a kezét, és elviharzott. A két nő egymásra nézett, de mire megszólalhattak volna, a férj visszaért. Átölelte Krisztinát, és halk csók kíséretében a kezébe nyomott egy hatalmas méretű borítékot. – Csoomuz színű boríték, benne pedig az én jobbik felem kedvence – pöckölte meg vigyorogva a barna, leragasztott papírtasakot, amiből Krisztina, vagyis Babak jobbik fele egy régi LIFE magazint húzott elő.

– Micsoda nap – mosolygott a férjére, aztán Adriennre, elmagyarázva neki, hogy mit is kapott ajándékba –, előbb a Kinszki-fotó, most meg ez. Születésem hetének színes képeslapja az elektromos lehallgatókészülék feltalálásának bejelentésével. Már nagyon régen szerettem volna megkapni. Hol szerezted? – fordult a férjéhez, és most ő csókolta meg a férfit. Közben átnyújtotta Adriennek a szokatlanul nagyméretű LIFE megfakult példányát. A lap jobb alsó sarkában ott állt a dátum: május 20-27, 1966, és az ár: 35 cent. A címoldalról meztelen felsőtestű, szexi, bubifrizurás nő nézett az olvasóra enyhén szétnyíló ajakkal, fekete bársonykesztyűvel takarva el a mellét. Vállára a mai mobiltelefonok SIM kártyáihoz hasonlító chipet ragasztottak, mintha

legalábbis beültettek volna valamit a bőre alá. „A nagy szaglászás", ezt hirdette a szalagcím, és alatta ott állt a magyarázat: „A magánélet ravasz lerohanása".

Babak internetes aukción vette a LIFE magazint, de az árát nem árulta el. Visszatért inkább a humuszhoz, a tálalás aprólékos tevékenységéhez, miközben Krisztina elmesélte, hogy ő mindent gyűjt, ami a születése évéből származik. Ezért jár 1966-os autóval, és ezért kapta most ajándékba a LIFE hetilap májusi számát. Hiszen ő 1966. május 21-én született.

Az csak sorsszerű egybeesés, hogy ez az újság épp egy olyan technikai találmányt hirdet a címoldalán, ami a magánéletünkről és a velünk kapcsolatos információk megszerzéséről szól, s ami újabban Krisztina egyik vesszőparipája. Kicsit áttételesen persze, a látszat és a valós tények viszonylatában. A magyar feltalálónő, bár ő sosem szerette a sajtóban ráragasztott feltalálóbélyeget, inkább tartotta magát ötletembernek, aki remek csapattal dolgozik, szóval Krisztina most épp a Move-val foglalkozott. A zümmögő szenzorokkal átszőtt edzőruhát fejlesztette, de Los Angeles-i irodájában már kiadta a következő feladatot: okos megoldásokat találni az életmódunkat a környezetünk számára tévesen tükröző tárgyakra.

Bosszantotta például, hogy az emberek a látszat alapján ítélik meg, ki mennyire környezettudatos. Egy kisméretű autó tulajdonosa állandóan elismerő bólintásokat kap, bármennyit jár a kocsijával. Ha a postaládához négy keréken megy, még akkor is. Ha évi ötvenezer kilométert pakol az autójába, akkor is. Miközben egy nagyobb autó, például egy terepjáró vezetőjének Európa nyugati felén megvetés jár, pedig lehet, hogy

rengeteget biciklizik, és csak ötezer kilométert autózik évente. Úgyhogy az ilyen látszatok ellen Krisztina fejében az a megoldás született, még ha ez a privát szféránk rovására menne is, hogy az autók hátulján, például a rendszámtábla szélén kis LCD kijelző mutathatná az abban az évben megtett kilométereket. Hogy látni lehessen, ki mennyire kíméli a környezetet. Feleannyit fogyasztó kiskocsival tízszer annyit járni, és így ötször jobban szennyezni a levegőt, az egyáltalán nem érdemel dicséretet.

– És ha ezt az ötletet valaki megvenné, akkor a befolyó jogdíjak fele ezúttal is a magyarköltségvetésbe menne? – Adrienn kérdése és csodálkozó hangsúlya mögött ott bujkált az értetlenkedés, mert bár számtalan cikket olvasott az Áron Krisztina által indított mozgalomról, nem tudta felfogni, hogy miként is működik ez.

Két évvel ezelőtt, amikor az amerikai szabadalmi hivatal bejegyezte a Krisztinát világhírbe röpítő találmányt, az „agyas ablakot", váratlanul és spontán mozgalom indult Magyarországon. A „Smart Glass" olyan speciális ablaküveg, amit azóta világszerte használnak irodaházak építésénél. Kívülről napenergiát hasznosító, átlátszó napkollektor, belülről viszont multimédiás képernyőként működő ablakmegoldás, ami még arra is képes, hogy tejüvegüzemmódban használják, és ezzel védjék a magánszférát, ha a szobában tartózkodók esetleg ezt szeretnék.

A világsajtó hirtelen felkapta a tehetséges magyar megoldást, és egyszerre kezdte emlegetni a Prezivel, egy harmincas évei közepén járó magyar programfejlesztő, Somlai-Fischer Ádám prezentációs programjával. A Prezibe

nem sokkal korábban invesztáltak tizennégymillió dollárt amerikai kockázatitőke-befektetők. Magyarország nevével váratlanul és a Rubik-kocka óta először megint összekapcsolta a világ a nyitottságot, innovációt és találékonyságot.

„Nem kell korruptnak lenni. A kemény munka sikerre vezet" – üzente Magyarországnak egy német lap hasábjain Somlai-Fischer Ádám, és kifejtette, hogy az álma akkor teljesülne, ha a Prezi úgy változtatná meg Magyarországot, mint ahogy a Nokia megváltoztatta Finnországot.

Krisztina lelkesen olvasta az interjút 2013-ban, és boldog volt, hogy ezek szerint nincs egyedül, hogy a Prezi akkoriban már az ideje nagy részét San Franciscóban töltő fejlesztője is hisz egy másik Magyarországban, hisz a tehetségben, hisz abban, hogy létezik a magyar jellemnek egy másik oldala is, ami ha összefognának, ha összetartanának, akkor talán mégsem szorulna ki örökre Magyarországról. El kellett jönniük, igen, mert nagyot álmodtak, mert otthon gáncsolták őket, ebben szinte mindannyian egyetértenek. A külföldön élő magyarok honlapjai és Facebook-oldalai tele vannak panasszal és történetekkel arról, hogy a mai Magyarország hogyan is szívja el a tehetséges emberek energiáit, hogy otthon megint és újra a középszer uralkodik, a kontraszelekció, a sok lúd disznót győz elve. De a Prezi kitalálójának a példája azt is bizonyítja, hogy van azért esély, hogy nincsenek egyedül, hogy vannak mások is, a világban szétszóródott olyan magyarok, akik miatt hihetünk benne, hogy Magyarország egyszer még megváltozhat. És akkor majd megint haza lehet és kell menni.

Összefogtak tehát néhányan, hogy fenntartsák a reményt, egy másik, tisztességesebb, igazságosabb Magyarország esélyét. Szerettek külföldön élni és alkotni, igen. Titokban mégis arra vágytak, hogy egyszer még hazatérjenek. Hogy otthon érezzék jól magukat. Otthon is. Hogy Magyarországon becsüljék meg őket, ne csak külföldön.

Fizettek azért, hogy meghallják a hangjukat! Krisztina vezetésével bejelentették, hogy mostantól a találmányaik jogdíjának a fele Magyarországra száll, a szabadalmi bejegyzésekben pedig társtulajdonosként maga az ország szerepel majd.

Megdöbbentő fordulat volt. Az önzetlenség demonstrációja. Egyetlen kikötést tettek csupán, hogy a pénzt továbbképzésekre, az egyetemekre, a világszínvonalú és lehető legszélesebb körben ingyenes magyar felsőoktatásra kell fordítani. Hadd legyünk mi az új Finnország.

Krisztina lepődött meg a legjobban, hogy micsoda özönvízszerű folyamatot indított el. A magyar sajtót elárasztották a külföldön dolgozó, addig sosem hallott nevű, ismeretlen, de sikeres tudományos szakemberek, fejlesztők, mérnökök és tervezők felajánlásai.

ban pár hét alatt látható és szerethető arca lett ennek a másik, önzetlen és tisztességes Magyarországnak.

Japánból érkezett az első felajánlás, az autókormányba épített alkoholszonda magyar feltalálójától. Az egyik japán gyár számára fejlesztette ki ezt az apró eszközt, amibe kötelezően bele kell lehelni, mielőtt elindítanánk a kocsinkat, mert anélkül a motor nem reagál az indítókulcsra. Fél

másodperces alkoholteszt, ami blokkolja az autót, ha a sofőr ivott. Aztán csatlakozott a mozgalomhoz a háromdimenziós, térbeli hologramtábla magyar feltalálója is Franciaországból.

ben már több tucat tehetséges és nagyvonalú magyar neve szerepelt a listán, a világ három kontinenséről. Az okostelefonokra cukorbeteg- és étkezési kalória-tanácsadó programot író huszonhárom éves fiatalember éppúgy lelkesen támogatta Magyarországot Sydney-ből, mint a televízió-távirányítót az idősek számára vérnyomásmérővé átalakító és a kábeltársaság adatbázisán keresztül a diagnózist közvetlenül a háziorvoshoz eljuttató szerkezet feltalálója. Aki egyébként egy Németországban élő, nagyon kedves és sikeres, de már nyugdíjas magyar mérnöknő.

A „Fél életünket Magyarországért" mozgalom két év alatt 12 milliárd forint bevételhez juttatta a magyar felsőoktatást, és a jogdíjak azóta is csak gyűlnek és gyűlnek. A nemzetközi sajtóban a Magyarországgal kapcsolatos tudósítások jelentős részét ma már ezek az információk töltik ki, mert a világ lassan, de biztosan felfigyelt a magyarok új arcára. Most már nem kell örökké a magyar Nobel- díjasokkal, a C-vitaminnal, a golyóstollal és a Rubik-kockával magyarázni, hogy ez egy magát mindig kitaláló, megújító, lendületes kis ország. Hogy mi vagyunk az új finnek.

Amikor pedig egy brit lap újságírójának 2015 elején leesett a tantusz, hogy a finnugor nyelvcsalád révén ez a két nemzet valójában még rokon is, akkor aztán végképp feltámadt a finn-magyar legenda.

Mert legendákra a világnak mindig is szüksége volt.

És Krisztinának köszönhetően most mi lettünk azok.

Budapest – Magyarország

Annyira váratlanul történt, és annyi helyen. És hangosan. Akik nem azokban az utcákban voltak, ahol kitört a zűrzavar, és nem látták, hogy ki kit üt, azoknak csak a mentőautók tűntek fel. Hogy hirtelen milyen sok lett belőlük. Szirénáznak, mennek innen oda, onnan ide. De akik nem látták, azok is érezték, hogy valami nincs rendben.

A vibráló, vihar előtti feszültség valahogy belefúrta magát a város levegőjébe, a tompa hörgésbe, a távoli zajokba. A budapestiek többsége nem emlékezett már 1956-ra. Nekik az túl régen volt. Az akkori utcai lincselések dühe. Nem láttak még ehhez hasonlót, mégis azonnal érezték és értették.

Hogy ez ilyen.

Ilyen volt Buenos Airesben, Damaszkuszban, Kairóban, Londonban, ilyen volt Bangkokban, Algírban, Isztambulban, Szófiában, Rióban, Marseille-ben és mindig mindenhol, amikor és ahol egymásnak estek az emberek.

Itt és ott, ebben az utcában és abban. Hiába vezényelték rendőrök százait a Kossuth térre, hiába vették körbe terrorelhárítók a kormányzati épületeket, hiába készült a hatalom a 2006oshoz hasonló utcai csörtékre, mert készült, ez látszott, az egész mégsem ért semmit. Mert most nem a hatalom állt szemben az emberekkel.

Hanem ők egymással.

Másféle recept.

A kettészakított, megosztott, kifosztott, demagóg lózungokkal felhergelt Magyarország pár százaléka, a politikai aréna futballhuliganjai, az egymásnak feszülő oldalak szélsőségesei, akik a kétmilliós nagyvárosban természetesen kisebbségben vannak, mégis képesek szétverni mindent.

Elég volt egyetlen idióta beszólás, egyetlen *húzzatok haza, köcsögök* kiáltás, a szokásos, a magyar internetes oldalakon napjában ezerszám olvasható köpködő szenny, élőszóban. Elég volt annyi, hogy a honlapok kommentárjaiban gyűlölködve anyázó arctalan budapestiek most meglássák egymást az utcán, ordítsanak, és kicsit üssenek. Aztán az őket szétválasztó rendőrnek is odasuhintsanak, mint Buenos Airesben, Damaszkuszban, Bangkokban, Londonban és a többi helyen.

Mire a rendőr persze visszaüt, tol, lök, és akkor már hátulról is kap egyet, mert biztosan van legalább egyvalaki, aki utálja, hiszen a rendőr a kisebbség diktatúrájának, *ennek* a hatalomnak a fizetett zsoldosa. Ők mondják így, az egymást püfölő barmok. De hát a politika eltompult futballhuliganjai már csak ilyenek.

Egyszerűen gondolkodnak, és hülyék.

Hiába táplálta, dédelgette, növesztette őket a saját céljaira néhány gátlástalanul rafinált politikus, ilyenkor mégis kicsúsznak a kontroll alól.

Ordítás, ütés, röpül egy-két tárgy, törik a hatalomközelinek és korruptnak tartott bankár pénzintézetének a kirakata, aztán törik egy másik is, a mellette lévő üzleté. Szétverik a polgármester haverjának a divatüzletét, mert

dögöljön meg az a rohadt milliárdos, aztán már az egész utcát is. Egyre több arcon maszk, kezdődnek az üvöltözések és az apró fosztogatások. Először csak a sarki kisközért, a dohánybolt, a végén pedig már minden.

Úgy, mint Londonban. Ez nem a szegények lázadása! A helyzet nem ilyen egyszerű, mert itt hirtelen minden összekeveredik. Pont, mint Angliában 2011-ben. Az „angol tavasz", ugye, arab párhuzam alapján, bár a brit fővárosban nyáron, augusztusban történt. 2011. augusztus 6-án. Háromezer bűncselekmény egyetlen óra leforgása alatt. Londonban a gazdagok gyerekei a Louis Vuitton-boltot fosztogatták, mert „apa kapja be", a szegények pedig az élelmiszerüzletek szalámis polcait.

Budapesten is ez történt. Hirtelen minden, ami hivatalos, az a gyűlölt miniszterelnököt testesítette meg. A diákok keresztbe feküdtek az utcákon, hogy a rendőrségi autók ne tudjanak a város száz és száz pontján kirobbanó összetűzések helyszínére eljutni.

Meggyújtott gumiabroncsoktól lángoltak a szűk utcákban leparkolt autók, mint ahogy égtek korábban Londonban és Berlinben is.

A megrettent „közép" pánikba esve tárcsázta a rendőrség lefagyó segélyhívó számait. Volt olyan perc, amikor húszezer hívást kellett volna fogadni.

Erre senki sem volt felkészülve. Mert erre nem is lehet. Sehol se tudtak soha. Amikor megindul a tömeg, de senki se sejti, hogy valójában hová, akkor már csak a mélyről feltörő indulat marad. Ütik egymást, ütik azt, aki szembejön, a

gyávábbak csak a kirakatüveget, a bátrak, a hőzöngő *királycsávók* mindenkit. Mert most lehet. Egy órán át? Egy napig? Tovább?

Londonban öt napig tartott.

Az irigy indulatban fuldoklók ilyenkor ész nélkül rongálnak mindent, amit csak bírnak. Egymásét leginkább, hiszen a felgyújtott autó nem a miniszterelnöké. Hanem az övék, esetleg egy pont ugyanúgy gondolkodóé, ahogy ők maguk látják a világot.

De ez akkor is ilyen. Nincs benne ésszerűség, logika, nem is érdemes keresni a szabályait, az értelmét és az okokat.

Csak kitör. Lecsap. Mint egy tornádó, mint egy váratlanul megerősödő vihar, ami elsodorja azt is, aki titokban régóta várt már egy kis esőt. És arra készült is. Esernyővel, dzsekivel, de azzal nem számolt, hogy úgy a falhoz vágják, hogy csak nyekken.

Jobb esetben.

Nem volt semmilyen hír, szám és információ. Csak pánikszerű sms-ek betört fejű emberekről, állítólagos halottakról, baseballütőkről, vasrudakról, hosszú évek alatt elfojtott, irigységgel, gonoszsággal vagy csak reménytelenséggel fűszerezett revánsvágyról, ami törve-zúzva, véresen söpört végig a budapesti utcán.

Mint máskor Londonban, Buenos Airesben, Kairóban, Szófiában, Rióban, Isztambulban, Bangkokban és már annyi, de annyi helyén a világnak.

Hát most Budapesten is.

Délben már ugyanaz tombolt a magyar fővárosban, mint ilyenkor mindenhol máshol. A reggel még a Kossuth térre induló tízezrek a Parlamenthez már el sem jutottak. Útközben tört ki a gyűlölet.

Tanulság? Hát, az ilyenkor még nincs. Csak a remény, hogy vége lesz gyorsan, és majd erről is lehet pár év múlva alaposan feldolgozott elemzéseket olvasni a Wikipedián. Hogy milyen is volt, a magyar káosz.

Budapest – Magyarország

Az érzéketlenség. Ez zavarta leginkább. A hangsúlyok, a sorsa iránti totális érdektelenség. Nem az, ahogyan és amit Gianni kérdezett, hanem amit nem. Nagyon nehezére esett volna egy „hogy vagy"- ot kinyögnie? Legalább hajszálnyit együtt érezni vele?

Hát szarul, cseszd meg a dzsigoló anyádat, nagyon szarul.

– Nem írta alá? – Giannit csak ez érdekelte. Háromszor visszakérdezett, mert ilyet még nem hallott. El se tudta képzelni, hogy valaki ellenáll, azt meg végképp nem, ami utána történt. Az ablakon át menekülő André Calvi, aki légzsáknak használja az ügyvédet.

Pedig megtörtént. Ezért fekszik ő most ebben a borzalmas fertőtlenítőszagban, a fagyos kórházi ágyban, egyórányi műtét babrája után tele műanyag csövekkel. Bűz van, rohasztó büdös. Magyarországon ilyen egy szuperprotekciós különszoba? Sárgára festett fényes falak, csak hogy minden könnyen lemosható legyen? A hányás vagy mégis mi a fészkes fene? És ez a foltos linóleumpadló? Hát ettől behal. Meg az

ócska függöny. A harmincéves, barna fotel a sarokban. Tele kávéfoltokkal! Ehhez kellett kapcsolat és ismeretség? Hát csesszék meg!

Doktor Bazsó Miklós, mert ez volt az ügyvéd teljes és a budapesti jogászvilágban remekül csengő neve. Kizárólag csak Lindának *Bazsó bácsi,* a még télen is miniszoknyás titkárnőnek, aki közhelyes módon az irodán kívül is betöltött némi szerepet az életében. Dr. Bazsó zsibbadt, félig átkötözött fejjel feküdt a külön fürdőszobás, egyágyas kórteremben. A műtét több mint két órán át tartott, és ezt meg is mondták neki, amikor felébredt, de az altatás utóhatása, a testét még mindig átjáró kábulat miatt rosszul emlékezett. Ezért mondhatta Gianninak, hogy egyórás volt a műtét.

Összevarrták az arcát, megműtötték az orrát, de csak ideiglenesen, gondolta ő. Gyorsverzióban. Ha rendbe jön, úgyis plasztikai korrekciók kellenek. Nem mondták neki, a doki erről mélyen hallgatott, ő mégis biztos volt benne. Itt, ebben a kócerájban aligha csinálták meg rendesen. Majd Svájcban.

A magát igényesnek tartó, de Linda szerint egyszerűen csak piperkőc Bazsó bácsi – ez is talán az altatás utóhatása – egyelőre nem fogta fel, hogy számára a reggeli lázálom legsúlyosabb következménye nem is az arcán keresztülfutó vágás, hanem a becsapódásakor elszenvedett kétoldali, úgynevezett ablakos bordatörés. Az ő esetében ráadásul ez még szegycsonttöréssel is párosult, olyan súlyos légzési és keringési elégtelenséget okozva, hogy folyamatos gépi lélegeztetéssel segítették a tüdejét. Oxigént pumpáltak bele egy olyan csövön keresztül, amit a műtét során vezettek a légcsövébe. A bordatörések következtében súlyos levegő

gyülem alakult ki nála, amit folyamatos mellkasi szívókezeléssel kompenzáltak. Nem az intenzív osztályon feküdt, bár az sokkal megnyugtatóbb lett volna. Zümmögő gépek vették körül, és igazság szerint egyáltalán nem volt szabad beszélnie, de lehurrogta az ápolónőt, aki persze nem vitatkozott vele.

– Nem írta alá – nyögdécselte sípoló hangon a mobiltelefon apró mikrofonjába, amit a tűsarkúban tipegő Lindácska tartott a szájához –, akárkik legyenek is, ezt mondta nekem az a Calvi vadállat, akárkik legyenek is, akik meg akarják tőle venni a kulináris dunai motyóját.

Nem bírta tovább erővel, de már nem is érdekelte ez az egész szarság. Mielőtt behunyta a szemét, kérlelő tekintettel Lindára nézett, aki megértette, hogy Bazsó bácsi nem akar tovább Giannival beszélni. Kihúzta a mikrofonos fejhallgatót a telefonból, magához vette az irányítást, és hialuron savval feltöltött dús ajkához emelte a készüléket.

– Scusi, Giannino, a főnök fáradt – próbált egyszerre határozott, de közben kedves is lenni.Linda mindenkit becézett, nála ez volt a hízelgés nyerő verziója, de soha senki nem világosította fel, hogy a Giannino nem a Gianni becézése, hanem a Giovannié.

A félig olasz, félig magyar Gianni hangosan belesóhajtott a telefonba, mert Lindát reménytelen esetnek tartotta. Amatőr húzásnak a jelek szerint igencsak megnyekkent sznob ügyvéd részéről, állandó rizikófaktornak. Kinyomta a telefont, még mielőtt ez a liba tenné meg vele ugyanezt.

Linda eredményesnek ítélte a határozottság és kedvesség vegyítését, hiszen lám-lám, mennyire gyorsan sikerült véget vetnie a beszélgetésnek. Ügyes kislány vagy, Lindácska, dicsérte meg saját magát. Leült a barna fotelba, de nagyon távolinak ítélte az ágytól. Úgyhogy felállt és nyikorogva, a linóleumpadlón éles csíkot húzva, apró tipegésekkel közelebb rángatta az ügyvédhez, de közben felfedezte a kikopott kárpit kávéfoltjait.

Nem ült azonnal vissza, hanem hosszú, számítógép-billentyűket a titkárnői beosztás dacára is csak ritkán látó ujjaival megpróbálta az apró morzsákat kiseperni a fotelból. Feltehetően az előző beteg látogatói potyogtatták bele. Csiszatolta jobbra és balra, aztán a retiküljéből elővett egy nedves törlőkendőt, amiből mindig akadt nála bőven. Áttörölte azzal is a kárpitot, sőt még a fotel karfáit is, de végül feladta a reményt, hogy meg tudná kímélni a ruháját. Úgy ült le a fotel szélére, hogy csak a lehető legkisebb felületen érintkezzen ezzel a szörnyű bútordarabbal. Nem dőlt hátra, és a karfára sem támaszkodott rá. A tűzpiros, hosszú körmök végre megpihentek az ölében.

Csacsogva mesélte az ügyvédnek, hogy mi minden történik a városban, az összevissza híreket, mert hát képtelenség kiismerni magunkat ebben a zűrzavarban, ugye, Bazsó bácsi. Tiszta eszementség, ő is csak alig tudott idejönni, akkora dugó zsibbasztja Budapestet. Még szerencse, hogy a Honvédkórház nem a belvárosban van, mert az most tiszta izé. Kereste a megfelelő szót az izére, hogy mivel is helyettesíthetné, ilyen, ilyen ismételgette, aztán feladta.

Izé van tehát, a felhergelt csőcseléknek habzik a szája. Pontosan ezek voltak Linda szavai, mert számára a kocsiban hallgatott hírek izéjét a csőcselék és a habzó száj írta körbe leginkább.

Nem hívta az ügyvéd feleségét, ezt, ugye, jól tette? Nem tud egyelőre senki erről a balesetről, Bazsó bácsi, mert baleset volt ez az izé, ugye?

Most már két izéféleség hálójában vergődött.

Aztán eszébe jutott, hogy de, mégiscsak tud, mert telefonált az angol kolléga, aki még az irodában utolérte Lindát. Mielőtt ő idejött volna. Meg is lepődött, mert erről a baleset-izéről őt is csak épp akkor értesítette a rendőrség, az angol pedig már tudott róla. Valamilyen William. Talán Wolf? Nem emlékszik rá pontosan, mert olyan zavarba jött az angol beszédtől. Igyekezett persze nagyon, ezt Bazsó bácsi is kikötötte, hogy Lindának javítania kell az angolján, és ő jár is rendesen a nyelvórákra. Heti három alkalommal reggelente. Úgyhogy értette ezt a Williamet, isten bizony, felfogta, hogy találkozójuk lett volna reggel, vagy micsoda, ezért repült ide Londonból, de hallja, hogy dr. Bazsó kórházba került. Melyikbe is?

Ő meg kikottyantotta, hogy a Honvédkórházba, ami persze semmit sem jelent, úgysem fog idejönni az angol. Meg hát hogyan is találná meg Bazsó bácsi kórtermét ebben az összevissza épületben egy külföldi?

Ami azt illeti, persze jobb is, ha egy londoni szem nem látja a magyar valóságot. Linda tökéletesen el tudta képzelni, hogy milyen is lehet az olyan angol ember, aki hozzájuk jön

Budapestre. Dr. Bazsó egyre nagystílűbb üzletekbe keveredik, egyre több antik autót gyűjt össze, egyre többet fektet aranyba, bár erről Linda egyre kevesebbet tud.

Az angol és a többi külföldi vendég érkezéséről – titkárnőség ide vagy oda – újabban már nem értesítette őt a doki, mert egyébként Linda néha így is hívta Bazsó bácsit: dokinak. Elvégre az ügyvéd is doktor, nem csak az, aki gyógyít. Úgyhogy doki, és kész.

Dr. Bazsó Miklós körülbelül addig figyelt Lindára, amíg a nő ügyesen kiiktatta Giannit a telefonból. Nem tudta követni a beszámolót az újabb budapesti közlekedési dugóról, a fővárosiak állandó tébolyáról. Ahogy az emberek más országokban az időjárásról képesek semmitmondó, üres beszélgetéseket folytatni, a budapestiek úgy tudnak a közlekedési helyzetről. Annál viszont sokkal több gyógyszer keringett az ügyvédben, semhogy Linda csiviteléséből rájöjjön a mai reggel különlegességre, hogy ezúttal tényleg másról is szó van a budapesti utcákon.

Derengőn meghallotta Linda beszámolóját valami angolról, aki telefonált, de itt már végképp kikapcsolt, és elmerült a saját gondolataiban.

Nem tudott megnyugodni. Nem a sérülései, az operáció és a menekülő André Calvival töltött lázálomszerű két perc tartotta még mindig felzaklatva, hanem maga az ügy. Ami számára már a kezdetektől gázosnak tűnt. Régóta tervezte, hogy kiszáll. Fél évvel ezelőtt gondolt rá először, amikor kimondta magában a végső ítéletet, hogy a durvulásnak Magyarországon nem lesz vége, sőt! Észrevette ugyanis, hogy

Gianni és azok, akik mögötte állnak, az utóbbi másfél évben már olyan cégekért is lehajoltak, amikért szerinte nem kellene. És amiket korábban békén hagytak.

Egyre rosszabb az ügyek bukéja, egyre riasztóbb.

Még az ő számára is.

Volt persze magyarázatul szolgáló privát teóriája a nagy magyar valóságról és benne a saját sorsáról. Ez neki nem érzelmi kérdés, csak logikai. Ez ügyben azonos hullámhosszon volt az ország miniszterelnökével, akinek dr. Bazsó szerint minden cselekedetéből az áradt, hogy az emberek még annál is birkábbak, mint amilyennek tűnnek. És az ügyvéd szerint ebben igaza volt, mármint a miniszterelnöknek.

De akkor is.

Dr. Bazsó mély meggyőződéssel állította, hogy Magyarország már rövid távon is halálra van ítélve, hiszen itt nem lötyög olaj a föld alatt, nincs semmi értékes, semmilyen ásványkincs, speciális tudás, extra pénz és tartalék, csak egy rakás bérrabszolga. A mai, modern világban ez Magyarország leglényegesebb versenyeszköze. Pár milliónyi szerencsétlen, az országot valójában eltartó melós, akik havonta keresnek annyit, mint amennyi Nyugat-Európában háromnapnyi minimálbér. Amíg ez így marad, amíg a Gianni mögött állók és a magyar politikai elit ezt képesek kézben tartani, megnyugtatva, vagy ahogy dr. Bazsó fogalmazott, elhülyítve az agyatlan bérrabszolgák tömegét rezsicsökkentéssel, nyugdíjemeléssel, korrupciós ügyek bírósági pereivel, megleckéztetett multikkal és hasonlókkal, addig minden oké.

Addig fennakadás nélkül, katonás rendben gurulnak majd le a német Mercedesek a vidéki magyar városok futószalagjairól. A bérrabszolgák éhbérért összeeszkábálják őket a németeknek. De hogy mi lesz a tantusz leesése után, amikor már nem működik a hülyítés, azt senki se tudja megjósolni.

Hogy akkor vajon mekkora lesz a robbanás?

Hiszen Magyarországon, mint ahogy a világ sok országában, szinte mindenki jobban akar élni, mint valójában tehetné. Az emberek tovább nyújtózkodnak, mint ameddig a takarójuk ér, errefelé ez nemzeti sport. Amerikában is persze, csak ott mondjuk meg is szívják, és megtanulják a saját kárukon. Bukják a lakást, jön a kilakoltatás, nem menti meg őket senki.

Ő persze könnyen beszél, tudja jól, de akkor is.

A magyar bérrabszolgákat kizsákmányoló külföldi cégek adójából eltartott magyar közalkalmazottak jelentős része éppúgy többre vágyik, állandóan többre és többre, mint az állami megrendeléseket valós verseny nélkül megkaparintó magyar óriáscégek munkatársai. Legalábbis nagyon sokan közülük. Sőt, a lehetőségeihez képest többet költ a magyar kisvállalkozók legalább fele. Azok, akik a tanárokból, orvosokból és hivatalnokokból próbálnak megélni. Nekik gyártva vagy árulva valamit.

Elég csak körbenézni egy budapesti bevásárlóközpont parkolójában. Jobbak, újabbak, nagyobbak az autók, mint Párizsban. Hitelből, természetesen! Dr. Bazsó ezt sosem értette. Hogy vajon miért? Szerinte még Magyarország viszonylagos nyertesei, a lakosság egyharmada, jó esetben a fele, még azok

az emberek is sokszor túlvállalják magukat, és aztán csak kínkeservvel tudják fenntartani a maguknak megálmodott polgári élet látszatát. Szinte csöpög a homlokukról a véres veríték. A többiek meg vegetálnak, valahogy életben maradnak. A magyarok hatvan százaléka nem eszik rendszeresen húst, negyvenöt százalékuk pedig legalább három hónapnyi lemaradásban van valamelyik közüzemi számlájával.

Mégis, és ez a legijesztőbb, ebben az országban az évek óta tartó válság ellenére sokan még mindig jobban élnek, mint dr. Bazsó szerint valójában tehetnék. Hitelből, állampénzből, lopva, csalva, a többieket átvágva, bárhogyan. A zöldséges éppúgy, mint a gyógyszerügynöktől a drágább tabletta felírásáért ingyen nyaralást elfogadó orvos, vagy a tanulmányi ösztöndíját okostelefonná átseftelő középiskolai tanár.

Az ügyvéd meg volt arról győződve, hogy a látszat fenntartása közben, az életben maradás csatájában magyarok milliói nem ismerik, és ezért inkább gőgösen lenézik a világot. Dühösek és irigyek, főleg a nyugatiak jólétére. Dr. Bazsót a rózsadombi és genfi villájában elképesztően irritálta, ahogy Magyarország vesztesei lelki önvédelemből sokkal többre tartják magukat, az országot és persze a saját teljesítményüket is, mint szerinte kellene.

Visszautasította, ha valaki azt állította, hogy nem az ország, hanem ő a pökhendi, és tirádákat zengett arról, hogy szerinte a tudatlanságból eredő irigység miatt lehet Magyarországon cigányozni, buzizni, zsidózni, Nyugatot gyűlölni, bankármaffiázni, antiglobalistának lenni, és közben mégis olcsó perui paprikát enni a drágább kalocsai helyett. Bazsót, ha belekezdett Magyarország gyalázásába, képtelenség volt

leállítani. Mert ugye, hőzöngött ilyenkor heves karmozdulatokkal, Magyarországon a kishitűség és az ebből eredő bűnbakkeresés miatt kell állandóan komcsizni, nácizni és gyűlölködni, mert huszonöt évvel a rendszerváltozás után a talaj már jól elő van áztatva sikertelenséggel, kudarccal és irigységgel ahhoz, hogy bő termést hozzon bármi ilyesmi. Dr. Bazsó meggyőződéssel vallotta, a magyaroknak legalább a fele nem is érti, fel sem fogja, hogy valójában mennyire tájékozatlan, és igazából hol is lenne a helye a mai, modern világban.

Megoldhatatlan probléma. A nemzeti önismeret hiánya. Lehet itt bárki a miniszterelnök!

Ezért aztán ő már régóta a lepattanásra készül, a süllyedő hajó elhagyására, mint annyi más értelmes ember ebben az országban. Mert ez is mekkora tévedés. azt hinni, hogy innen csak a bérrabszolgák, az esélytelenek, a vesztesek és a lúzer melósok akarnak elmenekülni. Ugyan már!

Menne a társadalom legteteje is. Sőt, ők akarnak leginkább elhúzni. Csak mindig maradnak még egy kicsit, na. csak ezt az egy melót, szerződést, lefosztást, ezt még megcsináljuk, ez lesz az utolsó, de aztán húzunk. Nem?

Nem ez megy? Jobbfajta budapesti éttermek vacsoraasztalainál másról sem hallani. Dr. Bazsó fülében ott csengenek a Nobu és a Costes Michelin-csillagos beszélgetései. Ez lesz az utolsó kör, ígéri mindenki, még utoljára megszedi magát, amennyire csak tudja, mert ezt, ugye, nem lehet elszalasztani, ez akkora lóvé, ezt a pénzt nem szabad „benne hagyni a rendszerben", de aztán sipirc. El innen, örökre.

Ő is aranyba, antik autókba, nyugati ingatlanokba teszi a pénzét már évek óta. Mobil, mozdítható, eladható, likvid tárgyakba. Hogy ha majd mennie kell, mert annak úgyis eljön az ideje, akkor biztos alapokra támaszkodva, stabil életbe mehessen.

Dr. Bazsó sosem beszélt még a Palm Springsben élő Krisztinával, nem is ismerte, csak hallott róla. De ebben az egy dologban egyetértene vele. Mert Magyarországon őszerinte is ahhoz kell a legnagyobb tehetség, hogy az ember a megfelelő pillanatban húzzon el.

Hát, ilyesmiken gondolkodik már fél éve, ezen, igen, hogy közeledik az idő. Sőt, eljött. Mert ezek az André Calvi-s, pitiáner dolgok ár-érték arányban már egyáltalán nem érik meg. Egyre kevesebb lenyúlható dolog maradt. Már háromszor kifacsarták a magyar citromot, egyre kisebbek a számok, az értékek, viszont egyre kétségbeesettebbek azok, akiktől lenyúlják a vagyont. De azok is, akik lenyúlják!

És most itt is van, tessék.

Nem megmondta, hogy el fog durvulni?!

Mennie kellett volna, nem totojázni! Dr. Bazsó ezt gondolta a Honvédkórház rozoga ágyán fekve, ideges éberségében. Sípoló műanyag csöveken keresztül vette a levegőt, szétvágott arccal, darabokra tört bordákkal szuszogott egy ekkora baromság miatt. A kurva dunai szarság miatt.

Vége, kész, elege van.

Eldöntötte.

Ha feláll ebből az ágyból, akkor tényleg itt hagyja ezt az egész kócerájt, Lindácskát, Giannit és a haverjait, a hülyéket,

a magyar trágyadombot, amiből már bőven kipréselt mindent, amit csak lehet.

El innen, gondolta, még mielőtt nagyobb lenne a baj.

Kinyitotta a szemét, de már egyedül feküdt a szobában. Linda ezek szerint elment. Talán azt hitte, hogy elaludt. Nem is baj, végre egy kis nyugalom. Fájdalmai tulajdonképpen nincsenek, legalábbis nem érez semmit. Talán csak az érzéstelenítők miatt, de az is lehet, hogy végül még sincs nagyobb baja.

Fel fog épülni, és elhúz innen. Nagyon messze, most megint erre gondolt, miközben kinyílt a kórterem ajtaja.

Odafordította a fejét, és meglátott egy pisztolyt. Aztán döbbent tekintettel felnézett a férfira, aki halk kilincsmozdulattal becsukta maga mögött a szobaajtót.

Dr. Bazsó Miklós az ijedségtől meg sem tudott szólalni. Pedig akart. Szíve szerint ordított volna, hogy va-la-ki, mert megismerte az arcot.

Híva – Üzbegisztán

néhány nappal később

A célkereszt üresen pásztázta a sárga homokfalakat. Lassan jobbra haladt, eljutott a ház széléig, aztán a kerítéshez, az udvar elhagyott kietlenségébe. Nem látott senkit, nem mozgott egyetlen ember sem.

Pedig itt kell lennie.

Hallja, hiszen gúnyolódik a fülében. Pár másodperccel ezelőtt hangosan beleröhögött a telefonba, hogy rossz helyre

jött, fogja már fel. Mármint hogy biztosan nem oda érkezett, nem abba a városba, ahová kellett volna. Hiszen ők ketten nem lehetnek egy helyen.

Az kizárt.

Honnan is tudná, hogy hol tartják fogva a miniszterelnököt, melyik pontján a Földnek, hiszen ő egy *stronzo.* Ezt mondta neki, így sértegette, nem is sejtve, hogy érti. Hiszen pár éve megtanult olaszul. Seggfej, ez lenne tehát ő.

Majd meglátjuk.

A fegyver csöve, mintha kifeszített acélkötélen húznák, rezzenéstelenül siklott az üzbegisztáni sivatag forróságában.

Hívát pásztázta. A mecsetkupolák porceláncserepei élesen verték vissza a szikrázó napsütést. Nagyon messze – mintha csak karcsú gyufaszál lenne – a tömzsi, testes házak fölött vékony müezzintorony szökött a halványkék ég felé. Legalább ötször olyan magas volt, mint az összes többi épület. A körkörösen kirakott és fakó, sárbarna homoktéglákból épített középkori hengertorony méltósággal emelkedett a földszintes város fölé, a csúcsához közeledve egyre szűkebb átmérővel. A teteje alig lehetett szélesebb másfél méternél. A müezzin oda már csak a falat súrolva, szűk, összetekeredő csigalépcsőn jutott fel.

A tetőteraszon viszont kinyílt a tér. A torony erkélyén hűvös levegő csapta meg azt, aki felmászott. Még itt, a sivatagban is, mert a lépcső olyan magasra vitt az utca fülledt, forró homokjától.

Kinézett a távcső mögül, szeme átállt a táj poros, fülledt fakóságára, és figyelte a müezzintorony boltíves tetőteraszát.

Az arany félholdas minikupola alatt sakktáblát mintázva piros-fehér kockacsempék futottak körbe. Homályosan úgy tűnt, mintha valaki épp most hajolna ki az egyik boltív alól, szeme ezért gyorsan visszatért a célkeresztes távcsőbe, és megkereste a gyufaszálépületet. Mire a sokszoros nagyításban megtalálta a tornyot és a boltív alatt a fehér turbános, fülét befogó müezzint, addigra már az énekét is hallotta. Épp most hívta imára a várost.

Halkan, a távolból, nagyon messziről, de azért hallotta.

Mindkét fülében.

Nemcsak a szabadon hagyott jobbikban, hanem a balban is, ahová a telefon fülhallgatóját illesztette.

Ott is a müezzin énekelt.

A város fölött és a telefonban is.

Megnyugodott.

Mégis jó helyen jár.

A puska irányzéka elhagyta a müezzintornyot, és visszatért az üresnek látszó épülethez.

– Nem téved a leseggfejezett haverod, ez a te városod – szólt halkan a telefonba, aztán még hozzátette: – Ugyanazt a müezzint hallgatjuk, kopaszfej.

Tudta, hogy kopasz. Emlékezett rá a homályos fotóról és a magánrepülő lépcsőjéről.

Okos mondat volt, nagyon okos.

A vonal túlsó végén hirtelen csend lett, de aztán megint erőltetett kacarászás nyomta el a müezzin énekét.

– A végén még kiderül, hogy látsz is engem, ugye, *stronzo?* – kérdezte tőle a gúnyolódó hang, mert a célpontnak valóban csak hangja volt, arca nem. A kopasz fejet sehol sem lehetett látni, hiába pásztázta távcsővel az épületet. Aztán újabb mesterkélt nevetés és végül megint az arcnélküli hang.

– Engem te itt aligha láthatsz, kisöcsi – mondta a hang, miközben kilépett a sárga házból,hátát a zsúfolt város felé fordítva. Az épület fedezékébe akart húzódni, a homokdűnék oldalán. – Kizárt, hogy láss, mert ha én magam elé nézek, akkor bizony csak a végtelen sivatag lebeg előttem. Élőlény nuku, még egy patkány se, nemhogy emberszerűség. Vagy te lennél a hullámzó délibáb ebben a köcsög, végtelen semmiben?

Miközben a kopasz férfi kierőltette magából a sértő és lekezelő mondatot, a telefont végig a szájához tartotta, és szorosan a falhoz tapadva kisurrant a homokfalú épület mögé. Most már valóban csak a sivatagot látta, a forró homokdűnék üres hullámait.

Nem jött rá, hogy ez volt a cél. Kicsalni őt ide.

Pár pillanatra megzavarta a müezzin éneke. Nem gondolta persze, hogy tényleg itt, ebben a városban lenne ez a seggfej, hiszen a müezzint simán meghallhatta az ő telefonjában is. Úgyhogy csak blöffölt.

De ez akkor is hiba volt. Pontosabban pech. Hogy pont most szólalt meg a nyivákolás a toronyban. Ennyivel közelebb kerültek hozzá, igen. Most már sejthetik, hogy valamelyik muzulmán országban kell őt keresni. Na és? Azt is tudják, hogy sivatagot lát maga előtt, mert ezt sajnos elárulta. De

ennyi, semmi több. És hát, ezt azért lássuk be, így azért még elég tág a helyszín meghatározás. Ugye? Nem túl specifikus. Arab homoksivatag. Ráillik néhány millió tetves négyzetkilométerre a glóbuszon, úgyhogy sok szerencsét, *stronzo.* Kutassál, keressél, igyekezzél.

Amikor ehhez a gondolathoz ért, magában megint elmosolyodott, mert viccesnek találta az iménti aggodalmát. Tényleg, micsoda baromság! Fogadta a hívást, persze, hiszen miért ne fogadná, ha ezen a mobilon valaki rácsörög. De ez azért kevés, lássuk be. Megszerezni valahogy a számot, és aztán úgy csinálni, mintha ezen kívül bármi mást is tudna ez a *stronzo* róla. Azt hazudni, azt blöffölni neki, bele az ő fülébe, hogy sejti, merre tartja fogva a miniszterelnököt.

Mekkora seggfej, hát ez tényleg az.

Ennyire hülyének nézi őt?

– Kapd be, baromarc – mondta neki zárásként, és kinyomta a telefont. Ott állt, hátát a sárga, smirgliszerű és szúrós épületfalnak támasztva, előtte pedig a végtelen sivatag.

Nem látott semmit és senkit. Csak üres és lapos homoktengert.

Hát, ha ő nem lát semmit, akkor őt sem láthatják, gondolta, és behunyta a szemét.

Mi legyen a miniszterelnökkel, ez jutott eszébe, el kellene már dönteni. Pontosabban és konkrétan a főnök döntse el, akinek a tanácsára mindenki hallgat, és akinek a kezében a szálak összefutnak. Hiszen ő a *Don,* erőltesse már meg magát.

Ezen járt az esze, így aztán nem hallotta a kattanást, a meghúzott ravasz klikkjét. Bár ha figyel, akkor sem hallja meg.

995 méter távolságból?

Budapest – Magyarország

Szaladt. Próbálta kirohanni magából a feszültséget, és közben gondolkodni. Már nem menekült, mert a barkácsboltból kilépve nem üldözte senki. Maga mögött hagyta a zűrzavart.

Pár utcával később viszont, a Nagykörút sarkán, tüntetőkbe futott. Nem értette. Az utcán szokatlanul sok embert látott. Transzparensekkel vonulókat, kisebb csoportokat, egymással ordibáló budapestieket, néhány betört kirakatot, sőt két felgyújtott autót is. Ösztönei a belváros felé vitték, a lakásuk irányába, bár abban egyelőre nem volt biztos, hogy hazamehet-e.

Majd kitalálja. Szaladni, szaladni, egyelőre semmi mást nem akart. Egyedül lenni, egyedül még a tömegben is. Futni. Gondolkodni. Ezek voltak az első viszonylag nyugodt percei az óta, hogy a nyomozó szobájában felfogta: egyszer és mindenkorra vége a Fruzsikát kiélvező, Adriennel körbeölelt életének. Vége a csendes hétköznapoknak, mert megint küzdelem következik, harc. Megvédeni mindent, amit az elmúlt években létrehozott, és amit már megint el akarnak venni tőle.

Futott és gondolkodott. Jót tett neki a vágta, a fáradás. André ismerte a testét, érezte az izmait. A légiós múlt, az évtizedes fizikai megterhelés lendületben tartotta. Napi két órát edzett, mert az élet ennyit igényelt. Kétórányi tudatos, végiggondolt mozgást. Hogy ne puhuljon el úgy, mint az élsportolók szoktak, amikor véget ér a karrierjük, a napi sokórányi terhelés.

Bár az övé véget sem ért. De ezt még Adrienn sem tudja. Még ő sem.

André a Margitszigeten a késő esti, néha éjszakai tréningekkel nem a civilek világába zsilipelt át. Épp ellenkezőleg. Így maradt benne egy másik életben.

Önvédelemből. Fedezékként. Biztonsági övként. Nevezte ő ezt sokféleképp.

Szomália. tavaly. Didier. A franciák. Az útlevél. A puskája. Mert az csak illúzió, hogy ki lehet szállni. Vagy hogy egyáltalán ő valaha is ki akart.

És tessék, már megint Didier-nek lett igaza. Milyen jó, hogy maradt. Kicsit. Legalább félig.

Mert ez most segíthet.

Fel kellene hívnia Adriennt. Valamit ebből mégiscsak elmondani neki. Legalább a bajt. Hogy maradjon Amerikában. Talán. Hogy vigye el Fruzsikát.

Szaladt, mert neki ettől tisztulnak ki a gondolatai. A test munkájától. A szíve alig vert gyorsabban, mint szokott. Edzett volt, bírta. Csak futott könnyedén, lihegés nélkül, de észrevette, hogy mások is. Páran. Szembe vele, mellette vagy keresztbe az utcákon. Mi lehet itt?

Mi történik Budapesten?

Már felmerült benne a kérdés, feltűnt neki a zűrzavar, mégsem időzött el rajta. Előbb még Fruzsikára gondolt, hogy vele is beszélnie kellene. Legalább a nagyszülőkkel. És persze az útlevele. A magyar útlevele. Az a rendőrségen maradt. De hol a másik?

És hol a harmadik?

Megint Bernard Didier jutott az eszébe, a francia titkosszolgálat, vagyis a DGSE, hogy fognak-e segíteni neki. Hogy ez rájuk tartozik-e? És ha igen, akkor pontosan mikor?

Már mostantól? Vagy egyelőre ez még csak az ő ügye, amit majd megold saját maga?

Nem megy haza, nem, azt már nem szabad. Így döntött. A rendőrök ott lehetnek, már kereshetik. Milyen jó, hogy Fruzsika a nagyszülőknél aludt.

Egyedül, magában kell lennie, igen, ezt érezte. Ehhez egyelőre nem kell Didier, csak összekuszálná a szálakat úgy, mint múltkor, meg amúgy is. Kik ellen? A franciákat ez miért érdekelné?

Legfeljebb majd utána, de csak ha megtalálta őket. Talán miattuk lehet ez érdekes, ha ezek olyan figurák. Akkor Bernard Didier-t is érdekelhetik. De lehet, hogy nem. Lehet, hogy ez sokkal kisebb pálya, kisebb erő. Érdektelen.

És ekkor észbe kapott. A fémtok. Ennél a gondolatnál. Öt perce futott már, de most végre lassított, mert a konkrét tárgy kisöpörte a hosszú és összevissza cikázó gondolatsort a fejéből. Egyetlen dolog maradt csupán.

A névkártyák. Ha egyáltalán azok.

Megállt. A hátánál megigazította az öv alá szorított fegyvert, amit a rendőrtől vett el, és amit futás közben eltakart a nadrágjából kilógó, gyűrött ing. A pisztolyt nem látta senki. Kimelegedett, most mégis inkább begombolkozott. Végignézett magán, semmi rendellenes. Csak a bal csuklóján látott vérfoltokat, apró fröccsenést. Talán az ügyvéd.

A nyálával letörölte. A fehér ingnek kétszer visszahajtotta az ujját, hogy azon is eltakarjon egy vérfoltot.

Kivette a zsebéből az elgörbített fémtokot, felnyitotta, és a tetejéről kihúzott egy dombornyomású papírdarabkát. Névkártya, igen.

Alig volt rajta információ. Csak a név elegánsan, döntött kisbetűkkel: *dr. bazsó miklós,* alatta pedig egy budapesti vonalas szám. Aztán a bal sarokban: *bureau de Genéve,* vagyis egy genfi iroda, és mellette a 41-gyel kezdődő svájci szám.

Tehát a pálya mégsem kicsi. Erre gondolt, és azonnal megnyugodott. Önigazolást érzett. Most jött csak rá, hogy a vágtató futás mögötti feszültség, a szinte dühös rohanás nemcsak a következő órák és napok kitalálásáról szólt, hanem tudat alatt arról is, hogy lerázza magáról az elmúlt tíz percet. Valahogy maga mögött akarta hagyni a lelkifurdalást és a kételyt, hogy indokolt volt-e.

Szabad volt-e ilyen durván, ennyire erőszakosan menekülnie? Az előző percekben kerülte a szembesülést, kerülte a felelősséget és a beismerést, hogy talán mégsem kellett volna. Tollat vágni a nyomozó arcába, légzsáknak használni az

ügyvédet, ártatlanok kocsijába rohanni, szögeket lőni a motoros rendőrbe.

Ez talán sok volt. Még ha mindenki túl fogja élni, akkor is. Kétely járta át, amióta csak menekült, de most a genfi telefonszám megnyugtatta.

Nem, így már minden indokolt és jogos. Mert ez nagypálya. Genfig ér! Egyelőre nem érti, hogy kié a pálya, ki játszik rajta, és ő hogyan is keveredett bele, ilyen emberek közé, de elég nagy a pálya, az biztos.

Meg kell értenie, mert csak úgy tud védekezni.

Viszont egyedül van, egymagában. Most még biztosan. De akkor sem fél tőlük, mert azt már sosem szokott.

André nem érte utol Adriennt, ki volt kapcsolva. Kaliforniában éjszaka van még, hát persze. A Centrál kávéházból telefonált, egészen odáig szaladt, majdnem a Duna-partig. Mert ott ismerték.

Zoli, a kávéház vezetője. A Közép-Amerikát megjárt hátizsákos kalandor, aki kölcsönadott neki egy mobilt, és elmondta, hogy mi is ez az őrület a budapesti utcákon.

Fruzsikát óvodába vitték a nagyszülők, így vele sem tudott beszélni. Nem baj, a lényeg, hogy figyelnek rá. Figyeljenek is, mert lehet, hogy pár napig ő nem kerül elő. Nincs baj, nincs, megnyugtatta a nagypapát, aki mintha megérezte volna, hogy valami még sincs rendben, de a kérdést inkább magában tartotta.

Bölcs ember volt, bölcs nagyszülő. Vigyáznak Fruzsikára, igen, persze. Ameddig csak kell.

Aztán evett. Tojásos lecsót, mert az volt itt a kedvence, és utána Zoli e heti ajánlatát, pisztrángot kukoricaköntösben.

Addigra mindent végiggondolt. Jót tett neki az étel, a teli has, mert ettől is tisztult a kép. A gondolatai. Most már tudta, hogy mit fog tenni.

Úgyhogy tárcsázta dr. Bazsó irodáját, a budapesti számot, és a csilingelő hangú titkárnőnek angolul mutatkozott be. Felderengett neki a jamaicai történet. A pórul járt bankár brit papírjai. André második útlevele. A tartalékélete.

Így aztán William Wolf nevében kívánt jó reggelt.

– Good morning, this is William Wolf from London.

Érd – Magyarország

Hol találta ezt a libuskát magának? Gianni csak egyszer találkozott a hosszú combú Lindával, de neki abból a nőből ennyi is elég volt. Nem értette, hogy dr. Bazsó a genfi irodájával, a pénzmosás és céglenyúlás nemzetközi profizmusával hogyan is tarthat titkárnőként maga mellett egy dugni való szőke cicababát? Miért nem zárja be inkább egy lakásba, aztán ha olyan pillanata van, akkor felmegy hozzá, és jól megkeféli. Ennyi. De hogy belőle csinál titkárnőt egy három nyelven beszélő profi helyett?

„Scusi, Giannino, a főnök fáradt" – ezt pihegte a telefonba az a ribanc. Megáll az ész! Gianni olyan erővel nyomta ki a készüléket, hogy a piros gomb majdnem elsüllyedt a műanyag tokban. Még az ujja is belefájdult. Már csak ez kellett neki épp ma, épp most. Nem írta alá a szerződést. Oké, érti, ha nem,

hát nem. Bassza meg ez az André Calvi. Van itt azért most nála nagyobb probléma is. Vele majd foglalkozik később.

Még akkor is dühöngött, amikor beült a háromablakos Bell Longranger helikopterbe. Olyan erővel rántotta be az ajtaját, hogy recsegve felcsapódott a kilincse. Újra be kellett húznia maga mögött. A dübörgő rotorzajban ráordított a pilótára.

– *Andiamo,* húzzunk! – Aztán látványosan belevetette magát a kényelmes fotelba. Nem kapcsolta be a biztonsági övét, hanem csak rátámaszkodott a hófehér bőrfotel karfájára, és üres tekintettel bámulta, ahogy az emelkedő gép alatt egyre kisebbek lesznek az érdi háztetők. A helikopter orra előrebillent, kicsit lejjebb esett, és a gép végül lendületet vett.

A nagyfőnök rábólintott a budapesti káoszra. Hogy az ország központjában, a vidékiek hangulatát is meghatározó fővárosban zűrzavar legyen. Ez járt a fejében. Ezért ül ő most ebben az Ausztriából bérelt helikopterben. És ezért tart Budafok felé. A főnök Monacóból telefonált még Linda liba hívása előtt fél órával, és közölte Giannival, hogy induljon a B terv.

Volt A is, igen, de a jelek szerint az mégsem játszik. Túl nagy a zűr a budapesti utcákon ahhoz, hogy az A tervben meg lehessen bízni. Úgyhogy a B lapjait terítik szét. Azt a paklit. Mindössze ennyit kért tőle a nagyfőnök, a B kártyákat, és ez Gianninak elég is volt. A szitu világos, mint a vakablak. Mindig ezt mondta, bármilyen feladatot kapott. Világos, mint a vakablak.

Gyerekkorában az anyja beszélt hozzá így, amikor kopogás nélkül rátört az emeleti gyerekszobában. New Yorkban éltek, a fater szokásos módon napközben sehol, mert hát hol is lett

volna az az áruló, valahol biztos épp dugta a saját Linda libáját, szóval jött az anyja, és kiadta az ukázt, hogy tévénézés helyett leckeírás, kiscsóka, remélem, világos, mint a vakablak.

Így nőtt fel. Egy tizennyolc évesen megházasodó és azonnal teherbe eső magyar anyuka, valamint Sammy Ciccone fiaként. Hogy cseszné meg a világ. A családfája egyik oldalán clevelandi magyar emigránsok, kicsit részeges, kicsit frusztrált, kicsit veszekedős autógyári robotemberek, akik az egész életüket csavarok meghúzásával töltötték különböző futószalagok mellett, a másikon pedig gátlástalan szicíliai maffiózók. *Basta!*

A negyvenéves Gianni tíz ujjából négyen hordott széles ezüstgyűrűt, és mind a két csuklóján legalább öt centi vastagságban mindenféle karkötőket. Aranyból éppúgy, mint szétázott kígyóbőrből fonottakat. Méregdrágákat az egydolláros indiai vackok mellett. Mindkét karját teletetoválta színes halálfejekkel és afrikai vadállatokkal. Ezúttal is barna, sokzsebes szafariinget viselt, mintha legalábbis elefántra menne vadászni ebben az amúgy alpesi gleccsersíelésre használt luxushelikopterben. Az öltözetét franciásan, a nyakában buggyosra csomózott rózsaszín selyemsállal tette végképp ízléstelenné.

A süppedős, kék padlószőnyeggel borított helikopterben öt kényelmes fotelülés vette körül Giannit, ebből három vele szemben, mégis egyedül utazott. A fotelokba zöld műanyag hordókat szíjazott, sőt, még a síléctartókba is belefeszített néhányat. Egyenként húszliteresek voltak. Mindegyik csordultig tele alumínium-foszfiddal. Pöpec kis anyag, Gianni büszke volt magára.

Káoszgyógyszer, ahogy ő nevezte a B tervnek megfelelően. A nagyfőnök teóriája szerint ugyanis, ennyire azért kilátott a vakablakon Gianni, ha már úgyis káosz tombol Budapesten, akkor minél nagyobb az anarchia, annál jobb. Minél hevesebb a hisztéria, annál gyorsabban akarnak majd az emberek nyugalmat. A cirkusznak csak úgy lehet véget vetni, ha a cirkusz jó nagy. Mert a béke utáni vágy csak így lesz elsöprő.

Ezt gondolta Gianni, mert ő ezt olvasta ki a nagyfőnök játszmájából. De tévedett.

Kocsis Zsolt lépései egészen más stratégiát követtek, de erről Gianninak nem kellett tudnia.

Hadd higgye csak a szicíliai, hogy itt és most a gyors rendteremtés a végső cél. Pszichológiai alapon. Félelmet gerjeszteni és így kelteni életre a rendvágyat Budapesten. Úgyhogy amikor Gianni elővezette Kadhafi nagy tervét, amiben a líbiai diktátor a halála előtti órákig hitt, csak már nem sikerült megvalósítania, vagyis a vízkészletek részleges megmérgezésének ötletét, akkor Kocsis Zsolt rábólintott. Okos, csak ennyit mondott, és a lépést beillesztették a B tervbe.

Mindez hetekkel ezelőtt történt, amikor egyre komolyabban elemezgették a magyarországi választások kimenetelének lehetséges forgatókönyveit. Genfben ültek a szaunában, Kocsis villájának az alagsorában, a borospince előtti, kővel kirakott pihenőtérben. Koccintottak a nagyfőnök feleségének egy évvel korábbi rejtélyes halálára, a temetés évfordulójára, a veszély örömteli elmúltára, aztán egy 1982-es,

ötszáz dolláros Chateau Margaux kíséretében megbeszélték az A, a B és a C tervet.

Gianni akkor ismerkedett meg Kocsissal, amikor a vagyonát százmilliárdosra becsülő dúsgazdag magyar üzletember bejelentette a feleségének, hogy lecseréli. Ez másfél évvel ezelőtt, 2013 őszén történt. Kocsis szándékosan használta ezt a szerencsétlen szót, a lecserélést, mert bántani akarta a feleségét, amiért a nő rendszeresen kellemetlen helyzetbe hozta őt nagyobb társaságokban. Kocsis szeretőt tartott, mint a hozzá hasonló és korosodó újgazdagok többsége. Na és? Képtelen volt ellenállni a kísértésnek, hogy a vagyonának köszönhetően most már olyan nőket is megkaphat, akikhez amúgy soha semmi köze se lehetne. A magyar elit köreiben amúgy – Kocsissal ellentétben – volt olyan, aki ezt nyilvánosan is vállalta. Főleg, ha még házas sem volt.

A kutyaeledel-gyártásból milliárdossá lett, amúgy gavallér üzletember „hódításaival" például tele volt a magyar bulvármédia. Ahogy egyesével végigment a playmate-eken. Ezek a kicsit vagy nagyon pocakos, szinte sosem sportoló férfiak a vastag pénztárcájuknak köszönhetően megkapták azokat a tökéletes testű, ápolt, közepesen világlátott nőket, akik persze százezreket shoppingoltak el havonta, trófea mivoltukhoz mérten költötték a pénzt, de cserébe olyasmit tudtak nyújtani, amiben ezeknek a férfiaknak soha előtte nem volt részük.

Felkapcsolt villany mellett lehetett dugni őket. Ez volt Kocsis tömör összegzése. Nem pedig éjszaka, behunyt szemmel a sötétben.

A feleségeik hirtelen borzasztóan unalmas, elhanyagolt, rossz testű és provinciális ízlésű öregasszonyoknak tűntek, akiknek még a látványa is arra emlékeztette őket, a magyar elitnek ezt a vadászó és kártyázó rétegét, hogy lassan felettük is eljár az idő.

De ők nem akartak megöregedni. Nem akarták pont most azt érezni, hogy fogy az idő, miközben végre azt tehetnek, amit csak akarnak. Volt persze néhány okos és bölcs feleség, aki ezt idejében felfogta, és diszkréten félreállt. Igyekeztek úgy szervezni az életüket, hogy valami miatt mindig máshol legyenek, mint ahol a férjük. Ezeknek a nőknek épp Budapesten akadt dolguk, amikor a férjüknek Genfben, Las Vegasban vagy a szingapúri bankjukban. Sosem értek rá elutazni közösen, együtt, úgy, mint rég. Nekik Genfben kellett lenniük egy rejtélyes születésnap miatt, amikor a férjük Budapesten járt. Tele a Svábhegy olyan villákkal, ahol vagy a feleség tartózkodik otthon, vagy a férj, de ketten együtt szinte soha.

Ezek a nők megúszták. A bölcsebbek. Békén hagyták őket, mert végül is ők voltak a közös gyerekek anyukái, meg pénzügyileg is egyszerűbb volt így.

Mint válni.

De Kocsis felesége buta és makacs módon ádáz harcot vívott, nem tűrte a megaláztatást, és beszólogatott a férjének, lehetőség szerint a nagyobb társaságok füle hallatára. Színházban, parlamenti fogadásokon, nagykövetségi vacsorákon.

Lecseréllek, mondta neki Kocsis másfél éve, mire a feleség, Margitka, mert hatvan felé őt már Margitkázták,

felindultságában óvatlanul annyit sziszegett, hogy addig élsz te, Zsoltikám.

És ennyi elég is volt. Kocsis Zsolt rettegni kezdett, hogy a felesége ártani fog neki, akár még meg is öleti. Őszintén hitte, hogy féltenie kell az életét. Belehergelte magát, csak mert Margitka harmincévnyi házasság után nem hagyta őt félre-dugni mindenféle kurvákkal vadászat közben. Kocsis egyre többeknek mesélte, ez lett a vesszőparipája, hogy az orosz oligarchák is mindig akkor halnak meg, amikor válni készülnek. A feleségük ugyanis rájön, ez volt Kocsis magyarázata, hogy ha elpatkol apu, akkor minden pénz az övé lehet. Nem csak annyi, amennyi a válóperben csurranna-cseppenne. A teljes összegből, a totális özvegyi koncból viszont futja a legprofibb bérgyilkosokra is. Nemde? Ellenség is akad bőven, gyanús ilyenkor mindenki, köztük legkevésbé a feleség. Ha tehát a férj még nem verte nagydobra, hogy válik, ha csak a nőnek mondta meg, hogy csere következik, mint Kocsis Zsolt, akkor ott a rés, akkor a feleség még gyorsan tehet valamit.

Aligha véletlen, hogy az orosz oligarchák csúcsfigurája, a Londonban élő focicsapat tulajdonos Abramovics pár nap alatt és nyilvánosan intézte el a válását, személyesen beszélve meg az ügyet Putyin elnökkel. Állítólag Putyin előbb tudott róla, mint a felesége.

Okos.

Kocsis a monacói teniszverseny páholyában hüledezve figyelte az ötven körüli, felvarrt arcú orosz milliárdos nőket, akik a kitartott chippendale-fiúikkal olyan szemérmetlenül csókolóztak, mintha szerelmes tinédzserek lennének. A

milliárdos exférjeket meg valahol egy moszkvai temetőben ették a bogarak.

Az orosz és persze minden más kelet-európai dúsgazdag válópere azzal járt, hogy még azok is testőrrel kezdtek járni, akik korábban sosem.

Kocsis öt nappal a „lecseréllek" és az „addig élsz te, Zsoltikám" mondat után fogadta fel Giannit, aztán szép lassan elmélyült a kapcsolatuk.

A genfi szaunában folytatott beszélgetések vége az lett, hogy egyszer csak megoldódott a probléma. Ennek a megoldódásnak az egyéves évfordulójára koccintottak pár hete, a választások esélyeit latolgató estéjükön. A veszély 2014 tavaszán elmúlt, mert Margitka a balatoni főúton frontálisan összeütközött egy szlovák kamionnal. Valószínűleg elaludt a volánnál.

Hát igen.

A Chateau Margaux remek vörösbor, főleg a '82-es évjárat. Kocsis láthatóan megbecsülte Giannit.

Méltányolta a Kadhafitól csent ötletét is. Az alumínium-foszfid ugyanis vízzel érintkezve mérgesgázokat termel. Annyira veszélyes anyagot hoz létre, hogy ha bármi kigyulladna a környezetében, akkor vízzel kifejezetten tilos lenne oltani, mert attól csak nőne a baj. Viszont szagtalan és láthatatlan anyag. Nagy mennyiségű vízzel összekeverve érzékelhetetlen. Egyszóval tökéletes.

Kocsis Zsolt egyetlen kikötése az volt csupán, hogy bármit csinál Gianni, az ne okozzon tömeges életveszélyt. De persze

tűnjön úgy, mintha okozna. Legyen nagyon ijesztő. Keltsen pánikot.

– A felületes újságírók pisiljék össze magukat! – Kocsis szó szerint így fogalmazott. Ez volt ugyanis a cél. A hiszti fokozása a budapesti káoszban.

A szicíliai szerint minderre az ivóvízkészletek kadhafis megmérgezése a legjobb megoldás, *eccellente, Gianni, bravo!* Persze csak akkor, ha az istenadta népet azért valaki közben emlékezteti az iraki katasztrófára is. Ezért döntöttek úgy, hogy a B terv második elemeként néhány kézivezérelt firkász a szokásos, ötvenezres zsebpénzért telehinti majd a médiát a rémisztő iraki sztorival.

Az első öbölháború ugyanis bebizonyította, hogy a vízkészletek szennyezésével óriási pánikot lehet kelteni. Az amerikaiak mást se csináltak Irak első, 1991-es lerohanásakor, mint azonnal és célzottan szétbombázták a vízellátó rendszert és a bagdadi ivóvízkészletek tárolóit. De szétlőttek húsz szennyvíztisztítót is, hogy a Tigris folyóba ömöljön a bagdadiak fekáliája, fertőzéshullámot előidézve. Lassan negyedszázad telt el az amerikaiak rombolása óta, de Bagdadban az ivóvíz még ma is népbetegségek okozója. Irakban azóta sem sikerült a felszín alatti és a folyóparti pórusos vízkészleteket tökéletesen megtisztítani. Olyan mélyre itta be magát a vegyszeres és bakteriális fertőzés 1991-ben.

Na hát, ezt kell majd a magyar újságok címlapjára tenni Gianni akciója után azonnal.

A szicíliai kinézett az ablakon, és hátrafelé a Dunát látta. A pilóta pontosan az előre megbeszélt útvonalon haladt. Az Érd

melletti kastélyszálló parkjából felszállva először nyugati irányba mentek, mert nem akartak lakott települések fölött repülni. Aztán amikor kijutottak a Dunához, északra fordultak, és a víz útját követték egészen addig, amíg fel nem tűnt az M0-s körgyűrűje. Ott éles balkanyart vettek, és onnantól már a bedugult kocsisor fölött repültek. Elsuhantak Budatétény, az Óhegy, aztán pedig a balatoni út mellett. A Kamaraerdő szélén Gianni végre meglátta a fáklyaszerű épületet.

A budafoki víztorony úgy emelkedett ki az üres, zöld tájból, mint egy óriásméretű fáklya, amiben az olimpiai lángot őrzik. A negyven méter magas oszloptörzsön hatalmas, tölcsérformájú vízkehely állt. A tetejét hétszáz tonnányi vasbetonból öntötték. A kéregpanelek hárommillió liter vizet emeltek a magasba, így biztosították a budafoki lakosság egyharmadának vízellátását.

Gianni járt már itt autóval két héttel ezelőtt, amikor alapos kutatás után Budafok mellett döntött. Eljött felmérni a terepet, és végül a helikopteres megoldást választotta. A vékony, zöld drótkerítéssel határolt víztornyot senki sem őrizte, legfeljebb a fáklyaszerű épülettörzsben, az egymás fölötti irodák egyikében lehet valahol egy portás. Így az utcáról is könnyen be lehetne hatolni, de Gianni ezt felesleges kockázatnak tartotta. A két és fél mázsányi alumíniumfoszfidot amúgy sem akarta kézben felcipelni a torony tetejére, meg hát a cél nem is halálos tömegmérgezés volt, hanem csak pánikkeltés, ezt Kocsis Zsolt többször a szájába rágta.

– Világos, főnök, mint a vakablak – ismételgette ilyenkor Gianni gépiesen, mert már régesrég rájött, hogy mit kell tennie.

Értett a robbantásokhoz, azokhoz értett a leginkább. A látványos és pánikkeltő robbantásokhoz. Nemhiába állt már húszévesen egy bizonyos Luciano Provenzano mellett Palermóban, amikor a felüljáróval együtt a levegőbe röpült a szicíliai maffiaellenes főügyész, Giovanni Falcone. Persze nem magától! Némi dinamittal azért rá kellett segíteni.

Nahát, kedves Linda liba, ha már egyszer úgyis szóba kerültél. Az olasz nyelv szabályai szerint azt a *bastardót,* Giovanni Falconét kellett volna Gianninónak becézned, nem pedig engem, a clevelandi magyar vérrel felturbózott Gianni Cicconét.

Vagy ez annyira bonyolult?

Budapest – London – Párizs – Berlin

A világsajtó, élén a brit, francia és német lapokkal, folyamatosan frissítette budapesti beszámolóit. A magyar fővárosban tartózkodó külföldi tudósítók eleinte a 2002-es argentin összeomláshoz hasonlították a magyarországi eseményeket.

Buenos Aires zűrzavarát vélték felfedezni a budapesti káoszban, és ezért meglepő módon az első órákban kevésbé koncentráltak az agresszívan egymásnak eső emberek verekedéseire, az utcai dulakodásra és a „Mi vagyunk a többség" valamint a „Menet a békéért" konfliktusára. Sokkal inkább azokról a hírekről számoltak be, melyek Magyarország gazdasági mélyrepüléséről, a tőke meneküléséről, a

forintárfolyam összeomlásáról és az átlagemberek pénzügyi pánikreakcióiról szóltak.

Budapesten csakúgy, mint korábban Buenos Airesben, a zavargások beláthatatlan következményeitől rettegő emberek ijedten próbálták kivenni a pénzüket a bankokból. Amikor az automaták kiürültek, a pénzintézetek előtt pedig óriási sorok alakultak ki, a türelmetlen és indulatos ügyfelek kővel bedobták a bankfiókok ablakait. Egyetlen órával később – csakúgy, mint tizenhárom évvel korábban Buenos Airesben – már alumíniumlemezek védték a bankok üvegfelületeit és bejáratait. A külföldiek kézében lévő bankok, főleg az osztrák Raiffeisen és az Erste hálózat szenvedte el a legagresszívabb támadásokat.

A forint pár óra alatt tizenöt százalékos esést produkált, mígnem 350-es euró árfolyamnál felfüggesztették a tőzsdei kereskedést, mert addigra átlagosan már húsz százalékot zuhantak a magyar cégek részvényindexei. Ez persze újabb pánikot váltott ki. Végül az egykori argentin, valamint a 2013-as ciprusi receptet másolva Budapesten is meghatározatlan időre befagyasztották a bankszámlákat, pontosabban a százezer forint feletti pénzügyi tranzakciókat és az ötvenezer forintot meghaladó készpénzfelvételt.

A Buenos Airesben elhíresült intézkedés, a pénzügyi világban azóta csak *corralitó*ként ismert lépés országszerte szabotázsakciókat váltott ki.

A magyarok bebizonyítva, hogy tényleg szabadságharcos nép, a közösségi média eszközeit felhasználva villámgyorsan osztották meg egymással a legkülönbözőbb ötleteket. A pár

évvel korábbi görög csőd idején elterjedt athéni megoldás, hogy az emberek tömegesen és egymással szolidárisan nem fizetnek a tömegközlekedésért, éppúgy megfigyelhető volt Budapesten és a nagyobb magyar városokban, mint a három évvel korábbi angliai példa, aminek a logikája szerint pár tucat ember tízezrek életét boríthatja fel. 2012 áprilisában az Oxford-Cambridge evezősversenyen egy ausztrál tiltakozó beúszott a közelgő fregattok elé, tönkretéve ezzel rengeteg néző örömét. A versenyt lefújták, de mivel az evezősök már fáradtak voltak, aznap nem is indították újra.

A közösségi médiában később ennek a szabotázsnak a logikája alapján rengeteg ötlet merült fel, hogy az élet mely területein tudná nagyon kevés szabotőr nagyon sokak életét megkeseríteni – különösebb erőfeszítés nélkül. Ezek egyike most Magyarországon is felütötte a fejét. Országszerte sétáló emberek jelentek meg a síneken, pár óra alatt lebénítva a vasúti közlekedést. A vonatok megálltak, lassítottak, elkéstek, a menetrendek felborultak. Alig százan képesek voltak leállítani a személy- és áruszállításnak ezt a formáját Magyarországon.

A kormány kérésére végül a mobilcégek korlátozni kezdték a küldhető üzenetek számát, az internetszolgáltatók pedig blokkolni próbáltak bizonyos közösségi oldalakat. Amire válaszul újabb kaotikus helyzet alakult ki. Csuklyás, kapucnis fiatalok Budapesten több helyütt is feldúlták a Vodafone és a T-Mobile ügyfélirodáit, betörték a kirakatüvegeket.

Érd – Magyarország

Gianni, még mielőtt landoltak volna, behunyta a szemét, mint ilyenkor szinte mindig. Nem ima volt ez, csak valami hasonló. A haláltól sosem félt, legalábbis ezt hazudta mindenkinek. Még önmagának is. Közhelyes, jól csengő mondatokat puffogtatott, amikor megkérdezték tőle, hogy mégis mit érez, amikor ilyesmit tesz.

Az élethez sokkal nagyobb bátorság kell, mint ölni – ezt válaszolta. Felhúzott verkliként ismételgette a ponyvaregényekben olvasott ócska bölcsességeket. Megpróbálta elhazudni az egyetlen igazi félelmet, ami miatt most is behunyta a szemét.

Rettegett ugyanis attól, hogy ha eljön az ideje, akkor a sors fájdalmas halált oszt ki rá. Ettől félt egyedül. Hogy a végzete nem gyors lesz, és érzékelhetetlen, hanem hosszú és fájdalmas.

Talán az apja. Az ő emléke. Talán az váltotta ki benne ezt a félelmet. Hétéves lehetett, amikor egyik éjszaka megszomjazott, és a New York-i házuk emeleti gyerekszobájából mezítláb lebotorkált a konyhába. Sötét volt, a földszinti ablakokon beszűrődő utcailámpa-fények fekete kontúrt rajzoltak a bútorok szélére.

Apja előredőlve, atlétatrikóban, arcát a kezébe temetve ült az egyik konyhaszéken. Éjszaka három lehetett. Annyira messze jártak a gondolatai, hogy amikor Sammy Ciccone végre észrevette a kisfiát, szinte megijedt tőle, és a pisztolya után nyúlt.

Rémisztő, borzalmas élmény volt. Akkor még imádta az apját, büszke volt rá. Tudta, hogy fegyverrel jár, látta a

pisztolyait a lakásban, látta őket az öve mögé rejtve és a kezében, de sose gondolt semmi rosszra. Egyszer még az iskolában is eldicsekedett ezzel, mire az osztályfőnök behívta a szülőket, de az apja nem szidta meg utána. Azt mondta neki, hogy ők olaszok. Ez az oka a fegyvereknek. Szicíliából jöttek Amerikába, és Szicíliában a barátok, a rokonok vigyáznak egymásra. Ott régi szokás, megnyugtató érzés a fegyverviselés. De ők nem bántanak senkit, csak megvédik egymást, ha valaki ártani akar nekik.

A kis Gianninak tetszett a történet. Szerette az apukáját, mert azt látta, hogy tényleg mindenkiről gondoskodik. Amikor például az utcán sétáltak, akkor zöldséget vett, és odaadta az újságárusnak, virágot adott az olasz cukrászlánynak, pénzt kölcsönzött bárkinek, aki csak kért tőle, és láthatóan tisztelték is emiatt. Ha az apja belépett valahová, ott azonnal megváltozott a levegő, mindenki elcsendesedett, más lett körülöttük az energia. Tisztelték az apját.

Gianni akkor legalábbis így gondolta.

De éjszakánként, ha lelopózott a konyhába, mert az első alkalom után már lopakodott, sokszor látta magányosan, maga elé meredve ülni.

Aztán elköltöztek még jobb környékre, elegáns, öltönyös emberek közé. Patyolattiszta kertvárosba, ahol már nem volt kerítés a házak előtt, csillogtak az autók, és senki sem káromkodott, csak az ő apja. És senki más nem tetovált semmit magára, csak az ő apja.

De még ez is tetszett Gianninak. Az ő faterja *cool,* az osztálytársaié viszont unalmas brancs. Így ment ez egészen tizennyolc éves koráig, amikor egyetlen óra leforgása alatt összeomlott az életük.

Az FBI egy esős őszi nap reggelén körbevette a házukat, az apja feltett kézzel kisétált a verandára, és bilincsbe verve elvitték. Minden megváltozott. A másnapi újságban olvasta el, akkor jött csak rá, hogy valójában ki is Sammy Ciccone, az a fickó, akit éjszakánként a konyhájukban látott maga elé meredni. Hát a fater a Gambino-klán *caporegiméje* volt, a leszámolásokat végrehajtó egységek kapitánya.

De még ezt is elviselte, szinte még büszke is volt rá. Cool, a fater cool, ezt mondogatta magában. Visszaemlékezve hirtelen megértett sok mindent, és most már a konyhai merengéseket is meg tudta magyarázni. Elképzelte, hogy mi mindent csinálhatott az apja, a *caporegime,* amitől nem tudott aludni. Cool.

De mire felépítette magában a hős apa képét, addigra kiderült, megint csak az újságokból, hogy Sammy Ciccone vádalkut kötött. Együttműködött az FBI-jal, és cserébe azért, hogy beárulta a Gambino-klán több tagját is, megúszta ötéves börtönbüntetéssel. Lebuktatott mindenkit. Ment a rács mögé John Gotti és vele együtt szinte az egész klán. Híres történet ez, az amerikai maffia nagyregényének egyik zaftos fejezete a nyolcvanas évek végéről.

Gianni ekkor keveredett Szicíliába. Kimenekítették a távoli rokonokhoz. A New York-i Gambinókkal régóta veszekedő Inzerillo család olasz ágának a védelmébe. Állítólag még az FBI

is tudott róla, és az apjával kötött alku részeként titokban rábólintottak. Megengedték, hogy az Inzerillók megvédjék Ciccone fiát. A fater közben egy szupertitkos nevadai börtönbe került, alámerült kereken öt évre, ő pedig Palermóba, Luciano Provenzanóhoz.

– Embert faragok belőled, öcskös. – Ezzel kezdte a sebhelyes arcú Luciano, aki pár hét alatt az apja helyére lépett, és rögtön megtanította Gianninak azt az alapszabályt, amihez azóta is tartja magát.

– Ha kilövünk egy golyót, ha a lövedék elhagyja a csövet, akkor soha többet nem beszélünk róla. Még arra sem emlékszünk, hogy ki húzta meg a ravaszt. Világos? Direkt és átvitt értelemben egyaránt!

Hát, világos volt. Egyre világosabb. Gianni szép lassan megváltozott. Új apára lelt Szicíliában. Olyannyira, hogy amikor öt évvel később a fater szabadult, és az FBI új személyazonosságot felajánlva az egész Ciccone családot el akarta rejteni valahol Amerikában, új életet kínálva nekik, akkor csak Gianni anyja, a clevelandi magyar lány tartott vele. Ő viszont nem. Ő már nem. Gianni nem kért a tanúvédelmi programból. Nem akart velük tartani. Velük élni.

Sammy Cicconéval? Azzal a rohadt árulóval? Aki elpofázott mindent az összes golyóról és lövedékről, ami valaha is elhagyta a puskacsövet?

Direkt és átvitt értelemben egyaránt!

Hát az nem lehet az ő apja. Az rohadjon meg, mert az egy *bastardo!*

Gianni érezte, ahogy a helikopter az orrával felfelé hintaszerűen előrelendül. A pilóta a víztorony fölött ügyesen fékezte le a gépet, de mivel gyorsan érkeztek, így hátul, a farkánál lefelé billentette a kéttonnás vastömeget. Szinte megtorpantak a levegőben, úgyhogy Gianninak meg kellett kapaszkodnia.

Aztán visszalendültek vízszintesbe, és ő azonnal felcsapta a kilincset. A síelésre használt chartergép ajtaja hátrafelé nyílt, a fémsínen csikorgó robajjal csúszott a helikopter oldala mellé. Gianni az örvényszerű, zúgó szélben lenézett az építmény tetejére. Alig öt méterrel lebegtek a vasbetonkupola fölött. Először ezen kell nyílást robbantania. A mérget azon keresztül fogja beönteni a hárommillió liternyi ivóvízbe.

Gianni a bal oldali fotelülés alól kihúzta a halványbarna papírdobozt. Permon 10 T – ez a felirat állt a szigetelőszalaggal körbetekert csomagoláson. Amikor feltépte, precízen egymás mellé kötözött halványsárga rudacskákat látott. A három centi átmérőjű és hat centi hosszúságú robbanóhengereket hajlékony műanyag tömlőkbe préselték, mintha csak kenhető sajtkrémrudacskák lennének valamelyik élelmiszerbolt raktárából. Mindössze a végükből összecsomózva kiálló narancssárga vezetékek jelezték, hogy a Permon 10 T ammónium-nitrátalapú, puha tölteteit nem lehet megenni, és egyáltalán nem ártalmatlanok.

Ezek robbanni fognak, nem is akármilyen erővel. A TNT-bázisú trotilvegyületet alapvetően vasbeton szerkezetek szétrobbantására használták. Főleg városi épületek bontásakor. Alacsony ütésérzékenysége miatt még az amatőrök is ritkán hibáztak vele, hát még Gianni.

A szicíliai 8-as erősségű gyutacsot választott. Ez behorpasztja majd a födémszerkezetet, de az épület nem omlik tőle össze, mivel a robbanás hőkibocsátása alacsony lesz, és így korlátozott marad a szeizmikus hatás. A Permonra jellemző plusz 0,17-os oxigénegyenleg mellett ez másodpercenként 3200 méteres detonációs sebességet jelent majd. Gianni fejében pörögtek a számok, kalkulált, a tapasztalata alapján döntött, és látva a budafoki víztorony tetejét végül kivette a dobozból a robbanóanyag felét. A maradék is bőven elég lesz. Nem akarta összedönteni az épületet, csak megnyitni a tetejét.

A papírdoboz oldalából kiálló kampókba kötelet fűzött, és szép lassan leengedte a robbanóanyagot. Amikor érezte, hogy a súly már nem húzza a kezét, vagyis a doboz már a födémszerkezeten fekszik, akkor letépte a kötél végéről a gyutacsot.

A zsebéből úgy vette elő az öngyújtót, mintha csak cigarettázni készülne, és olyan könnyed mozdulattal indította el a sercegő égést a gyutacs végén, mintha legalábbis naponta ötször robbantana fel víztornyokat.

Kidobta a gyutacsot a lebegő helikopterből. Megint *andiamót* kiáltott, húzzunk el jó messze, tette hozzá, de ezúttal nyitva hagyta az ajtót. Megkapaszkodott, nehogy kiessen az előrelendülő gépből. Nagy kört fognak leírni, legalább egyperceset, amíg a gyutacs végigég, és felszakad a víztorony teteje.

Aztán visszajönnek, és kezdődik a tánc. Gianni rá sem nézett a víztoronyra, tekintete inkább az alumínium-foszfiddal teli, zöld műanyag hordókon pihent. Most megint behunyta a

szemét, de ezúttal nem gondolt semmire, legkevésbé a halálra, mert az itt nem fenyegette. Most még nem. Inkább csak kapaszkodott, de már két kézzel, mert a budafoki levegőt mindjárt kettétépi a robbanás dübörgő éke.

A helikopter pár másodperc múlva kicsit megbillent a meleg légáramlattól, a detonáció okozta gáztérfogat-növekedéstől, de Gianni élvezte a himbálózást. Számára ez volt a nyitány, a B terv muzsikájának első akkordja.

A dobszóló!

Budapest – Magyarország

André akkor húzta csak elő a fegyvert, amikor már látta, hogy az ügyvéden kívül senki sincs a kórteremben. Szokatlan fogástechnikával, a középső ujját tartotta a ravaszon, a mutatóujja pedig oldalról támasztotta a pisztoly csövét. Hüvelykujja közben belefeküdt a magyar gyártmányú, PG-63-as bakelitmarkolatába, a kiemelkedő recés ívbe.

Az acéltokos fegyvert olyan szorosan fogta, mintha a fekete fém hozzánőtt volna a tenyeréhez.

Nem kérdezett semmit, nem mondott semmit. Becsukta az ajtót, és miközben az ágy felé lépett, megemelte a karját. Szándékosan dr. Bazsó fejére célozott. A megdöbbent ügyvéd abban a két másodpercben, amíg André odaért hozzá, képtelen volt megszólalni. A pisztolycsőbe nézve azt hitte, hogy le akarják lőni. Ijedtében eltátotta a száját.

André dolga így még egyszerűbb volt. Azzal a lendülettel, ahogy az ágy felé közelített kinyújtott karral, erősen markolva a fegyvert, addig tolta lefelé a csövet az ügyvéd

szájában, amíg meg nem akadt a torkán. A pisztolyt oldalról támasztó mutatóujjával érezte a bukdácsolást, a szájpadlást karcoló cső rombolását, ahogy a mandulán is átjutva végül elzárja a levegőt, és fojtogatja az öklendező dr. Bazsót.

André kicsit előredőlt. Testsúlya ránehezedett a fegyver csövére, amivel, mintha dárda lenne, mélyen a párnába szegezte a hörgő emberfejet. Az utcán lövöldöző rendőrtől elvett közönséges járőrpisztollyal legalább fél percig tartotta leszorítva az öklendezve levegő után kapkodó férfit.

A bekötözött fejű ügyvéd teste egy idő után már rángatózni kezdett, de André még mindig nem szólalt meg. Bal kezével az ágyhoz szorította dr. Bazsó kapálózó jobb karját, aztán egészen közel hajolt hozzá, és halkan a fülébe súgott. Nyugodtan beszélt, mintha csak a rendőrségi kihallgató szoba verandahangulatát utánozná, ahogy az ügyvéd ma reggel, szivarral a szájában csevegett vele. André úgy csinált, mint aki észre sem veszi, hogy dr. Bazsó épp megfulladni készül.

– Az erő és az ész ilyenkor szerintem már nem segít, csak úgy mondom. – Kis szünetet tartott. – A szerencséről pedig, elnézve ezt a kórtermet, ma már jobb, ha többet nem is beszélünk. – Ezzel kirántotta az ellilult fejű ügyvéd szájából a pisztolyt. Nem volt benne biztos, hogy dr. Bazsó érti a célzást. Hogy meghallotta. De bumerángként azért visszahajította neki a rendőrségen nagyképűen előadott ügyvédi okoskodást szerencséről, erőről és észről. Miheztartás végett.

Aztán megmarkolta a kék kórházi pizsamát, megemelte a férfit, de nem mondott neki semmit, csak beletörölte a nyálas pisztolycsövet a pizsama gallérjába, és utána elengedte dr.

Bazsót, aki hörögve huppant vissza az ágyba. André megint közel hajolt hozzá, de ezúttal már nem nyomta a szájába a fegyvert.

– Kik állnak maga mögött? Könnyű kérdés, cserébe az életben maradásért én gyorsan meg is válaszolnám. Nevek, telefonszámok, ilyen egyszerű. – Azzal leült az ágy szélére. A műanyag csövek és az infúzió között egyetlen mozdulattal áthúzta dr. Bazsó bal karját. Odafeszítette a jobb mellé, és a kettőt együtt leszorította az ágy szélére, a pisztolyt pedig a férfi hasára fektette. Az így felszabaduló jobb kezével megmarkolta az ügyvéd torkát a légcsövébe vezetett műanyag cső mellett. Szorított rajta kicsit, hogy ez a szarházi megérezze a fullasztó tenyérbilincset, aztán összeráncolt homlokkal várta a választ. – Halljuk, nincs sok időnk!

Dr. Bazsó olyan erős fájdalmat érzett a nyakában, mintha érzéstelenítés nélkül kivágták volna a manduláját. Hirtelen eltűnt belőle a kábulat, a tompaság, és olyan élesen érzékelt mindent, mintha doppingszerekkel turbózták volna fel. Az életösztön, az reagált benne így.

Értette azonnal a helyzetet, nem kellett elmagyarázni neki. Ma reggelig úgy gondolta, hogy ő mindezek fölött áll, hogy az ő kényelmes, nyugodt, szivarozós életében már nem lehetnek viharok, csak állandó napsütés, de mostanra felfogta, hogy ez másképp van.

Észnél kell lennie. De nagyon. Ha rosszul válaszol, vagy ha nem válaszol, akkor már most nagy baj lehet. Nem tudta elképzelni a halált, erre nem is gondolt. A pisztolyba nézés rémisztő két másodpercét, az iménti halálfélelmet mintha egyetlen pillanat alatt törölték volna a memóriájából, azonnal eltűnt. Jött és ment. De a veszélyt azért érezte.

A kérdésben az volt a csapda, és erre dr. Bazsó rögtön rájött, hogy ha sikerül is jól válaszolnia, és André Calvi békén hagyja, még az sem feltétlenül jelenti a menekülést, mert hosszú távon a jó válasz is lehet rossz. Nem a következő percekben, hanem majd a következő napokban.

Gianni. Az az érzéketlen és gátlástalan barom. Mindig mondta Kocsisnak, hogy tévedés. Ilyen emberben megbízni. Csak mert olyan olasz, akinek orosz kapcsolatai is vannak. De Kocsis nem hallgatott rá. Ebben sem hallgatott rá. Meghülyült, amikor a felesége el akart válni tőle. És aztán valahogy megtalálta Giannit, az olaszok Magyarországra akkreditált összekötő emberét.

Gianni Ciccone. Akin keresztül Budapesten összeér az orosz és az olasz alvilág. A Gogiljevklán és a szicíliai Cosa Nostra.

Ki hinné? Ki gondolta volna? Kábítószer, szerencsejáték, prostik, pénzmosás és élelmiszerhamisítás. Leginkább bor! Orosz-olasz üzlet a magyar hídon át Ázsiából Európába.

És viszont. A történet még Bazsó Miklósnak is ködös, mert hát erről azért mégsem lehet az újságokban olvasni. De a Kocsis mögötti erő fontos részét alkotja, az biztos. A Gogiljev-vonal, az orosz maffiavezér, aki a kilencvenes években

feleségül vette magyar barátnőjét, Papcsák Katalint, és akitől állítólag még gyereke is született. A klán – Budapesten csak így emlegetik.

Az ukrán származású Gogiljev az FBI állítása szerint a széthulló Szovjetunióból Izraelbe emigráló és a vagyonukat maguk mögött hagyó oroszok kifosztásán gazdagodott meg. Bár ez nem akadályozta meg abban, hogy végül ő maga is Izraelben telepedjen le. Volt olyan pillanat, amikor három útlevele volt. Orosz, ukrán és izraeli, plusz magyar tartózkodási engedély.

Budapesten éttermeket, nyomdákat és lojális újságírókat vásárolt, de övé lett egy vidéki gépgyár hadiüzeme is. Aztán Oroszországban bankot alapított, átpörgette egy budapesti bankon a pénzét, és ott is fegyvergyárba fektetett. A vadászbombázóiról elhíresült Szuhojba. Állítólag ebből a korszakból származik az olasz kapcsolat. Dr. Bazsó legalábbis így hallotta. Gogiljev egyszerre nyitott a szicíliai maffia és a dél-amerikai drogkartellek irányába. Szép lassan ő lett az első számú orosz alvilági figura, főleg az után, hogy Prágában túlélte a konkurens szolncevói klán merényletkísérletét.

Pedig ötmillió dollár volt a fejére kitűzött alvilági fejpénz, de a cseh rendőrfőnök idejében súgott neki. Cserébe állítólag kapott ötmilliót – személyesen Gogiljevtől.

Később, a híresztelések szerint egy tikos alku keretében, a budapesti rendőrség két emberével egyeztetve, elfogása előtt pár órával elhagyta Magyarországot. Pedig a CIA emberei már megérkeztek Budapestre. Amikor pedig az amerikai titkos ügynökök még Moszkvába is utánamentek, akkor

letartóztatásnak álcázva az orosz hatóságok védelmébe menekült. A moszkvai újságok persze adócsalást emlegettek, de az valószínűleg csak a színjáték része volt. Másfél évvel később, 2009-ben, amikor elült a vihar, Putyin hatóságai szabadon engedték. Legalábbis ez az amerikai oknyomozó újságírók FBI-forrásokra alapozott verziója. Azóta szép lassan újraszövi a hálót. Valószínűleg ennek a jele, hogy három évvel ezelőtt a szicíliai maffia összekötője ismét megjelent Budapesten. Megint megnyíltak a fedőcégek, az olasz csempe nagykereskedések és sportkocsi lerakatok.

Ez lenne Gianni. Az FBI a világ tíz legkeresettebb bűnözője között tartja nyilván a magyar feleségén és érdekeltségein keresztül egykor szorosan Budapesthez kötődő Gogiljevet. Sokszázezer dollárt költ vele kapcsolatos információk vásárlására. A ma már állítólag görög útlevéllel és álnéven utazó Gogiljevet ez mégsem zavarta abban, hogy a 2012-es ukrán-lengyel foci-Európa-bajnokságon becslések szerint közel egymilliárd dollárt keressen. Az ukrán stadionépítések, jegyeladások és a beszállítók védelmi pénzei a brit titkosszolgálat kalkulációja szerint ennyit hoztak neki a konyhára.

Gogiljevet 2009-es szabadon engedése óta nem látta senki, de útját az amerikaiak szerint ismét hullák jelzik. Többnyire Kelet-Európában.

Hát, ha ez kell ennek az André köcsögnek, akkor nesze, hülye gyerek, okoskodj, aztán majd csak beásnak a föld alá, vagy egy autópálya-építésen végzed a betonkeverőben. Te akartad, hát nesze.

Dr. Bazsó egyben biztos volt. Ezt ösztönösen érezte és tudta. Kocsist nem dobhatja fel, az ő nevét ki nem ejtheti a száján. Mert bár lehet, hogy ezzel most megmenekülne, de hosszú távon még nagyobb bajba keveredne.

André Calvit tehát az oroszok, de mindenekelőtt Gianni felé kell terelnie. Vakvágányra. Ez ráadásul életszerűbb is. Miért ne hinné el ez a vadbarom, hogy a maffia akarja lenyúlni a cégét. Olaszok és oroszok. Jóval logikusabb, mint a valóság. Hát nem?

– Én csak egyetlen nevet tudok – nyökögte sípoló hangon Bazsó Miklós, miközben az erőlködéstől kidülledt a szeme. – Gianni Ciccone, így hívják. Alvilági figura, engem is ő zsarol, miatta csináltam.

Ezt az utolsó gondolatot a lassú, hörgő beszéd közben találta ki, mármint hogy őt is zsarolják, mert ügyvédként mindig is szerette megelőzni a logikus kérdéseket. Ezúttal épp azt, hogy ő vajon miért is vesz ebben részt. Az amúgy is felbukkanó kérdésekre előre válaszolni dr. Bazsó szerint okos dolog. Így sokkal eredményesebben lehet hazudni. A bírósági perekben ez volt a kedvenc trükkje. Ha ugyanis valaki magától válaszol egy még fel sem tett kérdésre, akkor sokkal könnyebben elhiszik neki a hazugságot. Hát ezért. Őt is zsarolták, nem tehetett mást. Bocs! Jól hangzik, ugye? Logikus, érthető, tiszta és követhető.

Behunyta a szemét, mert nem akarta látni André Calvit, ezt a sötét szemet, az összeráncolt homlokot, ahogy ez az idióta az ő gondolatait fürkészi.

– Gianni Ciccone? – André lassan ismételte meg a nevet, közben pedig járt az agya, gondolkodott, de elsőre csak a maffia említése és az olasz név között talált kapcsolatot. De miért épp olaszok? Magyarországon? Ez furcsa. A legvadabb elképzeléseit is felülmúlta az a lánc, amit a válasz sejtetett. Az olasz alvilág beépül a magyar rendőrség egységeibe, hogy az államhatalom erejével nyúljon le üzleteket?

Mi ennek az értelme? André nem értette. Az olaszok többnyire nem ezt csinálják. Bár dehogynem, futott benne tovább a gondolat. Hiszen a legvégén Olaszországban, de még Amerikában is mindig kiderül, hogy a zsebükben vannak a rendőrök és a politikusok. A kisemberek, az olyanok, mint ő, épp azért érzik magukat kiszolgáltatva, mert tudják, hogy a bűnözők az államhatalomba is bejutottak. Hogy már az sem védelem. Hogy nincs kihez fordulniuk. Miért lenne ez másképp Magyarországon? Pont itt? Hát nem ez történt vele már a kilencvenes években is, amikor az oroszok lenyúlták a budapesti éttermét? Akkor nem volt lefizetve a sportkocsis nyomozó?

Dehogynem!

És nem erről olvas egyre megdöbbentőbb híreket a magyar újságokban? Az éjszaka egyik császárának a letartóztatása kapcsán 2012-ben például kiderült, hogy a húsz szórakozóhelyen milliárdos bevételeket termelő „vállalkozó" még a Nemzeti Nyomozó Iroda szervezett bűnözés elleni főosztályának a vezetőjét is lefizette. Állítólag. Az ország első számú maffiaellenes nyomozóját. De a zsebében volt a rendőrség közrendvédelmi osztályának a főnöke éppúgy, mint gazdaságvédelmisek és utcasarkon posztoló kispályások.

Tucatszám buktak le korrupt rendőrök, akik zsarolásokban, a konkurencia felszámolásában és bűncselekmények eltusolásában vettek részt. A vége az lett, hogy Budapesten 2012 szeptemberében jobb híján felszámolták az összes szervezett bűnözéssel és maffiával foglalkozó nyomozó részleget. Még a Nemzeti Nyomozó Iroda akkori gazdaságvédelmi főosztályát is. A kormányzat valószínűleg annyira korruptnak ítélte ezeket az egységeket, hogy inkább egyik napról a másikra elbocsátottak több száz rendőrt. A színfalak mögött pszichológusok segítették a becsületeseket, hogy fel tudják dolgozni a traumát.

Akkor ő miért is csodálkozik az olasz maffiavonalon? Azok után, amik tegnap és ma a rendőrségi kihallgatáson történtek vele.

André arra jutott, hogy az ügyvéd igazat mond. Pisztolycsővel a torkában és majdnem megfulladva amúgy is miért hazudna, hiszen örül, hogy túlélte a reggeli zuhanást. Ha ezek után bevallja a nem is annyira valószerűtlen maffiakapcsolatot, akkor mi baja lehet?

Semmi.

Itt csak Andrénak lehet baja, ha valóban meg akarja találni Giannit. De ő meg akarja! Nincs is más választása, hiszen megint kifosztják, és mindenét elveszik. Viszont keresés közben a láncszemek közül néhányan elhullanak majd. Esetleg. Mert ez már csak ilyen.

Georgij Malevics, ugyebár. Azt a nevet soha többé nem felejti el. A milánói orosz, akinek pár évvel ezelőtt adott még

egy esélyt, mert hitt neki, de aztán majdnem ez lett a veszte. Majdnem ő halt bele.

Úgyhogy mostantól háborús helyzetnek tekint minden ilyen támadást. Rendőrt, ügyvédet, Giannit. Ezeken a pályákon viszont már a légió szabályai érvényesek.

És ez azonnal gyanússá is tette dr. Bazsót. Ez a háborús logika. Hiszen a maffia nem szokott zsarolással ügyvédeket szerezni. Milyen hülye duma ez? Azokat inkább megfizetik. Méghozzá a legjobbakat. Zsarolják az Andrékat, zsarolhatják a korrupt rendőröket, a feleségüket megcsaló, kurvákhoz járó politikusokat, de a saját ügyvédeiket nem.

Azok pénzért dolgoznak. Mint ez is itt. A Rolex órájával és az arany pecsétgyűrűjével.

– Felhívnám ezt a Giannit – mondta megint csak halkan és nyugodtan Bazsó Miklósnak –, gondolom, van hozzá szám, hiszen zsarolás közben biztosan megadta a telefonszámát.

Az ügyvéd kinyitotta a szemét, most ő fürkészte André Calvi tekintetét, mert nyugtalanította a mondat második fele. Furcsa volt, kétértelmű. Célzásnak is lehetett venni. Elhitte vagy sem?

Dr. Bazsó elbizonytalanodott, egy villanásra átfutott az agyán, hogy hát tényleg, miért is ne lenne meg neki egy őt zsaroló bűnöző száma. André Calvi ezek szerint rájött, megtalálta a hazugság gyenge pontját.

Nem is olyan hülye. De aztán arra gondolt, hogy az imént olyan gyorsan árulta el Gianni nevét, annyira magabiztos próbált lenni, hogy innen már nincs visszaút. Ha most nem

mondja meg a számot, ha azt hazudja, hogy nem ismeri, akkor lebukik.

És amúgy is. Ha ez a vadállat csak egy kicsit is körbenéz, akkor az ócska éjjeliszekrényen magától is meglátja majd a telefont. Gianni száma is benne van. Ha letagadja, és André mégis észreveszi a mobilt, aztán belenéz a címjegyzékbe, akkor neki vége. Nincs tehát értelme tagadni, bármire célzott is ez az ugróbajnok.

Hát ez jó, ugróbajnok.

Bazsó Miklósnak megtetszett a gondolatai között váratlanul felbukkanó szó. Érzett benne optimizmust, hogy neki ilyesmi is az eszébe jut. Ebben a helyzetben. Mert ezek szerint ő ezt is képes könnyedén felfogni. A reggeli életveszélyt. Az ablakon átzuhanó ugrást. És a mostani fenyegetést.

Talán mert eldöntötte, hogy vége. Úgyis elmegy, el innen. Talán ez ad neki erőt. Hogy már mindegy. Utána az özönvíz! Két hét, több idő nem is kell. Felépül, bezárja a budapesti irodát, Linda mehet egy másik farokra, mert a karib-tengeri Szent Márton-szigeten talál ő nála is szebb és odaadóbb cicababát. Mielőtt hazamenne a genfi házába, pár hetet mindenképpen piheg majd a trópusokon. Ezt itt és most eldöntötte. Guatemalai rumot fog iszogatni, évekig érlelt Botrant, és miközben a szájában szétterülnek a sherry-hordó vaníliás ízei, ő szivarral a kezében nagyot fog röhögni ezen a féleszű ugróbajnokon. André Calvi. Vicces. Ő a Karib-tengeren napozik majd, az ugróbajnok meg addigra valamelyik hídfelújítás betontalapzatát erősíti, a cementbe öntve. Ennyi

haszna azért mégis csak van Gianninak. Ilyenkor jól jön ez az olasz vadbarom.

Bazsó Miklós nem szólalt meg, csak a fejével fordult balra, és tekintete elkísérte André pillantását az éjjeliszekrényhez, a narancslé mellett fekvő mobilhoz. Az ügyvéd alig érzékelhetően bólintott. Így jelezte, hogy Gianni Ciccone ott van. Abban a telefonban.

André elengedte az ügyvéd nyakát, és átnyúlt az ágy fölött a mobilért. Megnyomta a zöld hívásindító gombot. Lássuk csak, vajon mennyire zsarolják ezt az ügyvédet. A színes képernyőn megjelent a legutóbbi hívások listája. A legtetején egy svájci szám, 41-es előhívóval, mellette a név: Itália, és aztán egy monogram: GC.

André az ügyvéd felé fordította a mobilt, és megkocogtatta a telefon érintőképernyőjét.

– Itália, vagyis Gianni Ciccone? – de még be sem fejezte a kérdést, a bekötözött fejű dr.

Bazsó már bólintott is. Nem szólalt meg, hangot nem adott, csak a fejével mondott igent. André azonnal megnyomta a hívásindító gombot. Nincs értelme húzni az időt, amúgy is lassan mennie kell. Bejöhet az ápolónő vagy bárki.

– *Pronto,* ügyvédkém – szólalt meg valaki tökéletes magyarsággal, de olaszos prontózással a vonal túlsó végén, a jelek szerint felismerve dr. Bazsó telefonszámát –, na mi van, mégiscsak aláírta a szerződést az a köcsög, felfogta, hogy merről fúj a szél?

Budapest – Magyarország

A külföldi tudósítók déltájban már az arab tavasz párhuzamait is észrevették a magyarországi eseményekben. Főleg az utcai zűrzavarban, a mellékutcákban és kapualjakban fényes nappal elkövetett többtucatnyi csoportos nemi erőszak híre sokkolta őket. Csakúgy, mint egykor Kairóban, most Budapesten is tíz-tizenöt fős galerik vettek körbe csinos nőket, és ordítozva, dulakodást színlelve, mintha a férfiak egyik fele a többiektől próbálná megvédeni a nőt, molesztálták. Annyian voltak, hogy mindent kitakartak, és a megerőszakolt nő, de még a járókelők is képtelenek voltak megkülönböztetni a támadókat a színlelt oltalmazóktól.

A kelet-magyarországi megyékből először tömegessé váló betörésekről és utcai rablótámadásokról érkeztek hírek, aztán a válaszreakcióról: állítólagos cigánypogromokról, militáns fiatalok drasztikus fellépéséről. Egyelőre senki sem erősítette meg, de érzékelhetően durvult a rendőrség fellépése is. Ahogy szaporodott a konfrontációk száma, úgy érkezett egyre több hír az eszkalálódó helyzetet kapkodva és erőszakosan elfojtani igyekvő rendőrök szabolcsi és borsodi akcióiról. Az ígéretek dacára a jelek szerint két év alatt ezeken a területeken semmit sem sikerült tompítani a rendőrök mélyen lappangó agresszivitásán. Pedig 2013-ban, amikor Izsákon két rendőr kihallgatás közben halálra vert egy motorosfűrészt ellopó tolvajt, hetekig tele volt a média a rendőri agresszivitásról szóló hírekkel és persze a hatóság ígéreteivel. Soha többé nem fordul majd elő ilyesmi, fogadkoztak akkoriban a rendőrségi vezetők.

Nem az volt egyébként az első eset. Pár hónappal korábban Nagykanizsán a rendőr egy ittas sofőr fejét verte olyan erővel

a járdához, hogy beszakította a dobhártyáját. Az ígéretek ellenére most mégis tucatszám keringtek a Facebookon és különböző közösségi oldalakon a megvert, megütött és véres fejű emberekről készült fotók. Az áldozatok többsége cigány volt. A káosz kellős közepén természetesen képtelenség volt ellenőrizni, hogy ki kit ütött meg, hogy lehetett-e bármi köze is a rendőrségnek egy-egy sérüléshez. A helyzet tényleg kísértetiesen hasonlított a kairóihoz, ahol egy Hamada Saber nevű munkanélküli megveréséről készült mobiltelefon-felvétel pár évvel korábban véres zavargásokat váltott ki az egyiptomi elnöki palota közelében.

A külföldi sajtó tudósítói ezeket az eseteket most újra felemlegették, és így a már amúgy is vészterhes magyar helyzet durvábbnak és egyre fenyegetőbbnek tűnt.

Minden hatott mindenre. A londoni befektetők is olvasták ezeket a beszámolókat, és a maguk módján ők is pánikba estek, nem csak az utca embere Budapesten. Mivel Magyarország a választások előtt nem kötött semmilyen készenlétihitel-megállapodást a Nemzetközi Valutaalappal, így védőháló híján most még azok is ijedten szabadulni igyekeztek a magyar államkötvényektől, akiknek semmi okuk sem lett volna rá. A másodlagos piacokon rohamosan nőttek a kamatok és a magyar adósságkockázati felárak. A londoni City komputerképernyőin szinte minden magyar mutató, szám, görbe és adat pirosba csúszott át, csörgött, csilingelt, vészjelzett és villogott.

Ráadásul, mert a baj miért is járna egyedül, a kaotikus magyar helyzetben az anarchisták is aktivizálódni látszottak. Egyik békésebb csoportjuk moszkvai példát követve

hófehérre festett két metrómegállót, aztán koromfekete betűkkel felírták a falra, hogy „Forradalmat AKARUNK".

Az Anonymous hackerközösség közben behatolt a Belügyminisztérium és a Miniszterelnökség honlapjára. Hófehér alapon ők is koromfekete betűket használva ezt írták ki a nyitóoldalakra: „Számítunk nektek, amikor kell a szavazatunk, számítunk, amikor kell az adónk, de le se szartok minket, amikor mi számítanánk rátok. Eljött a törlesztés ideje. Sokkal tartoztok nekünk. Nem bocsátjuk meg, hogy elfelejtettetek minket. Erre számítsatok! A névtelenek nevében: Anonymous".

Mindez, bármilyen ijesztően hatott is, enyhe és békés anarchizmus volt ahhoz a hírhez képest, mely szerint egy jól szervezett és költségesnek tűnő szabotázsakcióban valakik megtámadták a budafoki víztározó tornyát. Berobbantották a tetejét, és valamilyen foszfidtartalmú anyaggal megmérgezték a környékbeliek ivóvizét. A nagy késéssel helyszínre érkező hibaelhárítók közül hárman egy ismeretlen eredetű mérgesgáz áldozatául estek, aminek hírére az internetes médiában néhányan pánikszerűen felemlegették az első iraki háború hasonló helyzeteit. A bagdadi ivóvízkészletek 1991-es megmérgezését, a járványokat és a mai napig tartó népbetegségeket.

Érthető módon a budapesti beszámolókban ekkor már a káosz szó mellett a pánik volt a leggyakrabban használt kifejezés, főleg az után, hogy egy összehangoltnak tűnő akció keretében már nemcsak autókat, hanem iskola- és óvodaépületeket is felgyújtottak a feltételezett anarchisták.

Jól szervezett csoportoknak tűntek, láthatóan előre és alaposan felkészülve ezekre az életveszélyes szabotázsokra.

Budapest – Gellérthegy

Gianni élvezte. Próbált, mégsem talált rá jobb szót, mint az élvezetet. Törte a fejét, hogy vajon mi okozza az érzést, de nem jött rá. Talán a művelet összetettsége. Művelet? Hiszen ez sokkal több annál, jóval komplikáltabb. Szinte hadmozdulat. Koordináció. Izgalom és felelősség. Igen, valószínűleg a felelősséget élvezi, hogy most végre mindenben ő dönt, Kocsis csak az irányt szabja meg.

Mert a *Don* nem akarta tudni a részleteket, csak a hatást érzékelni. Most is biztos valahol Monacóban ül rezzenéstelen arccal. Gianni még a teniszversenyt is kinézte belőle. Azt a nyugalmat. Hogy Kocsis kint ücsörög a napsütötte lelátón, és a labdamenetek között a telefonján olvasgatja a budapesti beszámolókat. Hát Budafokról már biztosan tud. És az autógyújtogatásokról? Mert azok is flottul mennek. Ügyesek ezek a fekete ruhás suhancok. És persze olcsók. Szinte önként kavarják a szart. Mint Szicíliában a lyukas seggű naplopók. Ott tanulta meg Lucianótól, hogy az összefüggő hadműveletek részfeladatait olyan együgyű barmokra kell bízni, akik nem ismerik a többieket, sőt azt se tudják, hogy egyáltalán vannak többiek. Azt hiszik, hogy az ügy érdekében csak ők csinálnak valamit. Hát úgy legyen! Budapesten az abroncsos gyerekek megkapták a pénzüket és a tízperces kiképzést. Nem túl bonyolult. De másról gőzük sincs. Nekik csak a meggyújtott gyertyát kell betenni a darabokra vágott autógumi belső

ívébe, a takarásba, aztán az egész pakkot ügyesen betolni valamelyik kocsi alá.

És sipirc.

Legalább negyedóra, amíg a gyertya melege észrevétlenül megolvasztja a gumit és az abroncs fellángol. Aztán még öt perc, amíg végleg belekap az autóba, és hatalmas durranással belobbantja.

Ennyi idő bőven elég arra, hogy a suhancok már egy másik kerületben legyenek. Az isten se találja meg őket soha. Hiszen húsz percig nincsen tűz, fel se tűnik, hogy mi készül.

Nemhiába tartott 2011-ben Berlinben négy hétig, amíg nagy nehezen elkapták a kocsigyújtogató szabotőröket. Akkor épp ott lett elege néhány esélytelen keletnémet szakmunkásnak a szívásból. Esténként helikopterek köröztek a német főváros felett, ezerszám járőröztek a rendőrök, katonai erősítést kértek, mindent kamerákkal rögzítettek, és majdnem százmillió eurót költöttek el, amíg a háromszázadik kocsifelgyújtás után végre elkapták a bandát.

A fekete kapucnis hőzöngők remek alanyok erre. Az arctalan, magára hagyott fiatal nemzedék. A magyar rendszerváltozás két évtizedének legnagyobb vesztesei. Akik nem hisznek semmiben, és utálnak mindent. Gyűlölik a fennálló rendet, a demokráciát, a kapitalizmust, a politikát, mások sikerét, az örökre bemerevedett társadalmi kasztokat, az esélytelenségüket, hogy már soha többé nem lehet feljutni, mert vége! Magyarország megint bezárult, a lapokat évtizedekre leosztották. De közben valahogy érzik a zsigereikben, hogy egymagukban kevesek, hogy ez ellen

magányosan nem tudnak fellázadni. Közösségi élményre vágynak, ezért öltözködnek ugyanúgy, többnyire feketébe, és ezért lengetik történelmi korok letűnt és félreértett zászlóit, miközben állandóan védtelen embereket molesztálnak, és rajtuk töltik ki a dühüket.

A „kurucinfó nemzedék", Gianni ezt a kifejezést olvasta róluk. Az agyatlan lázadók, akiknek gátlástalanul felhasználja az indulatait, és közben még a pénztelenségükkel is visszaél. Ezek a baromarcok szinte ingyen elvégzik a koszos melót – Gianni viccesnek találta, hogy vannak ekkora lúzerek.

Viszont ösztönösen távol tartotta magát a magyar fiatalok másik, szintén felhergelt és indulatos csoportjától, akiket „critical mass" jelzővel illettek az újságok. A „kritikus tömeg" San Franciscóból indult mozgalma a városok barátságtalansága ellen tiltakozó biciklismozgalomból nőtte ki magát. Ma már világszerte a fennálló tőkés rend ellen lázadók legerősebb közössége. Egyetemista rendszergyűlölők. Értelmiségi zsebforradalmárok. Az elmúlt órákban ők firkálták össze a metróaluljárókat, és törték fel az állami szervezetek honlapjait, de többre nem igazán voltak képesek.

Gianninak a rendszer valódi szétveréséhez nem ők, hanem a fekete csuklyások kellettek, az agyatlanok, akik megcsinálnak mindent, amíg valaki más dönt helyettük, és pontosan megmondja nekik, hogy mit is kell tenniük. Tartozni akarnak valahová, valakihez, ennyi csak a vágyuk. Cigányt is vernek, ha kell, de most épp kocsikat gyújtogatnak, mert az ő szempontjukból a kettő ugyanaz.

Rombolás.

Természetesen nem tudtak a budafoki víztorony felrobbantásáról, mint ahogy nem tudtak erről az aszfaltozócsapatról sem.

Gianni élvezettel nézte, ahogy az emberei a gellérthegyi villa ősparkjában narancssárga mikrobuszba pakolják a „Munkaterület, belépni tilos" feliratú táblákat. A busz mellett kisméretű úthenger parkolt. Oldalán frissen festett, hamisított Magyar Aszfalt logó.

Hát ezért élvezte. A feladat komplikáltsága miatt. Az ötletek olyan eredetiek voltak, hogy szerinte Kocsis a híreket olvasva rá sem jön majd Monacóból, hogy a budapesti káosz vadabbnál vadabb jelenségei közül melyik mögött áll valójában Gianni.

De így volt jól. Egyelőre úgy tűnt, hogy minden a B tervet segíti, a pánik magától is fokozódik. Ha Kocsis azt akarja, hogy Magyarország minél gyorsabban túl legyen a választások utáni hisztin, akkor el kell ismerni, hogy jól kitalálta. Mert biztos, hogy ezt sokáig nem bírják az emberek.

Kocsis, legalábbis Gianni teóriája szerint, a vagyonát félti, hiszen mondott is ilyet. A százmilliárdos emberek testéből az ilyen káoszcápa pár óra leforgása alatt tízmilliárdos falatokat haraphat ki, úgyhogy jobb, ha minél előbb véget ér a hőzöngés. Akkor talán még életben maradnak Kocsis üzletei, és begyógyulnak a sebek. Egyébként viszont fuccs.

Hát ezért.

Gianni viszont a pénzért csinálja, ne legyen félreértés. Mert utána megkapja azt az összeget, amivel végre kiszállhat.

Örökre!

Fiatalkora óta erre vár. Végérvényesen eltűnni, egyszer csak legyűrni a gyerekkor óta tartó rémálmot, az apja lidércét. Kiszállni a vonatból, amibe hétévesen ült bele, amikor azon a bizonyos éjszakán megszomjazott, és lebotorkált a konyhába vízért. Nem, ebből tényleg elég.

Viszont pénz kell hozzá, sok pénz. Mármint a kiszálláshoz. Gyűjti is évek óta, mert ő nem tanúvédelmi baromságok kalitkájában akar élete végéig remegni. Hát ő nem. Az az árulók sorsa.

Ő kiszáll elegánsan, csendben, rezzenéstelen arccal. Hiszen tudja, hogy hol a helye. Ő aztán tudja. A kilőtt golyókról sosem fog beszélni, ebben biztos lehet mindenki. Szicíliában réges-rég megtanulta, hogy a zaftos élet spagettiszószához sokféle alapanyag kell. Van, aki öl, mert a receptben ez a rész jut neki. És persze van, aki sosem öl, viszont dönthet mások életéről, mert sok pénz lapul a zsebében. Vagy pont fordítva. Azért gazdag, mert képes dönteni. Esetleg mindkettő egyszerre. Miközben van olyan is a spagettiben, aki sok pénzt keres ugyan, de egyszer majd ezért meg is ölik. Épp ezért! Hát, ez van. Ő, ugye, az lenne a receptben, aki öl. Ennyi. Rá ezt osztotta ki az élet főszakácsa.

Kezdett belebonyolódni ebbe a spagetti hasonlatba. A sok pénzzel távozást, vagyis a kiszállást ő úgy fogta fel, mint a tésztától bizonyos kor után megcsömörlő olasz embertípus természetes reakcióját. Itt tartott, amikor megcsörrent a telefonja. A munkaterületet lezáró táblák mellé a fiúk épp bepakolták a nitroglicerint és a dinamitot is. Linda liba főnöke hívta megint, dr. Bazsó.

– *Pronto,* ügyvédkém – szólalt meg fellengzős egykedvűséggel, miközben azt figyelte, hogy a dinamitrudakat elég szorosan kötik-e egymás mellé a mikrobuszban –, na mi van, mégiscsak aláírta a szerződést az a köcsög, felfogta, hogy merről fúj a szél?

– Nem, nem fogta fel – válaszolta egy teljesen ismeretlen hang –, úgyhogy inkább személyesen szeretné a kérdést megbeszélni. Mármint a köcsög, itt és most, a telefonban.

Gianni nem értette. Annyi minden más járt a fejében, hogy képtelen volt hirtelen erre az ügyre koncentrálni. Ki ez? Hogyan? Az ügyvéd telefonján hívja őt ez a, ő lenne személyesen?, ez az. André akárki. Valami C-betűs, Calo vagy Calvo, már nem is emlékszik. Egy szakács. Mert most épp ez Kocsis új mániája, a vendéglátásban is talajt fogni, miután egyesével jelentenek csődöt a wellness beruházásai. Magyarország ma már fél Európát gyógyvízben tudná fürdetni, annyi regionális támogatást kasszíroztak Kocsis haverjai, és építettek világvégi magyar falvak határában, a hepehupás, kátyús utak utolsó kanyarjában soha senki által nem látogatott hotelokat. Csak mert épp ott volt elérhető valamilyen pályázható pénz, vagy bugyogott a felszínre egy termálforrás. De most már mennek tönkre szinte mind, mert az üzemeltetéshez is érteni kellene, a turizmushoz, az idegenforgalom szervezéséhez.

De az nekik nem megy.

Ezért fordult hát Kocsis nemrégiben a vendéglátás és a közétkeztetés felé. Iskolakonyhák, önkormányzati munkahelyek ebédkiszállítása, kórházak és laktanyák ellátása. Stabil

állami megrendelés mind. Nem lehet elszúrni, így aztán nem is kell hozzá különösebben érteni, hiszen ezeken a helyeken akkor is megeszik a kaját az emberek, ha szar. Van más választásuk? Nincs. Legfeljebb otthagyják a tányérban, és vesznek a büfében rántott húsos szendvicset. De attól a pénz még Kocsis zsebében csilingel. Ő szállított! Merné bárki is szóvá tenni az üres, Maggi kockás vízleveseit. Országos szinten sok tízezer adag naponta. Nem méregdrága éttermet kell üzemeltetni az Andrássy úton tíz asztallal! Micsoda baromság! Hol van abban pénz? Napi húsz tál ételben?

Okos ember ez a Kocsis, ezt Gianninak el kellett ismernie. És akkor még itt van a dunai hajózás is, ami betonszilárdságú alapokon, biztos német lábakon áll. A kockafejű germánok megállás nélkül jönnek, mert imádják a budai panorámát, és közben tömik a fejüket magyar libamájjal.

Hát ez lenne a totálkép, te André köcsög. A nagy összefüggés, ha eddig nem jöttél volna rá. Ezért kell integetned a dunai motyódnak. Észrevetted a bizniszt, és meg is csináltad klasszul, amiért persze kösz, tuti jó, el kell ismerni, de most már akkor is csá! Ezt persze nem mondta egyetlen szóval sem Gianni, csak magában gondolta végig. Meg se szólalt, inkább várt, hogy a szakács rátérjen a lényegre, ha már vette a bátorságot, és felhívta.

– Annyit kérnék udvariasan – mondta André továbbra is szinte gépies, szenvtelen hangon – hogy felejtsük el ezt az egészet. Akárkinek volt is az ötlete, hogy adjam el a dunai Kulináris Gondolatok vállalkozást, felejtse el. Vonja vissza a hazug feljelentést, és szálljon le rólam. Nem adok el semmit,

áron alul a legkevésbé. Ennyi, remélem, világos, és holnaptól mindenki újra a saját dolgára koncentrálhat.

Gianni annyira elképedt ezen a körmondaton, hogy hitetlenkedve eltartotta a fülétől a telefont, maga elé emelte és úgy nézte, mint egy most felfedezett, új állatfajt. Csodálkozva csóválta a fejét, és körbenézett a gellérthegyi fenyőfák lombkoronáján. Végül újra és még mindig meghökkenve vizsgálta a magától eltartott mobilt. Mint aki nem érti, hogy a mai világban ez hogyan is történhet meg. Honnan jön ez a barom? A Marsról? A spagettiszósz receptjében az ilyenek úgy elfőnek, hogy nyomuk se marad. Hihetetlen. Gianni értetlenkedve megrázta a fejét, aztán a furcsa állatfajt rejtő telefont visszaemelte a füléhez, és beleböfögött.

– Mit ugatsz, te hülye köcsög? Mit nem adsz el és kinek? Eszednél vagy te? Kizuhantál arendőrség ablakán, és ekkora az agyrázkódás?

André félretette a készüléket nyugodtan, mintha befejezte volna ezt a beszélgetést, bár nem nyomta ki a telefont. Szinte hallani sem lehetett, ahogy a mobil az éjjeliszekrény tetejéhez koppant, olyan finom mozdulattal tette le. A pisztolyt dr. Bazsó homlokához emelte, közben pedig összeszorította az ügyvéd jobb tenyerét, és megmarkolta a mutatóujját. Gyűlölte ezt az egész rohadt söpredéket. Ezeket az agresszív, gátlástalan tetveket, akik azt hiszik, hogy nekik mindent szabad, mert hát sajnos nekik tényleg mindent szabad.

Többnyire.

André pár éve megtanulta a leckét. Az orosz Malevics volt az utolsó ezeknek a férgeknek a térfelén, aki Milánóban

kapott még egy esélyt. Többet nem lesz utolsó sansz, többet nem kockáztatja az életét amiatt, mert embernek néz tetveket.

Szorosan megfogta dr. Bazsó kezét, hátrafeszítette a mutatóujját, és a szája felé tolta. Az ügyvéd felnyögött a fájdalomtól, és ijedten bámulta Andrét, mert nem értette, hogy mit akar. De aztán gyorsan rájött. A satuba szorított mutatóujját André pont úgy tolta le a torkán, mint két perccel ezelőtt a pisztoly csövét.

– Olasz maffiamódszer – mondta André továbbra is mindenféle érzelem nélkül, de annyiraazért hangosan, hogy az éjjeliszekrényre fektetett telefon mikrofonja összeszedje dr. Bazsó hörgését, és Gianni pontosan értse, hogy mit is mond az ügyvédnek. – Most a maffia, az ilyen Gianni-félék kedvenc büntetése következik. Cserébe a segítőkész ügyvédi munkáért.

Dr. Bazsó öklendezett a saját mutatóujjától. Körme a szájpadlásához szorult, és véresen felszántotta az ínyét, ezért próbálta behajlítani az ujját, hogy elkerülje a fájdalmat és a hányingert. De André olyan erősen fullasztotta és szorította, hogy elzsibbadtak az izmai, és képtelen volt a mozdulatra.

– Le kell harapnia a saját ujját, ügyvéd úr – hallotta Gianni a vonal túlsó felén a köcsögszakács hangját –, vagy ha nem, akkor én vágom le, de nem csak ezt az egyet, hanem két másikat is. Tíz másodpercet adok. Harapjon.

Gianni nem akarta elhinni. Mi van? Jól értette? Próbálta olyan szorosan a füléhez nyomni a készüléket, amennyire

csak bírta. De most nem hallott semmit, csak nyöszörgést, és aztán mintha az ügyvéd öklendezve sírdogálna.

– Harapjon – mondta André ennek a gőgös rohadéknak, az alvilág ügyvédjének, aki az iménthülyének nézte, és előadta neki, hogy őt is csak zsarolják.

Dr. Bazsó fogai közben az ujja tövénél belemélyedtek a tulajdon bőrébe. Hideg, recés húst érzett, furcsa szőrszálakat, mintha csak egy idegen tárgy lenne az ujja, amit most ösztönösen szorít a nyelvével, de aztán már nyom is kifelé. Kicsit ráharapott, szinte véletlenül, a parancsnak kiszolgáltatott emberek vak buzgalmával, és ettől villámcsapásszerűen beléhasított a felismerés, hogy ez az ő teste. Az övé! A saját, élő sejtjei, húsa, bőre, csontja, amit át kellene harapnia, rágcsálva tépnie, és ez rögtön visszarántotta ide, ebbe a térbe. Az elhalt, apró harapás kísérletétől nyilallás rázta meg, és hirtelen már nem is értette a lüktető, kontroll nélküli lázálmot, hogy vajon miért csinálta. Miért próbálta meg egyáltalán? A száján közben kicsordult a vér.

Azonnal feladta.

A puhány, félig bekötözött fejű ember képtelen volt leharapni a saját ujját. Megpróbálta, igen, de a fájdalom és a megaláztatás, amit a csontjában és az agyában érzett, rögtön elernyesztette az állkapcsát, a fogak szorítását.

Most pánikba esett, mert a pisztolycsövet egyre erősebben nyomták a homlokához, közben egyre jobban fulladt, hörgött, és tehetetlenül vergődött. Akart volna mondani valamit, védekezni, tiltakozni, fenyegetőzni, de végül nem jött rá,

hogy mit is kellene tennie, ha egyáltalán tudna bármit is. Csak düh volt benne, és egyre nagyobb félelem.

Látta André Calvi szemét, ezt az elszánt, könyörtelen, sötét tekintetet, és tisztán felfogta, valahogy azonnal megértette, hogy ez most nem vicc. Bánta már. Megbánt mindent. Ez nem üres fenyegetés, tényleg le fogja vágni az ujjait, ha nem tudja leharapni ezt az egyet saját maga.

Fulladozott, és közben összepisilte magát.

Azonnal érezte a takaró alatti nedves meleget, az ernyedést. És azt is, hogy innen már nincs kiút. Ráterült ez az érzés. Hogy legyőzték. Tüdejét mázsás súlyként kezdte nyomni a félelem, most már ettől fulladt, a pánik görcsétől. Mert az idő, mintha csak viharos tengeri hullám ragadná el, hirtelen száguldani kezdett vele. Rohantak a másodpercek, most váratlanul megint késztetést érzett, hogy meg kellene próbálnia még egyszer, úgyhogy meg is tette, igen, újra beleharapott saját magába, de megint nyilalló fájdalmat érzett, és megint feladta.

Többé már nem hörgött, nem próbálta kirántani az ujját a szájából, csak elernyedve megadta magát a sorsnak és ennek a büntetésnek. Sírt.

Rángatózva sírt, mint egy kisgyerek, nem hangosan, csak megalázva, gyengének és védtelennek érezve magát. Miért nem csinál valamit Gianni, miért nem ordít az a másik rohadék a telefon hangszórójában, hogy darabokra lövi ezt a szemét állatot, ha tényleg tesz vele valamit?

André küzdött. Próbálta legyűrni az indulatait, mert rájött, hogy zsákutcába tévedt. Gianni borzalmas hangja, a

köcsögözés, az elmúlt másfél nap tébolya, a szakácsozás, ettől most mind meg kellene szabadulnia. Időt akart, tiszta pillanatokat. Végiggondolni a helyzetet.

Hibázott, tudta jól.

Tíz másodperces résbe navigálta magát indokolatlanul és feleslegesen, mert erőt akart mutatni. Hirtelen felindulásból megragadta ennek a nyomorultnak az ujját, és többé nincs jó választása. Telik az idő, neki viszont tennie kell valamit.

Ha elengedi, ha mégsem vágja le az ügyvéd ujjait, akkor nem ért az egész semmit, akkor ő megmarad egyszerű szakácsnak, aki kizuhant az ablakon, és tényleg agyrázkódást kapott. Gianni nem veszi majd komolyan, nem marad vonalban, röhögve kinyomja a telefont, és neki esélye sem lesz többé arra, hogy Gianni hibázzon. Hogy mondjon valamit, amit nem kellene, ami kiindulást vagy irányt jelenthetne. Nyomot, amin elindulhat.

De akkor is! Vágja le ennek az embernek az ujjait? Mint egy barbár? Ez nem ő! Ilyesmit nem tehet. Mit gondolna Fruzsika? És Adrienn? Miért hagyja mindig, hogy feltámasszák benne az ő sötét, veszélyes oldalát? Ezt az énjét! Évek óta temeti, próbálja elásni, és akkor jön dr. Bazsó, jön Gianni meg aki mögöttük áll, és egyetlen pillanat alatt vége. Mindjárt megint a kezdőkockán lesz, ott, ahonnan évekkel ezelőtt elindult, de nincs idő, nem tud gondolkodni, kiutat keresni, mert csak pár másodperce maradt, és kész. Mit tegyen?

André figyelte a sírdogáló, nyüszítő ügyvédet, de a tekintete hirtelen máshová szaladt. Mintha diaképeket látna, bevillant a rendőrségi kihallgatószoba, a szivar, a pökhendi

magabiztosság. André most maga előtt látta azokat is, akik ugyanúgy jártak, mint ő. Akiknek dr. Bazsó tönkretette az álmait, látta a családjukat, képzeletben még a gyerekeiket is, az elrabolt életeket, a cégeket, a pénzt, a fájdalmat, a gyomorfekélyt, a bilincseket, átérezte az álmatlan éjszakák gyötrelmét, mert emlékezett, hogy neki milyen volt. Milyen érzés volt másfél évtizeddel ezelőtt az ilyenektől félni, gyengének és védtelennek lenni. Andrét újra átjárta a keserűség. Pár másodpercre csak, villanásnyi szikraként, de átérezte megint, amit már annyiszor megtanított neki az élet: hogy mindig a rosszak győznek.

Ezek.

Küzdött a kísértéssel, hogy most és itt legalább egy kicsit javítson az arányokon. Megtegye? Büntessen, nemcsak magáért, hanem másokért is? Akiket nem is ismer, de tudja, hogy voltak. Mindenkiért, akin az elmúlt években átgázolt ez a rohadék. André hirtelen nem tudta eldönteni, hogy mi nyom többet az élet nagy mérlegében. Mi a súlyosabb? Három levágott, vérző ujj, vagy tucatnyi kettétört sors, hosszú évek nyakkendős bűnei? Mit tegyen?

A pisztoly eltávolodott az ügyvéd homlokától, André letette a földre, a lába mellé. A kés megvillant a fertőtlenítőszagú kórterem fáradt neonfényében, dr. Bazsó pedig érezte, ahogy a csuklóján megváltozik a fogás. Kirántották az ujját a szájából, nem látta, de tudta, érezte. Árnyék suhant a térben.

Valahonnan madárcsicsergést hallott tisztán, élesen, aztán elkábította a félelem jótékony testi reakciója. Olyan volt,

mintha érzéstelenítő folyadék áradna szét benne, az emberi biológia csodás önvédelme. Szétfeszült a kisujja és a hüvelykujja. Ezt még érezte, de már nem fájt.

Aztán egyetlen éles, recsegő roppanással levágták az ujjait.

A három középsőt.

A vér szétspriccelt, látta a sugarát, mintha csak lassított felvételen úsznának a cseppek a neonfény alatt, az ő vére biztosan, bár a kapcsolatot nem érezte. Mintha az arcát is érné a permet, de nem biztos benne, mert nincs fájdalom, csak andalító kábulás és a végén egy lökés a fejéhez, valami kemény sújtás, amitől oldalra bicsaklik és elájul.

Sötét nyugalom.

André könyökkel csapta homlokon dr. Bazsót, a szemüregnél felfelé, hogy meglöttyintve az agyat, hirtelen üsse ki. Az ügyvéd még az előtt elvesztette az eszméletét, hogy a fájdalomtól felordíthatott volna.

– Nos – emelte magához André a telefont gépies hangon, végképp jégcsappá fagyasztva a levegőt –, sok vesztenivalóm nincs, úgyhogy számomra csak egyetlen üzlet képzelhető el, hogy nincs üzlet.

Gianni megpróbált időt nyerni. Orosz módszer, mondta a telefonba, hosszú körmondatban magyarázva el, hogy ilyesmit nem tesz az olasz maffia, rosszul olvasta André a szakácskönyvében. Ezt az oroszok csinálják, és ahogy most a dolgok állnak, André nemsokára megtapasztalhatja majd, hogy Moszkvában ismernek és alkalmaznak még más, ennél sokkal érdekesebb módszereket is. Gianni nem beszélt össze dr. Bazsóval, de ezzel a mondatával ugyanarra vitte a beszélgetést,

amerre az ügyvéd szerette volna. El, messze Kocsistól, Gogiljev felé, bár a név nem hangzott el.

Hosszas kioktatás következett arról, hogy André azt azért nem gondolhatja komolyan, hogy ő, a Giannik Giannija egymagában szervezkedik itt, a kies Budapesten. Olaszok, oroszok, összeérnek ezek a szálak, bár érti, hogy André, a szakács, a maga együgyű konyhaagyával ezt el sem tudja képzelni. Gianni közben még fel is nevetett, annyira tetszett neki a hasonlat, úgyhogy kifejtette részletesebben.

– A gasztronómia nem ismeri az olasz-orosz fúziós ételeket, ugye, köcsög? – Gianni visszatért ehhez a megszólításhoz. – Az alvilág viszont igen, ha már lemaffiáztál ezen a szép, napsütéses áprilisi napon. Jelenleg nem érek rá veled foglalkozni, baromarc. – Most már a fölényes hangnem is visszatért. – Viszont épp szökésben vagy, ahogy hallom egy rendőr kómában fekszik, az ügyvéd úr is valami hasonlóban, úgyhogy a helyedben szaladnék, de gyorsan és nagyon messze, mielőtt még valaki megtalál.

– Nem fogok. – André csak ennyit válaszolt, aztán kis szünettel még azt is hozzátette, hogyha tényleg oroszok vannak az ügyben, az őt kifejezetten lelkesíti. Legalább lezár egy hosszú történetet, ami a kilencvenes években kezdődött Budapesten.

Ezt Gianni megint nem értette, de látta, hogy a gellérthegyi villa kertjében becsukják a mikrobusz ajtaját, és indulásra készek az aszfaltozók. Mennie kell, neki fontosabb dolga is van ennél. Ezt a barmot meg majd egyetlen

telefonnal lerendezi, aztán feltehetően soha többet nem hall róla. Csak fel kell hívnia a fekete kapucnisokat.

– Nem értesz te semmit, baromarc. – Nevetgélő könnyedséggel beszélt. – Itt élsz az új Csák Máték országában, és hőbörögsz? Ahelyett, hogy füled-farkad behúznád? Add át inkább az üdvözletemet a csöpp kislányodnak az oviban. Szaladj, köcsög.

Aztán kinyomta a telefont.

Monte Carlo – Monaco

Herbert „Bart" H. McDade III.

A szivarra hasonlító, tömzsi, rövid töltőtoll vastag kupakján dőlt betűkkel állt az egykori tulajdonos neve. Arannyal vésték a fényes, fekete csíkos kagyló berakásba. Herbert McDade a Lehman Brothers elnöke volt, amikor a bank hét évvel ezelőtt összeomlott. 2008. szeptember 15-én, éjszaka egy óra negyvenöt perckor.

Kengyeles Sándor nagy becsben tartotta az ezüsthegyű tollat, mert a Lehman Brothers elnöke 613 milliárd dolláros adósság felhalmozása után ezzel a Montblanc-al írta alá a világtörténelem legnagyobb csődjét jelentő eljárás kezdetét.

Percre pontosan éjszaka háromnegyed kettőkor, amikor hosszas hezitálás után végül mégiscsak elszánta magát, és csődvédelmet kért.

Micsoda napok lehettek, gondolta hófehér öltönyében a magyar üzletember, és megigazította a homoksárga

dinoszaurusz mandzsettát. Pont, mint a mostaniak. Kihúzta az ing kézelőjét a hajszálcsíkos öltöny hosszú ujjából, mert szerette, ha minden pillanatban látni lehet a százmillió éves mandzsettagombokat. Őrült, sebesen vágtató napokat él-hettek meg a Lehman Brothersnél 2008- ban, ez járt a fejében, minden percben újabb gellert kapó órákat. A Sotheby's árver-ésén vett tollból közben kifutott a tinta, és a hegye sercegve végigkarcolta a magyar miniszterelnököt lemondásra felszólító levelet.

Ő is aláírta.

Végül így döntött.

Sokat hezitált, mint egykor Herbert McDade is valószínűleg, de aztán megadta magát a többség akaratának és persze a tények nyomásának. Mint ahogy anno a Lehman Brothers főnöke is megadhatta magát, belátva, hogy nincs más választása.

Most eszébe jutott a miniszterelnök három évvel ezelőtti mondata, amikor beprotezsálta őt Kocsis Zsolt cégeibe. Pon-tosabban rákényszerítette ezt a panamakalapos cápát, aki épp idetartja elé a papírt aláírásra, hogy vegye be őt is az üzletbe. „Aki egyszer becsapott – mondta neki útravalóul a minisz-terelnök –, az másodszor is be fog csapni."

Hát, igaza lett. Csak persze másképp. A kormányfő felte-hetően Kocsis Zsoltra gondolt, hogy rá kellene vigyázni, tőle tartani, nem pedig fordítva. Az eszébe sem jutott a minisz-terelnöknek, hogy végül ő, a beprotezsált Kengyeles Sándor, a másfeledik generáció fogja őt elárulni, mint ahogy most meg is teszi.

De hát a pénz nagy úr. Meg amúgy is, ő aztán nem akar a miniszterelnöki makacskodás miatt menekültként kóborolni a nagyvilágban, még nem. Az biztos! Ahhoz ő túl fiatal.

Kocsis ezt remekül érzi, és el is magyarázta neki, ebben tökéletesen igaza van. Lesétáltak ketten ide, a tengerparti autószalonok elé, otthagyva a teniszmeccset. Vállon veregette őt Kocsis, barangoljunk egy nagyot, Sanyikám, mondta neki, és már tolta is kifelé a stadionból. Elléptek a tűsarkúba bújtatott hoszteszek sorfala között, és közben alig észrevehetően megvizslatták a napbarnított, hosszú combokat. Végül kijutottak a játékos bejáró napernyővel védett VIP-kapuján, és átvágtak az autogramokra vadászó kissrácok erdején. A teniszrajongó tinédzserek aláírásgyűjtésre épp ezt a helyet tartották a legalkalmasabbnak, mert a világ legjobb játékosai itt léptek ki a lesötétített szponzor-Mercedesekből, hogy aztán három méter múlva eltűnjenek a védett öltözők felé vezető márványhídon.

Kocsis és Kengyeles, a két magyar nábob egyetlen percre megállt a lejtős járdán. Beleszagoltak Monaco áprilisi illatába, a dús lilaorgonák és a sós levegő jellegzetes keveredésébe, aztán az azúrkék tengeren himbálózó távoli jachtokról beszélgettek. Innen fentről egészen a hercegi palota előtti öbölben lehorgonyzott hajókig el lehetett látni. Végül szép lassan lebotorkáltak a kacskaringós, meredek úton a monacói Beach Clubig, a vízpartra. Mire leértek, Kocsis kiizzadva lihegett. Nem mentek be a klubba, bár mindkettőjüknek egész évre szóló napágybérlete volt, és közös asztaluk. Inkább tovább sétáltak jobbra, a Larvotto bulváron.

A monacói öböl parkosított, gyönyörűen ápolt sétányán egymásba érnek a luxusautókereskedések. Rolls-Royce, Bentley, Ferrari, Maserati, Lamborghini. Itt nincs autó kétszázezer euró alatt, de akad bőven félmillió euró fölött. Miközben sétáltak, Kocsis a középkori várbirtokok logikájáról mesélt, de világos volt, hogy valójában a mai Magyarországra gondol, és a bukásra ítélt miniszterelnökre.

Meg persze saját magukra, a földesurakra.

Kocsis teóriája szerint az a baj az elmúlt években kiépített magyar hűbérrendszerrel, hogy a miniszterelnöknek nincs igazi fegyveres ereje. Szó szerint. Mert az Európai Unióban ilyet azért mégsem lehet. Próbált ugyan kiépíteni valami hasonlót, a csírája meg is született. Milliárdok mentek fekete ruhás, a rendőrségtől független, állig felfegyverzett osztagokra, de a nagy álcázás közepette inkább lett belőlük bűnözők ellen küzdő speckommandó, nem létező terroristák sosemvolt akciói ellen harcoló központ, mint a lakosságot megrémisztő testület. Felsülések sorozata, szinte viccbe fulladó akciók. Sok minden, de semmiképp sem ijesztő fegyveres erő. Pedig hát Putyinnak van ilyen, Cháveznek is volt Venezuelában, és a kínai komcsiknak is van. A példaképnek tekintett Keletről és a belső-ázsiai új barátokról már ne is beszéljünk. Hát ezért ingatag a magyar rendszer, állította Kocsis. Ezért van most ez a cirkusz. Mert az emberek nem félnek.

Nem eléggé!

A középkorban, ha az úr kilovagolt, megsüvegelték. Kocsis, miközben ezt mondta, színpadiasan megemelte panamakalapját, hátrasimította a haját, és letörölte a homlokáról

az izzadságot. Aztán azzal folytatta, hogy a kiügető földesúr egy idő után már annyira szeretett úr lenni, hogy nagyobb vártornyot akart, és még több, még cicomásabb szobát. Ez már csak ilyen. A hatalom, a pénz elkurvít.

Kocsis szó szerint ezt mondta. Elkurvít! Adót vetett hát ki, úgyhogy amikor legközelebb kilovagolt, már senki sem emelte meg a kalapját. Sőt, a szénakazal mögül bekiabáltak neki, hogy dögölne meg. Úgyhogy utána inkább már két testőrt is vitt magával. Biztos, ami biztos alapon.

De azokat is fizetnie kellett, így aztán még több adót vetett ki. Na, akkor már végképp nem süvegelték meg, akkor már gyűlölték. Elindult a spirál. Még több testőr kellett, egyre több, a végén már egész hadsereg, viszont ebből újabb és újabb adók következtek, és akkora utálat, kaszafenés, hogy a végén már katonákkal sem mert kilovagolni. Bent maradt inkább a hatalmasra nőtt várában, de egy idő után már ott is félt mindenkitől. Leginkább a saját katonáitól és a testőreitől. Hiszen korábban, amikor még csak a földművelő parasztoktól rettegett, akkor épp ő fegyverezte fel ezeket.

Bánta már az egészet. A nagy elkurvulást.

Végül egyszer csak kinyiffantották, a testőrparancsnok mondjuk, és valaki más lett a király. Aztán megint kezdődött minden elölről. A reneszánsz Itália óta így megy ez Európában. A mai Magyarország csak annyival rosszabb, amennyivel kiszámíthatatlanabb. Hiszen a mindenkori miniszterelnöknek nálunk még hadserege sincs. Nemhiába főzet saját szakáccsal magának ez a mostani. És csak ellenőrzött tányérból eszik, ismert helyen, vagy spontán rögtönzéssel ott,

ahol nem számíthatnak rá. Még a testőreinek sem szól előre, hogy mikor áll meg, és hol kap majd be pár falatot. Már az ételtől is fél, mintha VIII. Henrik korában élnénk.

Micsoda paranoia!

De hát igaza van, hiszen ő nem egy Putyin, mögötte nem áll a KGB utódszervezete. És ezért nem is a visszaállamosított cégekbe, Gazprom-szerű óriásvállalatokba csatornázza át az emberek pénzét, hanem magáncégek tulajdonosainak a zsebébe. Mert a magyar miniszterelnöknek nincs más választása. Neki nincs hadserege, mint a Putyin-féléknek KGB-je, hanem csak hűbéresei, akik között katonák nélkül lovagol. Talpnyaló oligarchák, poligarchák, mágnások és csicskások. Taktikázik, kijátssza őket egymás ellen, csurrant-cseppent ezt és azt, pénzt, pozíciót, paripát. Oszt trafikot, nagyköveti posztokat, földet, biztosítótársaságot. Elvesz, államosít, visszaad, nyeseget. Igazi fejedelem. Húsz éve ügyeskedik, mert agyas és rafinált róka, a legeszesebb politikus mind között, benyomja őket egymás cégeibe, mint ahogy téged is, Sanyikám, ide, énmellém, fejtegette hatalmas karlendítésekkel Kocsis Zsolt.

De hát ehhez is pénz kell, ezt a részt akkor sem lehet megúszni, ugyanúgy van most is, mint a középkorban. Hiába okosabb a miniszterelnök mindenkinél. A népet a huszonegyedik században is sarcolni kell, nem változott semmi. De nem ám!

A sarcoláshoz viszont ellenség kell. Valami, ami ellen hajlandók harcolni az emberek, amiért elhülyítve vállalják a nyomorúságot. Hát most épp az államadósság ellen dúl a csata. Ez megy évek óta. Máshol meg a terrorizmus, az al-

Kaida vagy a kínaiak, a hidegháború, az arabok, a zsidók, az oligarchák, a nemzetközi karvalytőke, a bankok, az önrendelkezés, a Hold meghódítása, bármi jó, és mindig van valami.

Mindig kell egy ellenség, egy legyőzendő rossz, hát nálunk most épp ezt találták ki. Az államadósságot. Mert erre hivatkozva lehet sarcolni. De minek is? Miért? Amerika államadóssága arányait tekintve sokkal nagyobb, mint a magyaroké, de nagyobb a franciáké is, az olaszoké, a briteké és rengeteg országé.

Na és! Mi is ezzel a gond valójában? Nem a termelékenység alacsony szintje, a befektetések és munkahelyek hiánya, vagy mondjuk a nyugati országokhoz képest harmad akkora magyar vásárlóerő a gond? Hanem az államadósság?

Hiszen az csak egy kiadási tétel, semmi más, pár százalék az éves költségvetésből. Három mondjuk, amit kifizetnek. És kész! Az amerikai költségvetés évente leperkálja a tartozás kamatait, mint ahogy az emberek a lakbért. Amerikában kétszer több megy börtönfenntartásra. Nem hal bele senki, nem halálos ellenség. Egyetlen rubrika a költségvetési táblázat hetvenmillió más tétele között.

Túl van misztifikálva.

A nagy háború Magyarországon évek óta dúl, de közben persze egyetlen tapodtat sem mozdult az ország. Kocsis fejből sorolta a számokat. Az államadósság nagyságrendileg nem lett se kevesebb, se több. Ott lebeg még mindig a GDP 80 százaléka körül. Viszont lehet rá hivatkozni, a leszorítása kapcsán sarcolni, lehetett bevezetni csekkadót, bankadót, bármit.

Mert így lett pénz nekik.

Ebből!

Nekünk, Sanyi. Okos kis rendszer, remekül működik. Évek óta működik. Jól kitaláltuk, és meg is csináltuk. A birka nép meg a fától nem látja az erdőt. Hogy végül is őket szívattuk meg. Tisztán, csont nélkül. Az ő munkanélküli-segélyüket csökkentette a kormány, továbbhárítva ők fizetik a csekkadót, a tranzakciós illetéket, a telefonszámlájukban a mobilcégekre kivetett különadót és mindent. Közben millióknak csökken az életszínvonala, ezerszám mennek csődbe cégek, repedezve szárad a magyar ugar, de sebaj, mert a háborúba ez is belefér, hiszen most megint épp talpra kell állni. El kell takarítani az előző király utáni trágyadombot, szabadságharc, hajrá, előre!

Kocsis most abbahagyta a beszédet, elhallgatott. Nem volt ebben semmilyen szándékos retorikai fogás, nem gondolta, hogy hatásszünetet kellene tartania, mert majd attól Kengyeles Sándor jobban érti a világmagyarázatot. Nem, egyszerűen csak eszébe jutottak azok a Magyarországon izzadó talpnyalók, akik pár évvel ezelőtt lihegve élére álltak ennek a néphülyítésnek. Arcokat látott, a kapzsi, középszerű átlagot, és persze ijedt figurákat is.

Akikből ő él!

A magyarok homályos tömegéből, az egybemosódó emberpacából, akik Kocsis szerint sosem lázadnak fel az igazságtalanság ellen, hanem azonnal mennek sertepertélni a Párt köré, mert tehetség híján évszázadok óta csak abban bízhatnak, hogy a hűségükért cserébe előbb-utóbb nekik is

csurran-cseppen valami. És hát le is esik némi morzsa, mert erre azért ők nagyon vigyáznak. Ha közvetlenül nem is, de áttételesen mindenképp. Olajozzák a rendszert, maguk között ezt szokták mondani.

Az egyoldalúan különadóztatott multik versenyelőnye, ami a professzionalizmusuknak tulajdonítható, így és ezért tűnik el, a Párthoz dörgölőző félgagyi, amatőr magyar vállalkozók pedig életben maradnak. Két légy egy csapásra. Kocsis ezt gondolta erről. Mert a nemzetközi nagyvállalatok néhány veszteséges év után végleg kivonulnak Magyarországról, és mivel onnantól már semmilyen érdekük nem fűződik hozzá, végre abbahagyják Brüsszelben a magyar kormány elleni lobbizást. Amiből az következik, hogy nő a budapesti kormány mozgástere, hiszen a nyugatiak egyre kevesebbet szólnak majd bele a magyarok életébe. Kocsis ezen jókat szokott kacarászni. Hiszen látszólag úgy fog tűnni, hogy győz a szabadságharc, pedig csak a Nyugat mond le Magyarországról, és fordít hátat.

Zseniális rendszer!

Egyetlen baj van csak vele. Mindennek az a következménye, hogy lassan már egy rendes szalámit sem lehet kapni a magyar boltokban, legfeljebb vagyonokért a különleges delikátüzletekben. Így lesz minden drágább és ócskább az urambátyám Magyarországon, mint a versenyben edződött, hatékony és szabályozott Nyugaton.

De az ő szempontjukból, beleértve saját magát, Kengyelest, Simonkát és a többieket is, ez azért nem túl nagy ár cserébe a vagyonért, amit megszereznek. Legfeljebb nem a gagyi,

hepehupás Magyarországon töltik majd az idejük nagy részét. De hát ezer más okból is inkább Genf, mint Budapest, úgyhogy nem mindegy?

Röhejes, gondolta a camembert és brie sajtért lelkesedő Kocsis, mert erről valahogy épp az jutott az eszébe, hogy itt, Monacóban, a sajtok nemcsak finomabbak, de olcsóbbak is, mint mondjuk Nyíregyházán, a sarki fűszeresnél.

Már Monaco is olcsóbb! De semmiképpen se drágább. Ide jutottunk! Pontosabban ide juttattuk Magyarországot. Ha ezt a magyarok hallanák, el se hinnék. Azt mondanák, mert hál' istennek a többségük ennyire hülye, hogy ez hazugság, hiszen egyébként szembesülniük kellene a rossz döntéseikkel. Megmagyaráznák, hogy nem is így van. Találnának egy drágább üzletet. Be nem tennék a lábukat egy monacói szupermarketbe, mert egyébként ott kellene állniuk a sajtos hűtő előtt, és belátniuk, hogy mennyire megszívatták saját magukat, mert hagyták, hogy megszívassák őket az elmúlt huszonöt évben és az azt megelőző negyvenben is.

Bár ő a maga részéről tojik a fejükre. Aki hülye, az haljon meg.

Kigombolta a halványkék flaneling nyakát, mert a vízparti napsütésben melege lett. Próbálta áterőltetni a fémgombot a lyukon, de belevágott az ujjába. Olyan érzés volt, mint egy éles penge bizsergése. Lenézett a tenyerére, szétnyitotta az ujjait, hogy lát-e vért, és hüvelykujjával megdörzsölte a majdnem elvágott mutatóujját. Közben a körömágy tövében megérezte a reggeli masszázs zsíros tapintását. Eltűnődött, hogy a bőre ezek szerint még mindig nem itta be az összes

olajat. Aztán, mintha csak mentalevélhez ért volna, vagy valamilyen intenzív fűszerhez, az orrához emelte az ujjait, összedörzsölte őket, és megszagolta a bőrébe kent mogyoróolaj reggeli illatát.

Elkalandozott egy pillanatra. A masszőrlányra gondolt, a nő kreol bőrére, az erős, közben mégis bársonyos ujjaira, amilyen csak az Afrikából származó francia nőknek lehet. Aztán őszintén értetlenkedni kezdett azon, hogy a magyarok birkamilliói hogyan is képesek az államadósság elleni dühödt csata felvonulásain a saját lefejezésükért menetelni. Tüntetni a rájuk telepedett milliárdosokkal együtt. Mert azok mennek az első sorban! Azok tartják legmagasabbra a szabadságharc zászlaját. És közben a saját újságjaikban hergelik a népet. Kocsis amatőr és lelkes történészként a gondolatsor végén Kissinger volt amerikai külügyminiszter kérdését szegezte Kengyeles Sándornak.

– Miért van az, hogy mindig épp azok ragadják meg leggyorsabban a nemzeti zászlót, akik agyatlanul lerombolják a saját hazájukat?

Ennél a mondatnál pont a Rolls-Royce-szalon előtt álltak. Kengyeles Sándor úgy tett, mintha a 650 ezer dolláros Phantom kupé hófehér, kézzel varrt bőrülését nézegetné, és a műszerfalat, a mahagóni berakású konzolt. De valójában a kirakatüveg tükröződésében Kocsis Zsolt arcát figyelte.

A cápa, a háta mögött így hívják Kocsist, aki a játszmáiba mindig belekeveri a történelmet. Cinikus ember, aki sok lépéssel a többiek előtt jár. Vallja, hogy ha nem lesz háború, és miért is lenne, akkor ez a rendszer megint évtizedekre a

magyarok nyakán marad. Ez a mostani Magyarország. Ahol már húsz évre osztják a dohánykoncessziót, és tíz évekre az állásokat.

Horthyt is csak a háború tudta elsodorni, anélkül aligha buktak volna meg azok a magyarok. Az a várúr és azok a hűbéresek.

Most is így lesz. Kocsis szerint mindenképp. Ezt állítja, ezt akarja, ezt szervezi. Maradni fognak, ők igen. Legfeljebb lecserélik a várurat, találnak helyette másikat, mielőtt ez a mostani felrobbantana mindent körülöttük. Velük együtt. Mielőtt az embereknek leesne a tantusz, hogy miről is szólnak az újabb és újabb háborúk, a sarcok és a kiigazításnak hívott megszorítások. Az élet rezsijét most már csökkenteni kellene, szó szerint – bármi áron. Nem pedig tovább növelni.

Ilyenkor mindig az bukik, aki későn kapcsol, aki túlfeszíti a húrt. Túlsarcol. És ez a miniszterelnök a jelek szerint túlfeszítette. Rezsicsökkentés vagy valami ahhoz hasonló, nem jutott az eszébe! Most már tízezrek dühöngenek az utcán, és rend csak akkor lesz, ha születik egy új király.

A réginek mennie kell. Csendben, önként. Egyetért, igen.

– Tudom, mit gondolsz rólam, Sanyi – nézett rá vissza a kirakatüvegben Kocsis Zsolt, nemvárva választ az előző kérdésére. – Azt gondolod, hogy én vagyok az ördög, aki becsap mindenkit, átgázol mindenkin, még a miniszterelnökön is. Pedig, ugye, mennyi mindent köszönhetünk neki.

Kérdőn nézett rá, hogy tiltakozik-e. De Kengyeles Sándor nem akart. Pontosabban annyi mindent tudott volna erre mondani, olyan fontos és nagy dolgokat Magyarországról,

harcról, sarcról, koncról, hogy inkább hallgatott. Zsebre dugta a kezét, és várt. Eszébe jutott Kocsis egyik régebbi gondolata. Amikor négy évvel ezelőtt felrúgták a korábbi kéz kezet mos mutyizást, az élni és élni hagyni két évtizedét, a hetven-harminc százalékos osztozkodást a korábbi várurakkal, amikor úgy döntöttek, hogy mostantól minden az övék lesz, mind a száz százalék.

Kocsis már akkor közölte velük, beleértve a miniszterelnököt is, hogy ugye, tudják, ha ennek egyszer vége lesz, menekülniük kell. Mint a magyar történelemben minden százszázalékos figurának. Még a legnagyobbak se jöhettek vissza soha többé. Még egy Kossuth se. Akik nem ismerik a kompromisszumot, akik legyalulnak életeket, azoknak a bukás után soha többé nem jut hely a hazában. Nekik sem fogják a kisemberek megbocsátani. Soha!

– Felkészültetek, ugye? – kérdezte tőlük pár éve Kocsis, de nem hittek neki. A miniszterelnökpedig elütötte a kérdés élét azzal a bölcsességgel, ami a jelek szerint épp most talál vissza hozzá bumerángként: „Mindig a sor végén kell lenni, Zsolt, ez a lényeg. A kacsa lenyeli a férget, a kacsát megeszi a róka, a rókát lelövi a vadász, őt viszont levadássza az ördög." – Az én lennék – nevette el feltartott kézzel a nagyon is komoly közbeszólás világos üzenetét Kocsis, azonnal megértve a miniszterelnök Magyarország-hasonlatát. A férgektől az ördögig. Azóta akar ő lenni a sorban az utolsó, maga az ördög. Így viszont a miniszterelnöknek csak a vadász szerepe jut, akit előbb-utóbb elkap az ördög, és neki akkor annyi.

Kocsis benyúlt a zakója belső zsebébe, és előhúzott egy hófehér, négyrét hajtogatott papírt.

– A többiek már mind aláírták – nyújtotta át a levelet, ehhez is történelmi lábjegyzetet fűzve. – Amikor Nixon alelnöke, egy bizonyos Spiro Agnew még a Watergate-botrány előtt lemondásra kényszerült, Nixon majdnem szó szerint ezt a levelet írta neki köszönetképp. Mondatról mondatra lefordítottam az 1973-as Nixon-szöveget, csak az országnevet cseréltem ki. Arra gondoltam, hogy a mi várurunk, a nagy kacsavadász tanulhatna némi stílust az amerikai srácoktól.

Kengyeles Sándor elidőzött Kocsis mosolyán, pár másodpercre mintha vigyort is látott volna átsuhanni az ördögi arcon, aztán lassan széthajtogatta a papírt, és olvasni kezdte a szöveget:

Tisztelt Miniszterelnök Úr, Kedves Barátunk, Ferenc!

Életünk legnehezebb döntései gyakran épp azok, melyek a legszemélyesebbek. Tudjuk, hogy lemondásod a miniszterelnöki posztról nagyon súlyos, lelkileg terhes, de egyben felelősségteljes elhatározás. A legbonyolultabb, amivel a közéletet választó ember Magyarországon szembesülhet. Távozásod a kormányzásból nagy űrt hagy majd maga után, személyes veszteség lesz számunkra. Értékes szövetségesünk voltál az évek során, a nemzet szolgálatában közösen eltöltött időszakban.

Tiszteletben fogjuk tartani a benned megszülető elhatározást, mert a távolból is érezzük, hogy a nemzet érdeke iránt érzett felelősséged ezekben a percekben elvezet téged oda, hogy a feltámadt problémákat lemondásoddal oldd meg. Tudjuk, hogy ezt neked javasolnunk sem kell, hiszen te vagy az, aki közülünk leginkább érti és érzi, hogy nincs értelme

csatázva, küzdve és a rombolás fölött uralkodva a kormányrúdnál maradni. Megnyugtató érzés lehet számodra, hogy távozásod le fogja rövidíteni azt az időszakot, melyet a magyar nemzet megosztva és bizonytalanságban tölt.

Az elmúlt években számtalanszor bebizonyítottad, hogy a fontos problémákkal bátran és őszintén szembenézel, hiszen hazaszereteted és a magyarság boldogulása iránt érzett felelősséged mindig is inspiráló példa volt számunkra. Milliók fogják évtizedek múlva is úgy emlegetni a nevedet és lemondásodat, mint egy nagy demokrata tiszteletet parancsoló gesztusát.

Mélyen sajnáljuk, hogy így alakultak az események, de bízunk benne, hogy a rátok váró időszakban te és a családod képesek lesztek megőrizni a büszkeséget, amelyet joggal érezhetsz, hiszen megszolgálod azzal is, hogy tanácsunk nélkül, magadtól lemondasz a nemzet javát szolgálva.

Barátsággal

Kengyeles Sándor tekintete ott maradt a papíron, elidőzött a neveken, a már összegyűlt tucatnyi aláíráson. A teniszpályán mindenki szignálta a levelet, már csak ő volt hátra. Már mindenki más elárulta a miniszterelnököt.

A gazdasági elit csendes puccsban akarta kivenni a hatalmat a magyar politikai elit kezéből. A Magyarország Kft. irányítása az övék, erről szólt ez a papír, amit ezek szerint Kocsis már otthon aláíratott néhány olyan üzletemberrel, akik mind ott voltak Magyarország leggazdagabbjai között.

Felnézett a Rolls-Royce-ra, de magát látta a kirakatüvegben. A fekete kabrió limuzin hátterében mintha csak tükörbe

nézne, ott állt ő, Kengyeles Sándor. Negyvenévesen, hófehér, hajszálcsíkos tavaszi öltönyben, százmillió éves dinoszaurusz-mandzsettával és a Lehman Brothers töltőtollával.

A kagyló berakású kupak, mintha csak apró pezsgősüveget nyitnának ki, halkan pukkanva vált el a toll törzsétől.

– Megfordulnál, Zsoleszkám? – kérdezte az ördögöt, de a választ meg sem várva Kocsis mögé lépett, és a hátára fektette a Ferinek szánt Nixon-levelet. Nem akarta, hogy Kocsis Zsolt végigélvezze, ahogy elárulja, ahogy ő is cserbenhagyja a miniszterelnököt. A toll ezüsthegye sercegve futott a papír alján, ahol még talált egy apró felületet.

Épphogy odafért az ő neve is a többi árulóé közé.

Mogadishu – Szomália

két évvel korábban, 2013 júniusa

A koromfekete Gazella helikopter az óceán felől közelítette meg Mogadishu partjait. Hófehér vízpermetet szívott maga után. A francia hadsereg különleges kommandója a Jeanne d'Arc helikopterhordozóról szállt fel, mindössze egyetlen céllal. Abdirahman Hassant készültek a másvilágra küldeni, az al-Kaidához tartozó szomáliai terrorszervezet, az iszlamista al-Sahab egyik irányítóját.

A Gazella a mogadishui kikötő északi oldalánál érte el a partot. Amikor bezúgtak a földszintes homokváros fölé, a zöldeskék víz csillogása hirtelen vakító fehérségbe csapott át.

– Harminc másodperc – ordított hátra a pilóta a dübörgő rotorzajban, és a megbeszéltek szerint balra billentette a gépet. André kinyitotta a szemét, de csak most, amikor már a

hófehér épületek fölött repültek. A vakító homokvárost így könnyebben szokta meg a szeme. Ha a zölden csillogó vízfelületről kellett volna átállnia, akkor a kontraszt miatt a pupilláján percekig szürke folt zavarta volna a látómezőt. De ő nem akart hunyorogni, mert ennyi ideje már nem volt.

Harminc másodperc múlva lőnie kell.

Egyetlen rántással hátralökte a tolóajtót. A zár fémes kattanással beleakadt a Gazella fémtámasztékába. Az ajtó kinyílt, és aztán úgy maradt. André derekához karabinerek csatlakoztak, a rajtuk keresztülfűzött hegymászó kötelek egészen a helikopter plafonjáig futottak. Úgy rögzítette a testét a himbálózó géphez, mintha bábszínházi figura lenne.

Nem tudott kiesni.

Az ajtórésen keresztül fullasztó hőség csapott az arcába, bőrét élesen szurkálták a felkavart homokszemek. Égett gumiszagot érzett, és hirtelen meghallotta az arab piac zsivaját. Lenézett és látta, hogy most zúgnak el felette. Egyetlen pillanatra még a szürke, lepedőruhás embereket, a zsúfolt tömeget is észlelte.

Ezért jött ő. A tömeg miatt.

Mióta az amerikaiak robotrepülőkkel háborúznak, és távoli, washingtoni videoszobákból irányítják a leszámolásaikat, azóta a kihalt hegyvidékek barlangrejtekhelyeiről a legzsúfoltabb nagyvárosokba költöztek a terroristák. Két év kellett nekik ahhoz, hogy felfogják: a néptelen sivatagokban soha többé nem autózhatnak magányosan, mert egyszer csak valahonnan a nagy semmiből, a csendes és üres égből süvítve beléjük hasít egy rakéta. Emlékbe csak egy tátongó kátyú

marad utánuk, a videojátékos viszont két kontinenssel odább unott arccal ballag el hamburgert vacsorázni.

Két év, ennyi kellett. De aztán megértették, hogy megváltozott a világ, és ezért megváltoztak ők is. Az al-Kaida vezetői pakisztáni nagyvárosokba költöztek, elvegyültek a muzulmán világ hömpölygésében, a milliós tömegben. Lehet, hogy látják őket az égből, az űrből, akárhonnan. Lehet, hogy még a tányérjukba is belenéznek, de akkor sem lehet őket rakétával szétlőni, többé nincs videojáték-kényelem a távoli Washington légkondicionált robotszobájában. Mert a rakéta a tömegből, a zsúfolt pakisztáni, jemeni, szomáliai vagy éppen szudáni városokból százakat vinne magával a túlvilágra. Gyerekeket, nőket, ártatlanokat.

Azt pedig nem lehet. Amerika, Franciaország, Nagy-Britannia és úgy általában a NATO nem gyilkolhat halomra embereket csak azért, mert elvegyült közöttük valaki, aki nekik gyanús.

Ha pár hónappal ezelőtt egyetlen francia túszért ide kellett jönnie ötven kommandósnak, hát akkor az iszlamista vezérért is ide kell. Persze csak ha elég bátor hozzá valaki! Mert másképp nem megy. Két sült krumpli között, papírpoharas kávéval a kézben Washingtonból, Párizsból vagy Londonból nem lehet joystickkal embert ölni Mogadishuban. Aki személyesen idemerészkedik, azt viszont távolról észreveszik. Errefelé ritka a fehér ember. Feltűnő.

– Tizenöt másodperc – számolt a pilóta, és egy kihalt körforgalom fölött élesen átfordult a Bondihere útra. A romos utcákon nem lehetett autókat látni, nem közlekedett senki,

csak járókelők. A Gazella padlójára ráragasztották a Juba hotel környéki utcák műholdtérképét. André bal kézzel kapaszkodott, és közben a lába alá nézett. A gépen kívül, az ajtónyílásban felnagyítva látta a padlóra rögzített utcafotót.

Mintha lebegő autóval érkeznének, olyan alacsonyan röpültek. Itt is felvertek maguk mögött mindent, porhurrikánt húztak keresztül a városon. A házfalak dübörögve verték vissza a helikopterpropeller tompa suhogását. Legfeljebb tízméteres magasságban lehettek. Miközben végigzúgtak az utca fölött, André belátott az ablakokon. A függönyöket kifelé tépte a Gazellahuzat, ahogy a gép kiszívta a levegőt az épületekből.

A fülledt város az évtizedes polgárháború kiszáradt sebeit viselte. Olyan volt, mint egy hollywoodi filmdíszlet, amit háborús jelenetek felvételéhez építettek. Golyónyomok, félig lerobbantott erkélyek, omladozó, fehér vakolat, mészpor és összedőlt épületek mindenfelé, közöttük viszont élet. Béke. Most épp béke. Nem lőtt senki, filmet majd később forgatnak, ezt árasztotta magából a díszletszerű, lidérces város. Majdnem kétmillió ember nyomorgott összezsúfolva ebben a poros lepusztultságban.

André eddig még nem látott zöldet, egyetlen növényt sem, csak repültek a fakó, holtsápadt város fölött.

– Öt másodperc – jött a pilóta utolsó jelzése az érkezés várható időpontjáról, miközben az irányítótiszt is elkiabálta magát.

– Az uszoda déli részén, a szálloda felé eső oldalon fekszik, megerősítve, látja az infra, pozitívfelismerés, szakállas arc,

fehér ing, szemből menjünk! – És már lendültek is. A pilóta élesen megrántotta a Gazella könnyű testét, kicsit fölfelé emelte, hogy átbillenjenek a bal oldali utcafront egyik magasabb épületén, aztán balra húzott, és éles ívben előrebuktatta a gép orrát. Andrét tartották a karabinerek, egy pillanatra mégis elvesztette az egyensúlyát. Felnézett a padlóról, most már fordultak, nyílt a tér, miközben a pilóta átemelkedett a valamikori luxusszálló kőkerítése fölött.

A hetvenes években a Juba hotel számított a mogadishui elit legelegánsabb helyének. Skót whisky és kubai szivar illata lengte körbe az uszoda partját, esténként jégkocka csilingelése és halk dzsessz hallatszott, de ebből mostanra nem maradt semmi. Csak az uszoda és mellette a fakó, kiégett fű. A valamikori gyarmati hangulatú kerti partik kiábrándító terepe gondozatlan, hervadozó növénycsonkokkal.

Ennek ellenére a mai Szomáliában ez még így is maga volt a luxus, a helyi elit paradicsoma, az életben maradtak találkahelye, ahová reggelente kávézni jártak, mert kávé legalább volt.

André már látta a sárga füvet, látta az üres úszómedencét, mert vizet nem engedtek bele, ez rögtön föltűnt neki. Szomália! Ez az egyetlen szó villant át rajta, csak így, Szomália, de neki ez mégis több volt, többet jelentett, mint egyszerűen csak egy országnevet. Hosszú évek összes hasonló helyszínét juttatta az eszébe, a légió bevetéseinek lepusztult pontjait. Évtizedek gyűlölködésében szétrombolt afrikai városokat. Kietlen és kilátástalan helyeket, ahol már víz sem folyik a csapból, mert mire győz valaki, addigra semmi sem

működik. Fertőző hullák oszló tetemei dugaszolják el a csatornarendszert. Errefelé a győztesek is szomjan halnak.

– Még egyszer – ordította a dübörgésben az irányítótiszt, és egyetlen másodpercre André arca elé tartotta Abdirahman Hassan szakállas fotóját. Aztán elrántotta előle az emlékeztetőt, a frissen, még egyszer belévésett arcvonásokat, és mintha csak színházi függönyt húztak volna szét, oldalra fordulva, dübörgő orkánként lefékeztek a levegőben.

André előtt ott nyüzsgött a színpad. Pánikba eső emberek, legalább tucatnyian. A semmiből, a reggeli nyugalmukba robbant bele a fekete vasdarázs nyitott hassal, eltolt ajtóval, rémisztő energiákkal. Honnan jött, hogyan, miért? Tápászkodtak a strandszékekből, a helikopter propellere közben tornádószerűen sodorta feléjük a port és a leszakadó, elszáradt pálmaleveleket. Tépte az asztalok terítőit, csörömpölve törte a poharakat, és elrepítette az edényeket.

André megemelte a diófa fegyvert. Terpeszben állt, most már stabilan, tíz méter magasan a levegőben, mindenki fölött, a szinte mozdulatlanul lebegő gépen. Vállához szorította a puskatust, de még nem nézett a távcsőbe. Nem is kellett. Közel voltak. Alig harminc méterre.

Csak kutatott a színpadon, párducszemmel vizsgálta az arcokat, kereste azt az embert, akiért idejött. A főszereplőt. Aki miatt elvállalta.

Adrienn nem tudja. Fruzsika nem tudja. Csak Didier és Denis özvegye, Anette. Ennyivel tartozik neki, ennyivel biztosan...

André két hónap alatt keveredett ide. Amikor nyolc héttel korábban, április 15-én a bostoni maratonon felrobbant két bomba, eszébe sem jutott a híradó képeit figyelve, hogy neki ettől megváltozhat az élete. Hogy a távoli Amerikában végrehajtott merénylet miatt átírhatják a forgatókönyveket a közeli Európában. És az majd átírja az ő sorsát is.

Pedig ez történt. Személy szerint a párizsi titkosszolgálat vezetője, Bernard Didier írta át. Pár nappal a bostoni kuktabombák felrobbantása után megcsörrent André telefonja.

– Szögek voltak benne, és szénpor. Egy tojásfőző időmérőjével indították el. – A DGSE vezetője bemutatkozás helyett csak ennyit mondott a telefonba, feltételezve, hogy André az évekig tartó szünet után is megismeri a hangját. Hát megismerte. Didier ezzel a mondattal persze azt is megelőlegezte, hogy André azonnal rájön, a francia titkosszolgálat feje Bostonról beszél. Hát rájött.

– Beszélnünk kell? – kérdezte André olyan hangon, mintha Didier legalábbis előző este telefonált volna utoljára. – Sima kukta volt, bármelyik vasedényboltból? Házi készítésű, internetes csináld magad utasítások alapján? – Hozzátette még ezt a kérdést is, de inkább csak időhúzásként, mert annyira váratlanul érte a hívás. Már az is meglepte, hogy Didier ismeri a magyar telefonszámát, az meg végképp, hogy személyesen jelentkezik nála. Ráadásul bombákról beszél.

Három nap múlva találkoztak Párizsban, ahol Didier elmondott mindent Andrénak, amit az újságokban nem lehetett olvasni. A három halottat és 264 sebesültet követelő merénylet mögött a francia titkosszolgálat nem egyszerűen csak

Amerikában élő csecseneket sejtett, hanem olyan terroristákat, akiket a Kreml mozgat.

Az egyik gyilkos, Tamerlan Canarjev ugyanis előző évben hat hónapot töltött az északkaukázusi Dagesztánban, ahol az orosz KGB magyarázkodása szerint megváltozott és radikalizálódott. A franciák és részben az amerikaiak feltételezése ezzel szemben az volt, hogy az egész dagesztáni szál csupán Putyin színjátéka. Így akarja bebizonyítani a világ közvéleményének, hogy igenis jogos volt a véres csecsenföldi háború, aztán pedig Dagesztán annektálása. Hiszen lám-lám, ezekben a kaukázusi köztársaságokban nem a függetlenségükért harcoló szabadsághősök élnek, ahogy azt a Nyugat állítja, hanem igenis iszlamista terroristák, ahogy Putyin elnök évek óta bizonygatja.

Ebben a franciás olvasatban a Canarjev testvérek a KGB emberei voltak, az oroszok által felhergelt és félrevezetett figurák, akiknek azt a feladatot osztotta a sors, pontosabban a KGB, hogy bebizonyítsák Amerikának: a csecsenek terroristák.

Hát sikerült.

Valójában viszont mindez csak az iszlamista terrorszervezetekbe beszivárgó orosz befolyás ijesztő álcázása. A Kaukázusból első lépésben Közép-Ázsia felé terjeszkedő KGB útkeresése, ahonnan a második lépés Kelet-Európába vezet majd. Például Magyarországra.

Legalábbis ez a franciák teóriája. A gazdasági nehézségekkel küszködő kelet-európai térség néhány országa ugyanis ész nélkül kapar az azeri, örmény, türkmén, kazah és

hasonló pénzekért, mert ezek számukra szalonképes, baráti országok, miközben fogalmuk sincs arról, hogy ott valójában mi történik. Arról például, hogy a KGB ott milyen mélyre épül be ismét. A kelet-európaiak egyszerűen csak ki akarják használni azt a helyzetet, hogy onnan, a belső-ázsiai térségből nézve ők már a Nyugat. Didier szerint a „keleti nyitás" stratégiájáról leghangosabban a magyarok hablatyolnak, miközben látják ugyan, hogy hová is rajzolták a poszt-szovjet országokat a térképen, de nem tudják vagy nem akarják érteni, hogy mi mindent tesznek az ész nélküli kapzsiságukkal kockára. Részben például az Európai Unió nyugati országainak a biztonságát.

Az alapvetően magyar kézben lévő WizzAir bakui járatának a bejelentése például aggasztó hír volt Párizsban. Mindössze négy nappal előzte meg a bostoni terrorcselekményt. És fél évvel azután történt, hogy a magyar kormány kiadott Azerbajdzsánnak egy baltával örményt gyilkoló azerit, akit otthon, Bakuban hősként ünnepeltek, és azonnal szabadon is engedtek.

– A te magyarjaid valószínűleg nem értik, hogy a tűzzel játszanak – mondta Didier a vörös bársony függönyökkel árnyékolt és égszínkék perzsaszőnyegekkel borított irodájában, föl-alá járkálva a nyikorgó parkettán. Aztán visszaadta Andrénak a sterilizált francia útlevelét. A régi életét, egy másik, már majdnem elfelejtett Andrét. Útlevelet, fedezéket, biztonsági övet, nevezheti ő ezt sokféleképp. A sterilizálás a korábbi életesemények, Didier pontosan ezt a szót használta, az *életesemények* eltüntetését jelenti André franciaországi és olasz aktájából.

Didier csak annyit kért cserébe, hogy André legyen mindig készen. Magyarország nem biztos, hogy állandóan ott lesz, ahol most van. Kis ország, visszafújhatja a szél keletre, főleg ha a vezetői nem elég okosak. Vagy ha túl okosnak képzelik magukat. Budapest megint megfigyelési listára került, a DGSE- nél biztosan.

– Ha egyszer megszorulsz, akkor segítséget kérhetsz tőlem, André, mert keleten mindentehetséges ember megszorul, tudod te ezt pontosan. De lehet, hogy én is kérni fogok – mondta Didier egy hosszú, óvatoskodó körmondat elején. Megért ő mindent, családot, Fruzsikát, dunai hajókat és pástétomokat. De akkor is. Egy biztonsági háló sosem árt. Se Andrénak, se a franciáknak. Ugye?

André nem mondott semmit, csak elfogadta az útlevelét, a kontaktpontokat, a telefonjára egyetlen perc alatt rátelepített szoftvert, a régi rendszer legújabb verzióját. Nem ígért semmit, jól játszotta a pókert, az arcáról nem lehetet leolvasni semmit.

– Képtelenség kiszállni, André, ezt te is tudod. Az csak illúzió, hogy létezik új élet, hogylehet béke, van újrakezdés és nyugodt öregkor. Nekünk már sose lesz, bár én kívánnám leginkább – mondta Didier, de ezúttal nem látszott az arcán a szokásos mosoly, és hangjából is hiányzott a cinikus él. Most ő is pókerezett, mert azt akarta, hogy az ajándék, amit adni fog, annak a gesztusa és az idő oldja meg a problémát.

Vissza akarta szerezni Andrét, a cuvée-katonát. Továbbra is biztos volt benne, hogy ebben a férfiban az ész, a fizikai tehetség, a nyelvismeret, a kontrollált érzelmek és indulatok,

múltjának minden bölcsessége és leckéje, a Kelet és Nyugat közötti életív, mind-mind olyan vegyületté állt össze, olyan keveréket formált, ami adott esetben nélkülözhetetlenné teszi őt Didier számára. Minél érettebb, annál értékesebb. Mint amilyen a jófajta borok házasítása, egy nemes francia *cuvée.* Főleg most, hiszen André magyar, és hát a magyarok az utóbbi években megint feljátszották magukat a térképre. Jobb lesz velük vigyázni.

Az ajándék egy hatvanas évekbeli brit mesterlövészpuska volt. André apró darabokra szedve kapta meg, először nem is értette a hátizsákot, amit Didier a kezébe nyomott.

– Denis meghalt, gondolom, tudod – mondta Didier, és látta André arcán, hogy hallotta ahírt. Pár évvel ezelőtt egy zűrös libériai akcióból Denis menekítette ki Andrét. A magyar exlégiós az életét is köszönhette neki kicsit, de sokkal inkább az egyik legmélyebb barátságát, ami Franciaországhoz kötötte. A mogadishui főutcán nyilvánosan lefejezett Denis katonai dísztemetésére végül nem ment el, mert Denis özvegye, Anette azt kérte tőle, hogy inkább csak hozzá menjen, gyászoljanak csendben, a párizsi katonai pompától távol, magányosan.

– Ki szeretném sírni magam, André – mondta pár napja a telefonban Anette –, hosszan, hogyne kelljen uralkodni magamon, viselkedni, bátor arcot vágni.

Megbeszélték, hogy Didier után Anette-hez megy.

– Viszlát, *salut* – mondta neki a titkosszolgálat parancsnoka, látva André arcán, hogy elkalandozott –, ha rájövök, hogy ki tette, ha megtalálom, akkor tudni akarod?

Furcsa kérdés volt, mert mit lehet erre válaszolni. Hogy nem? De mire André mondott volna bármit is, Didier úgy emelte fel az 52 darabra szedett L42 Enfieldet, úgy tartotta az ajándékot, úgy nézett a hátizsákra, aztán pedig Andréra, hogy ő azonnal tudta, mi következne abból, ha igent mondana. Hogy mi történhet, merre fordulhat vele a sors, ha most bólint, és Didier esetleg tényleg megtalálja az al-Sahab vezérét.

Állt egy ideig az ajtóban. Lassú, csörömpölő mozdulattal a hátára vette a zsákot, közben pedig Didier elegáns, rezzenéstelen arcát nézte. A francia erőt és a mindig is irigyelt tartást, a nagy és sikeres nemzetek veleszületett magabiztosságát, az ő második hazáját. Lassan megérett benne az elhatározás.

Aztán szó nélkül elment a cwée-katona, de mielőtt becsukta volna maga mögött az ajtót, amikor már fogta a hideg fémkilincset, akkor visszanézett Franciaországra, vagyis Didier-re. És bólintott. Abdirahman Hassan azonnal tudta. Egyetlen pillanat alatt megértette, hogy érte jöttek. Hiába vannak a medencénél tucatnyian, ez akkor is ő. Csak miatta történhet. Sőt már a megértés pillanata előtt tudta. Már akkor emelkedni kezdett a székéből, amikor meghallotta a távoli dübörgést. Nem látott még semmit, de tudta. A helikopter.

Sajgott, szinte fájt, olyan erővel visszhangzott az agyában. Testében mindenütt valamiféle váratlan és megfoghatatlan súly kapaszkodott a csontjaiba. Csecsenföld, Szudán, Afganisztán, pörögtek a fejében az országok. nem, azokban nincs ilyen hang. Ilyen éles, süvítő és gyors. Már emelkedett, szinte

tonnás terhet próbált felnyomni a székéből, a félelem tömegét, de tudta, ösztönösen érezte, hogy mennie kell. Az épület felé nézett, de az messze volt.

A helikopter tompa suhogása olyan sebességgel közeledett, mintha egy koncerten hirtelen feltekernék a hangszórót. Az imént még csak furcsa, távoli zörejnek tűnt, most meg már mindjárt itt van, és aztán tényleg.

Az iszlamista vezérek, akik oly könnyedén küldenek a halálba másokat, sokszor gyáván halnak. Oszama bin-Laden az egyik feleségét rántotta maga elé, Abdirahman Hassan pedig két gyereket.

Legalábbis megpróbálta. Emelkedett a székéből, villanó tekintettel kereste a fedezéket, de az épület túl messze volt, látta, hogy a szomszéd asztalnál ülő nőket sem éri el, csak ezt a két gyereket. Csak ők vannak itt. Kitárta feléjük a karját, akarta őket, szuggerálta beléjük, hogy nézzenek rá, gyertek ide, de mondani már nem tudta, csak lépett kitárt karral a fedezékükbe, mint amikor rég nem látott rokonok szaladnak egymás felé a repülőtéren. Ő ment, közeledett, a két gyerek viszont megtorpant.

Aztán elfordultak, mert a helikopterhang megállította őket. Nem az ő kitárt karja, hanem a dübörgés. Hátat fordítottak neki, mert látni akarták, hogy mi ez, honnan jön a még soha nem hallott sivító, örvénylő svung, de nem baj, a lényeg, hogy állnak.

El kell csak érnie hozzájuk, legalább mögéjük, mert akkor már nem lőnének rá, hiszen érte jöttek, tudja, most már

biztos benne, őt akarják. Miközben szalad, felnéz az égre, a kőkerítés fölött felbukkanó vasmadárra és a nyitott ajtóra.

Észreveszi. Látja. A kar felé emeli a fegyvert, felé, igen, ugye, igaza volt, tényleg őt akarják, de nem elvinni, nem megszerezni, hanem megölni. Ettől lent, valahol mélyen a testében, a zsigerei lüktetésében rándult egyet a gyomra, mert fél perce még csend volt itt, és béke, nyugalom, nem zavarta senki, és most mégis eljött érte a halál.

Megértette. Hirtelen, azonnal és gyorsan. Összesen egyetlen másodperc, csak ennyi ideje maradt. Milyen rövid. Az élet milyen rövid. Oda kell érnie, meg kell fognia a gyerekek kezét, hé, ők még csak gyerekek, tilos bántani őket, látod, hogy mögöttük vagyok. Kívánta, hogy bárcsak átúszhatna a térben, bárcsak odavarázsolhatná magát. Segíthetne valamilyen különleges erő. Túl lenni ezen az egyetlen másodpercen, most csak ezt akarta, az idő mégsem telt. Milyen lassú az élet, nyúlik, félelmetesen nem akar történni semmi, de ő közben talán odaér.

És akkor még egy pillantás. Az utolsó, csak ránéz, nem akar ő többet, mindössze tudni, érezni, biztosnak lenni abban, hogy ez tényleg ő, hogy miatta jöttek. És már látja is, igen, felnéz és belenéz. Nem puskacső ez, hanem maga a fekete lyuk, jön felé, kockáról kockára merevedik, nyílik, terül, beborítja, és tang... suhanó szisszenés... aztán vége. Vége?

André homályosan érezte a színpadot, ahogy az apró pontok mozdulnak, és ahogy az egyik arc tulajdonosa felé lép. Nem, nem felé, hanem a két gyerekhez. Kitárja a karját, lendül előre, a szék felborul mögötte, billen, mert olyan

lendülettel rugaszkodik el ez a. ez ő, igen a szakállas arc, megvan, észrevette.

Jobb lába ellentart, érzi a billenő gépet, feszül a combja, ahogy a légcsavarok lágyan hintáztatják a lebegő fémtömeget. Együtt kell lélegeznie vele, be, igen, és most ki, ahogy a Gazellát balra rántja a légörvény, de csak kicsit, alig érezhető finomsággal.

André kiengedi a levegőt. Süllyed a tüdeje, épp mint amennyit közben a tér emelkedik, plusz és mínusz, aztán már nem is vesz többé levegőt, tartja bent, és meglendül a karja. Lábujjhegyre emelkedik, ágaskodik felfelé, mert a föl, az emelkedés iránya, a helikopter vízszintes billenése elleni tartás, most épp ez kell neki, a fölfelé mozdulás lendülete. André így lesz három dimenzióban is pontosan ott, ahol korábban volt. Vaspadlón áll, de valójában lebeg a térben, fent az égen, tíz méter magasan. A karja még mindig lendül, és ő behunyja a bal szemét.

Egyszerre ér oda minden részlet. A mesterlövészek összehangolt szimfóniája ez. A kisülési pillanat, a ritmus, ahogy ujja megérkezik a ravaszra, a puskatus a vállához, a beszívott levegő megmerevedik, és az irányzékra koncentráló jobb szem előtt kitisztul a tér. Együtt van a pillanat.

Lent, az uszoda mellett összezár a rés, a gyerekek feje között fogy a lehetőség, mert a szakállas arc mindjárt bejut mögéjük, de már késő, a férfi lemarad, elkésik. André azonnal tudja, érzi, fejben ő már megölte ezt az embert, pedig a valóságban még nem is. De már tudja. Lát előre, a még fel sem vett filmkockákat nézi az élet jövőjéből, a következő két

másodperc előzetesét. A szakállas arc nem fog beérni a fedezékbe, élete utolsó másodpercének mocskába, a puha gyerektestek mögé, mert a golyó gyorsabb lesz nála, egyetlen szikrányi villanás, harminc méter.

Már indul is. André húzza a ravaszt, izmai feszülnek, most ő maga a fémtest, együtt libben a Gazellával. Még nem tudja, hogy mi a vége, mert a csattanás, a fegyver rántása, a befejezett lábujjhegyre állás őt is hátrafelé billenti. Nem látja, de azért érzi, hogy sikerült. Sok év, sok lövés. Menjünk, ordítja franciául, *allez...* És már buknak is vissza a kerítés mögé, bukfencezik a gép, nyílik az ég, visít a rotor. André lába alól kiszalad a fakó fű, összerántják előtte a függönyt, suhanva eltűnik a színpad, az épület, a tér, az emberek, csak a kék eget látja, ahogy fordulnak, buknak és lendülnek.

De megvolt, tudja. Aztán már hallja is. A pilóta mondja, kiabálja, hogy *fantastique,* mert ő viszont látta, igen, *brillant,* ahogy hátrabicsaklott a fej, ahogy a homlok közepén piros pontként kinyílt a rés. Úszott a levegőben a vörös tinta, a fröccsenő halál, a ránduló csuklás, mint egy *guillotine,* és a csigolya törése, hát, az tényleg *fantastique* volt, ahogy a NATO hét milliméteres acéltölténye javított az arányokon.

Egy szeméttel kevesebb.

Budapest – Magyarország

A piros színt látta meg előbb. Nem hallotta a tűzoltóautó szirénázását, mert annyira másfelé jártak a gondolatai, hogy

csak a kis Fiat visszapillantó tükrét elborító piros szín látványától kapcsolt, és rántotta végre félre a kormányt.

A vijjogó tűzoltóautó olyan tempóban lökte, tülkölte le őt az útról, hogy André alig tudott lehúzódni a szélső sávba. Meglepődött, igen, később erre fog emlékezni, hogy meglepetést érzett, először csak azt. Nem ijedt meg, mert nem kapcsolta össze a szálakat. Eszébe sem jutott az a lehetőség, amitől két perc múlva nagyobb gellert kap majd az élete, mint a tegnapi őrizetbe vételtől.

Meglepődött, mert a város pesti oldalán már semmi sem működött, Budán viszont – ezek szerint – a tűzoltók még reagálnak a segélyhívásokra. Pesten áll a tömegközlekedés, a rendőrök szinte sehová sem jutnak el, a hírek szórványos verekedésekről szólnak, a bankok köré kordont húztak, a rádió áruház-fosztogatásokról számol be, és önmagukat felgyújtó öngyilkosokról, akik a korábbi bolgár példát követve így akarják elérni a magyar miniszterelnök lemondását.

André a kórházból nem ment haza, inkább elhozta Adrienn kocsiját a Szabadság téri földalatti parkolóházból. A koromfekete, kabrió 500-as Fiat a zűrzavaros Budapesten rosszabb választásnak tűnt, mint André motorja, de az a házuk előtt parkolt, és ő az esetleg figyelő rendőrök miatt inkább nem kockáztatta meg, hogy megpróbálja elhozni onnan. A rendőr pisztolya még mindig nála volt, beszorította a jobb első ülés alá.

Lehúzódott a tűzoltóautó elől, elengedte a mögötte tülkölő másikat is, és a gondolatai visszatértek a Giannival folytatott

beszélgetéshez. Valami nem hagyta nyugodni. Az utolsó mondatok egyike arról, hogy miért is hőbörög ő, amikor itt él az új Csák Máték országában. Csák Máték? Azért vágta le Bazsó doktor három ujját, hogy Gianni vonalban maradjon, hogy elszólja magát, hibázzon, kimondjon valamit, amit nem akarna, hogy a helyzet, a csonkítás váratlan durvasága hasson rá legalább annyira, hogy elejtsen egy óvatlan félmondatot.

Ez lett volna az? A Csák Mátékra vonatkozó gondolat? Ami felülírja a korábbi tudatos maszatolást az olasz és orosz maffiáról?! André a rendőrségi szökés óta egyetlen kérdésre kereste a választ, arra, hogy valójában kik is állhatnak a háttérben. Ezek szerint mégis magyarok? A rendőrség embereit is mozgatni képes, rendkívül befolyásos kiskirályok? Mint amilyen Csák Máté volt a középkorban? A mai helyzetre átfordítva, ha Gianni elszólásának van alapja, akkor ezek szerint Magyarországon léteznek olyan erős emberek, akik szinte bármit megtehetnek. Lehetséges ez 2015-ben?

Ez járt André fejében, miközben felfelé tartott a Szépvölgyi úton. Fruzsikáért ment, mert Gianni másik mondata sem hagyta nyugodni, az utolsó mondat, amit az olasz a telefonba böfögött, még mielőtt kinyomta volna a hívást. *Add át az üdvözletemet a csöpp kislányodnak az oviban. Szaladj, köcsög.* Ezzel fenyegetni őt? Fruzsikával? Vagy csak azt akarta jelezni Gianni, hogy mennyi mindent tud róla? Ezek szerint még azt is, hogy a kislánya óvodás. De akkor miért mondta, hogy szaladjon? Oda kellene érnie az óvodába valami miatt? Percről percre egyre jobban aggasztotta, hogy ebben az amúgy is zűrzavaros városban Fruzsika ma miért is ment óvodába. Reggel a nagypapának talán mégsem kellett volna elvinnie, most már

így érezte, úgyhogy inkább hazamegy vele a nagyszülőkhöz, az a biztos.

Adrienn persze, ha tudna erről, megint azt gondolná, hogy túlaggódja a dolgot. André, a papucsapuka – ezt fogja mondani, amikor majd felhívja. De csak ha hazaértek Fruzsikával. Mert ha most telefonálna Adriennek, és most próbálná elmesélni, amit telefonban úgysem lehet, az elmúlt másfél nap őrületét, abból csak baj lenne. Adrienn két percben összefoglalva aligha értené. Nem, inkább csak utána hívja fel, ha már minden rendben lesz, amikor Fruzsika itt csücsül mellette. Legalább beszélhet a cserfes szájú mini-Adrienn a mamival, akiről koppintották.

Nyitva volt a kocsiablak, mert a tűzoltóautók előzése után letekerte. Most váratlanul füstszagot érzett. Keresni kezdte az okát, és elöl, feljebb a hegyen meglátta a szürke, gomolygó füstfelhőt.

De még mindig nem kapcsolta össze a szálakat.

Tudat alatti reakció volt csupán, hogy a gázpedálra lépett, hogy gyorsított. Ébredtek az ösztönei, mert fél perccel később már látta a lángokat is. A házak mögött égett egy épület, de most sem jött rá, hogy az óvoda. Ment egyre gyorsabban, már hallotta a tűzoltóautók szirénáját is, de nem azért, mert utolérte őket, hanem mert megtalálta. Az óvoda előtt. És akkor végre felfogta. Azonnal megértette.

Sosem fogja elfelejteni. Úgy érezte, mintha a látványt örökre az agyába vésnék. Nyilallt a homloka. Szúrt a szeme.

A lángoló óvoda, a földszinti ablakokból kicsapó lángok, az emeleti füst, a sikítozó gyerekek, akik rettegve állnak a

párkányon, de nem mernek leugrani a magasból, pedig hátulról, a termeken keresztül már jön feléjük a láng. Az épület körül fekete ruhás, álarcos vadbarmok Molotov- koktélokat hajítanak az ablakok felé. Benzinnel teli palackokat, lángoló rongyokkal betömve. Közülük ketten kint az utcán ellökdösik a megdöbbent tűzoltókat. Nem hagyják őket menteni? Rettegő gyerekhangok, csörömpölő ablakok, kiabáló felnőttek, akik közül az egyiket, talán egy apukát, aki a tűzoltóknak akar segíteni, bent az udvaron baseballütővel püföli egy olyan kopasz izomagy, aki csak a szeménél vágott lyukat a fekete sísapkán.

Csöpp kislányod az oviban, szaladj, köcsög – villant be megint Gianni mondata, és André most már összekapcsolt mindent.

Fruzsi. édes Fruzsika. édes, pici kislányom.

A pisztolyt a kocsiban felejtve puszta kézzel és kalapáló szívvel indult a lángoló fal felé.

Híva – Üzbegisztán

néhány nappal később

részlet a fogva tartott magyar miniszterelnök naplójából

„A nyírkai jóslat mondataitól továbbra is képtelen vagyok megszabadulni. Másfél éve lehetett talán, amikor először találkoztam velük, épp amikor elkezdődtek Magyarországon a kilakoltatások. Elolvastam a nyírkai jóslatot, és pont a rákövetkező héten nagyon érdekes könyvet kaptam ajándékba az »Eladósodás ötezer éves történetéről«.

Akkoriban kerültek először tömegesen az utcára azok a magyarok, akik képtelenek voltak visszafizetni a svájcifrank-hiteleiket. 2013 végét írtuk. Ír példát követve Magyarország akkor vezette be a magáncsőd intézményét, és erre hivatkozva a bankok elvették a fizetésképtelenek lakásait, a jelzálogfedezeteiket.

Lesznek, kik alattomos ellenséggel fújnak egy követ.

Belviszály is támad, és külső viszály is.

Ezt mondja erről a nyírkai jóslat. A budapesti bankok előtt egyre nagyobb tüntetések zajlottak, a bíróságokon pert vesztő dühös devizahitelesek a tartozásaik elengedését követelték. A nyírkai jóslatban emlegetett *belviszály* frontvonalai Magyarországon is kirajzolódtak.

Ugyanaz történt nálunk is, mint ötezer éve a világban sok helyütt. Az emberek már Mezopotámiában is eladósodtak, ezt olvastam az ajándék könyvben. Jobban akartak élni, mint tehették volna, mert mindig láttak maguk körül gazdagabbakat, akiknek irigyelték az életét, vagy egyszerűen csak ők maguk szerettek volna többre jutni, mint amennyire a saját erejükből telt.

Már az ötezer évvel ezelőtt élő emberek is bekapták a horgot, és elindultak a spirálban lefelé. Aztán pár év alatt maga alá temette őket az adósság. Így megy ez már ötezer éve.

Az adósoknak persze sokféle sors jutott a történelem során. Az ókorban például rabszolgák lettek, csak ezt nem nagyon tanítják az iskolákban. A Római Birodalom rabszolgáinak több mint kilencven százaléka fizetésképtelen adós volt, nem pedig Ben Hurra hasonlító gályarab és

igazságtalanul meghurcolt hős. Az persze sokkal romantikusabb, mint bevallani, hogy a Colosseumban oroszlánok elé vetett rabszolgagladiátorok egyszerűen csak túlvállalták magukat. Mint manapság valaki a BMWlízingjével!

A középkorban az adósok börtöne várt a fizetésképtelenekre, ma viszont a kilakoltatás. Ez azért valamivel jobb, lássuk be. Amerikában például manapság a lakosság negyvenhat százaléka a »víz alatt él«, vagyis többel tartozik, mint minden vagyontárgyának az összértéke. Dolgozik, lakik valahol, eszik, de tulajdonképpen modern kori rabszolga, egész életében törleszt, és fizeti vissza a tartozásait. Aztán mínuszban hal meg, mert valójában nincs semmije.

A történelem során az adósok dühe fellángolásszerűen néha már olyan magasra csapott, hogy kezdte elsodorni azok hatalmát, akiknek tartoztak. Rabszolgalázadások törtek ki, Dózsa György-féle parasztfelkelés vagy épp Lenin vezetésével kommunista forradalom. Ezt olvastam ebben a nagyon érdekes könyvben.

Ilyenkor a bölcs és okos országvezetők leírták a tartozásokat. Elinflálták, új pénzt vezettek be, vészesetben pedig háborúba küldtek milliókat, aztán mérges gázt dobtak rájuk repülőről, vagy egymás hadseregeivel legéppuskázták őket. Utána meg Versaillesban pezsgő mellett koccintottak, röhejes módon kibékültek, mintha valaha is összevesztek volna, és aztán újrakezdték kényelmes arisztokrata életüket a kastélyaikban. Ezerféle megoldás létezett és létezik ma is. A buták viszont addig makacskodnak, amíg golyót kapnak a fejükbe, lásd például az orosz cárt.

A modern kori bankár a kizsákmányoló emberfajtán belül a tanulékony és okos példányok egyike. Manapság sokszor már a főkönyveikben elengedik a tartozás jelentős részét. Akár egész kontinenseknek is, mint például pár éve Afrikának. Mert már nem szeretik a háborút, rájöttek ugyanis, hogy attól összedőlnek a gyönyörű kastélyaik.

Baj csak akkor történik, ha az uralkodó elit nem kapcsol idejében, és nem érzi jól a határt, hogy meddig is zsigerelheti a kisembereket. Ha a bankárok, a kocsilízingesek, az áramszolgáltatók és mobiltelefonosok elveszítik a realitásérzéküket. Argentínában vagy mondjuk nemrégiben Bulgáriában ez történt.

Magyarországon az elmúlt években úgy tűnt, hogy az elit jól érzi a ritmust. Adóspárti álarcot öltöttek, bankadókat vezettek be, svájci frankos mentőakciókat és árfolyamrögzítéseket valósítottak meg.

A színfalak mögött persze szó sem volt adóspártiságról. Én aztán tudom! Mesélték nekem az állófogadásokon. A fülembe súgva, összekacsintva. Valójában és mélyen nem akarta senki sem csökkenteni a kisemberekre nehezedő nyomást, a satut és a prést, hiszen ebből él és gazdagszik az elit. Épphogy csak hatalomba keveredtek a fiúk, mindössze pár éve fértek oda a húsosfazékhoz, éhes volt mindegyik, hát akkor pont ők legyenek nagyvonalúak a gulyásnak való bárányok millióival?! Csak a robbanást, a társadalmi feszültségek elviselhetetlen kisülését akarták megelőzni. Taktika volt csupán, semmi más!

»Manó bőrét húzzák Krisztus képére, hogy megtévesszék a népet« – mondja erről a nyírkai jóslat. Amikor pedig a lapokat végérvényesen kiterítették, akkor aztán kiderült, hogy tényleg nincs itt adóspártiság egyáltalán. Pár hónapra csökkentették a munkanélküli-segélyt, kilakoltattak, magáncsődöt vezettek be, az elektromos számlájukkal elmaradóknál lekapcsolták a villanyt, a kéregetőket pedig törvénnyel tiltották ki a belvárosból, ahol ők élnek és dolgoznak.

Ne is lássák őket!

Az adósokat még a szeme elől is eltakarította a pár millió nyertes és az ő elitjük, mert hát nem akarják ők nézegetni a rabszolgák savanyú képét, segíteni rajtuk meg végképp nem akarnak.

És hogy mi lett ennek a vége? Hatalmas, leszakadó szegényréteg. A magyarok ötven százaléka víz alá került. De lehet, hogy hatvan. Közben pedig a nyerteseket láthatatlan mérges gáz kezdte elválasztani mindenki mástól ebben a társadalomban.

Mérges gáz, bizony, mert soha többé nem lehet rajta átjutni. A rabszolgasorból csak egyetlen kiút létezik, szétverni a rendszert. Hát most épp ez történik Magyarországon.

Hogy is fogalmaz a nyírkai jóslat?

Kettészakad a nemzet.

Lángra lobban az ország.

A lángot vér oltja.

Magyar magyart gyilkol."

Budapest – Magyarország

Nem embereket látott, hanem csak foltokat, mozgó akadályokat. Azonnal óvatossá vált, mint mindig, amikor hatalmába kerítette az indulat. Lefékezte magát, csak nyugalom, gondolta, mély levegőt vett, mert tudta, hogy ha ész nélkül nekik ront, akkor még az ilyen elsöpörni való gennyemberek is kifoghatnak rajta. Tekintete befogta a teret, a fekete símaszkos szereplők helyzetét. Látta maga előtt az egyiket, aztán a kapuban a tűzoltókat lökdöső másikat is. A kertben látta a baseballütős figurát, aki épp otthagyta a pár csapással véresre zúzott apukát, és látta a Molotov-koktélokat hajigáló többi barmot is, látta ezt a begőzölt csürhét, a káoszt. André feszülő, görcsbe ránduló izmokkal érzékelte az óvoda körüli lidérces rettenetet. Elindult a kertkapuban álló símaszkos felé.

Fruzsika miatt gyújtották fel az óvodát? Képtelen volt elhinni. Ahogy haladt, jobbra nézett, mert innen már átlátott a kerítés rácsozatán. A lángoló óvodaépület ajtajában észrevett még egy mocskot, aki az ajtót támasztotta, látványosan szorítva a kilincset, hogy a füstben fuldoklók ne tudjanak kijönni.

– Vissza, nagyarc – ordított Andréra a legközelebbi genny, mereven előretartva a kezét.Mintha legalábbis rendőr lenne, aki lezárja előle az épületet. Aztán a karját lengetve, vigyorogva folytatta: – Vagy talán pörkölt rózsadombi gyerekhúsért jöttél, gazdagon füstölve?

André mintha nem is hallotta volna, lépett tovább, nézte a felé tartott tenyeret, és kereste a símaszk mögötti tekintetet.

– Csak a kislányomért jövök – válaszolta végül, megpróbálva nyugalmat erőltetni magára, deközben lépett, most már csak két méter –, azt hiszem, hazaviszem.

Három lépés, még kettő, aztán csak egy.

– Haza? – röhögött fel hangosan és mesterkélt színpadiassággal a kezét előretartó álarcos, mindvégig széles terpeszben maradva. Ő itt az úr, ezt árasztotta magából. A tenyere most már hozzáért Andréhoz, aki hagyta, hogy leállítsa a mozdulat.

– Hazavinnél egy grillcsirkét? – Így szólt a gennyes ember életének utolsó mondata, mertAndré két kinyújtott karja, mintha csak cintányért akarna összeütni, acélrúddá merevedve oldalról előrelendült. Egyetlen villanás volt csupán, meghazudtolva a fizika törvényeit. André végre kiengedhette magából a feszültséget, a dühöt. Hagyta, hogy az ütés süvítő erejétől szinte leszakadjon a karja. A levegőben hátrafeszültek az ujjai, tenyere kilapult, a bőr megfeszült, és miközben a kivágott símaszk szempárja rámeredt, ő, mintha a karja egy irtózatos erejű aligátor állkapcsa lenne, két oldalról, jobbról és balról egyszerre, tökéletes összhangban, durranva fülön csapta a fekete golyófejet. A vibráció egyetlen fájdalmas nyilallással szakította át a férfi dobhártyáját. Hátrabicsaklott, aztán rongybabaként csuklott össze, és mire földet ért, a fejébe préselt levegő, az ütés viharzó nyomása szétpattintotta az agyi ereket. Valójában a koponyájában hirtelen szétfröccsenő vér ölte meg. Légiós technika. Mintha fejbe lőtték volna.

Rögtön halottnak tűnt, eszméletét vesztve roskadt össze, bár orvosi értelemben még legalább két percig élni fog. Az agyában szétfolyó vérnek ennyi időre lesz szüksége, hogy bevégezze André gyilkos mozdulatát.

Ő közben már lépett tovább, lendült előre, mert a kertkapuban álló következő fekete folt azonnal felfogta a veszélyt. Mostantól a tempón múlik majd minden.

– Joci – kiabált maga mögé ez a másik genny, kicsit hátra is fordulva, mert azt hitte, hogy jutmég rá ideje. Hiszen a férfi, ez a senkiházi, valamelyik füstölt grillcsirkegyerek apukája az imént még lassan lépkedett, vagyis neki maradt ideje szólni, segítséget kérni, van még pár másodperce, igen, vagy hát volt, de nem, mégse, mert mire visszafordult, addigra ez már ide is ért. Nem elé, nem szembe vele, hanem ahogy szaladt, a lendület erejével felfutott a betonkerítés oldalára, ide, mellé, magasra. Ő persze próbál felé kapni, nyúlni, először ütni, de aztán már csak védekezik, hadonászik, mert érzi, hogy ez egy másik dimenzió, más sebesség, mint bármi vagy bárki valaha előtte, meg amúgy is... mi ez? Ki ez?

Talán felfogta. Talán. Ennyi ideje esetleg még maradt, ennyi lehetett, de ez már sosem derül ki. André bal kezének középső és mutatóujja V alakot formált, és a levegőben úszva, mintha éles villa lenne, egyetlen döféssel szemen szúrta a símaszkos férfit.

A gennyembert elborította a sötétség, hirtelen elveszett előle a tér, és ráborult a dimenziók zavara. Számára nem maradt más, csak a homloka alá beszúró érzés, a tapogató ijedtség, ahogy az állkapcsát megragadja és szorítja ez a

könyörtelen vasmarok. Aztán a fekete tér bizonytalanságában már az ujjak hegyét is érzi, végül pedig az induló rántást.

André megszorította a fejet, belemélyedt a körmével, de utána már nem tett semmit, csak hagyta, hogy a teste zuhanjon. Essen lefelé a falról, ahová az imént fellépett, a függőleges felületről hátra, mélyen a férfi mögé, hagyta, hogy odasodorja a futás lendülete.

A szürke betonkerítés roszogó hangja, André lépéseinek smirgliszerű suhanása egyetlen pillanatra összekeveredett a csigolyák reccsenésével, miközben ő nem tett mást, csak kapaszkodott. A szemüreg és az állkapocs szorításában majdnem félig körbetekerte ennek a kopasz baromarcnak a fejét. Mielőtt a férfi tehetetlen bábként összerogyott és elernyedve a föld felé zuhant volna, akadt egy pillanat, amikor a rettenetes erejű csavarástól, mint egy félig kitekert fejű játék baba, majdnem hátrafelé nézett. De nem látott semmit, mert már nem volt se szeme, se élete, csak az összecsukló, buta halál.

Neki csak ez maradt.

– A kuuuurva anyád! – hördült fel a vaskapu mögül Joci, mert ő volt a főnök, a parancsnok, Gianni ideküldött embere. – Baaasznáááááád meg! – üvöltötte el újra magát. Ez már a harcra készülő vademberek önhergelő ordítása volt, a csatába menetelők öldöklés előtti kitörése. Ösztönös reakció.

A baseballütős sötét ember öt másodpercnyi filmélményen volt túl. A kerítés külső oldalán a szeme láttára terítették le a társait, és most már tudta, hogy ő következik. Vagy ő, vagy ez a férfi. Aki már bent is van, már kinyitotta a kertkaput, és belépett az arénába. A tűz közben falja az épületet, de már

nem sokáig, mert indulnak a tűzoltók, nyílik előttük a tér, a biztonság, ezt pontosan látja Joci, hiszen tágítja és tisztítja maga mögött a pályát a felé közeledő gyilkos sodrás.

Jön, takarít.

A sikolyok viszont halkulnak, mint ahogy a csatamezőn sem hallani az ágyúdörgést és a rakétákat. Kiszűri őket az agy, a halálos párbajra készülő emberi vészreakció.

Ilyenkor csak az ellenség marad, most tehát ez a puszta kézzel érkező vihar, mert jön, nem fél, támad, és ez ijesztő. Joci keresni kezdi a segítő tekinteteket, a többiekét, a Molotovkoktélokat hajigáló társakét, akik most megállnak, mozdulataik a levegőbe fagynak, nem lendül már a kezük, csak égnek a palackok, füstölnek az ujjaik között, és ők dermedten nézik, ahogy az emberi tornádó befelé söpör az utcáról. Nem tudnak Jocinak segíteni, erre már nincs idő, nem érhetnek oda, de talán nem is akarnak.

Egymásra néznek ők ketten, ez a Joci ember és André. A többiek, kezükben a Molotov koktélokkal, valószínűleg mind félelmet éreznek, szökjenek, szaladjanak, ez járhat a fejükben, de most még maradnak, ezt kivárják. A tanácstalanság bénultsága ez, mert nem tudják, hogy mit tegyenek. Joci se. Hiszen ilyen még nem volt. Meg kellene ezt beszélni, meg kellett volna, de már nincs idő rá, mert itt van, a kuuurva anyádat, sújt a gennyember keze, lendül a baseballütő, csap André felé, mintha csak a levegőben akarna leütni egy darazsat. De ezt nem lehet. Mert André balra lép, aztán hirtelen jobbra, ugrik a suhanó fémzúzás elől, és most megfogja őt. Rántja Jocit, az övébe kapaszkodik, és mint egy cápa magával ragadja.

Gianni emberét sodorja a tornádószerű lendület, ez a külső és váratlan erő, ami megperdül vele, és ringlispílként emeli fel a levegőbe. Úsznak a térben! André hátulról megszorítja a nyakát, és mintha hídba akarna vele érkezni, homorítva fejest ugrani a betonba, még egyszer elrugaszkodik. Hátraveti magukat a levegőben. Fordulnak, a fekete álarcos férfi a nyakához kap, közben a kezéből kiesik a baseballütő, de a végzetes hiba mégsem ez, hanem a felfelé tett hirtelen mozdulat, a tapasztalatlan birkózók örök hibája, amikor a nyakukat szorító fogás után nyúlnak, és ezzel akaratlanul is segítő lendületet adnak ahhoz, hogy az ellenfelük átfordítsa őket a levegőben.

Csavarodnak is azonnal, fent vannak a repülési ív tetején, ahonnan már csak zuhanni fognak, esni, becsapódni. Egyetlen másodperc marad arra, hogy Gianni embere észlelje a koponyája felé közeledő betonjárdát. Felfogja, hogy ennek vége, itt és most. Joci tudat alatt megérti, hogy össze fognak adódni a súlyok, a testek tömege, majdnem két mázsa lesz ez így, hiszen a pörgető erő, a fejét feszítő satu fölötte és vele együtt repül, közösen zuhannak majd az ő fejére.

Mint egy érett dinnye repedése, olyan hangja volt a betonon szétloccsanó koponyának. De André nem engedte el, mert a levegőben pördülve meglátta a felé szaladó újabb gennyharcost, az induló suhintást, mert most annak a kezében lendül az elejtett baseballütő.

Felkapta Joci mellől.

André érzékeli az újabb csapást. Páncélként rántja maga elé a zsákszerű, félig halott testet. Térdére támaszkodik, és

aztán az utolsó pillanatban elengedi Jocit. Érzi a baseballütő szelét, ahogy az alumíniumrúd az arca előtt még egyszer szétloccsantja az odatartott férfi fejét, eltévesztve az igazi célt, vagyis őt.

Keserű, émelyítő bűz csapja meg André orrát, a koponyába zárt évtizedes emberi rohadás csak bonctermekben érezhető szaga. Ujjai érzik a fekete ruha szövetét, a műszálas anyag sercegő ridegségét, ahogy az ütés lendülete kitépi a testet a kezéből.

Csend, merev és riadt csend.

A félrecsúszó büdös holttest riasztó látványa, az alumíniumrúd csengő éle, ahogy a fém csontot ért, ahogy a nyálkás zselé, az agyvelő szivacsossága fröccsenve tompította a csattanást, mindez hirtelen megbénít minden résztvevőt. Hiába a sziréna, a füst, az emeleti ablakokban hisztérikusan ordítozó gyerekek, ezt a fémes csattanást mégis mindenki hallotta.

A megrökönyödés csendje söpör végig az udvaron.

És amikor a halál nyekkenése végre elül, amikor csak a bénult döbbenet marad utána, akkor mindenki felteszi magában a kérdést, hogy miként történhetett ez. Hogy valójában mi is történt.

A símaszkos lenéz a kezére, a maszkon vágott két résen keresztül a véres baseballütőt bámulja, mert nem hiszi el. Ez ő volt? Gyilkolt? És annak ilyen hangja van?

– Fruuu-zsiii – ordítja el magát a hangos csöndben André. Váratlanul és hirtelen, maga sem értve, hogy miért. Nem becézi a lányát, most nem, mert nem látja sehol, de teli torokból, szinte kiszakadó tüdővel hörgi, hogy Fru-zsi.

A gladiátorok vérgőzös őrjöngése ez, a halál szagának mámora. Az emberben mélyen lappangó vadállat tör fel így, a tíz másodperc alatt puszta kézzel kiosztott három halál borzalma. Amikor rászakad valakire a felismerés, hogy egyetlen rossz mozdulat, tizedmásodpercnyi tévedés, és akár ő is lehetett volna. Bármelyik a háromból.

Mert csak jött, csattant a karja, aztán pördült, szemüregbe döfött, és végül elugorva koponyát loccsantott. Ennyi volt. Sodró, pár másodperces halálvágta.

Mások akkor éreznek ilyet, amikor elsuhan mellettük a végzet kaszája. Egy kanyarban száguldó motoros például, pár centivel vétve csak el a frontális ütközést. Jött és ment. Megtörtént. Vége. Reagálni sem lehetett, talán csak egy villanásnyi kormánymozdulat volt, de úgysem azon múlt. Ahogy a vezetők ilyenkor teli torokból felhördülnek, egymagukban, artikulálatlanul ordítanak a kocsiban, mert túlélték, mert érezték, hogy egy pillanatra ott volt velük a halál, úgy tápászkodott most fel André is.

Aztán csak álltak mozdulatlanul.

Mind a ketten. A fekete álarcos vadbarom és ő. Érezték, hogy még nincs vége. Mégsem tettek semmit, mert egymásra vártak. A másikra. Hogy ki mozdul előbb. André puszta kézzel, a vadbarom viszont vértől csöpögő baseballütővel. Az imént kiosztott három halál mégis kiegyenlítette az erőviszonyokat.

– Csak a kislányomért jövök – ismételte meg André a húsz másodperccel ezelőtti mondatot –, azt hiszem, hazaviszem.

Aztán lépett előre megint, pont úgy, mint amikor az első genny az imént kitartotta felé a kezét. De ez most elfutott. Hiába volt fegyver a kezében, megijedt. És ment. Ki a kertkapun, ahol valamiféle lidérces kábulatban utat nyitottak előtte az emberek. Hagyták elmenni, transzba esve a halál látványától, mintha nem is ember lenne ez, csak egy rossz szellem.

Aki épp most távozik.

André közben az óvodaajtó felé lépett, amit az utolsó barom még mindig a testével támasztott. A többiek, az ablakokat Molotov-koktéllal betörő mocskok hátrafelé menekültek, eldobtak mindent, és most már szaladtak, amerre láttak.

De ez itt maradt. Mint aki elvesztette a józan eszét, hirtelen befelé próbálta nyomni az ajtót. Az óvoda belsejébe akart menekülni, miközben André közeledett felé. De az ajtó nem arra nyílt, a füstben fulladozók meg amúgy is kifelé nyomták.

Amikor André odaért, a félelemtől remegő férfi még mindig a kilincset markolta. Fel sem fogta, hogy mit csinál. Mehetett volna balra, jobbra, bármerre, csak innen el, de ez az idióta rendületlenül kapaszkodott, görcsösen fogta az ajtómankót.

André ököllel csapta homlokon, olyan erővel, hogy hallani lehetett a faajtó repedését a hátrabicsakló fej mögött. Aztán félrelökte az elernyedő testet. Ha meghal, hát akkor pechje volt. André megrántotta a kilincset, és végre feltépte az ajtót.

Mintha lángoló kályhába nézett volna. Forró, égető levegő csapta arcon, és átláthatatlan, maró füst.

– Fru-zsi-ka! – Most már becézte a kislányát, de ugyanolyan erővel ordított, mint az előbb. – Fru- zsi-ka, hallasz? Kiabálj, édesem!

Mély levegőt vett, mint régen, amikor gimnazista korában öttusabajnok volt, és egyetlen levegővétellel végig tudta úszni a medence teljes hosszát.

Aztán nekilendült.

Tihany – Magyarország

A súlyos ezüstkanalat lassan emelte ki a levesből. Ahogy a szájához közelítette, az orrát megcsapta a fokhagyma és a balatoni halak keveredésének semmihez sem hasonlítható, savanykás illata. Máskor forrón szerette a halászlét, szinte kívánta, hogy égesse a nyelvét, most mégis megfújta kicsit. Nem akarta lehűteni, inkább csak az evés folyamatát lassítani, valamiféle kifogást találni arra, hogy legalább húsz percig ne kelljen az országgal és a bajjal foglalkoznia.

Mert hát ennie mégiscsak szabad, vagy már azt sem? Magyarország magára hagyott miniszterelnöke egy nyomorult halászlét sem ehet meg nyugodtan anélkül, hogy valakinek a halálhírét, egy újabb ház, kocsi vagy óvoda felgyújtását ne jelentenék be neki? Percenként egy másik borzalmat? Az emberek önkéntes tűzhaláláról már nem is beszélve.

Letette a kanalat. Finom mozdulattal visszaengedte a keszeg–, harcsa- és pontyszeletek közé. Most megint elment az étvágya, mert ezt az önfelgyújtási hullámot végképp nem

értette. Olyan szinten zaklatta fel, hogy az öngyilkosok lánghalála miatt ordítani tudott volna. Hiába maradt a család tölgyfa gerendás, erdélyi mintákkal festett és színes faragásokkal díszített tihanyi villájában, hiába próbált vidéken elbújni a budapesti káosz elől, a távolság nem használt semmit, mert a fővárosi hírek itt is utolérték. Alig bírt uralkodni magán, szíve szerint inkább visszahajította volna a kanalat a tűzpiros, paprikás lébe, hadd fröccsenjen szét a levesvér a hófehér terítőn.

Huszonnégy óra alatt megfordult körülötte a világ. Tegnap még a választási győzelmét ünnepelte, alig tudta lerázni a talpnyalókat, most meg egymagában halászlét eszik. Egyetlen napot akart csak vidéken tölteni, kipihenni az idegbajt, tulajdonképpen a kampány utolsó hetét. Erre most itt ragadt, és kénytelen elbújni, mert egyszerűen már nincsenek rejtett energiatartalékai.

Elfáradt.

Arra kérte a munkatársait, hogy mindenki önállóan végezze a dolgát, mert ő nem akar senkit kézivezérelni. Ezt a szót használta, és azonnal értettek is belőle. Hiszen ha valaha volt Magyarországnak olyan vezetője, aki személyesen szeretett mindenben dönteni, saját kezűleg intézni a dolgokat, hát akkor az ő.

– Semmi kézivezérlés? – kérdezett vissza pár órával ezelőtt a kormányhoz hivatalosan semmilyen formában nem köthető bizalmasa, az utolsó olyan ember, akiben teljesen megbízott. Na jó, majdnem teljesen.

A sajtófőnökei nyilvánosság elé soha nem álló valódi sajtófőnöke, aki persze jóval több volt ennél. Igazi marketingtehetség, családi jó barát és kicsit a gyóntatója is, akinek a felesége helyett kiönthette a lelkét.

Mert a feleségének már régóta nem.

A mai ebéd előtt is inkább vele beszélte meg a kialakult helyzetet, és mindkettőjük számára azonnal egyértelművé vált, hogy csak a kézivezérlés megtagadásával lehet elkerülni a későbbi politikai konzekvenciákat. A miniszterelnök nem akart a Gyurcsány-kormány 2006 utáni sorsára jutni, hogy évek múlva majd őt is elővegyék amiatt, hogy 2015 áprilisában kit mire utasított, mondta- e a rendőrfőnöknek ezt vagy azt, az utcai zavargások kapcsán pedig célzott-e erre vagy arra.

Na nem! Ő ebbe a csapdába nem sétál bele. Eszik inkább halászlét itt, Tihanyban. Közben persze eljutnak hozzá a hírek, meghallgatja őket, beszámolnak neki, de ennyi. Ő senkit sem utasít! Most már nem. Amúgy se tudna mit tenni!

Fél órával ezelőtt megint felgyújtotta magát valaki a Parlament előtt, a Miniszterelnöki Hivatalhoz legközelebb eső sarkon. Pár óra leforgása alatt ez volt a harmadik ilyen eset. Mint Bulgáriában, ahol 2013-ban abba bukott bele a kormány, hogy egymás után hatan lettek így öngyilkosok.

Megőrültek ezek az emberek? Meghibbantak? Ki képes manapság felgyújtani magát csak azért, mert politikai kérdésekben nem ért egyet valakivel? Most már három mártír szólította fel őt lemondásra, aztán benzinnel nyakon öntötték magukat, és elevenen szénné égtek.

Órák óta ezek a képek járják be a világsajtót. A CNN tízpercenként megismétli azt a mobiltelefonfelvételt, ami a sorban második férfi önfeláldozásáról készült. Önfeláldozás! Ez is milyen szó!? Elment az amerikai újságírók józan esze? Azért áldozza fel magát, hogy lemondjon a miniszterelnök? Micsoda baromság. Öngyilkos, csesszék már meg, ön-gyil-kos!

Az arab tavasz szikrájának tekintett hasonló tiltakozó akció miatt a világ valahogy úgy képzelte, hogy csak az arabok lehetnek annyira elkeseredettek és végletesek, hogy ilyesmit tesznek. Tunéziában egy zöldséges, Mohamed Bouazizi lobbantotta lángra magát, de ő mégiscsak az öngyilkos merénylők világában született, az ő tette majdnem érthető, hiszen vérgőzös arab volt. A Nyugat számára egy szénné égő tunéziai valahogy belefért az érthetetlen és manapság amúgy is lenézett arab kultúrába.

De egy magyar? Egy európai? Mi történhet abban az országban? Ki ott a miniszterelnök? Mit csinált, hogy ide jutottak? Ilyesmiket kérdeztek egymástól a CNN tudósítói és az élőben kapcsolt szakértők, ami végletesen felháborította a magyar kormányfőt. Mit hápognak ezek most már órák óta a magyar öngyilkosságok hírein hüledezve? Nem tanulták történelemórán, hogy a politikai önfelgyújtás kelet-európai találmány? Nincs ebben semmi különös.

Először 1969-ben egy cseh diák, Jan Palach tett ilyet, mert így tiltakozott a prágai tavasz eltiprása ellen. Megesik ez errefelé. A bolgároknál például két évvel ezelőtt a teljes kormány lemondásához, polgármesterek távozásához és új választások kiírásához vezetett egy harminchat éves fotós,

Plamen Goranov önkéntes lánghalála. Aztán az őt követő öt másiké.

A magyar miniszterelnök újra megkavarta a halászlét. Félretolta a puhára főtt, csípős paprikadarabokat, és keresett egy keszegfalatot. A fonyódi halászlében, mert ez a leves igazi balatoni recept szerint készült, leginkább a keszeget szerette. A *petyek* névre keresztelt ételt frissen levágott fejű halakból főzték, precízen irdalt pontyból, harcsából és keszegből. Az egyszerű életmódot folytató, magát sosem megjátszó magyar miniszterelnök hosszasan keresgélt fejedelmi életritmusának egyetlen luxusával, a súlyos ezüstkanállal. Végül úgy, ahogy volt, forrón a szájába vett egy méretes keszegdarabot.

Kicsit előrehajolt, kiszürcsölte a levet a kanálból, aztán az ezüst evőeszközzel az arca előtt tartotta a halat, és rágcsálva enni kezdte. Harapott, beszívta, megrágta. Ránézett Jánosra, a szakácsra, akit az imént leültetett magával szemben az asztalhoz, de a fehér köpenyes férfi nem zavartatta magát. Ő is így ette ki a levesből a nagyobb haldarabokat, ha nem volt ott a felesége, aki rászóljon, hogy ne csámcsogjon már, az isten szerelmére.

A miniszterelnök hosszú évek óta most először vesztette el a lába alól a talajt. Bajban érezte magát. Eddig mindig annyira biztos volt a dolgában, annyira tisztán látta a következő lépéseket, szinte dölyfös mosollyal uralta a mások számára átláthatatlan politikai játszmákat, most mégsem tudta, hogy merre keresse a megoldást.

Érezte ugyanis, hogy az öngyilkosságokkal képtelenség bármit is kezdeni. Minden mást meg lehetne magyarázni, el

tudná maszatolni, felül tudná írni. A tüntetők nemsokára úgyis elfáradnak, mint a világ minden pontján el szoktak. Magyarországon kiváltképp. Hiszen ez egy sunnyogó, alakoskodó, túlélésre játszó nép, a legkevésbé sem kitartó, erről meg volt győződve a miniszterelnök. Egyetemista kora óta így vélte, és a politikai lépéseit már évek óta erre alapozta. Ezúttal is azt gondolta, néhány órával ezelőtt még mindenképpen, hogy egy-két nap, és pár száz hőbörgő marad csupán, aztán elindul vissza a forintárfolyam, újra járnak majd a vonatok, lesz néhány vizsgálat, esetleg kabinetátrendezés, de ennyi és nem több. Minden csoda három napig tart. 1957-ben is, alig fél évvel az '56-os forradalom után, már egymillióan meneteltek Kádár Jánossal május elsején, a munka ünnepén.

De ez, ez nem fog elmúlni.

Az önfelgyújtások drámáját, a szénné égett emberek önkéntes lánghalálát nem lehet agyonhallgatni. A miniszterelnök politikai ritmusérzéke szinte sosem tévedett, és valószínűleg most sem hagyja cserben. Legalábbis ezt érezte.

Kocsis Zsolt. Mennyire tudta, mindig is sejtette, hogy ő lesz az. Ő fogja azonnal betámadni, amint lehet. Az egyetlen méltó ellenfele. És már itt is van. E-mailben, fejléces papírra nyomtatva. Itt van előtte a levél, amelyben az összes talpnyaló, akik mind neki, személyesen neki, Magyarország miniszterelnökének köszönhetik a vagyonukat, ez a gerinctelen bagázs ünnepélyesen felkéri arra, hogy mondjon le.

„Megnyugtató érzés lehet számodra, hogy távozásod le fogja rövidíteni azt az időszakot, melyet a magyar nemzet megosztva és bizonytalanságban tölt."

Ezek képesek voltak ezt leírni! Ezt a mondatot. Még Kengyeles is, és Simonka Tóni. Az ellenségeinek könnyebben bocsátaná meg, mint nekik. Bár azért meglepődve sincs. Inkább csak vicces elképzelni a vívódásukat, a gyötrelmet, ahogy például Kengyeles vacillálhatott az aláírás előtt, hogy elárulja, hátba döfje-e őt, vagy sem. Hogy kinek a pártját fogja? Kocsisét vagy az övét? Kire tegye a tétjeit? A szarházi! Ezek tényleg nem jöttek rá, hogy csak azt lehet elárulni, aki bízik bennünk. De ő sosem bízott ezekben. Soha!

– Fél óra? Szerinted, János, mennyi idő múlva szivárog majd ki ez a levél, persze teljesen véletlenül? – lökte a halászléművész felé gúnyos félmosollyal a papírt, az épp aktuális sakkjátsz ma alapkérdését mellékelve hozzá.

Amióta Magyarország politikai horizontján az elmúlt fél évben sűrűsödni kezdtek a felhők, Jánossal egyre több időt töltött együtt. A miniszterelnök szinte menekült az ételek és a finom falatok világába. Inni nem igazán szeretett, meg amúgy sem aludt már jól, nagy volt a feszültség, a stressz. Ha este csak pár kortyot is ivott, az már elég volt ahhoz, hogy hajnali háromkor felébredjen, aztán többé ne tudjon visszaaludni. Úgyhogy leszokott a pálinkáról, meghagyta az oligarcháinak, akik viszont ittak helyette is. Rájuk kell csak nézni, az arcukra. A fele alkoholista, de legalábbis zugivó. Láthatóan nem bírják a nyomást. És most már a kardjukat is kirántották. Aljas módon pont a legnagyobb baj kellős közepén.

A miniszterelnök régóta menekült előlük, kerülte őket. Kikapcsolódásként inkább finom falatokra vágyott, nem pedig a saját segédletével kreált újelit társaságára. Evett inkább,

mert már a sport sem hiányzott neki úgy, mint régen. Ahhoz is túl fáradt volt. Öregszik, magában ezt gondolta erről. Évekkel ezelőtt esténként még elment futni, focizni, kosarazni, kiizzadni. Számára az volt a legjobb gőzkiengedés. De újabban már nincs kedve hozzá. Megszólták az egyre nagyobb hasáért, az interneten előnytelen képek keringtek róla, a nadrágjából néha kicsúszó fehér ingén viccelődtek mindenféle jöttment nyikhajok, de már ez sem érdekelte. Tényleg nem. Idén lett hatvanéves, fáradtnak érezte magát, rettegett az időskortól, legalább fél évet szeretett volna aludni, közben mégis napi 24 órában akarta tőle mindenki az eszét, a logikáját, a vízióját.

Jánost a közelben, egy tihanyi étteremben ismerte meg. Az egyetlen ember, akinek nem változik meg soha a hangja, ha hozzá beszél. Mindenki más már alakoskodik. Még a felesége is tónust vált, már sosem olyan, mint régen volt, az évek során őt is elvesztette.

– Fejedelmet alakítasz, akitől félni kell, hát akkor mit vársz, hogy ne hajbókoljanak? Hogy neremegjen a hangjuk? – kérdezte tőle Erika épp itt, épp ennél az asztalnál talán három héttel ezelőtt. Gúnyt érzett a hangjában. Nem néztek egymásra, csak beszéltek bele a semmibe, a mívesre faragott verandájuk kilátásába, mintha legalábbis a mondataiknak így tompább lenne az élük, a sebek pedig, amiket ejtenek, kisebbek. Ültek a vacsorájuk mellett, nézték innen, a tihanyi Belső-tó felől az apátságot, amit festőivé varázsolt a sárgás tavaszi naplemente és a hosszú árnyékok kontrasztja. Nézték a megcsillanó Balaton vizét a frissen zöldellő Bencésdomb mögött, beszívták a veranda üde, friss levegőjét, és neki

megint végig kellett hallgatnia, hogy Erika szerint ő annyira elmerült Erdély aranykorának tanulmányozásában, Bethlen Gábor tizenhat évnyi uralkodásának tiszteletében, az 1600-as évek magyar fejedelmi hatalomlogikájában, hogy tudat alatt most már a gesztusai, a testbeszéde, sőt még a hanghordozása is pátoszt, gőgöt és fölényt áraszt. Urambátyámkodó közvetlenséget a vaspáncélos parancsuralom kellős közepén.

– Miért kell például ezüstétkészlettel ennünk? De most őszintén! Ebben a családban? Ahonnan mi jövünk! – nézett rá Erika, láthatóan nem költői kérdésnek szánva az érdeklődést, hanem tényleg foglalkoztatta ez az apróság. Az országirányítás súlyához képest jelentéktelen döntés, az étkészletváltás mögötti logika. De közben kimondott valamit, amit lehet, hogy sértésnek szánt, de a miniszterelnök valójában hízelgőnek talált. – Ha tudná az a sok vérgőzös utálód, akik állandóan Horthy kormányzót, a két világháború közötti avíttas Magyarország feltámasztását látják benned, hogy mennyire, de mennyire félreismernek. Nem Horthy vagy te, hanem Bethlen Gábor fejedelem.

És ezzel a lendülettel fel is állt, otthagyva őt és a naplementét.

– Nem értik, hogy mit tett értük, miniszterelnök úr? – János magázta őt, őszinte tisztelettel a hangjában. Miközben a kormányfő a feleségével folytatott beszélgetésre gondolt, a szakács elolvasta a levelet. Csóválta a fejét, hümmögött, és ezzel megint tökéletesen betöltötte a szerepét. A vastag nyakú, mokány tihanyi ember, a halászlék, rántott húsok, kolbászok és oldalasok mestere, aki életében összesen

háromszor járt a fővárosban, nemcsak főzött a kormányfőre, hanem hús-vér népbarométerként is szolgálta.

Amit ez az ember megért, azt mindenki érti. Amit viszont nem, azt a választók többsége sem. Úgy kell tehát a tévében és a parlamentben beszélnie, ezt kellett a Jánossal folytatott esti vacsorák alatt megéreznie és begyakorolnia, hogy az ilyen férfiak is felfogják a mondanivalóját.

És persze egyetértsenek vele.

Épp annyira kellett leegyszerűsítenie a gondolatait, úgy kellett csavarnia a logikáján, az érvein, hogy János is felfogja, és aztán követni tudja. Mert Magyarország nemcsak Kocsisokból és Kengyelesekből áll, nem az ő szintjükön kell beszélnie, hanem a Jánosokén, és az ő szókincsükkel. A miniszterelnököt demagógiával vádoló politikai ellenzék pont ezt nem fogja fel, és épp ezért mosta ő le őket a pályáról. Erről meg volt győződve. Mert a magyarok nagyon egyszerű népek. Aki sikeresen akarja őket vezetni, annak a nép agyával kell gondolkodnia, és a Jánosokhoz beszélnie, világosan, tisztán, érthetően. A miniszterelnök biztos volt abban, szűk körben hangoztatta is, hogy őt ez teszi sikeressé, ez a képesség.

A halászlémester sokszor végighallgatta már azt a kicsiszolt teóriát, amivel a miniszterelnök az elmúlt évek összes döntését indokolta, most például a választási rendszer ügyes átalakítását, a kisebbség számára abszolút többséget hozó szabályok bevezetését. És egyet is értett velük.

Szerinte sem volt rendjén, hogy egy olyan szegény országban, ahol ötszáz euró a havi átlagkereset, ott mindenki úgy akarjon élni – és itt a *mindenkin* van a hangsúly –, mint

azokban az országokban, ahol kétezer euró a fizetés. Miközben Magyarország még az ötszáz eurót is csak külföldi hitelekből tudja előteremteni. A miniszterelnök az esti vacsoraasztalnál már sokszor elmagyarázta Jánosnak, pontosabban tesztelte a magyarázat közérthetőségét, hogy olyan ez, mint egy tengeri hajószerencsétlenség, amiben Magyarország a süllyedő hajó. Egy kicsi Titanic.

A vízben hatvan ember úszik, miközben a mentőcsónakban csak negyvennek jut hely. Húsz éven át más se történt Magyarországon, mint hogy az egymást követő kormányok mind a hatvan utast meg akarták menteni. Gyávák voltak döntéseket hozni, előretekinteni, konfliktusokat vállalni. Inkább bevettek a csónakba negyvenet, ráadásul a leggyengébbeket, akik alig tudtak úszni, miközben húszat kint hagytak a csónak körül. A legerősebbeket. Aztán demokratikus vitát indítottak arról, hogy ki lenne hajlandó önként beugrani a vízbe a biztonságos csónak kényelméből, és úszni pár órát azok helyett, akik már régóta a tengerben fagyoskodnak, és mindjárt megfulladnak. Kik vállalják a terheket mások helyett, ez volt a kérdés, hogy mindenki lélegzethez jusson.

Negyvenfős csónakkal akartak Magyarországon hatvan embert megmenteni. Ez ment 1989 óta, egészen 2011-ig. Hát súlyos tévedés volt. Mert így a végén már majdnem mindenki megfulladt.

Húszat könyörtelenül ki kell hajítani a csónakból, nincs más megoldás, mert most már tényleg a túlélésről van szó, hogy legalább a vízbe esettek fele megmeneküljön.

Illúzió ugyanis az összetartás és a közös túlélés. Látjuk, tudjuk, tapasztaltuk húsz éven át. Olyan csak a mesében van. Úgyhogy aki 2011 óta bele mer kapaszkodni a csónak szélébe, azt lapáttal fejbe zúzzák. A csónakban ülők érdekében, ha valaki esetleg még nem fogta volna fel. Így élik majd talán negyvenen túl a kommunizmus és az azt követő két évtized magyar hajókatasztrófáját.

Talán.

A miniszterelnök így látta ezt, és könyörtelenül végre is hajtott mindent, ami ehhez az országmentéshez szükséges volt.

Igen, igaza van a feleségének, ő nem egy újabb Horthy, hanem Bethlen Gábor fejedelem. Valóban. Hiszen Bethlen 1613-ban gazdasági káoszt örökölt az elődjétől, Báthory Gábortól. Hát ő is!

Bethlennek volt ereje és bátorsága az érdemtelenül szétosztott javakat visszavenni. Hát neki is volt! Bethlen megnövelte az állami birtokokat és javakat, hát ő is. Monopóliumot vezetett be mindenre, amivel a központi bevételeket növelhette. Ő is pont ezt tette négyszáz évvel később.

Bethlen Gábor két hatalmas erő szorításában lavírozott, és próbálta megőrizni Erdély függetlenségét. A török porta keletről és a Habsburgok nyugatról. Hát ő is. Oroszország balról és az unió nyomása jobbról. Szabadságharc, igen, de aki ezt értelmetlen hőbörgésnek tartja, felesleges csatározásnak az Európai Unióval, az nem érti Magyarország történelmét és lehetőségeit. A miniszterelnök ezt így gondolta. Bethlen Gábor

volt az akkori korszak legnagyobb politikusa, a közigazgatás minden szála az ő kezében futott össze. Hát neki is összefut. Mert Magyarországot csak így lehet irányítani. Nem hatalommánia ez, hanem hatékonysági kérdés. Hogyhogy nem értik? Miért képtelenek ezt átlátni?

Bethlen pár év alatt talpra állította Erdélyt, hallatlanul megnövelte az ország bevételeit, megerősítette a fejedelmi hatalmat, támogatta a középrétegeket, és igen. igen, a végén visszaszorította a rendeket.

A Kocsisokat, Kengyeleseket, Simonkákat, akikre persze szükség volt útközben, de aztán a helyükre kerültek.

Ezek tényleg azt hiszik, hogy nekik építi az országot? Hogy a végcél az, hogy ők tegyenek el személyesen mindent?

Nem tanulták meg, hogy ha ő képes visszavenni külföldi kézből a földeket, eltiporni az osztrák seftelők zsebszerződéseit, kivásárolni a Molból az oroszokat, kiebrudalni a villamosenergiaellátásból a németeket, ha a kapzsi külföldi kezekből ki tudta csavarni a privatizált magyar gázkészletet és a tárolókat, visszavenni a mobiltelefon-piac egy részét és a földi frekvenciás kereskedelmi tévétorta elég nagy szeletét, a modern kor összes fontos felületét, akkor ezeket is levadássza majd?

Mégis mit képzel magáról ez a Kocsis? Hogy ő kicsoda?

– Nem értik, János, nem értik – válaszolt majdnem félperces késéssel a hófehér köpenyes szakács kérdésére azzal kapcsolatban, hogy a modern kori rendek, ezek a Kocsisok miért nem ismerik el a kormányfő érdemeit. – Vagy úgy csinálnak, mint akik nem értik.

Visszavette a levelet Jánostól, és újra beleolvasott. Ha a szakács azt érezte ebből, hogy az őt lemondásra felszólítók hálátlanok, hiszen nem értik, hogy mi mindent tett értük, akkor a magyarok milliói is így fogják érezni. Ezt súgta neki a népbarométer kérdése.

Nem, nem értik, és ezért lehet, hogy nekem kellene a levelet nyilvánosságra hoznom?! – Kérdés volt a hangsúlyában, de talán állítás is. Közben felállt az asztaltól, lesöpörte a kenyérmorzsákat az ingéről, kipöckölte őket a hasánál futó gyűrődésekből, ahol megültek a pocakján, és kisimította a nadrágja élét. Közben János tekintetét figyelte. Hogy bólint-e a férfi. Egyetért-e vele. Miként reagál majd erre a nép? Ezt szerette volna meglátni a szemében, a választ, a biztatást, mert fáradt volt, és bizonytalan. De igazából már nem is a levél miatt. Ezt és ezeket az embereket képes lesz kordában tartani. Valójában a magukat öngyilkos módon felgyújtók aggasztották.

Tőlük félt, nem Kocsistól.

Budapest – Magyarország

Olyan volt, mintha az óvodaajtó feltépésével André egy folyó gátját szakította volna át. A fulladozó, köhécselő gyerekek sodró víztömegként ömlöttek kifelé. Majdnem fellökték, ahogy véreres szemekkel, a mellkasukat fogva, kábán kiszédelegtek az udvarra. A nagyok a kisebbeket taposták, az óvónők mindenkit próbálták felsegíteni, de maguk is hurutosan, sípolva vettek lélegzetet, és friss levegő után kapkodtak. A forró, perzselő épületből könnyező szemmel,

hányingerrel küszködve próbált mindenki kijutni, miközben André befelé tartott.

Sehol sem látta Fruzsikát.

A második emeletre kell feljutnia, tudta rögtön. Ott van Fruzsi csoportszobája. Ahogy beljebb ért, a folyosóról, az ajtókon keresztül már látta a földszinti helyiségeket, ahová az álarcos barmok Molotov-koktélokat dobáltak. A huzat kifelé szívta a tüzet, keresztül a betört ablaküvegeken, mert a kinyitott főbejárati ajtó kezdte kiegyenlíteni a légnyomást. A forró pernyét hirtelen André arcába vágta, a levegő megperzselte az orrnyílását, de ő továbbra is visszatartotta a lélegzetét.

A padlószőnyeg mindenhol égett, ahol a palackokba töltött benzin lángba borult tócsaként szétterült. Sercegtek a bútorok, az öltözőszekrények, lángolt már néhány függöny is. Mindent suhogva járt körbe a forróság, mintha csak furcsa, recsegő visszhangok kergetnék egymást, de az épület szerkezete azért még tartotta magát. Egyelőre nem omlottak le a gerendaszerkezetek és a gipszfalak tartócsövei sem. André regisztrálta a bajt, de nem állt meg, csak átvillant az agyán, hogy a szőnyegből mérgező gázok szabadulhatnak fel.

Ment tovább.

Még mindig nem vett levegőt, de a szemét most már marta a füst. Pár métert látott csak előre, mert a lángokba borult, izzó földszinti helyiségekből kifelé ömlött a sűrű füst. A szürke gomolygást a folyosón elkapta a huzat, és felfelé vitte a lépcsőn. Pont oda, ahová André tartott. Ahol valószínűleg Fruzsika is lehet. A Molotov-koktélok az óvoda földszintjét

gyújtották fel, mert ide dobták be őket, nem az emeletre. A második szint kevésbé égett, viszont sűrű, szürke füstben fulladozott. André kezdte átlátni a helyzetet, és zakatoló szívvel vette észre, hogy a lépcsőn senki sem jön lefelé.

A földszinten sikítozva, pánikba esve, ordibálva hömpölyögtek a gyerekek kifelé, menekültek, taposták egymást, mozogtak, küzdöttek.

A felső szinten viszont semmi. Majdnem síri csend. Most ért a lépcsőhöz. Felnézett, de a füst olyan erővel áramlott felfelé, hogy a forduló utáni lépcsőfokokat már nem is látta, csak a szürkeségen átvillanó emeleti lángokat. A felső szint is egyre jobban égett.

Fogyott a levegője, úgyhogy megtorpant. Aztán elkiabálta magát.

– Fru-zsi-ka! – De nem jött válasz, viszont azonnal fulladni kezdett, mert a beszéddel kipréselte magából az utolsó szuszt is. Önkéntelenül levegő után kapott, amitől végigégett a légcsöve. Beszívta a forróságot.

Majdnem sírva fakadt. Nem a fájdalomtól, hanem a tehetetlenségtől, az azonnali, megdöbbentő és legyűrhetetlen érzéstől, a kétségbeesett gondolattól, hogy Fruzsikával mi lehet. Megégni a legborzalmasabb. André mindig is félt a tűztől, mert neki a víz volt az igazi közege. Ennek az ellentéte. A hideg víz, és nem a pusztító forró tűz.

Uralkodott magán, próbálta elnyomni az érzelmeit, koncentrálni, keresni a megoldást, de képtelen volt rá. Elképzelte Fruzsikát fent, a forró pokolban, és tehetetlenségében zokogni kezdett. Rátört fékezhetetlenül az érzelemvihar, de a

ropogó tűzben nem hallotta senki. Sírt Fruzsikáért, a pániktól, az őrjítő tudattól, hogy elveszítheti ezt a csöpp kislányt. Mindentől. Hogy nem tudja kimenteni. Hogy fel kell adnia. Hogy ilyen rettenetes fájdalomban lesz vége a boldog életnek, és ilyen hirtelen. Hiszen az előbb még a kocsiban jött fel a hegyre, és mentek volna haza.

Recsegett körülötte a tér, hirtelen bedőlt a mosdó gipszkarton fala. Kicsinek érezte magát, gyengének, legyőzöttnek. Lelkében a hároméves kislány sikított, látta a hófehér, puha bőrt, a tágra nyílt, koromfekete szemet, a rettegést a tűztől, a vállpántos kis ruhát, a még ritka, pici szemöldököt. André pánikba esve, remény vesztve állt a lépcső alján. Nem égett a bőre, mégis úgy érezte, hogy lángol, elég az élete, maró fájdalommal olvad belül a teste, és a szívét széttépi a Fruzsika-tűz.

De égjen csak, eléghet ő is, sőt, égjen is el, megváltás lesz. Ő innen ki nem megy élve, az biztos. Vagy Fruzsival, vagy sehogy. Mégsem volt képes elindulni felfelé. Beleszaladni az átláthatatlan, égető, forró füstbe. Mint amikor egy számítógép felváltva ellentétes parancsokat küld, úgy kapott ő is az agyától kétféle utasítást. Ha megy, ő is odaveszhet, ezt súgta minden ösztöne, a csípő élességgel nyilalló, egyre duzzadó légcsöve, a könnyező szeme, a mellkasát perzselő hő. Állj, ne menj tovább. Katonaként ezt tette volna. De most nem légiósként érkezett, ez nem bevetés, hanem ő Fruzsika apukája. Ha nem megy fel, akkor elveszíti a kislányát.

Ellentétes parancs: menj.

Állj, menj, állj, menj.

Nem tudta, mit tegyen. De volt már ilyen, megtörtént vele, hirtelen ezt érezte. Mintha a szívének rejtett memóriája lenne, mintha képes lenne többször ugyanazt érezni. Pont úgy, mint hosszú – hosszú évekkel ezelőtt. *Szív-déja vu.* Mint amikor Dávidkát elrabolták az életéből, mint amikor több mint tizenöt éve ugyanígy állt, akkor egy üres és véres

lakásban, megfosztva a családjától. Pont ezt érezte akkor is és most megint. A szíve ugyanúgy szorul. Volt már ilyen, igen. És akkor is csak állt ott tehetetlenül.

André! And-ré! Ordított, saját magával kiabált, de csak belül, a vesztes és gyászos magányban, néma csendben, hangtalanul. Kiabált, ő legalábbis így érezte, mégse hallotta senki. A lelke mélyén mondta csak, hogy menj már, csináld, ne hagyd, együtt Fruzsival, vagy sehogy.

Déja vu!

Aztán letépte a cipős szekrény mintás függönyét.

A fémkarikák, mintha géppisztolysortűz zúdult volna végig a folyosón, pattogva repültek szét. Olyan erővel rántotta meg a függönyt, mintha egy falat akarna kitépni. A kidőlt oldalú mosdóban megengedte a csapot. Volt benne víz, kizúdult a kagylóból. André alátartotta a fejét, a zubogó, hideg víz zuhanyfilterében vett újra levegőt. Duzzadva megtelt a tüdeje, de a víz védelmében nem égett annyira a légcsöve. A függönyt begyömöszölte a mosdókagylóba, riadtan nézett fel a néma lépcsőfordulóra, közben ázott az anyag, még több kell rá, sok víz, aztán letépett belőle egy nagyobb darabot.

Már nem sírt, már nem érdekelte a légiós számítógépagy kontrollja, ignorálta az „állj" utasítást, mert menni fog, ha kell, akkor megég, de megtalálja Fruzsikát. Nélküle ő innen ki nem megy.

Úgy tekerte a fejére a vizes függönydarabot, mintha tuareg harcos lenne a Szaharában. Nyitva hagyta a csapot, vitte magával az anyag maradékát, és aztán mintha tényleg sivatagi háború dúlna Budapesten, hasra vetette magát.

Mélyen le, a füst és a forróság alá. Laposkúszásban indult a lépcsőn felfelé, és pár másodperc múlva eltűnt a sűrű füstben.

A tűzoltók közben vízágyúkkal lőtték az épületet. Okos, tapasztalt parancsnokuk volt, aki az emeletre irányította a fősugarat, mert tudta jól, hogy a forróságot ott kell lehűtenie. A földszintről hömpölyögve menekültek a gyerekek, de a felfelé szálló füst, az épület szerkezetét látva, valószínűleg elzárta a felső szintet.

Aki ott van, bennreked.

Az ilyen eseteknél a füstmérgezés a legnagyobb veszély, előbb öl, mint a lángok. A forró füst megégeti a légcsövet, a felszabaduló szén-dioxid és a füst mérgező anyagai, az ammónia és a kéndioxid megduzzasztják, aztán elzárják a tüdőbe vezető apró légcsöveket. Beszűkül a légzés, a tüdőkapacitás, és megfullad az egyébként még nem is égő áldozat.

A tűzoltók jobb híján kövekkel törték be az óvoda emeleti ablakait, mert az alsó szintről kicsapó lángok miatt egyelőre nem tudtak felmászni. Máskor csákánnyal zúzzák az üveget, hogy a gomolygó füst kiszabaduljon. A vízsugár áttörte a rést, süvítve, csörömpölve szakított magának utat, aztán végre beömlött az épületbe a forró tűz hideg ellensége, a víz.

André már fent volt. Kúszott a folyosón, hallotta a csörömpölő üveget, de nem jött rá, hogy mi történik. Nem látott szinte semmit, de aztán a zuhatagszerű robajból sejteni kezdte, hogy ez víz, és csak a tűzoltók lehetnek. A padló szintjén azonnal elviselhetőbbé vált a forróság, és a füst sem volt már olyan sűrű.

Aztán hirtelen, mintha csak egy légszivattyú lendült volna munkába, a füst meglendült a csörömpölés és a vízbetörés hangja felé. Tisztult a parkettaszint. És akkor meglátta. Észrevette.

A gyerekeket maga körül.

Ott feküdtek.

Mint akiket láthatatlan, gyilkos kór terített le, alig-alig mozogva, aprókat rándulva. Sípolva szívták a levegőt, vagy inkább a füstöt, a maró, szemet tépő meleg parazsat. A fullasztó mérget. Gázokat, ként, szén-monoxidot.

André egy pillanatra megtorpant. Feküdt a hasán, kereste Fruzsikát, de nem látta, úgyhogy felállt. De a tekintete abban a pillanatban el is vesztette a szobát, mert a padlószint fölött fél méterrel már olyan sűrű volt a füst, hogy nem látott át rajta.

Visszafeküdt. Ott voltak a gyerekek megint.

Könnyezett, a füst szinte kivájta a szemét, légszomjjal küszködött, beszívta a levegőt, de még a szája elé tekert vizes függönydarabon keresztül is égett a légcsöve, kábult, szédülni kezdett, és fájt a homloka.

André, And-ré! Megint a néma, belső hang, a csendes kiabálás saját magával, már megint a *déja vu.*

Émelygett. Hirtelen hányingere lett. Egyre hevesebben vert a szíve. El fog ájulni, ezt érezte.

Egyre hangosabban zúgott a víz. Mindegyiket megöli, ez futott át az agyán, de nem tudta, hogy kiket, csak azt, hogy őket. Giannit, akárkit, mindegyiket.

– Fru-zsi! – Még egyszer kiabált erőtlenül, de azért lehetett hallani. Odaért az első gyerekhez, és azonnal megismerte a szőke kisfiút. Fruzsika egyik kedvenc csoporttársa, akinek tudja a nevét, igen, tudja, csak most. most valahogy nem jut az eszébe.

Szédül, gyengül, de hirtelen már nem is érzi olyan forrónak a levegőt. Szinte hűvös. Bár lehet, hogy még mindig meleg, csak ez a tompulás, az eszméletvesztésnek ez a lágy simogatása, ez csapja be. Tulajdonképpen milyen jó, mennyire kellemes lenne itt egy kicsit elterülni. Csak pár másodpercig megpihenni, ezt érezte, ezt kívánta. Megígérte magának, hogy utána folytatja majd a keresést, most mégis olyan jólesne letenni a fejét, csak egy picit, ide a padlóra, igen, így, könnyedén.

Aztán már a tuareg harcos is mozdulatlanul feküdt az óvoda padlóján. Elaludt kábán, émelyegve.

A mérges gázok pedig elkezdték átjárni a tüdejét.

Egy hónapja történt. Fruzsi elbújt előle, amikor André ment érte az óvodába. Aznap reggel plüss elefánt bébit kapott tőle ajándékba, a három és feledik titkos születésnapjára, mert anyu nem tudhatott róla. Hogy André ezt is megünnepli. Az elefánt meglepetés volt aputól az ovi felé tartva, a kocsiban. Fruzsi napközben az óvó néni engedélyével elefántházat rendezett be az öltözőszekrényében. André percekig kereste, és csak a hideg-meleg játékból jött rá, de akkor is inkább a hang irányából, hogy Fruzsi hová bújt. Hiszen kinek jutott volna eszébe a szekrényben keresni őt.

Olyan édes volt, vigyorgott a fehér plüsselefántot ölelve, hogy André lefotózta a mobiltelefonjával, ahogy a szekrényben gubbaszt. Este a vacsoránál hosszasan nézegették a képet, és Adrienn másnap kinyomtatta, annyira tetszett neki is. Megint megbocsátotta az évfelező szülinapot Andrénak. Azóta Fruzsi állandóan az elefántházban várja, amikor érte megy. Összekuporodik a szekrényben.

Fruzsika lassan integet felé.

Ott lebeg fenn, az égen, szinte úszik a szivárvány ívén, miközben szája széles mosolyra nyílik. André ezt annyira szereti. A kislánya néma csendben integet. Egyetlen hang sem hagyja el a mosolygó, pici ajkat. Túl komoly ez a fátyolosan integető kislány, mindig annyira komoly, de most legalább nevet, még ha csendben marad, akkor is.

Néma mosoly!

Ahogy ott lebeg fent, fújja a szoknyáját a szél, és a hóna alatt az elefánttal belép az ajtón. André próbálja kivenni, hogy milyen ajtó is lehet ez, de a szeme nem látja elég élesen. Próbál közelebb menni, de nem tud. Mintha odaszögezték volna a padlóhoz.

De miért fekszik itt? Végignéz magán, a kezébe szögeket vertek, mindegyikbe többet is, tényleg idebénították. A lábában is szögek. De egyik seb sem vérzik. Milyen furcsa! Viszont nem is fáj. Látja a testébe vert szögeket, mégsem érzi őket. Megint az ajtót nézi, de az továbbra is üres, lebeg fent, a semmiben.

Rá kellene jönnie, hogy minek az ajtaja ez. Hová vezet? Nézi, és közben észreveszi az ajtó tetején a két nyílást. Kör formájú miniablakok az elefánt számára.

Tényleg.

Az elefánt. igen, hiszen ez a plüsselefánt szobája, a kicsi állatkert, az pedig ott a szekrényajtó, ez az, igen, most már rájött, nézi megint, és azonnal élesedik a kép.

A szögeket hirtelen kirántják a kezéből. Fáj, ahogy a szúrás megszűnik, furcsamód a torkából is felszakad valami, ki kellene köhögnie, próbálja is, de az erőlködéstől csak a lábából röpül ki a szög, aztán még egy, és utána három másik is, tele van a lába szöggel, és közben a füle, zúg a füle, csend legyen, végre legyen már csend!

Ebben a pillanatban, mint egy fekete köd, eltűnik minden, mintha el akarnák rejteni előle a megoldást, eltűnik az ajtó, csak a fekete üresség marad, de már késő, hiszen ő tudja. Mostantól történhet bármi, ő akkor is kitalálta.

André hörögve hányta fel a slejmet a torkából, felszakadt a leülepedett kénes méreg, és ő zúgó füllel magához tért.

Az életösztön utolsó rúgása!

Álmodott. Álmában Fruzsikát látta. Integetett, és némán mosolygott felé. Emlékszik, igen. Hol van? Hol is van? Igen, ez az óvoda. a tűz. a kábító füst. És akkor már emlékezett. hogy álmában rájött.

Fruzsika a szekrényben lesz.

Oda bújt!

A plüsselefántjával együtt a füst elől csak oda bújhatott, csak oda.

– Fruzsi – tört fel Andréból a sírás, és már gördült is a szekrény felé.

A tűzoltók nem láttak még ilyet. Az épület földszintjét mostanra elborította a füst és a láng, beomlott a bejárati ajtó, nem volt már sehol kiút. Aki eddig kijött, az túlélte. Aki nem, azokat mindjárt kihozzák, talán mindenkit sikerül, de a füstmérgezés valószínűleg sokak halálát okozza majd, főleg az emeleten.

A földszinti ablakból, hátul a lépcsőnél, ahonnan már nem volt tovább, mert lángolt előrébb minden, lángolt és omlott, ott a ropogó, vörös sercegésből olyan erővel zúdult ki egy színes rongyba tekert ember, mintha az épületben kazán robbant volna fel. Már röpült kifelé, néhány méter magasan, nyílegyenesen a térben, amikor a prüszkölő füst elfojtott pukkanásaiból rájöttek, hogy vizes lehet a függöny, amibe csavarta magát.

Aztán képzeletben meghosszabbították a repülés ívét, és megértették az ugrás célját is, az épület melletti homokozót. Elsőre elképzelhetetlennek tűnt, hogy elviszi odáig a lendület, mert ki tudna így nekifutni, ki lenne képes az üvegen át, az éles szilánkokon keresztül így kiröpülni a veszélyes semmibe.

Mi hajtotta ezt az ugrást? Ezt az embert? De mire épp idáig jutottak gondolatban, ehhez a kérdéshez, addigra már látták, hogy megfordul a levegőben, észrevették, ahogy a hátát tartja a homokozó felé. Látták az ölelést, látták, ahogy a vaskéz, mert most már megismerték ezt a férfit, ő az, igen, aki pár

perce felnyitotta ezt az épületet, és leverte a feketeruhás barmokat, látták, ahogy a vaskéz apró fejet szorít, védi, oltalmazza. Páncélként ráborul a férfi teste, öleli a gyereket, inkább összezúzza magát, ha nem sikerül az ugrás, de akkor is úgy szorítja azt a kislányt, mintha sose akarná elengedni, akármi lesz.

Aztán egyetlen borzalmas másodpercre azt hiszi mindenki, hogy nem fog sikerülni. Ekkorát nem lehet ugrani. De talán. talán mégis.

Most már ott van, úszik, nyújtja magát, az ív vége felé, meglesz a homokozó, szorít, homorít, és a puha homokba érkezik.

Néma csend.

El sem hiszik.

Nem mozdul, csak puszilja a gyerek csöpp fejét. És aztán feláll.

Vasból van ez az ember, vasból!

Budapest – London – Berlin – Párizs – Washington

A kora délutáni órákban már a világ összes jelentős médiafelülete vezető hírként kezelte a budapesti eseményeket. A korábban emlegetett kettős párhuzam, az argentin gazdasági összeomlás és az arab tavasz utcai erőszakossága mellé mostanra újabb nemzetközi példák is felsorakoztak. Minden attól függött, hogy a magyar főváros káoszáról tudósító külföldi újságírók korábban merre jártak hasonló helyzetekben. A

világ, mint általában ilyenkor mindig, érthető és mindent megmagyarázó példák után kutatott.

Így aztán előkerült a 2013-as svéd iskola- és óvodagyújtogatások története, mert egyre több hír érkezett a magyar főváros zöldövezetében, a gazdagabbnak tekintett budai oldalon zajló ilyen akciókról. Budapesten is előfordult az, ami Stockholmban, hogy a helyszínre érkező tűzoltókat kőzáporral fogadták a gyújtogatók, és amíg csak tudták, akadályozták a mentés megkezdését. Az áldozatok számáról egymásnak teljesen ellentmondó és hajmeresztő becslések keringtek.

Egy malmői újságíró, aki épp Budapesten tartózkodott, azt írta, hogy Magyarországon valószínűleg ugyanaz állhat az esztelen gyújtogatások hátterében, ami két évvel korábban az ő hazájában, Svédországban. A növekvő társadalmi különbségek, az elszegényedés és ezzel párhuzamosan a reménytelen sorsúak gyűlölködő huliganizmusának a feltámadása.

A francia és amerikai tudósítók közben még mindig a mártíromságot vállaló, magukat felgyújtó öngyilkosok drámai történeteit taglalták. Feltűnő volt, hogy aránytalanul nagy terjedelmet szentelnek ezeknek az eseményeknek. Mostanra már előkerültek a szintén két évvel ezelőtti bolgár példák is, valamint a kérdés, hogy vajon a szófiai esethez hasonlóan Budapesten is lemond-e a kormányfő. Esetleges távozásának esélyét tovább növelte, hogy kiszivárgott egy levél, melyet befolyásos magyar üzletemberek írtak a miniszterelnöknek, felszólítva őt a lemondásra. A szöveg, amely a kormányfő nemzet iránt érzett felelősségérzetére apellált, perceken belül felkerült az internetre. Twitterezték, megosztották,

végül pedig Facebookoldalt létesítettek mellé, lehetővé téve hogy virtuálisan bárki aláírja.

Az utcáról a lakásukba visszahúzódó magyarok ezrei lájkolták a levelet, köztük ismert művészek, akadémikusok, közgazdászok és egyetemi tanárok. Érdekes fejleménynek számított, bár egyelőre csak a német újságíróknak tűnt fel, hogy egyre többen vetették fel egy új, ideiglenes kormányfő kompromisszumos megválasztásának a lehetőségét.

Ennek lényege nem új választások kiírása lett volna, hanem az előző nap létrejövő parlamenti többség felszólítása arra, hogy a köztársasági elnök bevonásával olyan személyt jelöljenek miniszterelnöknek, aki élvezi a trükkös választási törvény következtében számtanilag kisebbségbe szoruló, de valójában többségi ellenzék támogatását is. A jelenleginek le se kell mondania, mert közjogi értelemben az előző napi választásokkal elvesztette a mandátumát, vagyis nem miniszterelnök ő, csak kormányfőjelölt. Hát nem kell jelölni, és kész.

Azonnal repkedni kezdtek a nevek, köztük elég sok női jelölté és olyanoké is, akik külföldön élnek. Úgy tűnt, hogy ebben a kaotikus lélektani helyzetben olyan tekintélyes személy jelenthetné a kompromisszumot, aki a közelmúlt éveit nem Magyarországon töltötte, és így nem volt részese a káoszba és gyűlölködésbe fulladó hatalmi machinációknak. Londonban dolgozó közgazdászoktól kezdve sok mindenkinek felbukkant a neve, még egy Kaliforniában élő ismert magyar feltalálónőé is.

A pénzügyi összeomlás közben folytatódott, a magyarok pillanatnyi figyelmét mégsem a forintárfolyam további

zuhanása kötötte le, hanem az Anonymous csoport akciója. A délelőtt még minisztériumi honlapokat feltörő és „Forradalmat akarunk" jelszavakat posztoló hackercsoport kora délután közzétette a leggazdagabb magyarok európai lakcímeinek és regisztrált ingatlanainak a listáját. Az offshore cégeken keresztül vett házak esetében pontosan megjelölték a valódi tulajdonosok, az úgynevezett „beneficial owner"-ek nevét.

Az Európai Unió összehangolt közjegyzői oldalán a magyar állampolgárokra vonatkozó szekció feltörése technikai szempontból nem számított különösebb fegyverténynek, hiszen a Brüsszelből koordinált rendszer lényege épp az volt, hogy a lehető legkönnyebben hozzá lehessen férni a nyilvános adatokhoz, ezért nem is védte különösebben bonyolult tűzfal. Mégis voltak olyan nemzetek, például az olaszok és a svájciak, amelyek nehezítették az általános regisztrációs lista közérdekű használatát, száz eurót kérve minden egyes keresési szolgáltatásért, még az eredménytelenekért is.

A most feltört adatbázis viszont ingyen hozzáférhetővé tette a legismertebb magyar emberek ingatlanportfólióját. Azonnal címoldalas történetté alakult például, hogy a miniszterelnököt aláírásukkal is lemondásra felszólító, a köznyelvben csak oligarchákként emlegetett üzletemberek jelentős részének lakcíme és így feltehetően háza is van a Genfi-tó partján, többségüknek az északi oldalon, a Genf és Lausanne közötti, ötven kilométeres szakaszon.

A politikailag aktív és a címlistával az érdeklődés középpontjába kerülő budapesti hackercsoport tagjait az amerikai újságírók elkeresztelték magyar *hacktívoknak.* Alig fél órával

később a gazdagok budai villáinak címe is felkerült a netre, és arra lehetett számítani, hogy korábbi londoni, párizsi és New York-i példákat követve az anarchisták tömegesen próbálják majd elfoglalni a luxusingatlanokat. Magyarországon az egyetemisták köreiben számos követője volt a nemzetközi „Foglald el a Wall Streetet", vagyis az „Occupy Wall Street" mozgalomnak.

„Mi vagyunk a 99 százalék" – állt ezeknek a tüntetőknek a transzparensén, és érzékelhető módon azonnal kísérletet tettek arra, hogy a reggel még a többségi demokrácia választási csődjének tűnő elégedetlenséget az egyszázaléknyi gazdag kontra 99 százalék szegény konfliktusává változtassák.

Cannes – Franciaország

A halványkék miniszoknyás stewardess mosolyogva segítette fel Kocsis Zsoltot a Bombardier gépre. Az arabok luxusigénye és lappangó szexuális vágyai következtében a légikisasszony még a nyolcszemélyes, vékony gépnél is karcsúbb és szexibb volt. A magángépet felesleges pénzkidobásnak tartó és már régóta ugyanazzal a dubaji charterszolgáltatóval, a No7-tel repülő magyar milliárdos gátlástalanul végigcsodálta a szőke nőt. A mindenhol feszes, rövid ujjú kosztümruha mély dekoltázsa látni engedte a Riviérán barnult gyönyörű test szándékoltan hangsúlyozott, izgalmas pontját, a mellre simuló csipke fehérneműt. A stewardess hosszú, meztelen karja hófehér bőrkesztyűben végződött, érzéki ujjait ebbe bújtatta, és amikor felsegítette a

gépre Kocsist, úgy nyújtotta felé a kezét, mintha rögtön az ágyba invitálná.

Sosem fog olyan könnyedséggel angolul társalogni, hogy megkérdezze ezeket a nyugati nőket: ha a természet ilyen szexi külsővel ajándékozta meg őket, akkor vajon miért dolgoznak itt? Kelet- Európában egy ilyen nő már rég eltartottja lenne valamelyik hozzá hasonló pocakos dúsgazdagnak, gondolta önkritikusan Kocsis. Tisztában volt ugyanis a finom ételek, a kényelmes kocsik és a lustaság következményeivel, de azzal is, hogy a korral járó egyre előnytelenebb külsőt Magyarországon a pénztárca kompenzálni tudja.

Persze máshol is, de Budapesten kiváltképp.

Ez a nő viszont itt, Cannes-ban fizetésért dolgozik. Halványkék kapitányi kalapban, fenekére simuló apró szoknyában, tűsarkú cipőben, bokáján aranylánccal. Valószínűleg küzd az önállóságért, a saját bankszámláért, közben mégis olyan, mintha valamiféle buja szexpartihoz öltözött volna, ami tartani fog kettejük között, amíg átrepülik az óceánt.

Lehet, hogy csak az alkalomra vár? Egy gazdag férfira, leginkább egy pénzherdáló arabra, ezért ennyire szőke, és ezért keresett állást pont ennél a chartercégnél? Kocsis eljátszott a gondolattal és a nő rejtélyével. Vagy csak azért dolgozik itt – most ez jutott az eszébe –, mert a Dubajban regisztrált gépen csipke fehérneműt villantva és vágyakat gerjesztve, ami valószínűleg munkaköri kötelessége, háromszor annyit kereshet, mintha utasszállítón lenne csőpincér?

A légikisasszonyokra amúgy ez volt Kocsis gőgös szava. A csúnyábbakra. Csőpincérek, mert a hosszú, hengeres törzsű utasszállító gépeken fel-alá tologatják a zsúrkocsijukat, pincérkednek a csőben. Hát, ez legalább egy csinibaba.

Épp itt tartott a nyugati nő szemrevételezésében, amikor megcsörrentette a telefonját egy keleti. Mintha csak gondolatolvasó lenne, hívta őt a vastag pénztárcájáért cserébe sok mindenét simogató kelet-európai szeretője.

– Na, mi a baj már megint, aranyvirág? – vette fel a hívást a stewardessre kacsintva Kocsis,olyan hangsúllyal, mintha a most következő beszélgetés is az ő szexuális szerepjátékuk része lenne. Amikor, ugye, a kapitányi ruhába bújt izgató nő épp eljátssza, hogy segítségre szorul. De a vonal túlsó végén sajnos nem ez a kék ruhás stewardess búslakodott, és kezdett el valóban panaszkodni, hanem Barbara. A szintén szőke, szintén szexi, de már fárasztóan nyavalygós, *semmi sem jó nekem* Barbi. Kocsis azért kérdezett rá rögtön a bajra, mert már megszokta. Ez a nő mindig csak akkor hívja, ha segítségre szorul. Ha problémája akad. Amúgy meg Kocsis koslasson utána naphosszat. Barbi sokszor még a telefonját sem veszi fel, mert nem elég, hogy ő tartja el a nőt, még neki kell kaparnia. Hát, ilyen volt Kocsis hőn áhított és izgalmas magánélete, az új kapcsolat pocakostul, pénztárcástul, a már nagyon unalmas és magát elhagyó Margitka véletlen autóbalesete óta.

– Le kellene lőni ezeket a kazahokat – szólalt meg köszönés nélkül Barbara, csak a szószerkezet alapján felháborodva, valójában annyira unott hangon, hogy úgy tűnt, ő most már örökre belefáradt az élet nehézségeibe. – Csodijeva, vagy mi

ennek a hülyének a neve, már megint elkeverte a ruhámat. Kazahok, hogy bízhattál meg bennük?

Hát, ez a legszebb. Hogy Barbi már megint őt hibáztatja, mintha legalábbis az ő ötlete lett volna a londoni „Vault Couture" ruhakatalogizáló rendszer igénybevétele. Vagyonokért, tegyük hozzá! A világ különböző pontjain lakásokat fenntartó felső tízezer életét leegyszerűsítő „Ruhaszéfet" egy kazah milliárdos unatkozó felesége, bizonyos Mounissa Chodieva hozta létre Londonban. A cég városszéli óriásraktárában sok tízezer ruhát őriztek precíz fényképek és lajstromszámok alapján, tökéletes állapotban tartva őket. Gondoskodtak a tisztíttatásról, vasalásról, a tárolószekrények megfelelő páratartalmáról.

Barbi is igénybe vette a szolgáltatást, ruhái nagy részét a londoni „széfben" őrizte, ahonnan egy iPhone-alkalmazás segítségével választotta ki. Bárhol tartózkodtak Európában, a „Vault Couture" raktárából pár óra alatt megérkezett a ruha gyorspostával, időszűke esetén különgéppel. De még Amerikába is másnap reggelre.

Barbara platina szintű ügyfél volt, évi nyolcvanezer fontért.

A cannes-i filmfesztiválra érkező jetek többsége manapság már nem is utasokat, hanem ruhákat szállít. A gazdagok számára így kényelmes, mert nem kell csomagolni, cipekedni, foglalkozni a problémával. Csak megnyomják az iPadjükön vagy a telefonjukon az esti partira elképzelt kollekciót, a Londonban őrzött és gondozott ruhájuk, cipőjük és táskájuk

ikonját, pár óra múlva pedig a szállodaszobában, a szekrénybe akasztva várja őket minden.

Az esti partik után lehajítják a cuccaikat a lakosztály kanapéjára, reggel továbbrepülnek, és otthagynak mindent a szállodában. A Ruhaszéf pedig gondoskodik a londoni visszautaztatásról, aztán a tisztíttatásról és minden másról.

Néha viszont elkeverik a ruhákat, a jelek szerint most is. Ilyenkor a kazah milliárdosfeleség, aki a maga szintjén próbál valami értelmes dologgal is foglalkozni, nem csak partikra járni, hirtelen golyó általi halálra ítélt koszos kis kazah kurva lesz az unatkozó és sértett Barbi szemében.

– Ez az asztanai ringyó. – Barbi amúgy tájékozott nő volt, a jelek szerint még azt is regisztrálta, hogy Alma-Ata helyett pár éve Asztana lett Kazahsztán fővárosa. – Ez a kis kazah kurva azt képzeli, hogy csak mert betehette Londonba a lábát, szétcseszerintheti bárkinek az estéjét.

A tartalomhoz képest a hangja még mindig bágyadt volt. Mentes mindenféle érzelemtől. A „szétcseszerinteni" szót is olyan elhalva ejtette ki, mintha a végére belefáradt volna a hosszúságába, hogy neki ilyen terjedelmes kifejezéseket kell végigartikulálnia.

Irritáló tudott lenni.

Kocsist most épp arra kárhoztatta, hogy a mogyoróbarna bőrfotelban ülve és a gép kajütablakán kifelé bambulva, *fel kellene már szállni,* kerek két percen át a cannes-i pálmafákat nézegesse, és néma csendben végighallgassa a monoton beszámolót arról, *ezt el nem lehet viselni,* hogy Barbi Párizsba utazott, mert ugye, Kocsis nem akarta, hogy vele legyen

Monacóban, *dehogynem.* Ezért ő inkább eljött Alicia Keys, *az kicsoda?,* koncertjére a Szajna-parti Palais Omnisportba. De a kazah ringyó nem azt a ruhát küldte a szállodaszekrényébe, *melyiket is a háromszázból?,* amit ő még reggel Genfből rendelt az iPadjén, és Kocsis most már tényleg csináljon valamit, *hát persze,* mert farmerban mégsem mehet koncertre.

A magyar milliárdosnak ekkor véletlenül kicsúszott a száján, hogy kedves Barbara, biztos, hogy neked ma ez a legnagyobb problémád?, de rögtön megbánta.

Barbi ugyanis utálta Magyarországot, ezért tüntetőleg soha nem olvasta el az ottani híreket, így halvány fogalma sem volt arról, hogy reggel óta mi zajlik Budapesten.

Kocsis önvédelemből és reflexszerűen kikapcsolt. A halványkék miniszoknyás stewardess combját nézegette, miközben Barbi most már kicsit emeltebb hangon kifejtette, mert szeretett a kitartójára, a pocakos Kocsisra haragudni, hogy neki igenis ez a baja. Ez bizony, és ha Kocsisnak csak egy kicsit is számítana, hogy vele mi történik, ha csak egy kicsit is szeretné, akkor megértené a problémáját, de hát miért is hívta fel, tudhatta volna, hogy nem fog segíteni, és így tovább. Csak mondta és mondta.

Kocsis közben arra gondolt, hogy ez az amúgy tényleg csodaszépre sikeredett, de hatvan négyzetméteres panellakásban felnőtt és az elmúlt másfél évben mellette kikupált ringyócska hogyan tudott teljes szívből ilyenné válni ennyire rövid idő alatt. Hogyan felejtette el, hogy honnan is jött? Pár évvel ezelőtt valószínűleg tényleg az lehetett a gondja, hogy mit vegyen fel estére, de nem a Ruhaszéf szolgáltatás hibája

miatt, hanem mert nem volt mit. Párizsban sem járt korábban még soha. Most meg őszintén hisztizik. Mi juttatta ezt a nőt másfél év alatt oda, hogy unott hangon fárasztja a jólét. Kocsis képtelen volt megfejteni a jelenséget, mert nem értette a szép nőket. Nem értette az araboknak dolgozó szexi csinibabát éppúgy, mint ezt a másikat itt, a fülében.

Egyetlen szó nélkül kinyomta a telefont. Elege lett. Most ő unta meg. Barbi majd megoldja ezt a nemzeti sorstragédiát. Mondjuk a szálloda butikjában. A szobájából valahogy csak lejut a lifttel. Aztán bólintott a kékség mosolygó arca felé, hogy felszállhatnak.

Órák óta repültek már, mélyen az óceán fölött, amikor végre tárcsázta Áron Krisztina számát. Nem akart hibázni. A telefonhívás előtt megint újraolvasta a feltalálónővel pár héttel korábban készített lapinterjút. Kereste a gyenge pontokat. Azt az érzékeny felületet, amin keresztül a nő bizalmába férkőzhet.

A munkatársai könnyen megszerezték Krisztina amerikai mobilszámát, hiszen egyszer már találkozott vele, egy budapesti fogadáson. Kocsis szokásához híven az elsők között figyelt fel Áron Krisztina „Fél életünket Magyarországért" mozgalmára, és ügyes sakkjátékosként néhány tízmilliós hozzájárulással bejátszotta magát a szervezet kellős közepébe.

Sosem lehet tudni alapon.

A magyar elit köreiben amúgy is divat volt már adakozni, tehetségeket felkarolni, díjakat létrehozni vagy éppen pénzt osztogatni. Kezdett Budapestre is elérni a világ gazdagjait

jellemző lelkiismeret-furdalás, pontosabban a technika, hogy miképp is lehet milliárdokkal a zsebben szimpatikussá válni egy elszegényedett, kisemmizett, elprivatizált országban. Árvák, rákos kisgyerekek, nagycsaládosok, tehetséges, de hátrányos helyzetű kisiskolások felkarolása, kapóra jött a kisemberek szívét melengető minden alapítvány.

Ezeket a szervezeteket persze nem kellett kisajátítani, elég volt csak némi pénzt küldeni, aztán hangzavart keltve látványosan közzétenni, hogy bizony-bizony, a gazdagsággal ma már, például Kocsis Zsolt esetében, együtt jár a lelkiismeretes gondolkodás.

Így férkőzött Áron Krisztina közelébe, de csak egyetlenegyszer, épphogy csak bemutatkozva, ügyesen, nem tolakodva, visszahúzódó támogatónak tűnve. Majd egyszer kijátssza ezt a kártyát, vagy egyszer sem, ezt gondolta akkoriban.

Mert ő mindig mindent ilyen alaposan végiggondolt.

Hát most eljött az *egyszer*. A monacói társaság egyetértett Áron Krisztina miniszterelnöki felkérésével. Okos, szinte zseniális húzásnak tartották. A saját kapcsolataikon keresztül azonnal be is dobták a nevét, főleg az otthoni internetes újságokban.

Krisztina szimpatikus, egyáltalán nem megosztó, hanem épp ellenkezőleg, szinte az egész ország számára elfogadható személyiség. Pont ilyen kell most. Ismert, ráadásul nő, fiatalos, nemzetközi tekintély. Az elmúlt éveket nem Magyarországon töltötte, nincs köze a politikához, ami jó nekik és jó a tömegeknek is. Nekik azért, mert alaposan kiépített

kapcsolati háló híján előbb-utóbb egyedül marad majd, és könnyű lesz kézben tartani, az embereknek pedig azért, mert számukra hitelesnek tűnhet. Egy nő, aki nem mártózott meg az elmúlt évek mocskában. Remekül beszél angolul, prezentálható, a világnak Magyarország olyan arcát mutatná, ami egy ekkora cirkusz után kellőképpen megnyugtató.

A vele készült interjúk és beszélgetések alapján irányítható nőnek tűnik, a politika és a közélet iránt érdeklődő, de realista embernek, aki feltehetően tisztában van azzal, hogy egy országot a gazdaság visz előre, tehát ők.

Ők bizony. A politika van őértük, nem pedig fordítva. Ebben téved a most elbukó miniszterelnök, mert bár ennyire nyíltan ezt sosem mondták ki, de azért mindenki így gondolja. Ők mindenképp.

– Drága Krisztina, jó napot, pontosabban ennél sokkal jobbat. – A Palm Springs-i mobilthárom csörgés után vették fel. – Kocsis Zsolt vagyok, talán emlékszik rám, találkoztunk a maga remek mozgalmának a budapesti fogadásán.

Elegánsan meg sem említette az első húszmilliós adományt, de a második tizenötmilliósat sem, a nő úgyis tud róla, ekkora összegről biztosan. Cserébe viszont vonalban fog maradni, ennyiért azért illene. A tökéletesen hangszigetelt Bombardier gép tizenháromezer méter magasan 1100 kilométeres sebességgel süvített, a műholdtelefon-összeköttetés mégis olyan tisztán működött, mintha Krisztina itt ülne mellette, a süppedő fotelágyban.

– Kocsis úr. – A férfi kimért távolságtartást érzékelt, de némi meglepetést is a nő tiszta,akcentus nélküli

magyarjában. – Borzalmas a kialakult helyzet, valóban. Most már az amerikai hírtévék is élőben jelentkeznek Budapestről, bár ezt, gondolom, tudja.

Aztán csend. Áron Krisztina ezek szerint egy udvarias, de azért közlékeny mondat után érthető módon kivárja, amíg ő jön elő az indokkal, hogy mégis miért telefonál. Magától ilyesmire nem fog rákérdezni. Óvatos nő, kimért, ezt rögtön érezni lehet. Kocsis azon gondolkodott, hogy mennyire legyen érzelmes. Vagy inkább maradjon meg tisztán csak a racionalitás talaján?

– Nem látok már órák óta tévét, Krisztina – választotta végül a kimért hangvétel útját –, mertépp maga felé repülök.

Ezzel még nem mondott semmit. A *maga felé repülőkkel.* El akarta ugyanis kerülni, hogy Áron Krisztinával itt és most, egy telefonhívás keretében közölje, hogy őt szeretnék miniszterelnöknek. A magyar gazdasági elit és az általuk jelentős részben irányított politika képviselői, bizonyos értelemben tehát a valódi többség, mert a szavazóurnák számai ki a fenét érdekelnének, nos, tehát ők azt akarják, hogy Krisztina legyen a nemzetbékítő, kompromisszumos miniszterelnök, legalább átmeneti időre. Ez lenne a terv, a közös elképzelés, de az ilyen felkéréseket mégsem műholdfrekvencián, mobilbeszélgetés keretében szokták átnyújtani.

Majd ha személyesen találkoznak. Majd akkor. Most csak az a cél, hogy a nővel megbeszéljen egy Palm Springs-i randevút.

Kocsis némi hatásszünetet tartott, aztán folytatta:

– Abban bízom, hogy szakít rám egy kis időt. Beszélnünk kellene. Nagyon súlyos a helyzet Magyarországon. Egyre többen érezzük úgy, hogy cselekednünk kell, felelősséget vállalnunk, valahogy megmentenünk a hazát.

Ez talán erős volt. Szinte pátoszos. Mármint a haza felemlegetése. De most már mindegy. Kicsúszott a száján. Ez van. Kocsis lassú mozdulattal végigsimította a fotelkarfa puha, kávébarna bőrhuzatát, lefelé tolta a kezét, és arra várt, hogy Krisztina reagáljon. A tenyere és az ujjai közben az antilopbőr hidegét érezték, mert a légkondicionáló belülről lehűtötte az ülést.

– Olvastam a miniszterelnököt lemondásra felszólító levelet, és láttam azt is, hogy kik írtákalá.

– Áron Krisztina hangjában továbbra sem volt jele meglepődésnek, pedig most már tudta, hogy Magyarország egyik leggazdagabb embere találkozni akar vele. A rövid megjegyzés ismét jelezte, hogy Krisztina alaposan követi az otthoni eseményeket. Sőt azt is, hogy pontosan tudja, valójában kicsoda Kocsis Zsolt. Melyik pályán és kinek a térfelén játszik. Hiszen a kormányfő távozását kezdeményező nyilatkozat legelső aláírója, közvetlenül a nyomtatott szöveg alatt, a milliárdos oligarcha volt.

Kocsis hezitált, hogy ha már szóba került, akkor a miniszterelnöknek küldött levélről kezdjen-e beszélni. Folytassa ezzel a társalgást, rácsatlakozva Krisztina megjegyzésére, vagy inkább a jelek szerint ignorált látogatást erőltesse tovább? Megismételve, hogy szeretné, ha a feltalálónő szakítana rá némi időt. A lapinterjúból tudta, hogy Áron

Krisztinát hobbiszerűen érdekli a történelem. És mivel őt is, így ez lehetne a kapocs közöttük, ez a sík. Úgyhogy megérezve a rést, egyelőre maradt inkább a miniszterelnök lemondatásának problémakörénél.

– Tudom, hogy kicsit sántít a párhuzam, de az Árpád-ház kihalásakor eluralkodó magyarországi káosz járt a fejemben, amikor a levél megszületett. – Pedig nem is, hanem Nixon alelnökének a lemondatása. De legalább jelezte, hogy ő nemcsak aláírója, hanem részese is az interneten keringő kezdeményezésnek. – Azért jutott eszembe 1301 januárja, mert akkor az egyik fél, konkrétan az Anjouk azonnal bejelentették a trónigényüket. Mint ahogy a tegnap esti győzelmi beszédében ezt tette az elmúlt évek magyar miniszterelnöke is. – Hagyta kicsit leülepedni a mondatot. – Az Árpádház kihalásakor Károly Róbert azonnal megkoronáztatta magát, de nem a szentnek tartott koronával, mert az nem volt az Anjouk kezében, és ezért az oligarchák az egész aktust érvénytelennek tekintették. – Kocsis ennél a gondolatnál halkan felnevetett. – Mert hát milyen vicces, de már akkoriban is voltak oligarchák Magyarországon, legalábbis a történelemkönyvek szerint.

– És ha jól értem. – Most már alig volt szünet, Áron Krisztina szinte rögtön visszakérdezett,ami tetszett Kocsisnak, mert arra következtetett belőle, hogy a nő kezd figyelni, és hajlandó végigmenni vele a történelmi párhuzamon. – Ha jól értem – folytatta Krisztina –, akkor a mostani oligarchák sem tartják érvényesnek a tegnapi koronázást, mármint a választásokat.

– Jól. – Kocsis is gyorsan válaszolt, szinte kapkodva, mert ott volt a levegőben a tisztán megértett üzenet lehetősége. – Jól érti, Krisztina. Sőt, a történelem még abban is ismétli önmagát, hogy mi is külföldről kívánnánk segítséget kérni. Felmerültek nevek itt-ott a világban, ahonnan esetleg hívnánk olyan irányítót, akit az egész nemzet szívesen koronázna meg, természetesen csak képletesen. A tanácsát szeretném kérni, Krisztina, mert kívülről, a távolból, Amerikából talán látszik olyan szempont is, amit mi Európában nem érzékelünk.

Elmaszatolta rendesen. Kocsis egy pillanatra elgondolkodott ugyan, hogy kimondja-e, ő most pont ugyanazzal a céllal tart Krisztinához Palm Springsbe, mint amiért 1301-ben egy ismert oligarcha elment Lászlóhoz, a későbbi magyar királyhoz Prágába. De ezt végül nem tette hozzá, nem mondta ki egyértelműen, hogy Krisztinát szeretnék kormányfőnek. Inkább maradt a tanácskérésnél, az amerikai perspektíva iránti kíváncsiságnál, maszatolt, mert továbbra sem akarta, hogy Krisztina így, telefonon keresztül értesüljön a felkérésről.

Mert az esetleg elriasztaná.

Sőt, ami még ennél is rosszabb, lenne ideje felkészülni, tájékozódni és utánagondolni.

Csend lett a vonalban, megint csend. Aztán váratlanul fordult egyet a beszélgetés, élesen és csikorogva. Áron Krisztina következő mondatából ugyanis kiderült, hogy az elmúlt órákban, miközben Kocsis a levegőben suhant, Magyarországon egyre csak nőtt azoknak a köre, akik szimpatizálnak

az elképzeléssel, az internetes oldalakon bedobott ötlettel, hogy esetleg egy nőt, konkrétan Áron Krisztinát kérjék fel miniszterelnöknek. Kocsist, bár a repülőgépe elképesztő fizikai sebességgel száguldott, megelőzte a virtuális világ tempója.

– Tanácsot adni én legfeljebb az ügyben tudok, hogy milyen napkollektoros felületekre kellene lecserélni a parlamenti ablaküvegeket, ha a honatyáink esetleg spórolni akarnának az Országgyűlés villanyszámlájával. A rezsivel. – Mintha a feltalálónő mosolygott volna a vonal másik végén, Kocsis legalábbis ezt képzelte. – .de hogy az én nevem kormányfőként komolyan felmerüljön, ahogy az interneten olvasom, az szerintem még ilyen vészterhes órákban is komolytalan. Úgyhogy ha a tanácskérés mögött esetleg bármi ilyesmi állna, egy leplezett szándék, hogy esetleg majd mégis ide jussunk, akkor sajnos rossz repülőjáratra szállt fel, Kocsis úr. Akkor nem Palm Springsbe kellene jönnie.

Kocsis erre nem számított. Ez a nő túl gyorsan kiterítette a lapokat. Ő nem ilyen kártya partikhoz szokott. Mert most hirtelen nincs hová menekülnie, a találkozóhoz ezek után csak úgy ragaszkodhat, ha kijelenti, hogy Krisztinától tényleg csak tanács kell, nem pedig valamiféle szerepvállalás. Ezért utálja a telefont. Nem látja az ellenfele arcát.

– Amúgy pedig ne ködösítsünk – szakította meg a hangos csendet Áron Krisztina –, 1301- bennem szaladgáltak fel-alá a világban a magyar oligarchák. Csak az egyik ment, és csak egyetlen helyre. Prágába, Lászlóért.

Sakk, matt. Innen nincs kiút, ezzel a nővel nyíltan kell beszélni, nem lehet maszatolni, vág az agya, művelt, ilyen gondolatok cikáztak Kocsis fejében. De végül is, ahogy belegondolt, tulajdonképpen tetszett neki. Barbara után szinte felüdülés, szellemi kaland volt Áron Krisztinával beszélgetni.

– Érdekes történelmi párhuzam, mármint a hétszáz évvel ezelőtti prágai utazást az én mostani Palm Springs-i túrámhoz hasonlítani. El kell ismernem, hogy nem is annyira erőltetett. – Kocsis csak ennyit tudott hamarjában kinyögni, mert érezte, hogy most már mondania kell valamit, viszont tagadnia értelmetlen. – Amúgy pedig, talán nem érti félre, Krisztina, legkevésbé sem szeretnék nagyzolni, de ez a repülő pont oda megy, ahová én akarom. Arra fordul és ott száll le. Magyarország sorsa most már végképp nem igazodik a kiszámítható, menetrend szerinti járatokhoz, ebben biztosan egyetértünk.

Ez jól hangzott, frappáns mondat volt. Tulajdonképpen egész ügyesen kivágta magát, Kocsis így érezte. Kicsit ködösen, többféleképpen értelmezhető mondattal. Izzadt a tenyere, ezért odanyomta az ülés oldalához, mert ott volt a leghűvösebb. A légkondicionáló az utastér felé eső részt hűtötte jobban. Közben az jutott eszébe, Áron Krisztina csak nem olyan naiv, hogy azt higgye, Magyarország sorsát az utcán hőbörgő tömegek döntik el. Az csak a látszat. Valójában mindig a sakkasztalnál ülők mozgatják a bábukat, pár játékos emberek millióit. Áron Krisztina is azért adakozik – Kocsis meg volt erről győződve –, hogy százezrek vagy milliók szemében tűnjön szimpatikusnak. Mi másért? Csakis hogy mozgatni tudja az embereket, hogy játszani tudjon velük.

Nem gondolhatja komolyan, hogy a felajánlott pénzei tényleg megfelelő helyre kerülnek!

Magyarországon?

Kocsis kinézett a gép ablakán a felhőtlen, szikrázó napsütésbe, aztán lefelé pillantott, az óceán végtelen kékjére. A távolban már látszott az észak-amerikai kontinens partszakasza. Egyre jobban meg volt győződve arról, hogy a megfelelő helyre tart. Ez a nő annyi mindent gondol Magyarországról, annyi mindent tett és tesz, és annyira erős lelkiismeret-furdalást érez amiatt, hogy elhagyta a hazáját, hogy képtelen lesz nemet mondani. A vele készült interjúk fele mindig arról szól, hogy magyarázkodik az amerikai élete miatt. Remeg attól, hogy megvetik otthon. Hogy a hazáját cserbenhagyó emigránsnak tekintik. Mert valami miatt fontos neki, hogy mit gondolnak róla Magyarországon.

Kocsis lassan nekibátorodott, mert úgysem volt más választása, nem tudta elhúzni a lényeget a landolásig, a szárazföldi találkozásig. Áron Krisztina nem hagyott erre esélyt. Az interneten bedobott jelölés felemlegetésével. Úgyhogy lesz, ami lesz alapon folytatta a külföldről behívott, hétszáz évvel ezelőtti magyar király történetét. Hiszen ez a nő a jelek szerint alaposan ismeri a történelemnek ezt a fejezetét.

– Egy oligarcha volt akkoriban, valóban. És egyetlen királyjelölt, László. Most viszont sok oligarcha van, bár utálom ezt a kifejezést, és sok trónörökös. Én csak az egyik vagyok az oligarcháknak bélyegzett, valójában a nemzet sorsáért aggódó hazafiak közül, és Krisztina is csak az egyike a külföldre kényszerült tehetséges magyaroknak. Mi ketten

abban vagyunk hasonlók, és talán erről lenne érdemes személyesen is beszélgetnünk, hogy valószínűleg mindketten vissza szeretnénk térni a hazánkba, hogy ott éljünk. – Nem, nem szakadt le a Bombardier repülő plafonja. – De azért legalább titokban hadd gondoljam, bár tudom, hogy sántít a történelmi párhuzam, hogy pont úgy, ahogy László kezében ott volt a Szent Korona, és megérdemelte a trónt, vélhetjük mi is egyre többen úgy, ezek szerint az interneten bóklászókhoz hasonlóan, hogy Krisztina kezében is ott van Magyarország újrakezdésének a kulcsa. A tudása, a tapasztalata, a keleti nyitás helyes irányba terelése, a muzulmán világ, a perzsák és a törökök felé vezető családi kapcsolatrendszere. Magyarország másféle stratégiája. Krisztina mindenképpen az egyik azok közül, akik valahogy segíthetnének. Legalább tanáccsal. – Kocsis újra visszatért a maszatoláshoz. – Nem akarnék mást, csak hogy találkozzon velem, és hallgasson meg, csak ennyit szeretnék, ha kérhetem.

Szinte csúszott-mászott a negédességtől, de túl volt rajta, elmondta, kész. Nehezére esett pont egy nő előtt így megalázkodni, de megtette, mert Áron Krisztina része volt a nagy játszmának, Kocsis Zsolt legújabb agyas kártyapartijának. Meglepődött, mert Krisztina megint azonnal reagált. A jelek szerint vág az esze. De hát feltalálónő vagy micsoda.

– Magyarország miniszterelnöke még le se mondott, és önök már az utódját keresik?

– Mire leszáll a gépem Palm Springsben, már nem ő lesz a kormányfő, higgyen nekem, Krisztina.

– Kocsis ezt olyan határozottan, ellentmondást nem tűrő hangsúllyal vágta rá, mint aki tud valamit, amit mások nem. De másik szót használt a válaszában, mint ami elhangzott a kérdésben. Nem azt ígérte, hogy addigra lemond majd a miniszterelnök, hanem azt, hogy már nem ő lesz az. Rejtélyes mondat volt, de Krisztina most még nem vette észre. Ez csak sokkal később fog az eszébe jutni, akkor emlékezik vissza rá. Erre az apró, most még jelentéktelennek tűnő különbségre.

– Mikor ér ide? – Mindössze ez a rövid kérdés érkezett válaszként Palm Springsből a telekommunikációs műholdakon keresztül. Egyetlen rezzenésnyi kommentár, reakció és árulkodó hangsúly nélkül.

Kocsis ránézett a pilótafülke mellett a műholdképernyőre. Most bezzeg észre sem vette a szőke stewardesst, pedig ott állt, épp friss narancslét facsart. Három és fél óra még, közölte Kocsis, és elkérte a pontos Palm Springs-i címet, ahol Krisztina találkozni fog vele. Nyugodt, csendes hely, egy golfpálya közelében. Aztán letették.

Krisztina pár másodpercig mozdulatlan merevségben állt az úszómedence partján, a kaliforniai ház belső kertjében. Adrienn kérdő tekintete kíváncsiságot, közben mégis diszkréciót sugallt. Hallotta a beszélgetést, fültanúja volt, de csak az egyik oldalnak, viszont abból nem rakott össze semmit. Nem jött rá, hogy mi történhetett, csak sejtette, hogy valami fontos. Arra várt, hogy Krisztina esetleg beavassa.

A feltalálónő viszont most még gondolkodott. Annál sokkal jobban szerette a magyar történelmet, hogy ne tudta volna, ki volt az a korabeli oligarcha, aki elment a cseh uralkodó

udvarába az új magyar királyért. Vitte a koronát, és a támogatásért cserébe végül rengeteg birtokot kapott. Olyan sokat, hogy egy idő után belátta, többet már nem is remélhet, és ezért hátat fordított az új királynak. Aki így, elveszítve a támaszt, azonnal meg is bukott. Még az életét is veszélyben érezte, és elmenekült az országból. De hoztak helyette másikat. Addig jártak a korabeli főurak ide-oda tanácsért és szövetségesért, amíg végül Magyarországnak két párhuzamos uralkodója lett, aztán az országot elöntötte a káosz. Nyolc évre! Polgárháború, esztelen ármánykodás. Ráadásul hiába vetett véget a majdnem egy évtizednyi borzalomnak egy külső erő, a római pápa, hogy „a magyar népből a meghasonlás ártalmas gyökerei kitépessenek", a főurak zsarnoksága még tizenhárom évig a magyarok nyakán maradt. Egészen az egykor koronázó küldöttségbe menesztett ominózus oligarcha haláláig. A sírba jutásig mételyezte a magyar levegőt. Évtizedekig!

– Csák Máté érkezik hozzánk – szólalt meg halkan Áron Krisztina, megértve a történelmi párhuzamot, behelyettesítve a mostani magyar drámába az egykori szereplők nevét. Úgy tűnt, hogy Adriennek mondja, de inkább csak magának címezte. – A férjem, a perzsa és török vonal. Az ottani üzletek. Most már az is kell nekik. Mert azt sejtik, hogy nekem fontos lenne.

Dobogott a szíve.

Most már dobogott. És épp folytatni akarta, kifejteni, elmagyarázni, amikor megszólalt Adrienn telefonja. Mert most őt hívták.

– André – fordította mosolyogva Krisztina felé a mobilkészülék képernyőjét, amin vibrálva, zöld telefonkagylójel kíséretében megjelent egy vigyorgó kislány és az őt pusziló férfi fotója. Sármos, kulturált arca van, Andrét látva ez futott át Krisztinán, és aztán hallotta, ahogy Adrienn beleszól a készülékbe. – A kámforrá vált apuka! André papa végre előkerült. Na, mi van veletek?

Budapest – Magyarország

Orvosi látlelet és vélemény (Országos Baleseti és Sürgősségi Intézet, 1081 Budapest, Fiumei út 17.)

Sérült neve: Calvi Fruzsina

Születési helye és ideje: Budapest, 2011. szeptember 21.

Sérüléssel összefüggő panaszok: vizsgálata napján feje, dereka, jobb térde sérült. Eszméletvesztése volt. Csak arcmaszkon keresztül, oxigénnel ellátva tartható életben. Megégett, megduzzadt légcsőbe indokolt volt lélegeztetőcső lejuttatása, levegő útjának elzáródási veszélye fennáll. Jelenleg mesterséges gépi lélegeztetésre kapcsolva és altatásban tartva.

Mellkas: stabil, ritmusos szívhangok, puhasejtes alaplégzés.

Has, medence: puha, fájdalmatlan, lumb. gerinc fájdalmatlan, medence stabil. Bal paravert. régió vese magasságában fájdalmas.

Végtagok: Jobb patela felett duzzanat, nyomásérzékeny, KÉM megtartott, szalagos instabilitás nem észlelhető.

Idegrendszeri állapot: eszméletvesztés, emlékezetkiesés, vegetatív tünetek, organikus neurológiai eltérés, időben orientált.

Vélemény: Gyógytartam szövődménymentes gyógyulás esetén előreláthatóan nyolc napon túli.

Megjegyzés: (pl. várható-e maradandó testi fogyatékosság)

A forró füst a hörgőrendszert károsította, elpusztított csillószőröket, ami krónikus gyulladást okozhat. A sérülés – egyelőre nem megállapítható – mértékétől, mélységétől függ, hogy a sérülés maradandó lesz-e, vagy képes lesz regenerálódni a szervezet. A maradandó károsodás lehet asztma vagy COPD, amely az idült hörghurut és a tüdőtágulás együttes megnyilvánulása.

A súlyos egészségromlás esélyéről a sérülést követő egy év után történő orvosi felülvizsgálat alapján lehet nyilatkozni.

Budapest, 2015. év 04. hó 23. nap

Capaci – Olaszország

23 évvel ezelőtt

Minden idők legismertebb szicíliai maffiaellenes főügyészét, Giovanni Falconét, akit az amerikai Time magazin az ezredfordulón a huszadik század egyik hősének választott, 1992-ben gyilkolták meg. Pályafutása során Falcone több száz maffiózót juttatott rács mögé. Leghíresebb pere, amely végül a halálát okozta, 1986-ban kezdődött, 476 bűnöző, a Cosa Nostra tagjainak vád alá helyezésével. Közülük végül 360-at ítélt el a palermói bíróság, 119-et távollétében.

Az ítélet kihirdetése után, amit végül a római legfelső bíróság is fenntartott, a maffia elrendelte Falcone meggyilkolását. A főügyész már előtte is, de onnantól kezdve végképp Olaszországban példátlannak számító rendőri és testőri védelem alatt állt. Páncélkocsival, felvezető motorosokkal közlekedett, és állandóan változó útirányokban mozgott. Családját az olasz hadsereg ismeretlen helyen rejtette el. A feleségével és a gyerekeivel Falcone többnyire csak akkor tudott találkozni, ha a hadsereg helikopterei hét végén az épp aktuális titkos otthonba repítették. Pár év múlva a felesége néha már vele tartott a páncélozott életében is, elkísérte az utazásokra, beült hozzá a védett autóba, csak hogy együtt lehessenek, és hogy Falcone ne legyen mindig magányos.

Az egyetlen kiismerhető és feltételezhető útvonal, ahol Falcone felbukkanására esély mutatkozott, a palermói nemzetközi repülőtérről vezetett a városba, az ottani maffiaellenes ügyészség földalatti bunkerirodájába. A merénylettel megbízott csoport hosszasan kísérletezett az akcióval. Szicília egyik távoli, elhagyott pontján felépítettek a kiszemelt útszakasz másaként egy felüljárót, amely alatt a szennyvízelvezető csatornába rejtették el a robbanóanyagot.

A statikai szerkezetet akarták megingatni úgy, hogy bármennyire védi is Falconét a páncélautó, ha a robbanás nem is, de a gépkocsi lezuhanása, az acéldobozba zárt becsapódás mindenképp megölje.

A kísérletek éjszakánként a konkrét helyszínen, egy Capaci nevű település határában is folytatódtak. A maffiózók próbavezetéseket tartottak. Különböző sebességgel haladtak

át a kiszemelt hídszakaszon, és közben felvillanó lámpákkal szimulálták a robbantásokat, a statikai elemek összedöntését.

A merényletre végül 1992. május 23-án került sor, fél tonna robbanóanyaggal. A távolról, egy megfigyelőpontról működésbe hozott és kézzel irányított robbantás sorozat detonációja olyan hatalmas volt, hogy a helyi földrengés-megfigyelő monitorok is érzékelték. Falconéval aznap épp együtt utazott a felesége és szokásos módon három testőr is.

A merényletben mind az öten meghaltak.

A gyilkosságban részt vevő maffiózók nagy részét később elfogták, és mindannyian életfogytiglani börtönbüntetést kaptak. A palermói nemzetközi repülőteret pár évvel később Falconéról nevezték el, akinek többek között az amerikaiak is szobrot állítottak, például Virginiában, az FBI-akadémia épületében.

Történetünk idején.

.Áron Krisztina összeszoruló szívvel nézte végig Adrienn összeomlását Palm Springsben. Ezúttal ő nem értette a telefonbeszélgetés felét, de a sírógörcs, az Adriennt elöntő pánik, ahogy összegörnyedt, térdre borult, és aztán próbált erős maradni, kérdezni, megnyugodni, a mindössze kétperces jelenet szívszorító látványt nyújtott. Nem tudott segíteni, csak próbálta megnyugtatni, ami ebben a helyzetben, több mint tízezer kilométerre a lélegeztetőgépre kapcsolt Fruzsinától gyakorlatilag képtelenségnek tűnt. Adrienn fél óra alatt szedte össze magát, aztán repülőjegyet foglalt New Yorkba és

onnan Bécsbe. Az osztrák fővárosból bérelt autóval megy majd haza, mert mostanra a budapesti menetrend szerinti járatok nagy részét a bizonytalan magyarországi helyzetre tekintettel törölték a légitársaságok.

André a beszélgetés után hosszú ideig mozdulatlanul ült az altatásban tartott Fruzsika ágyánál. Fejét a kezére támasztotta, mereven bámult előre, figyelte a szívritmuskijelző pityegését és a lélegeztetőgép működését. Amikor a nagyszülők az óvodától, ahová késve érkeztek, átértek ide, a kórházba, André alig tudta elmondani nekik, hogy valójában mi történt. Fogták Fruzsika kezét, felváltva simogatták, aztán vártak és reménykedtek, hogy nem gyullad be a légcsöve, és a hörgőrendszer károsodása sem lesz maradandó. Bíztak benne, hogy mire Adrienn hazaér, talán már visszahozhatják Fruzsit az altatásból, mert addigra elmúlik az életveszély. Közben besötétedett. Budapest és a magyar nagyvárosok az esti órákra sem nyugodtak meg, ugyanúgy zajlott minden, mint hasonló helyzetekben másutt is, például Isztambulban 2013-ban. Az éjszaka feszültebbnek ígérkezett, mint a nappal. Már sötétedés után, este kilenckor érkezett a hír az újabb borzalmas támadásról. A Kúria elnökét, a magyar igazságszolgáltatás szakmai vezetőjét az otthona előtt savval arcon öntötték. Az akció egy korábbi moszkvai merénylet mintáját követte, és harmadfokú égési sebeket okozott, szinte teljesen lemarva a főbíró arcát. Az internetkorszak összepréselt világképe volt ez. Példák, történetek, drámai fotók száguldoztak országok és kontinensek között. Ötleteket, másolható megoldásokat nyújtva a kaotikus helyzetben olyanoknak, akiknek korábban soha eszükbe sem jutott volna semmi

hasonló. Ezúttal feltehetően valaki megtalálta azokat a 2013-as beszámolókat, melyek az orosz fővárosban, a Bolsoj színház művészeti igazgatóját érő savtámadásról szóltak. És aztán kipróbált valami hasonlót Budapesten is. Fennállt a veszélye, hogy a főbíró megvakul. A támadás után pár perccel „Forradalmat akarunk" címmel kiáltvány érkezett néhány szerkesztőségbe, hasonló akciókat helyezve kilátásba az összes, kilenc évre bebetonozott állami kulcsfigura ellen, amennyiben másnap reggelig nem mondanak le. Közülük kettő, a legfőbb ügyész és az országos médiahatóság vezetője fél órán belül kijelentette, hogy nem fognak meghajolni az erőszak előtt, és hivatalukban maradnak.

Kiszivárgott, hogy a kormánypárt néhány vezetője és a kabinet kulcsfigurái, köztük a belügyes az igazságügy-miniszter Tihanyba érkezett. A legvadabb feltételezések kaptak szárnyra, hogy vajon miről próbálják meggyőzni a miniszterelnököt. Néhányan tudni vélték, hogy a kormányfő nem mond le, de másnap feljön Budapestre, és a parlamentben beszédet mond. Ebben feltételezések szerint foglalkozik majd az ország helyzetével, valamint megindokolja, hogy miért nem kíván távozni a posztjáról. Ezek azonban csak pletykák voltak, hivatalosan senki sem mondott semmit.

André pár órával később kicsit már megnyugodva, a kórterem sarkában ülve a telefonján próbált utána olvasni a nap eseményeinek. Tudni akarta, hogy ottmaradhat-e a kórházban, vagy a káosz dacára is olyan erőkkel keresik, hogy menekülnie kellene. Saját magáról nem talált utalást, a rendőrség egyelőre láthatóan képtelen volt kezelni a városban kialakult kaotikus helyzetet, a rengeteg bűncselekményt

és erőszakot. Valószínűleg most ő a legkisebb gondjuk. Viszont látta a savtámadás híreit éppúgy, mint például a gazdag magyarok címlistájának közzétételét. Elképedve olvasta a Genf környékén zsúfolódó üzletemberek felsorolását, a precíz utcaneveket és házszámokat. A Google műholdtérképei alapján a címeknek utánanéző internetes újságírók úgy vélték, hogy két dúsgazdag vállalkozó ingatlana emelkedik ki leginkább a sorból. Mindegyiküknek húszszobás kastélya áll a Genfi-tó partján. A média főleg azt furcsállta, hogy Ankarák Gábor ingatlanberuházó hatalmas, franciakertes prangins-i villája a Route de Benex-n alig pár száz méterre található az ismert milliárdos, Kocsis Zsolt kastélyától az Avenue Guiguer-n. Rögtön spekulálni kezdtek a két üzletember közötti összefonódásokról, azon értetlenkedve, hogy korábban miért is feltételezte Magyarországon mindenki, hogy konfliktusaik vannak. Hiszen ha így lenne, akkor aligha élnének ugyanabban a városban, ráadásul ilyen közel egymáshoz!

Budapesten este tíz órára beazonosítható gócpontok alakultak ki, például a Parlament előtt, a Hősök terén és a Várbazárnál. Ezekre a helyszínekre már a hadsereg is felvonult, hogy szétválassza a szembenállókat. Néhol vízágyút kellett bevetni, ezért több helyütt összecsapásokra került sor a rendőrség és az utcákon barikádokat építő, többnyire fiatalokból álló csoportok között. A közterületfenntartó, a rendőrség és a tűzoltóság közben ahol tudta, megkezdte a rombolás nyomainak eltakarítását, valamint az okozott károk ideiglenes felszámolását, a tömegközlekedés helyreállítását. Lezártak sok utcát, például a BAH csomópontnál a felüljáró

egyik sávját is, ahol a Magyar Aszfalt munkatársai már délután négy óra óta úthengerrel végeztek felújítási munkálatokat. Innen egyébként éjfél után levonultak, az úthenger lesimította a friss felületeket, és a felüljárón éjjel egykor helyreállt a kétsávos közlekedés.

Monacóban megkezdődött a teniszverseny hagyományos gálaestje, a Grande Nuit Du Tennis, melyen megjelentek Albert herceg és a teniszvilág egykori, valamint jelenlegi sztárjai. Ott volt Björn Borg éppúgy, mint Rafael Nadal. A vacsorán, amelyre a férfiak számára előírt öltözet a szmoking volt, feltűnt a magyar gazdasági élet néhány jeles szereplője. Belépőt vettek és külön asztalt béreltek. A menü fénypontja a marinált kardhal volt „a la plancha", nizzai stílusban, balzsamecettel és Ossau – Iraty sajttal.

Barbara végül nem a Garde-Meuble hotel butikjában vásárolt magának ruhát, hanem farmerban kisétált a Concorde térre, a sarkon befordult balra, és végigment a Rue du Faubourg Saint Honorén. A szállodától összesen kétszáz méterre találta meg a Prada párizsi üzletét. Az elegáns butikban tetőtől talpig felöltözött, levetett ruháit a londiner szolgálattal visszaküldte a hotelba, és taxival elment *Alicia Keys* koncertjére.

André végül éjfél előtt nem sokkal döntött úgy, hogy elküldi a számára biztosított egyedi kódszámot a francia titkosszolgálat, a DGSE civil telefonszámára. Tizenöt perc múlva rezgést érzékelt, mert a telefonján Párizsból aktiválták a két évvel korábban rátelepített rootkit szoftvert. A titkosszolgálati világban egyszerűen csak „főzött" ROM-nak, vagyis irányítható roamingnak hívott rootkit innentől a DGSE

ellenőrzése alá vonta André készülékét. Az elküldött kódok értelmezése alapján még fél órát kellett várnia, amíg a teljesen biztonságossá vált vonalon személyesen felhívta őt Bernard Didier, a francia titkosszolgálat vezetője. Akkor már elmúlt éjfél, majdnem fél egy volt. Tíz percet beszéltek, miközben André kilépett az intenzív osztályról, és egy jól belátható, elhagyatott lépcsőfordulóban mindent elmesélt halkan, franciául.

A DGSE technikusai az André telefonjáról letöltött hívásadatok és GPS-koordináták alapján másfél órával később tudták csak feltörni Gianni svájci címen regisztrált és 41-es országkóddal működő mobilját, melynek a számát André átmentette dr. Bazsó telefonjából. Az Android programmal futó Samsung készüléket Budapesten lokalizálták, Gianni tehát a magyar fővárosban tartózkodik. Bár a mobil épp ki volt kapcsolva, az úgynevezett Carrier IQ detectorral be tudtak hatolni a memóriájába, és átolvasták az összes szöveges és e-mail-üzenetét. A DGSE némi időt vesztett, mert a technikusoknak három fordítót is riasztaniuk kellett, Gianni üzenetei ugyanis angolul, olaszul és magyarul íródtak.

Kocsis Zsolt leszállt Palm Springsben.

A budapesti francia külképviselet hajnali négy órakor jelentkezett be a magyar Külügyminisztérium ügyeleténél, sürgős és személyes kapcsolat létesítését kérve a nagykövet és az európai ügyekben illetékes magyar külügyi államtitkár között. A beszélgetés fél órával később zajlott le, a magyar rendőrség pedig újabb fél óra múlva visszavonta az André lakása előtt várakozó nyomozót. Ezek szerint mégis volt rá kapacitás, és már órák óta keresték Andrét, megfigyelés alatt

tartva az otthonát, hátha hazatér. A rendőrség mást egyelőre nem tudott tenni a zűrzavaros Budapesten. A Külügyminisztériumot a franciák arról tájékoztatták, hogy André Calvi francia-magyar kettős állampolgár jelenleg már Párizs felé tart, felesleges keresni. A vele Budapesten történtek alapos és átlátható kivizsgálásához a francia fél, különösen a DGSE kifejezetten ragaszkodik. Az éjszakai órára tekintettel ennek indokát egyelőre nem részletezték, de a jelek szerint a magyar hatóságok számára a DGSE szerepének említése elégséges volt a reggeli szökés során történtek átértékeléséhez. Párizsban már világosodott, hajnali fél hat volt, amikor az útvonalengedély alapján magángépnek tűnő hatszemélyes, lökhajtásos repülő, fedélzetén két üzletemberrel elindult Budapest felé. A madagaszkári regisztrációjú privát jet valójában a DGSE szolgálatában állt, és az utasok is a francia titkosszolgálat munkatársai voltak. Ennek ellenére a gép fedélzetén mégsem ők voltak az érdekesek, hanem a csomagjuk. Összesen három, nyolcvan centiméter hosszúságú, részben repülőre, kicsit viszont helikopterre is hasonlító, dupla légcsavaros szerkezet utazott a gép fedélzetén. 2013 óta tartott a fordulat, de tavaly, 2014-ben már a nyilvánosság számára is kiderült, hogy a pilóta nélküli robotrepülőgépek, a drónok egyre kisebbek lesznek, szabályosan összemennek. Hol volt már a korábban Afganisztánban vagy éppen Szomáliában bevetett, legalább tíz kilométer magasan repülő és tizenöt méter hosszú óriásdrónok korszaka. Ha csak megfigyelési feladatokról volt szó, nem pedig katonai bevetésről és fegyveres akcióról, akkor 2015-ben a CIA, de a francia DGSE is többnyire már kicsi, halk, kétszáz kilométeres sebességgel

haladó, pár száz méter magasan repülő szerkezeteket használt, főleg amerikai gyártmányú 3D Robotics minidrónokat. Olcsóbbak voltak, mozgékonyabbak és ügyesebbek.

Meg persze eldobhatók.

Palm Springs – Egyesült Államok

Az argentin kifli cukros, karamellás külsejéről pattogva röpültek a morzsák. Szerteszét szóródtak, leginkább a vajszínű padlószőnyegre. Kocsis képtelen volt úgy beleharapni a ropogós *media lunába,* hogy ne érezze kínosan magát. Amúgy is zavarta, hogy már percek óta itt ül ebben a kicsi és szűk bőrfotelban az üvegasztalra letett kiflikkel és *mate* teával, az argentinok másik kedvencével. És akkor most még maga alá is szórja a fényes cukormáz repedező morzsáit. Nagyon kellemetlen.

Mindent Krisztina rendelt, mert azt mondta, hogy ilyen hosszú repülés után a szervezet regenerálódásának a mate mindennél jobbat tesz. Az argentinok kedvenc teáját a magyalfa leveleiből szárítják, és egy arrafelé honos, kisméretű tök héjából kifaragott pohárban áztatják.

Hát itt is így csinálták.

Az amerikai nyugati part Camp Davidjében találkoztak, a híres Sunnylands egyik privát szobájában. Az otthonába Áron Krisztina semmiképp sem akarta meghívni Kocsist, hiszen oda csak azokat engedte be, akiket már régóta ismert, és akikben megbízott.

Kocsis viszont egyik kategóriába sem fért bele. Se nem ismerte, se nem bízott benne. Krisztina egyelőre még kérdezni sem akart tőle, mert régi elve volt, hogy kérdéseket csak olyan férfiaknak tesz fel, akiknél már biztos abban, hogy nincs okuk hazudni.

Úgyhogy inkább rendelt Kocsisnak mate teát, aztán futottak néhány üres, semmitmondó kört az indián tea serkentő és tisztító hatásáról. Amikor a pincér visszatért, és kihozta a frissen sült, félhold alakú argentin croissant-t, a media lunát, akkor Kocsis, aki nem szerette az udvariaskodó csevegéseket, kevésbé az éhség, mint inkább a beszéd elkerülése végett nagy harapásokkal enni kezdett.

A kaliforniai Sunnylands az amerikai századközép, az 1960-as évek építészetének kiemelkedően érdekes épülete. Az amerikai elnökök rendszeresen szerveznek ide államfői megbeszéléseket. Ugyanúgy, mint a Washington közeli Camp Davidbe, a keleti parton.

Barack Obama például itt találkozott Hszi Csin-ping kínai elnökkel, de a mexikói államfővel is. Mindenkivel, akinek Amerika nyugati oldala jó néhány órával közelebb esik, mint a keleti. És akiknek Washingtonból pár órát repülve, de azért még az Egyesült Államok területén maradva az amerikai elnök udvarias gesztust tehet.

Palm Springsben egyébként talán épp ez a napszak, a késő délután a legszebb. A naplemente. Kipillantva a padlótól egészen a plafonig ívelő üvegfalakon a kertben hosszú, magas kaktuszokat lehet látni elnyúló áprilisi árnyékokkal, mögöttük pedig havas hegycsúcsokat. Krisztina gombokkal

behúzott, vajszínű bőrkanapén ült, sokkal kényelmesebb helyzetben, mint a túlsúllyal küszködő Kocsis, akit szabályosan kalodába zárt a kecses, hatvanas évekbeli, szűk fotel. Mindkettőjük mellett nyersfa asztalkák álltak, rajtuk pedig citromsárga, fényes kínai porcelánlámpák. A sarokban egy versailles-i kék-fehér mintás kaspóban egészen a kávébarna plafonig nyúlt a mélyzöld legyezőpálma, ami akár kint is állhatott volna a kertben. Letisztult, elegáns tér ölelte őket körbe, levegős, átlátható. Tökéletes formák és rendezettség. A kinti vékony, villaszerűen elágazó kaktuszok tövében, mintha csak egy mexikói westernfilm díszlete lenne, dús agavébokrok nőttek.

Kocsis pedig morzsált.

– Ez a félhold alakú kifli elég vicces itt, Amerikában, az émelyítőn édes fánkok hazájában – nyelte le a falatot, miközben ujjait összedörzsölgetve próbált megszabadulni a cukros máz odaragadt külsejétől. – Olyan, mintha francia kifli lenne, de annál sokkal kisebb és belül vajasabb. Szinte odatapad a szájpadlásomhoz.

Aztán végre megtalálta a sárga váza mellé fektetett homokszínű selyemszalvétát, és könyörtelenül beletörölt mindent. Elég volt a pávatáncból, türelmetlenkedett magában, mate tea a szervezet regenerálódásához meg minden ilyen hülyeség. A lényegre akart térni, otthon minden percben történhet valami, de az ösztöne mégis azt súgta, hogy azért csak óvatosan.

Krisztina ujjatlan, tavaszi virágokkal díszített koktélruhában mosolygott rá. Összezárt lábbal ült, hátul copfba font

hajjal, enyhe sminkben, szinte csak az ajkán valamennyi szájfénnyel. Bőre fehér volt, túlságosan is fehér, mintha szándékosan kerülné az erős kaliforniai napsütést. Viszont az arca kisimult, egészséges, olajosan fényes. Kocsis arra gondolt, hogy ez a nő valószínűleg tart a száraz, sivatagi levegőtől, ezért használ a kelleténél valamivel több hidratálót. Krisztinának vékony, elegáns csuklója volt, Kocsisnak legelőször ez tűnt fel. Az ötvenes évei felé közeledő nő megtámasztotta a fejét, de nem az állánál, hanem hátrább, és közben kecses, szinte csontos csuklója az arcához simult. Krisztina elegáns, vonzó, érdekes arcú nő volt. Visszafogottan ült, csendesen és várakozva.

– Végül is magyar péksütemény mindegyik, a francia croissant éppúgy, mint a Buenos Aires-i media luna. – Csak ennyit reagált Kocsis megjegyzésére a szájpadláshoz tapadó argentin cukormázról, de aztán nem folytatta, a kifli történelem részleteit már nem fejtette ki. Hagyta, hogy Kocsis meglepődjön, miközben ő hátradőlt, és az ölébe ejtette a kezét. Nem festette a körmeit. Várt, hogy Kocsis nekirugaszkodik-e végre annak, amiért jött, vagy még elcsevegnek pár percet a kiflikről. De Kocsis most már nem várt tovább. Felkészült volt, utánaolvasott Krisztinának, úgyhogy tudta, melyik az a pont, amin keresztül a közelébe férkőzhet.

– Ha megengedi, Krisztina, egészen messziről indulnék. Lehet, hogy nem fogunk egyetérteni Magyarország sorsát illetően, de legalább kiderül a véleményem. – Sejtette persze, hogy amiről és ahogy beszélni fog, az tetszik majd Áron Krisztinának, hiszen alaposan végiggondolt mézesmadzagnak szánta. Kocsisnak egyébként más volt a véleménye, de ez

most nem számított, a pókerba bármekkora blöff belefér. – Azt szokták mondani – folytatta kicsit krákogva, megköszörülve a torkát, miközben a fém szívószállal, a *bombillával* a mate sűrű tealeveleit kavargatta –, azt állítják sokan, hogy Magyarország a térképen épp a gomb helyére pottyant Európában, pont oda, ahol az európai kabát állandóan elszakad. Bécsből nézve Kelet, Romániából nézve Nyugat.

Krisztina meg sem szólalt, csak figyelt, továbbra is a fejét támasztva. Kocsis tehát folytatta.

– Magyarország fölött a történelem során mindig viharfelhők gyűltek, megszállások, küzdelmek, talpon maradások váltakoztak. Szakadt körülöttünk Európa nyugati és keleti fele. Mindig túl kellett élni, alkalmazkodni, okosnak lenni éberen, rafináltan. A magyarokban hosszú évszázadok alatt ez a kód alakult ki. Ennek a tehetsége. Hogy mindig kikerüljük a gáncsot, a rosszindulatot, az akadályokat, hogy életben maradjunk, közben mégis kitűnjünk. Ettől lett a magyar önző faj! – Aztán apró mosoly kíséretében gyorsan helyesbített: – Nem faj, bocsánat, csak fajta. Hallotta például azt, Krisztina, hogy egy felmérés szerint az amerikaiak, a britek és az ausztrálok után a magyarok a világ negyedik legindividualistább népe? Ugyanakkor a japánok után a második legversenyzőbb nemzet? Innen a sok olimpiai aranyunk. Minket ilyenné tett a történelem. Az, hogy pont mi vagyunk a gomb az európai kabáton. Mi nem élni és élvezni akarjuk az életet, mint mondjuk az olaszok, hanem győzni akarunk. Mindig csak győzni.

Kezdett érdekes lenni. Krisztina egyre kíváncsibb lett, hiszen épp tegnap fejtegette Adriennek, hogy manapság a legnagyobb tehetség Magyarország elhagyásához kell, azt

megérezni, hogy mikor jön el a kreatív emigráció ideje. Amikor már épp elgáncsolnák az embert. Egyelőre nem tudta, hogy Kocsis hová is tart, de magában el kellett ismernie, hogy a milliárdos egyáltalán nem arról beszél, amire számítani lehetett tőle.

– Ez az állandó túlélési kényszer. – Kocsis kinézett a kertbe, a perzsa szőnyegre emlékeztetőpázsitra, amit itt, a sivatagi oázisban éjszakánként valószínűleg órákon át kell locsolni. Pár másodpercnyi szünet után végül folytatta: – Ez a talpon maradási kód, épp ez tesz elképesztően tehetségessé minket, magyarokat. Czeizel Endre mondta, ha jól emlékszem, hogy Magyarország legnagyobb természeti kincse a tehetséges ember. Nekünk nincs olajunk, aranyunk, nincs semmink, csak olyan tehetséges embereink vannak, mint maga is, kedves Krisztina.

Ez gyors volt, éles kanyar, személyes és kivédhetetlenül hízelgő. Krisztina nem tudott mást tenni, mint kínosan és halványan elmosolyodni, kicsit talán biccenteni is. Visszautasítani a célzást nevetséges álszerénység lett volna, attól viszont kellemetlenül érezte magát, hogy őt ennyire konkrétan belekeverik Magyarország sorsába. Továbbra sem kérdezett semmit, csak figyelt, próbált rájönni, hogy Kocsis vajon mit akar, mi a szándéka. Őszinte ember, vagy sem?

– A tehetséges és ügyes magyarok évszázadok óta elviszik otthonról a kódot, a képességet, ami Magyarországon fejlődik ki bennük. Ezzel, ugye, egyetért, Krisztina? Aztán máshol, szabadabb, kreatívabb környezetben alkotnak nagyot és lesznek sikeresek. Én például mindig megdöbbenek, amikor azt olvasom, hogy Horthy épphogy csak konszolidálta a

hatalmát 1922ben, máris húszezer magyar költözött át az akkor még szabad és liberális Berlinbe. Aztán Hitler közeledtével még tovább mentek, egészen Párizsig. Az utóbbi években, ezt Krisztina feltehetően nálam sokkal jobban tudja, közel hatszázezer magyar hagyta el az országot. Két évvel ezelőtt, 2013-ban ez a szám még csak négyszázezer volt. Most meg már hatszázezer. Évente százezren mennek el. Ennek véget kell vetni, Krisztina, egyszer és mindenkorra!

Okos mondat volt, nagyon okos. Nem mondta ki, de a hangsúly és a tekintet szemrehányást sugallt. Az iménti konkrét célzás, Krisztina nevének említése hirtelen más értelmet kapott. Ezek szerint mégsem hízelegni akart, hanem inkább visszacsavarta a bóknak tűnő mondatot, és rafináltan belemosta Krisztinát a hazájukat elhagyó tehetséges magyarok tömegébe. Tudta, olvasta, memorizálta, hogy ez Krisztina legérzékenyebb pontja. A félelem attól, hogy Budapesten megvetik és elítélik, mert eljött onnan. Hiszen Kocsis perspektívájából nézve Krisztina megtanulta a magyar kódot, edzett lett, felkészült, és aztán eljött, kirabolta Magyarországot, és itt lett sikeres, máshol, másoknak. A gyümölcs nem a magyaroké, pedig őt az a kultúra nevelte. Azok az egyetemek. Az a levegő. Kocsis mindezt annyira jól elmondta, hogy talán Krisztina sem tudta volna világosabban megfogalmazni. Finomabban és mélyebben körülírni a lelkében felhalmozott bizonytalanságot. Ő csak érezte, Kocsis viszont ki is mondta.

Nehéz pillanat volt. Most Krisztina nézett ki az ablakon, a keret nélküli, hatalmas üvegfalon a gyönyörű kert medencéje felé, mert onnan, ahol ő ült, látni lehetett az égszínkék,

perzsa csempékkel borított medencét. Perzsa csempe, hát igen, suhant át rajta a gondolat, a férje, a családja, az új élete.

– És mégis hogyan? – Ez volt Krisztina első kérdése ma este, miközben a combján zavartan végigsimította a pamutszoknya leheletkönnyű szövetét. Milyen hideg az anyag tapintása, erre gondolt, és közben úgy érezte, mintha izzadna a tenyere. Pedig hűvös volt, a légkondicionáló a szokásos amerikai módon itt is túlhűtötte a szobát. – Mégis miképpen kellene ennek véget vetni ön szerint, Kocsis úr?

Krisztinának persze volt elképzelése. Hiszen a saját bőrén tapasztalta, végigélte minden egyes percét ennek a *jó pillanatban kell eljönni* emigrációnak. Tudta, hogy őt mi hajtotta el Budapestről. És miért pont akkor. Érteni vélte az elmúlt másfél nap őrületét, az utca káoszát. Hiszen követte az elmúlt négy év minden kisebb-nagyobb törvénysértését, mert ő így gondolt a magyarok közelmúltjára. A jogkörátlépésekre, manipulációkra, a meghunyászkodások és szemet hunyások sorozatára, amit ez a rendszer a működéséhez elvárt. Hogy ezek sértik az európai élet íratlan törvényeit. És a magyar normákat is. Ezért aztán csak addig kényszeríthetők ki, ameddig a megroppant gerincű végrehajtókban az egzisztenciális szorongás nagyobb, mint a hatalomváltástól való félelem. Amíg a mától jobban rettegnek, mint a holnaptól.

De ennek a jelek szerint vége!

Hiába próbáltak ugyanis évekig a speciális magyar kód, a túlélési ösztönük szerint alkalmazkodni az irracionális, néha illegális és gyakran erőszakos elvárásokhoz, ha ebbe most belebukik a hatalom. Ebből viszont az következik, hogy ha az

utca szétdúlása után netán megint és újra valamelyik politikai vetélytárs ellen kellene büntetőügyet kreálniuk vagy adóvizsgálatot indítaniuk, esetleg megint végigvinni egy manipulált közbeszerzést, akkor holnaptól a rendszerben működő közkatonák túlélési kódja azt kérdezné: nem lesz ebből bajom? Ki fog engem megvédeni, ha „ezek" már nem lesznek hatalmon?

És így jön el a vége, fuss el véle. A folyamat napok alatt érhet el polgármestert, képviselőt, vezető köztisztviselőt, minden láncszemet. Pár nap alatt leállhat a kormányzás, megbénulhat az ország, és béna kacsává válhat a mégoly erőszakos hatalom is. Ezt gondolta Krisztina. Annyi, de annyi országban történt ez már pontosan így.

A miniszterelnöknek tehát tényleg mennie kell, igaza van Kocsisnak. Mert csak és kizárólag az ő személye tartja össze ezt a mostani rendszert. Aminek ezek szerint már az ilyen Kocsisok sem haszonélvezői és érdekeltjei, viszont csak ők képesek a kulcsszereplőt elmozdítani. Vagy még ők se. De semmiképp sem az utcára zúduló tömeg. Az illúzió. Krisztina ennyire azért nem volt naiv.

– Hogyan kellene ezt a folyamatot megállítani? – ismételte meg Krisztina kérdését egy sóhaj kíséretében Kocsis, akinek az arcára hirtelen kiült a fáradtság. Eddig vitte őt előre a lendület, de most valahogy meglátszott rajta a kor, a levegőben töltött hosszú idő és az állandó szellemi éberség.

A Sunnylands mélyzöld golfpályája a mesterséges dombocskákkal és bermudai homokkal körbeszórt tavacskákkal egészen a kopasz kőhegy lábáig húzódott. A pálmafák

vonaláig. Kocsisnak, ahogy fáradt szemmel a tájat nézte, a felhő nélküli kék eget, a naplementétől sárgára festett horizontot, olyan érzése támadt, mintha az egymásra ömlő hegyek barna kőkopaszsága hatalmas emberi agyat formálna. A völgyek úgy tekerednek a távolban, mintha egy felnyitott koponya hullámzó agyzsigerei lennének. A hegy mély kőszakadékaiban, a sötét árnyékvonalakban Kocsis még az emberi agy tűzpiros ereit is felfedezni vélte.

– Félve válaszolok, Krisztina, mert kicsit szégyellem a nyers szókimondást, ahogy én a megoldásról gondolkodom. – Kocsis szabadkozva kezdett a csapda kivetésébe, miközben az üvegasztalra tette a matés poharat. A szűk fotelban nagy nehezen előrehajolt. Zakójában fémesen csörgött valami, talán pénzérmék, amiket a zsebében felejtett. Beszéde sokkal halkabb lett, mintha tényleg szégyellné, amit mondani fog. Kocsis nagy játékos volt, igazi pókerbajnok. A szavát mostantól alig lehetett érteni. Bizalmaskodva suttogott. Krisztina azon gondolkodott, hogy talán neki is előre kellene dőlnie, de az már túl intim, túl közeli kapcsolat lenne. Mármint Magyarország sorsáról sugdolózni ezzel a z emberrel. – Óvatosan mondom – folytatta Kocsis halk lassúsággal –, de szerintem ezeket az órákat magyarok milliói töltik rettegésben. Félnek attól, hogy mi lesz. Mi lesz holnap, mi lesz jövőre, mi lesz a házukkal, az értékeikkel, a vagyonukkal, a tulajdonukkal. Mi lesz a forintárfolyammal, a megtakarításaikkal és az élelmiszerárakkal. Mert a magyaroknak a vagyon és az anyagi jólét a legfontosabb. Még a szabadságuknál is értékesebb. A vagyonukért bármire hajlandók, ezért lett a magyarból szolganép.

Talán ez volt a legdurvább mondat az eddig elhangzottak közül. Ez a *szolganépezés.* Kicsit bánta is, hogy véletlenül kicsúszott a száján. De most már megtörtént, elszólta magát.

Kocsis gőgösen lenézte a magyarokat, pedig ő is az volt, belőlük élt. Őt nem lehetett zsidózni, gyűlölni és idegenszívűséggel vádolni, mert lepergett róla minden ilyen dühös és irigy ócsárlás, hiszen magyar volt, generációk óta tisztán magyar családfa. Hódmezővásárhelyi uradalmi fogathajtók leszármazottja. Hintósofőr, ahogy fiatalkorában viccelődött. Kocsis! Viszont olyan könnyen jött neki minden, olyan okosan tudta az áldozatait becserkészni, és tudott milliárdossá válni Magyarország szűklátókörű veszteseinek a kárán, hogy a végén még meg is vetette őket. Lenézte a magyarok többségét az őszinte, romlatlan, szinte bárgyú jóhiszeműségükért.

Megvetette a saját áldozatait.

Szolganép! Rokonok és szomszédok mutyizgató középszerű bandája, a vidéki mezővárosok pár száz méteres horizontjával és világképével, neki csak ennyi volt a saját hazája. Mint a hozzá hasonlóknak általában, amikor Monacóban szivaroztak. Vagy Genfben.

– 1956-ban sem a szabadságáért harcolt az összes lázadó, csak egy részük, főleg az akkori fiatalok – folytatta a tenyerét nézegetve, kerülve Krisztina tekintetét. A kaszinóban sem nézett a *Chemin de Fer*-asztalnál soha a kártyaellenfelei szemébe. Kocsis teóriája egészen más volt az '56-os forradalomról, mint a hivatalos magyar álláspont. – A szabadságharc csak illúzió. Elvesztették a vagyonukat, sokaknak ez volt a

lényeg akkor is. Azt nem tűrték tovább '56-ban, a sarki üzletecskéik, lakásaik, házaik elkobzását. A gazdagok dögöljenek meg, azokat nem sajnálták. Mint ahogy ma sem. Sőt! A kitelepített gyárosokat? Ugyan! Csak a sarki cukrászdájukat. Rühellték azt a világot, ahol nemcsak az jár pórul, akit amúgy is irigyelnek, hanem ők, tehát a kisemberek is. És aztán ezért, lesz, ami lesz alapon, az évek óta tartó köpönyegforgatás és fal mellett óvatoskodás helyett '56-ban pár napig kiálltak az utca közepére. Szerintem ez is azt bizonyítja, hogy a magyarokat tényleg a vagyonuk elvesztésével lehet leginkább a sarokba szorítani, csak így lehet őket a sodrukból kihozni. És persze manipulálni is ezzel lehet őket a legjobban. Pró és kontra. Az elkobzással és a szerzés lehetőségével. Annak az ígéretével, hogy esetleg kaphatnak valamit. És hát az elmúlt években épp ez történt. Manipulálták és hülyítették őket a svájcifrank-hitelekkel, a munka nélkül, könnyen, spekulálva szerezhető többletvagyon esélyével. Hogy csak agyasnak kell lenniük, ez a trükk, okosba' minden megoldható, létezik tuti tipp, a korrekt, de drágább forintkamat helyett svájci frankozni. A forintban számoló Magyarországon egy számukra ismeretlen, távoli alpesi ország valutájában eladósodni. Micsoda agyrém! Aztán amikor borult a bili, akkor meg a szembesítés helyett, hogy idióták voltak, és megint hagyták magukat behülyíteni, hát akkor ismét félrevezették őket. *Rohadtbankároztak* kicsit, aztán újra bekapták a horgot, most meg a vagyonmentés ígéretét. Hogy az uzsorakamatot nem kell visszafizetniük. Manipulálták őket megint, ezúttal az árfolyamrögzítés mézesmadzagjával, az adósságuk megszüntetésének illúziójával,

olcsóbb villanyszámlával, mindennel. De tegnap, a választások másnapján, ki tudja, miért, a magyar kisembereknél valahogy megint betelt a pohár. Mint '56-ban. Talán azért, mert hirtelen megvilágosodtak, hogy tényleg csak hülyítik őket, és a végén mégiscsak bukni fogják a csöpp kis vagyonukat, életük rengeteg munkával összekapart pici kupacát. A kis lakásukat, apró üzlethelyiségüket. Úgyhogy elemi erővel félteni kezdték azt, amijük van. Pánikreakció. Ennyi, nem több. És páran, a bátrabbak megint kiálltak az utca közepére. Mint '56 – ban. Úgy, ahogy a hozzájuk hasonlók Isztambulban vagy Kairóban, Rióban, Párizs külvárosában, Londonban és néha Madridban. Athénról már jobb nem is beszélni. Most se a többség, csak néhány tízezer hőbörgő a közéjük keveredett szabadságharcosokkal. Mert azért olyan is akad bőven. Ismét ég az ország, mint ahogy néhányszor már égett az elmúlt pár száz évben. Lesz, ami lesz alapon, megint tombol a káosz. Mert kétségbe vannak esve, félnek. De egyvalami még megoldhatná ezt a helyzetet, Krisztina, egyetlen érzés, ami a magyarok esetében még a félelemnél is erősebb.

Itt szünetet tartott. Visszacsúszott a szűk fotelba, megint csörgött a zsebében a pénz, a szája mintha mosolyt sejtetett volna, de nem látszott egyértelműen, hogy a megoldás kulcsa vagy a cinizmus formálja az arcélét.

– A félelemnél csak a remény tömegpszichózisa erősebb. Úgyhogy most erre van szükségük, ez az egyetlen lehetséges megoldás, csak ez. Reményt adni a magyaroknak, és ez a remény a megbékélés ígérete lesz. Hogy megtarthatnak mindent, hogy van rá esély. És ezt a reményt most már csak

egyvalaki testesítheti meg számukra, Krisztina. Egyvalakinek fogják elhinni. A megbékélés miniszterelnökének!

Budapest – Magyarország

Apró zizzenés volt csupán. André először észre sem vette. Fruzsika légzését figyelte, az egyre nyugodtabb tüdőmozgást, a pici mellkas fel és le ritmusát. Hinni akarta, hogy a kislánya meggyógyul, hogy az apró test rendbe fog jönni, mert Fruzsi őrá ütött, erős és kitartó.

Tíz másodperces késéssel regisztrálta csak a telefon rezgését. Szokatlan érzés volt a nadrágzsebében megmozduló mobil, mert lenémítva korábban sosem használta. A rootkit program zizegett, amikor Párizsból a DGSE technikusa megrázta a vállát. Pontosabban a combját. Hé. figyelsz?

Lassan vette elő a készüléket, mert nem tudta, hogy mit lát majd a képernyőn. Adrienn mamája aludt, a nagypapa viszont éppúgy, mint ő, éberen figyelte Fruzsikát.

Egymásra pillantottak. Aztán André a telefonra, ami meglepően sötét volt, szinte fekete. Valami mégis mozgott a kijelző felületén, itt-ott fénycsíkok villantak, aztán megint visszatért a sötétség. Nem értette. Hirtelen megcsapta a kórterem fertőtlenítőszaga, hallotta a lélegeztetőkészülék csipogását, kint, a folyosón valaki csoszogott, húzta a papucsát a fényes, szürke csempekövön. André koncentrált és figyelt, mindent észrevett, meghallott, de nem értette, hogy mit lát a készülék képernyőjén. Hogy ez micsoda, és miért? Figyelte, nézte a változó feketeséget, próbált rájönni, hogy ez

vajon mi lehet, amikor a bal felső sarokban végre megjelent egy üzenet.

BAZAR. Ezt már ismerte. A technikus fedőneve a DGSE párizsi központjában. És aztán a szöveg:

„BAZAR: Gianni telefonja bekapcsolva GMT 5.40 Budapest + 2.00 – beépített kamera képe továbbítva – élő."

André az órájára pillantott. Reggel 7 óra 42 perc. A greenwichi időzónában viszont két órával korábban volt, vagyis csak 5 óra 42. Ezek szerint Gianni két perccel ezelőtt kapcsolta be a telefonját, és a DGSE hackere már be is hatolt a beépített kamerába. Ő pedig most annak a képét látja élőben.

André hitetlenkedve bámulta a kezében tartott szerkezetet, próbálta felfogni, hogy hová is jutott a világ. A mozgó feketeségből arra következtetett, hogy Gianni valószínűleg a zsebében tartja a telefont, és ő ezért nem érzékel semmit, csak sötét foltokat.

De akkor is. Párizsból idelövik a mobiljára azt az élő képet, amit egy feltört svájci készülék kamerája lát, anélkül hogy a Budapesten tartózkodó tulajdonos, Gianni ebből bármit is észrevenne? Gondolatban épp itt tartott, amikor még ennél is elképesztőbb dolog történt. A francia titkosszolgálat technikusa a rootkit segítségével kettéosztotta André kijelzőjét. A képernyő felső részébe tolta az egyelőre semmitmondó sötétséget, aztán az alsón megjelent Budapest műholdtérképe. Villanva zoomolt az utcavázlat, a város felülnézete tágabbra nyílt, és így már az A és B pont is elfért rajta. Utána pedig jött az újabb üzenet:

„BAZAR: A pont Budapest – Budaörsi út 4., B pont (saját tartózkodás) Budapest – Fiumei út 17. Célszemély távolsága 5,3 kilométer, jelenlegi forgalmi viszonyokban 16 perc."

Tehát, ennyire vannak egymástól. Tizenhat percre. André nem mozdult, bár robbanni tudott volna. Szíve lüktetett, és a fogát olyan erővel szorította össze, hogy majdnem kitörte őket. De észre sem vette. A nagypapának is csak annyi tűnt fel, hogy André összerántja az állkapcsát. Nyakán megfeszülnek az erek, de belül fékezi magát. Megemelkedett a válla, próbálta az izmait lazítani.

Nyugalom, csak türelmesen.

Fruzsikát nézte megint. A lüktető tüdejét. Hosszú másodpercekig követte a gépek zöld csíkjait, a fel- és lefelé szaladó cikcakkokat. Gianni! *...csöpp kislányod az oviban... Szaladj, köcsög.*

Aztán megint változott a mobilképernyő, most már háromfelé osztotta a párizsi technikus, és az alsó harmadban megjelent egy arc, egy korábban még sosem látott napszemüveges fiatalemberé.

André nem ismerte. Furcsa volt, mert épphogy csak kivilágosodott, a nap még egyáltalán nem sütött. Ma talán nem is fog. A harminc körüli férfi mégis napszemüveget viselt. André kinézett a kórházablakon, látta a szürke, ködös eget, és aztán a tekintete visszatalált a napszemüveges ismeretlenre. Fordult a kép körbe-körbe, mintha valaki be akarná mutatni, hogy hol is van, honnan érkezik az adás. André a helyszínt sem ismerte fel, csak egy magánrepülőt látott pár másodpercig. Utána a kép továbbfordult, visszatért a

napszemüveges férfihoz, aki most oldalra emelte, és mintha el akarná dobni a kamerát, himbálózva szaladni kezdett vele.

Aztán tényleg el is dobta. De a kamera nem esett le, csak emelkedett egyre magasabbra, ellenállt a gravitációnak, ment fel és fel, most már a háztetőket is látni lehetett, aztán a távoli horizontot. Az egyharmadnyi képernyőfelületen egyre furcsább lett minden, mert gyorsult az eldobott tárgy, ami persze nem kamera volt, André most már rájött, hiszen olyan tempóban süvít a város felett, mint... egy minidrón.

Háttér-információ

A washingtoni Kongresszus 2012-ben bízta meg az Amerikai Szövetségi Repülési Hivatalt, hogy legkésőbb 2015. január elsejére dolgozza ki és léptesse életbe a kisméretű, pilóta nélküli gépek repülési szabályzatát. Ezek után a Federal Aviation Administration hivatalaiban heves vita kezdődött a légi közlekedési szabályzat lehetőségeiről, főleg mert közben a minirepülőszerkezetek radikális tempóban fejlődtek.

Szinte minden hónapban újabb és újabb alkalmazási terület merült föl. Az eredendően katonai célokra fejlesztett pilóta nélküli robotrepülőgépek, a drónok rövid idő alatt olyan kicsik lettek, és annyifélék, hogy már 2014-ben is őskorinak tűnt minden pár évvel korábbi eszköz. Ránézve mondjuk egy Afganisztánban 2010-ben használt robotrepülőgép fotójára, sokaknak olyan érzésük támadt, mint amikor visszagondoltak a számítógépek hőskorára, a szobákat betöltő első komputerekre.

Annyi volt csak a különbség, hogy ez a terület még a számítástechnikánál is gyorsabban fejlődött. Az unió brüsszeli központja 2014 júniusában kezdte csak el az amerikaihoz hasonló légi közlekedési szabályzat kidolgozását, de a bevezetés céldátuma ennek ellenére Európában is 2015 januárja lett. Sokan ellenezték ezt a kapkodást, és arra emlékeztettek, hogy hajdanán az autózás is KRESZ nélkül indult. Voltak, ugye, az utak, és száguldoztak rajtuk a kocsivezetést épphogy csak tanulgató emberek. Nem voltak táblák és jelzések, mint ahogy előtte a lovasok is arra mentek, amerre akartak. A KRESZ csak évekkel később született meg. Úgyhogy most sem kell kapkodni, még idejében vagyunk.

Meglepő módon, ennek ellenére, az alapelvekben mindkét kontinensen kifejezetten gyorsan sikerült megállapodni. Bárki használ is minidrónt, a szerkezet nem emelkedhet 1500 lábnál magasabbra, tehát körülbelül 450 méternél feljebb. A maximális sebessége pedig 150 mérföld lehet, vagyis óránként 240 kilométer. Az Amerikai Szövetségi Repülési Hivatal előírta, és ezt Brüsszel is átvette, hogy minden kisméretű robotrepülőnek kell hogy legyen egy olyan, pár száz dolláros műhold-navigációs eszköze, melyet a szaknyelv „érzékelés és elkerülés"-nek nevezett. A „sense and avoid" technika a mobiltelefon-hálózatok antennáival állt kapcsolatban, 2014-ben fejlesztették ki, és folyamatos jeleket küldött önmagáról. Ha bárhonnan egy másik minidrón közeledett felé, a kisgépek azonnal, automatikusan, a robotpilótákhoz méltó módon kikerülték egymást.

M7-es autópálya – Magyarország

A magyar miniszterelnök páncélozott Mercedese előtt motoros rendőrök szirénáztak. Mögötte pedig a tegnap este Tihanyba érkező miniszterek és frakciótagok autói haladtak. A konvoj háromnegyed hétkor hagyta el a miniszterelnöki magánrezidenciát, és most már egy órája úton volt. Sokan sms-t küldtek a munkatársaiknak, közeli szövetségeseiknek, hozzátartozóiknak. Lényegében mindenki azt írta, hogy a miniszterelnök hajthatatlan, nem fog lemondani. A kormánypárt frakcióvezető-helyettese elindulásuk után nem sokkal, 6 óra 53 perckor azt üzente vadászpartnerének, a jelenleg üzleti úton Amerikában tartózkodó Kocsis Zsoltnak, hogy a helyzet reménytelen. Előző nap Kocsis kérte tőle, hogy ha a miniszterelnök Budapestre menne, akkor tájékoztassa őt. Az üzenet teljes szövege így szólt:

„Reménytelen. Hajthatatlan. Nem tudtuk rávenni a lemondásra. De hát ismered. Most indultunk Tihanyból. Megy előttünk duzzogva, egymagában. Fél 9-re a Parlamentbe érünk, majd jelentkezem a hírekkel. Kitartás, Karcsi haverod"

A kormányfő egyedül utazott, mert nem volt kíváncsi senkire. Elege lett belőlük. Gondolkodni szeretne, ezt mondta nekik, de valójában egyiküket sem tudta elviselni. Egy ilyen éjszaka után képtelen lett volna bármelyikükkel is egy légtérben maradni és másfél órán keresztül beszélgetni. Hosszú évek óta semmi sem zaklatta fel annyira, mint az elmúlt 24 óra, de leginkább a közvetlen munkatársai

dezertálása. Mert ő ezt így hívta, dezertálásnak. A Tihanyba utazó küldöttség nagyobb része szerinte csakis azért érkezett hozzá, hogy később, amikor majd kabátot cserélnek, elmondhassák, hogy ott voltak. Ott bizony. Személyesen kérték a miniszterelnököt, hogy mondjon le.

Részük volt a váltásban, úgyhogy válthatnak ők is, ugye? Átállhatnak!

Borzalom.

Hajnalig magyarázta nekik, amit korábban már ezerszer elmondott. Hogy az utcai zavargás, a káosznak tűnő kisülés nem valaminek a kezdete, hanem épp ellenkezőleg, a vége. Értsék már meg, és legyenek türelemmel! Most záródik be az ajtó, amit évek óta tudatosan csuknak rá a magyar társadalomra. Együtt, közös elhatározásból! Hát akkor miért nem lehet kibírni még pár napig? Aztán úgyis vége! Évtizedekre vége.

Mondtak neki erre mindenféle butaságot, a párt egyik alapítójának még az is kicsúszott a száján, hogy Kadhafi is biztos így beszélt, amikor már lövöldöztek az utcán. Hogy már csak pár nap, meg ilyenek, annyit kell még kibírni, aztán vége.

Micsoda aljas sértés, őt Kadhafihoz hasonlítani!

Nem értik, tényleg nem fogják fel, hogy mi mindent tett értük és Magyarországért. Hiába érvel és magyaráz nekik, ezek süketek.

Tegnap is, most már ezredszer, elmagyarázta a szarjankóknak, mert ez volt a teljes megnevezésük, *dezertáló szarjankók,* elmondta nekik újra a puha landolás koncepcióját. A

rokkantak első hat hónapját, annak a pszichológiáját. Hogy a rokkantakkal mindig az első hat hónapot kell öngyilkosság nélkül átvészelni. Aztán már megszokják és elfogadják a sorsukat.

A kormányfő szerint ez az elv érvényes az országreform áldozataira is. Ha a kerekes székbe kényszerülő páciens a baleset utáni fél évben nem lesz öngyilkos, akkor már sosem. Mert az ember mindent képes megszokni. Hiába volt mondjuk maratoni futó Bostonban, az életét kerekes székben is eltölti majd, csak a baleset utáni első hat hónapot élje valahogy túl. Addig ne legyen öngyilkos, mert utána már nem lesz. A deportáltak pár hónap elteltével még a koncentrációs táborokban is reménykedve éltek, mindenhez alkalmazkodtak, és mindent megszoktak. Az ember már csak ilyen.

A baleset után amputálásra váró, de még meg is vakuló beteget hónapokig kell hitegetni, hogy a lábát sikerül majd megmenteni. Aztán amikor elfogadja a vakságot, amikor megbékél a sötétséggel, akkor szép lassan rávezetik arra, hogy a bal lábát sajnos mégiscsak le kell vágni. Két hét múlva pedig megmondják neki, hogy a jobbat is. Puha landolás – így hívja ezt a szaknyelv. Mindent csak szép lassan, sorjában, sokkolás nélkül, mert így még a tolókocsit is elfogadja az áldozat. A kerekesszéket. Sőt a végén még örül is neki. Hogy legalább él! Akkor már, fél év távlatából esze ágában sincs öngyilkosságot elkövetni.

Hát az elmúlt években ő is ezt tette a magyarokkal. Puha landolás! Nem volt sokkterápia, Bokros-csomag, csak a szép lassú, lappangó szoktatás. Kiigazításnak hívott megszorítások hosszú sora. Háromszor annyit vágtak, mint a kilencvenes

években Bokros Lajos, Magyarországon mégis az ő neve lett szitokszó, mert volt annyira vehemens és átgondolatlan, hogy berohant a beteghez, és egyszerre megmondott neki mindet. Hogy megvakult, és a két lábát is le kell vágni. Aztán levágta azonnal, ott nyomban!

Nem, ő ezt nem így csinálta. Hanem lépésről lépésre. Nyesegetett, visszavett, próbálta átvészelni az öngyilkossággal fenyegető időszakot. Szép lassan, eltolva, puha landolással, de felszámolt mindent, a kilenc hónapos munkanélküli-segélytől kezdve a kulturális intézmények túlzó finanszírozásán át a kiterjedt sztrájkjogig és a költségvetés milliárdjait feleslegesen elszívó kisegyházakig. Lenyirbálta az összes finanszírozhatatlan kiadást, amire józanul végiggondolva tényleg nincs pénz a mai Magyarországon. Négy év alatt mindent becsomagolt és észrevétlenül letolt a magyarok torkán.

Pár évvel ezelőtt ennek a tizedéért fellázadtak volna. Most meg? Még tüntettek is mellette! Hogy így legyen! Miért nem látják ezt be? Miért nem ismerik el? Miért nem rázzák meg a kezét? Nem képesek felfogni, hogy rajta kívül ezt senki sem tudta volna megcsinálni? És közben még választást is nyerni! Mert megnyerték, ez tagadhatatlan! Hiszen tényleg ők kapták a legtöbb szavazatot! Nem csalt itt senki! Miért lenne skandalum, hogy az új választási törvény abszolút többséghez juttatja őket? Nincs benne semmi trükk. Ők lettek az elsők, vagy nem? A többségnövelő apró megoldások csak az ország stabilitása és kormányozhatósága érdekében kellettek. Hát nem értik?

Szétterpesztett lábbal ült, és annyira ideges volt a bőrszagú, vadonatúj Mercedes hátsó ülésén, hogy ha bárki megmérte volna a vérnyomását, minimum *mate* teát ajánlott volna neki. De mindenképp valamiféle idegnyugtatót.

Sose fog lemondani, ezek meghibbantak!

Pont most, hogy végre megcsinálta?

Az autókonvoj 7 óra 40 perckor, amikor Gianni bekapcsolta a telefonját, épp elsuhant Székesfehérvár mellett.

Huszonöt percre voltak Budapesttől.

Budapest – Magyarország

A minidrónok kapcsán egyébként még pár évvel korábban sem gondolta volna senki, hogy érzékelhetően meg fogják változtatni a városi utcaképet. De hirtelen óriási lett a fejlődés. A körülbelül ötezer dollárba, valamivel több mint egymillió forintba kerülő kisméretű robotrepülők felhasználási lehetősége 2015-ben szinte már végtelennek tűnt. A mezőgazdaságban például megjelent a „precíziós növénytermesztés" kifejezés, mert Európa szerte, főleg persze a nyugati országokban, a lassú területbejárás helyett egyre több nagytermelő minidrónokkal figyelte a termés alakulását, a rovarok érkezését, az érési folyamatok beindulását, az áradásokat és szinte mindent. Költséghatékony volt, és persze sokkal eredményesebb.

Számtalan alkalmazás kínálkozott. A teherszállításban például a német vasúttársaság vezette be legelőször a drónokat, de 2015 elejétől nagy meglepetésre már a MÁV

szerelvényei mellett is megjelentek az olcsó robotrepülők, hogy menet közben is ellenőrizzék a légfékeket.

Egyre több országban pilóta nélküli kis gépek figyelték a graffitizőket, a középületrongálókat, az éjszakai diszkókat, az iskolák körüli drogárusokat és még számtalan más helyszínt is.

Amerikában a telefonközpontokhoz hasonlító irányító-centrumokban a joystick-generáció tagjainak nevezett huszonéves fiatalok dolgoztak. Mindössze pár hetes tanfolyamon sajátították el a minidrónok vezetését, mert a videojátékokról nekik erre könnyű volt átállniuk. Megosztott képernyőiken egyszerre akár öt-hat szerkezetet is irányítani tudtak, átprogramozhatták őket, és figyelhették a róluk érkező képeket. Mint korábban a bekamerázott parkolóházak biztonsági őrei, úgy követték egyre fásultabban a drónjaikat. Új foglalkozási ág született. Az amerikai nagyvárosokban statisztikailag kimutatható módon csökkent az éjszakai bűnözés, a gyorshajtás, a veszélyes hulladékok illegális lerakása és még számtalan más jelenség is. Drónokat vásárolt minden valamirevaló őrző-védő szolgálat, méhtenyésztő és erdész.

Magyarországon 2015 első négy hónapjában 3250 kisméretű repülőeszközt helyeztek forgalomba, ugyanez a szám Amerikában 427 ezer volt január és április között.

„Még két év és fekete lesz az ég ezektől" – nyilatkozta elkeseredve és kicsit túlozva, de azért a lényegre tapintva az Amnesty International vezetője 2015. január elsején, amikor Amerikában és Európában egyszerre lépett életbe a minidrónokra vonatkozó légi közlekedési szabályzat.

Egyre többen érezték úgy nemcsak Berlinben és Londonban, de kicsit már Budapesten is, hogy az épületek légterében megjelenő robotrepülők olyan szintű változást idéznek elő az emberi életszférában, amilyen az autók megjelenése lehetett körülbelül száz évvel korábban.

Így tehát, amikor a nyolcvan centis, dupla légcsavaros 3D Robotics, betartva a budapesti alacsony légszinti közlekedési szabályokat, mert ez volt a légi KRESZ-re vonatkozó pontos magyar kifejezés, amikor a kisméretű, csendes gép a Liszt Ferenc repülőtér magánterminálja felől 300 méter magasan elzúgott az Üllői út vonalában a Budaörsi út, vagyis a BAH-csomópont felé, a többség fel se nézett rá.

A budapestiek kezdték már megszokni ezeket a zümmögő vackokat. Egyre több volt belőlük. Gianni jobb kézzel tekergette a potmétert. Mint egy régi rádió hullámhosszkeresője, olyan volt a házilag készített indítószerkezet tárcsaszerű sebességállítója. A feje tetején teljesen kopasz, de a füle mellett némi hajat azért még ápolgató férfi két gyűrűt is viselt a jobb kezén. Hüvelykujján a cicomás, halálfejes ezüst ékszer hozzászorult a tekerő műanyag rovátkáihoz. A gyűrű éle alulról belemélyedt az ujjába. Szinte fájt, olyan szorosan markolta a potmétert.

Nem fog kicsúszni a kezéből, biztos volt benne.

Jobbra-balra forgatta, próbálgatta, és közben az ujjaiban érezte a tekerő mágneses ellenállását. Elég nagy tárcsa volt, a tenyerét szinte teljesen rá tudta fektetni, és úgy megmarkolni. Stabilan, erősen. Lucianótól tanulta, és örök életre

meg is jegyezte a szabályt. *Grande torsione!* Nagy tekerőt kell használni!

Amikor a kocsi majd jön, és ő megbecsüli a sebességét, egyik kezével pedig elindítja a robbanássorozatot, miközben a másikkal tekeri a sebességállítót, abban a komplex pillanatban nagy játéktérre lesz szüksége. Izgalmas másodpercek lesznek, kapkodó, gyors mozdulatsor. Ezért fontos, hogy Luciano tanácsát követve a jobb tenyerével megmarkolt tekerő ne finomkodó, precíziós műszer legyen, hanem nagy kört leíró, könnyen beállítható potméter.

Az indítószerkezetnek ez a központi eleme. Luciano, amikor két évtizeddel ezelőtt hetekig kísérletezett a merénylettel, pár nap után rájött, hogy a halálra ítélt Falcone kocsija jöhet lassan, de kiszámíthatatlanul gyorsan is. Már 1993-ban is egy ehhez hasonló potméter oldotta meg a problémát.

Annak függvényében, hogy a BAH-csomópont felüljáróján milyen sebességgel haladnak majd a kocsik, Gianni egyetlen tekeréssel hozzá tudja igazítani a konvoj tempójához a láncba kötött és aszfaltba ágyazott nitroglicerin- és dinamitaknák robbanási sebességét.

Reagálni tud az autók manővereire, hiszen ha gyorsabban robbannának a felüljáró aláaknázott elemei, mint ahogy a konvoj halad, akkor a miniszterelnök sofőrje, ha elég ügyes, még idejében le tudna fékezni, és a szétnyíló hídszerkezetről nem zuhannának a halálba. Ha viszont lassabban robbannak a sorozatdinamitok a kocsi kereke alatt, mint ahogy a konvoj halad, akkor a sofőr a szó szoros értelmében megelőzheti a

robbantássorozatot, és maga mögött hagyhatja az összeomló felüljárót.

Nem volt egyszerű.

Egyre feszültebben figyelte a BAH-csomópontot. Ezt az ócska lakást a Budaörsi út 4/A tömbjében már hetekkel ezelőtt kibérelte. Hamis igazolvánnyal, feketén és zsebbe, mert persze a tulajnak esze ágában sem volt adót fizetni. A főváros nagy részére jellemző módon ez a két világháború között épült társasház is elhanyagoltan állt, foltokban lepergő vakolattal. Gianni a sárga épület legfelső szintjén az ablaknak támaszkodott, és kifelé nézett az ötödik emeletről. A szürke, esőre hajló reggelen szokatlanul enyhe volt a forgalom. A jelek szerint sokan döntöttek úgy ma reggel, hogy inkább otthon maradnak, és kivárják, vajon mi történik a káosz második napján.

A foltos, elhanyagolt, repedező szélű ablakból elég távolra el lehetett látni. Balra a Balatonról érkező autópálya bevezető szakasza húzódott. Itt, Gianni előtt a felüljáró emelkedője és kanyaríve, jobbra pedig, a távolban, a BAH-csomópont túloldalán a Novotel szálló. Bízott benne, hogy ebből az ablakból elég messziről észreveszi majd a konvojt.

Korábban azon gondolkodott, hogy lakhatna a Novotel szállóban, mert onnan jobban látná a szemből közeledő miniszterelnöki páncélkocsit, de amikor kipróbálta azt a perspektívát, pár perc alatt rájött, hogy szemben állva kevésbé érzékeli és ezért nem is tudja pontosan megbecsülni a haladási sebességet. Innen, oldalról viszont ezzel aligha lesz gondja.

A rádióhullámos indítószerkezet mellett ott feküdt mindkét telefonja. Tíz perccel ezelőtt bekapcsolta a svájci készülékét is, a 41-es előhívószámot, bár szíve szerint a zsebében hagyta volna. De Kocsis képtelen volt megjegyezni, hogy melyik számon is kell üzenni neki – az ügyek függvényében. Hát igen, milyen finom kifejezés is ez, hogy az ügyek függvényében. Kocsis ma reggel, lassan egy órával ezelőtt Gianni olasz feltöltős készülékére továbbította az *ügyet,* a kormánypárti haver sms-ét arról, hogy a miniszterelnök épp elindult Tihanyból.

Gianni sosem kapcsolta ki az olasz telefonját, mert azt nem lehetett visszavezetni hozzá. Az eldobható készüléket Milánóban, egy utcasarki TIM boltban vette, az öt- és tízeurós feltöltő kártyákat pedig különböző BILLA élelmiszerboltok pénztárainál. Egyszerre sohasem többet száz eurónál.

Többnyire arról a mobilról intézte az ügyeit, de Kocsis a kezébe nyomta ezt a másikat is, a cégeset, a svájci 41-est, mert azt gondolta, hogy minél fontosabb ember valaki, annál több készüléket kell használnia. A közös barátainkat erről hívd, mondta neki. Kocsisnak öt telefonja volt, hát akkor Gianninak is legyen legalább kettő. Ennek ellenére az új mobillal Kocsis csak azt érte el, hogy jól összekuszálta a dolgokat. Kocsis ugyanis, miután elmentette Gianni 41-es számát a neve és a régi, az olasz 39-es szám mellé, teljesen véletlenszerűen, összevissza hívta fel őt a két készüléken. Hol ezen, hol azon. Amelyik szám gombját épp megnyomta.

Kocsis. a technikai zseni.

Úgyhogy biztos, ami biztos alapon tíz perccel ezelőtt bekapcsolta ezt az új számot, a svájcit is, hátha legközelebb azon jelentkezik be Kocsis. Mert bejelentkezhet, hiszen bármelyik pillanatban történhet valami.

André ezekben a másodpercekben ért át az Erzsébet hídon. Adrienn kis Fiatjával éles kanyart vett jobbra, aztán már fordult is felfelé, a Hegyalja út irányába.

Csendben jött el az intenzív osztályról. Egymásra néztek Adrienn édesapjával, aki ülve maradt, miközben André megállt mellette, és megszorította a vállát.

– Adrienn most száll le Bécsben – mondta André suttogva, a görcsöt, az iménti feszülést már kiengedve magából –, mire ideér, én is itt leszek újra.

Keze továbbra is a nagypapa vállán maradt, megvárta, amíg a férfi felnéz rá. Aztán elkísérte a tekintetét Fruzsika ágyához és onnan vissza. André bólintott, mintha azt mondaná, hogy rendben lesz ez így, a nagypapa egyedül is megoldja. Az idős férfi meg csak nézte Andrét mozdulatlanul, biccentés nélkül. Mert a szeme. André szeme elmesélte az egész életét. Most mesélte el, most először. Néma csendben, mert szóban még soha. Adrienn édesapja nem értett mindent, mert a lánya nem mondott el neki mindent.

Csak sejtette. Ki ne sejtette volna. André keze például. ahogy most bátorítón a vállára tette. Mindjárt összeroppannak a csontjai, André olyan erővel szorítja, bár valószínűleg észre sem veszi. Neki fel sem tűnik, hogy mindjárt összemorzsolja. Pedig csak meg akarja nyugtatni, nála ez a vállon veregetés. Átadja az energiát.

Egyszer megkérdezte a lányát, hogy ha egyetlen mondatban kellene bemutatnia Andrét, akkor mit mondana. Két szó volt a válasz. Összesen két szó. Sosem fél! Ezt mondta Adrienn, és amit tegnap délután a tűzoltóktól hallott az óvodánál, hát az.

Úgyhogy sejtette. Fruzsika azért fekszik most itt, mert André sosem fél. Tudta, érezte, elfogadta. Vannak ilyen emberek.

Megfogta André kezét, nem vette le a válláról, csak rátette a sajátját. Ahogy hozzáért, André azonnal megérezte a két fogás közötti különbséget, észrevette magát, és kiszaladt a görcs az ujjaiból. Enyhült a szorítás, most már tényleg csak megnyugtatón és engedélyt kérve tartotta a kezét az apósa vállán.

Aki pár apró mozdulattal megpaskolta, mintha bátorítaná. Vagy elengedné. És aztán bólintott.

Visszafordult Fruzsika ágya felé, és nézte megint mereven. Nem tudott mit mondani, mert annyi mindent szeretett volna. André pedig kihúzta a kezét a nagypapáé alól, el a válláról, és lassan, halkan kilépett a folyosóra. Nyugodtan ment pár métert, aztán előredőlt, és szaladni kezdett.

Másfél perc, mondta magában, ennyit veszített. Ez már nem André volt, hanem a katona. A légiós, aki bármit tett is az elmúlt kilencven másodpercben, bárhogy próbált is nyugodt maradni, a nagypapa vállát megérinteni, magában közben folyamatosan számolta az időt. Már vadászott. Gianni úgy kalkulált, hogy a miniszterelnöki konvoj legfeljebb tíz percen belül ideér. Hacsak nem választanak másik útvonalat,

bár azt nem szoktak. A balatoni magánrezidenciáról nem nagyon lehet másfelé menni, csak a BAH-csomóponton keresztül. Amióta ezt a lakást kibérelte, és egy suhanccal a hét végén is figyeltette a forgalmat, a miniszterelnök mindig erre jött vissza Tihanyból.

A sráchoz egyébként Gianni néha felküldött egy prostit a legkülönbözőbb napszakokban azzal a feladattal, hogy hangosan, sikítozva élvezzen el. Igazából vagy csak eljátszva, neki mindegy, de mindenképpen legyen jó hangos. Hadd gondolja az összes szomszéd, hogy ide csak dugni járnak. Ha tehát csend van, akkor majd azt feltételezik, hogy senki sincs itt. És akkor a szomszédok nem figyelnek. Még tudat alatt sem hallgatóznak.

Gianni éjszaka, az aszfaltozás végeztével síri csendben nyitotta ki a lakásajtót, vigyázva, hogy ne csapjon zajt.

Nem is fogják tudni, hogy itt járt. Nem emlékszik majd rá senki. A zűrzavarban pedig kámforrá válik!

Az épületrobbantások technikája egyébként nagyon sokat fejlődött Falcone meggyilkolása óta. A maffia akkor még a mennyiség, a féltonnányi robbanóanyag erejére támaszkodott, ma viszont már sokkal kevesebb dinamit és nitroglicerin is elegendő. A legújabb bontástechnikák, az épületrombolást célzó robbantások ugyanis tudományos precizitással, számítógépprogramok segítségével határozzák meg azokat a külső és belső pontokat, ahol egy ilyen felüljárót statikailag meggyengítve és a saját irdatlan súlyát felhasználva le lehet rombolni.

Gianni mestere volt ennek. Az aszfaltba fektetett és a felüljáró betonszerkezetének a tövében elhelyezett dinamitlánc, amikor aktiválja, úgy fog tűzijátékként végigszaladni a hídszerkezet lábazatán, mintha szorosan egymás mellé felsorakozott focistákat rúgnának hátulról térdhajlaton. A BAH-csomópont szürke tartópillérei dominószerűen fognak megroggyanni és összecsuklani. A nitroglicerin-alapú robbanószerkezetek pedig, amiket a felüljáró kanyarívében, a fémkorlátok alá rejtett el, mintha gépágyúk lennének, oldalról sorozzák majd a lezuhanó páncélkocsit.

Gianni legalábbis így képzelte.

Állt az ablak előtt, és újra végiggondolta, hogy mi fog történni. Balról jönnek a kocsik, bár lehet, hogy csak egy, az újságokban tucatszor lefotózott páncélozott Mercedes, amit a miniszterelnök pár hónapja kapott a német vállalat elnökétől, amikor felavatták a kecskeméti Mercedes gyár második üzemegységét. A fekete limuzin felhajt ide elé, a felüljáró emelkedőjére, ő pedig megsaccolva a sebességet, és beállítva a potmétert az ötödik talapzatnál, ahol a felüljáró már eléri a teljes magasságot, megnyomja a gombot.

Utána pedig már csak nézni fogja. Ahogy a Mercedes alatt kitör a földrengés, szakad a felüljáró betonszerkezete, az út, szétreped a cementfelület, mintha vulkán törne ki alóla, a nitroglicerintöltetek pedig oldalról lövik a páncélozott kocsit, és aztán a miniszterelnököt megmarkolja a halál.

Valamelyik halál.

A zuhanás, a dinamit, a nitroglicerin, a becsapódás, a rázuhanó betonszerkezet. Valamelyik. Legalább ötféle halál veszi majd körül, és az egyik biztosan végez vele.

Mint ahogy Falconéval is végzett Luciano. Pontosabban Luciano halálkonstrukciója.

Gianni számára ez lesz a csúcspont. A maffiakarrier Mount Everestje. Kivégezni egy ország vezetőjét. Volt már ilyen sokszor más országokban, máshol, de akkor is. Ezt most ő csinálja. Aztán kiszáll, és tényleg mindenkinek *arrivederci.*

Megint kinézett az ablakon, talán már csak öt perc, erre gondolt, de aztán nem hitt a szemének.

Az ablak előtt, alig három méterre tőle egy óriáspókra emlékeztető fémszerkezet jelent meg, és lebegve ott maradt a levegőben. Négy lába volt, azokon olyan műanyag hengerek, mintha legalábbis súlyzók lennének. A tetején jobb és bal oldalon két, rotorszerű propeller pörgött, a hátsó fele pedig úgy nézett ki, mintha lökhajtásos repülőgép makett lenne. Ahol a pók négy, sárgára festett lába összefutott, a szerkezet közepén, oda a tervezők fél focilabdányi üveggömböt erősítettek. Gianni mereven nézte a gömb mögött, az üveg védelmében aprókat mozduló kamerát.

A koromfekete lencse őt figyelte. Gianni látta, ahogy zoomol, ahogy forog az objektív, és mint egy furcsa, óriásméretű bogár szeme, őt pásztázza. Mi a kurva isten ez?

A Rákóczi úton, ahol André tegnap a szembeforgalomban a busz oldalának csapódott, most alig volt mozgás. Kotróautókat látott, narancssárga gépeket, kupacba összetolt

szemetet, törmeléket, barikádnyomokat. Ide-oda kellett kanyarognia, hogy kikerülje a szétvert utca romjait.

De azért haladt. Nem túl gyorsan, mert néha meg is kellett állnia. Sokan a háromsávos út közepén mentek transzparenssel a kezükben, mintha május elsejei felvonulásra készülnének egy lezárt útszakaszon. A kirakatok betörve, de a mellékutcákban, amikor oldalra nézett, látott pár kiégett autót is. A forgalomban a kocsik óvatosan kerülgették az embereket, nem dudált senki, szinte csend volt. Félelem terült a néma városra. Láthatóan mindenki tartott mindenkitől.

Furcsa élmény volt, szürreális hangulat.

A műholdprogram becslése a tizenhat percről ennek ellenére tarthatónak tűnt. Még úgy is, hogy már az elején elveszített másfél percet, aztán még kettőt, amíg lejutott a kórházi parkolóba, és onnan az apró Fiat 500-assal ki az utcára, a Fiumei útra.

Az egyik nyíltabb szakaszon, már a Blaha Lujza tér után benyúlt az ülés alá, és előhúzta az elrejtett pisztolyt, a tegnap szerzett rendőrségi PG-63-ast. A csövét beszorította az ülés háttámlája alá, a biztonsági öv csatjánál. A markolat állt felfelé, hogy bármikor kéznél legyen. A Ferenciek terénél, az átépített Váci utcai átjárónál bevette az enyhe kanyart, megállás nélkül átment a piroson, és miközben felhajtott az Erzsébet hídra, oldalra nyúlva kibiztosította a fegyvert. A PG-63-asba tárazható hét lövedékből csak három maradt, mert a háborús transzba eső rendőr tegnap kilőtt rá négyet. Három töltény. Nem túl sok, de azért a semminél több. Már

nincs idő arra, hogy elmenjen a saját fegyveréért. Az ötvenkét darabra szétszedett puskáért a Margitszigetre, a titkos helyre.

Nincs, erre nincs idő.

Már megy felfelé a Hegyalja úti emelkedőn, mindjárt ott lesz a tetején, a régi teniszpályáknál, ahonnan már csak egyetlen perc, és eléri a BAH-csomópontot.

A felüljáró alá kell majd fordulnia, nem fölhajtani rá, mert a Budaörsi út 4. közvetlenül a felüljáró mellett áll, pár perce ezt látta a mobiljára átküldött műholdtérképen.

Erről eszébe jutott a telefon, a három részre osztott képernyő, úgyhogy ránézett megint. Az előbb, amikor a hídon átjött, a kijelző felső egyharmada megváltozott, és eltűnt a zseb sötét üressége. Most már mintha lakásplafont mutatott volna, mert a jobb szélén csillár lógott a képbe, a bal oldalon pedig felfelé futó ablakkeretet látott. Gianni valószínűleg letette a telefont egy asztalra vagy maga mellé, a székre. A kép meg se mozdult, mereven ugyanazt mutatta.

Csak a szürke plafont.

Most viszont. most hirtelen ez is eltűnt. Épp amikor André ránézett. Ahogy vezetés közben maga felé fordította a telefon kijelzőjét, a plafon váratlanul megmozdult, a minikép elfordult, aztán zuhanni kezdett, mint amikor valami becsapódik a földbe, de ez most mintha a parketta lenne, aztán megint sötét lett úgy, mint az előbb a nadrágzsebben. Először csak sercegő szürkeség, aztán apró, fehér pontocska középen, végül pedig, mint egy kisülő tévéképernyő, a nagy semmi, csak az elfeketedett egyharmadnyi üresség.

André közben meglátta a felüljárót. Jobbra húzódott, a szélső sávba, hogy bejusson alá, aztán majd onnan kis ívben a ház elé.

A kijelző középső harmadára összesűrített minitérképen már majdnem összeért az A és a B pont. A GPS 75 méter távolságot mutatott a kettő között.

Alul viszont, az alsó egyharmadban homályos alak tűnt fel, talán egy piszkos ablaküvegen keresztül kamerázva, ahogy lefelé néz, és hevesen mozog.

Mintha taposna valamit.

Közben megint üzenet érkezett a telefon felső, elsötétült harmadára:

„BAZAR: telefonkép megszűnt – a készülék svájci száma és regisztrációs címe: +41-848-848 064 Svájc – Prangins, Avenue Guiguer 2."

André csak átfutotta, de közben már épp parkolóhelyet keresett, és a taposó embert is nézte, úgyhogy képtelen volt odafigyelni az információ részleteire. Egy svájci cím, most csak ennyit regisztrált. Az összefüggést nem vette észre. Pedig ott volt előtte a megfejtés. Rájöhetett volna.

Végre meglátott egy szabad helyet a felüljáró alatt parkoló kocsik között. Éles kanyart vett, fölugratott a padkára, és a salakos talajon megcsúszva fékezett.

Amikor beért a betonszerkezet alá, leállította a motort, de még nem szállt ki. A pisztolyt kirántotta az ülés szorításából, a telefont zsebre tette, és a szélvédőn kikémlelve megpróbálta felmérni a terepet. A felüljáró íve alatt ült a Fiatban, és tekintete a négyes számú házat, vagyis Giannit kereste. A

fülében megint és még mindig ott visszhangzott a tegnapi mondat. Csöpp kislányod az oviban. Szaladj, köcsög.

A miniszterelnök az M7-es bevezető szakaszáig ki sem nézett az ablakon. A híreket olvasta egy apró táblagépen. Aztán a bizalmas jó barát, a titkos sajtófőnök pontokba szedett tanácsait arról, hogy mit is mondjon majd a parlamentben. Nem szabad megismételnie a török miniszterelnök két évvel ezelőtti hibáját, amikor Tayyip Erdogan a mostani budapesti zavargásokhoz hasonló helyzetben elvesztette a türelmét, képtelen volt uralkodni magán, és vandál tolvajbandának nevezte az ellene tüntetőket.

Isztambulban 2013-ban ugyanúgy, mint most Budapesten, egymással ellentétes politikai nézeteket vallók tízezrei verték szét a várost. A török miniszterelnök beszéde csak olaj volt a tűzre. Főleg mert a tolvajbandázó hőbörgést egy tömegmegmozduláson adta elő. A parlamentben beszélni és nyugodt államfőnek tűnni – ez volt a médiamágus tanácsa a magyar kormányfőnek írt e-mailben. Már mélyen a Budaörsi úton járt a konvoj, amikor a miniszterelnök először nézett ki a városra, de még akkor is csak kíváncsiságból, hogy valóban olyan nagy-e rombolás, mint ahogy a hírekben olvassa.

Munkatársai szerint a média ezúttal is eltúlozza a dolgot. A kormányfő a kollégáinak adott igazat, mert egyelőre semmit sem vett észre a városban kialakult feszült helyzetből. Alig volt forgalom, máskor sokkal több autót lát errefelé. Ezen a szakaszon már rég be szoktak dugulni, neki épp ezért kell felvezetés, a buszsávban szirénázva nyomuló motorosok. Most viszont a saját sávjukban maradhattak, mert az eléjük tévedő pár kocsi könnyen le tudott húzódni. Egyáltalán nem

érzett feszültséget a városban. Épp ellenkezőleg, szokatlan nyugalmat tapasztalt.

A BAH-csomóponthoz közeledve az út háromsávossá vált. A sofőr áthúzódott balra, hogy kövesse a motoros felvezetőket, és felhajtson a felüljáróra. A miniszterelnök tekintete közben egy összetépett választási plakátra tévedt, a saját, óriásméretű fotójára. A jövőbe révedő, majdnem tíz évvel fiatalabbra retusált arcot festékszóró pisztollyal firkálták össze, és ráírták, hogy „Komcsi vagy te is". Az épület kopottsárga falára, az óriásplakát mellé pedig odafestették, hogy „Forradalmat akarunk". Ahogy a páncélozott Mercedes elsuhant a komcsizó graffiti mellett, a miniszterelnök kicsit előredőlt, hogy visszanézzen a plakátra. És közben azt érezte, hogy a kocsi megemelkedik.

Gianni egyetlen másodperc alatt átlátta. Ez a lebegő vasbogár itt, az orra előtt, az ablak túloldalán, ez egy minidrón. Egy *kurva* drón! A *rohadt-barom-sutyerák* mobil miatt.

Két másodperc múlva olyan erővel vágta a földhöz Kocsis svájci telefonját, hogy rögtön ripityára tört, de Gianni feltámadó dühének ez sem volt elég. Mintha csótányinvázión taposna, vad indulattal csapkodta a lábát a szétrepülő és a padlón csúszkáló alkatrészek után. A legapróbb elektronikatetűnek is ki akarta taposni a belét.

A rohadékok.

Nem tudta, hogy kire gondol, hogy kik is ezek a rohadékok. Egyszerűen csak azok, és dögölnének meg! Sejtése sem volt, hogy kik találták őt meg, és vajon mit akarnak. De talán jobb is így, egyelőre nem érteni. Ez a gondolat futott át rajta,

miközben még egyet taposott a mobilcsótány recsegő áramkörporcikáira, és aztán kinézett az ablakon.

A minidrón hátrább húzódott, most legalább tíz méterre lebegett tőle, de nem ment sehová, csak figyelt. Döntenie kell, Gianni ezt érezte.

Mit tegyen? Maradjon? Szétlője? Hol tarthat a miniszterelnök? Felismerték? Honnan tudják, hogy itt van? Kik találták meg? Sejtik, hogy mire készül?

Kezdte elveszíteni a fókuszt.

Nem esett pánikba, de rájött, hogy ezt így nem lehet. Válaszokon gondolkodni és nem a feladatra koncentrálni. Úgyhogy összeszedte a gondolatait. Végrehajtani! Ilyenkor mindig ez a megoldás. Az egyetlen stabil kapaszkodó, az iránytű, amit követnie kell. Szicíliában ezerféle történetet hallott félrecsúszó maffiaakciókról és a zavarból kivezető egyetlen lehetséges útról, a terv végrehajtásáról. Ha baj van, váratlan zavar, akkor is ragaszkodnia kell a célhoz, sőt akkor kell leginkább, ezt tanította neki Luciano, ezt verte a fejébe. Amiért idejött, azt kell végrehajtania, nem pedig hagyni, hogy eltérítsék.

Az ablak. Keresni kezdte a piszkos, kopott kereten a zárat, hogy hol lehet kinyitni. Az ócska fémfogantyú első próbálkozásra nem mozdult. Gianni próbálta elforgatni, de hiába nyomta olyan erővel, hogy majdnem felszakította a tenyerét, a rozsdás vacak nem mozdult.

A pisztolya, majd azzal!

Előrántotta a háta mögül a nadrágövébe szorított Berettát, és az ezüstösen csillanó metálmarkolattal óriásit zúdított a

fogantyúra. A tölténytár éles széle a lendülettől félrecsúszott, és felsértette az ujját. Hangosan káromkodott, de a zár legalább kinyílt, Gianni pedig szinte kitépte a keretből az ablakot, olyan erővel rántotta meg. Már emelte a rohadt kis dróntörpére a fegyvert, amikor észbe kapott, hogy ezt mégsem lehet.

A *kurva* anyját!

Elsütni a fegyvert pont most, miközben a miniszterelnöki konvoj bármelyik percben ideérhet. Mégse kezdhet durrogva lövöldözni egy BAH-csomóponti ablakból. De akkor is a kurva anyját. Itt nézi őt ez a lebegő géptetű, a túlvégén egy görnyedt kis pöccsel, valami videojáték genyával, aki egész életében kamufigurákra lövöldözött, és persze most se tud mit tenni, csak őt bámulni, mert ennek a lebegő kis fémszarnak nincs is fegyvere, csak egy rohadt kamerapápaszeme.

Gianni a mellényzsebébe nyúlt, és aztán már vigyorogva figyelte a drónt. Szabályosan szemezett vele. Elképzelte a joystickkirályt valahol, egy távoli sötét szobában, ahogy most őt bámulja. És persze nem érti, hogy Gianni bácsi mitől is ilyen boldog. Hát mert elszállsz mindjárt, te pöcs, azért. A nagyarcú, baromfej húgyagyad mindjárt jól meglepődik, mert nem látod, hogy mire készülök. Gőzöd sincs róla, seggfej!

Az ablakpárkány kitakarta Gianni kezét, csak a karja mozdult előre-hátra, ahogy a Beretta csövére feltekerte a koromfekete hangtompítót.

És aztán már lőtt is. Egyetlen másodpercet sem várt. Amint megérezte a menet végét, az üvegszálas rudacska szorulását, azonnal megemelte a fegyvert.

Szissz-szissz.

Két, alig hallható zizzenés volt csupán, ahogy kétszer belelőtt a drónba. Az első golyó a félgömb formájú kameratokot vitte szét, a második óriási csattanással alulról gyomron találta a fémpókot. A robotrepülő oldalra billent, de nem volt világos, hogy zuhanni fog, vagy még mindig a pilóta irányítja, és csak menekülni próbál vele. Gianni biztos kézzel utánalőtt, mintha csak agyaggalamb-vadászaton lenne. Most a bal oldali propellert találta telibe, a drón pedig végképp elvesztette az egyensúlyt. Zuhant, mint egy második világháborús vadászgép, orsószerűen, tölcsérívet rajzolva.

Gianni meg sem várta, hogy becsapódjon a ház előtti járdába, ő már csukta is vissza az ablakot.

És akkor meglátta. A távolban, még legalább fél kilométerre tőle kék villogással közeled ett a konvoj. Négy felvezető motoros húzta maga után a fekete kocsikat.

Végrehajtani.

Gianni az életben hagyott másik telefon mellé lökte a Berettát, tenyere pedig ráfeküdt a potméterre. Kifújta a levegőt.

Nyugi.

Figyelem.

A ritmus. A tempó.

Tekerni kezdte a széles hengert. A műanyag rovátka piros fokozatállítója lassan futott a sebességmutató óralaphoz hasonlító jelzései mellett. Negyven kilométer. Ötven. Ötvenöt.

Itt megállt. Saccolt, koncentrált, a többi kocsit is nézte, és a forgalmat. Több ez, gyorsabban jönnek, legalább hatvanöt

kilométeres sebesség, nem, kicsit még gyorsabb, hetven, közben emelkedett a bal keze, a hüvelykujja megérezte a fémkapcsoló apró pattintójának a hidegét, megszorította, nyomni kell majd előre, igen. Mindjárt. Jönnek, még száz méter, hetvenöt, ötven, közben jobb tenyerével megint állított a potméteren, most már majdnem nyolcvanon volt. Harminc méter, első oszlop, második, harmadik, tíz méter, és akkor most.

Olyan erővel nyomta előre a bal oldali kapcsolót, mintha bogarat akarna a betonba passzírozni, szinte átpréselni a fal túloldalára.

Egyetlen másodperccel később már mozdult is az ötödik pillér, látta, érzékelte. A konvoj előtt pár méterrel. Aztán már oda is értek, a miniszterelnök Mercedese ráfutott a robbanásra. Gianni szeme követte, neki ez olyan volt, mintha repülő szőnyeget tartana a kocsi alá, tekert még kicsit, mert a dinamitdominó lemaradni látszott, a Mercedes majdnem maga mögött hagyta.

De most már utolérte, igen, az alváz alatt bugyog a glicerinföldrengés, aztán Gianni megelőzi a robbanásokkal, ez már a hetedik és a nyolcadik pillér, dől ez össze mindjárt, és akkor most oda, elé, igen, odatesszük a Grand Canyont. Aztán már nyílik is a szakadék.

André előbb látta meg, mint hallotta volna. A felüljáró távoli ívében a talapzatok tetején a betonelemek tartói, mintha sorozat-tűzijáték kilövőállásai lennének, szikrázva és füstölve sültek el. Egymás után, André felé közeledve.

Fél perccel korábban nézett arra először innen, a kocsitól kicsit jobbra, amikor lezuhant valami a magasból. Pont a négyes számú ház elé, ahol Giannit sejtette. André nem ismerte fel a drónt, mert az aluljáró alatt megbújva egyetlen villanásra, az utolsó métereken látta csak a sárgás-fekete tárgyat. Mégis gyanús lett rögtön. Ilyesmit miért dobna ki bárki az ablakon? Azon gondolkodott, hogy mindez összefügghet-e Giannival, úgyhogy újra elővette a telefont.

Eltűnt az alsó kép, ezt vette észre legelőször. Pontosabban a helyén egy kimerevített, kopasz embert ábrázoló fotót lehetett csak látni. A legutóbb még homályos, piszkos felvétel, amit valószínűleg egy ablakon keresztül filmezett a drón, mostanra kitisztult. A korábban alig felismerhető férfi kimerevített fotóján ezúttal már nyitva állt az ablak. Sokkal élesebben lehetett látni az arcát, a kopasz fejét és a pisztolyt is a kezében. Halványpiros torkolattűz apró foltja villant a cső végénél, és és akkor André megértette.

Ez Gianni.

Lelőtte a drónt.

Újra a járda felé nézett, mert már sejtette a megoldást. Ezek szerint a tárgy, ami becsapódott, valójában a szétlőtt robotrepülőgép maradványa. André odafordult, hogy felismerie a szerkezetet, de a tekintetét elragadta az érthetetlen látvány, a felüljáró talapzatából kisülő, tűzijátékszerű ropogás.

A szikrázó robbanások!

Mert ezek robbanások.

De most már hallja is. Csattogó robajjal visszhangzanak a betonút tövében, a felüljáró alatti katlanban. Mintha hólavina dübörgő robaja jönne felé, ami mindjárt elsodorja őt a kocsival együtt, úgy közeledik egyre hangosabban.

André döbbenten és mozdulatlanságba merevedve bámulta, ahogy a távoli kanyarívben dominószerűen omlani kezd a felüljáró. Egymás után dőlnek le a szürke, robusztus tartóoszlopok.

Nem értette, hogy mi történik, és pár pillanatig fel sem fogta, hogy menekülnie kellene. Csak ült a kis Fiatban, szorította a kormánykereket, és nem tudta, hogy innen merre van a kiút. Ha van egyáltalán.

A kormányfő Mercedese akkora huppanással feneklett meg, mintha a felüljáróra hajtva az autó kerekei egyszerre kaptak volna defektet. De aztán a kocsi már billent is tovább, először balra, utána pedig jobbra.

Hééé. talán ezt mondta Géza, a sofőr, de a miniszterelnök már nem hallotta. Elnyomta a páncélozott karosszérián is áthatoló puskaropogás vagy valami ahhoz hasonló sortűz és a morajló mély dübörgés, aztán pedig a torkába szaladó ijedtség.

A villanó félelem.

Nem tudta, hogy mi ez, nem értette, de azonnal sejtette, hogy nagy a baj. Most épp előredöccennek, szinte röpülnek, Géza odaveri az autót, visítva reszel a Mercedes futóműve. A miniszterelnök érzi a rázkódást az ülés alatt, próbálja megérteni, hogy ez mi lehet, dől előre, néz ki Géza válla felett, és aztán látja.

Most már látja, mégsem érti, még mindig nem érti.

Olyan, mintha a föld remegne. A fekete aszfalt felszakad előttük, szőnyegbombázza valaki, bár semmi sem csapódik be felülről, csak az út nyílik ketté lentről, mélyről, a felüljáró gyomrából.

Pár másodpercig tartott. Talán csak addig. A földrengés rázkódása. Aztán már röpültek is.

Nem maradt idő semmire. Nem pergett le az élete, nem jutott eszébe a család, a karrier, nem villant be egyetlen kép sem arról, hogy miként lett ő Magyarország miniszterelnöke, nem jutott idő búcsúzásra, hogy bármire gondoljon, csak a látvány maradt, azt nézte, azt bámulta döbbenten, pánikba esve, mereven. A hihetetlen, váratlan és érthetetlen szakadékot, ahogy hátulról utoléri őket a gyomortépő remegés. Szinte érzi, ahogy átrázkódik alattuk, először csak a csomagtartót rángatja, aztán már itt van az ülésében, és őt a mennyezetbe repíti. De fut is tovább, igen, előzi a Mercedest, most már Géza rázkódik, aztán a motorháztető.

Olyan, mintha a teste a páncélautó része lenne. Csontjaiban érzi a fémváz remegését, ahogy a karosszéria küzd a kívülről betörő erőkkel. Látja maguk előtt a szakadást, újra látja, de most már érti, felfogja a célt is, az egyre szélesebb lyukat. A vulkánszerű tépés itt, közvetlenül előttük hirtelen és könyörtelenül mélyülni kezd, utána pedig már csak a billenés marad előre, lefelé, meredeken, ahogy az út mély kanyonként megnyílik előttük.

Ő kapaszkodik, önkéntelenül is a sofőr ülését markolja, próbál támaszkodni, hogy ne zuhanjon gyorsabban, mint a

páncéldoboz, amibe a sors a testét ma reggel bezárta. Mintha vadászbombázó repülőgép utasai lennének, orral buknak előre a fekete Mercedes-koporsóban, most már zuhanórepülésben esnek, zúgnak lefelé, és közben tépi a dobhártyáját a csattogás. Mert hallja. Élesen, tisztán. Valami sorozatvetőként szaggatja mindkét oldalról az autót, de mire végiggondolná, hogy vajon mi is lehet ez, már vége.

Betonutat lát maga előtt, esnek orral előre, öt méter, négy, három. Becsukja a szemét. Reflex ez, önvédelem. Inkább saját maga sötétíti el az élet utolsó pillanatát, mert így talán nem fog fájni. Aztán mégis irtózatos a rántás, a tüdeje mintha kiszakadna, bele a betonba. Megáll, a csontjai ott maradnak, mert azonnal lefékez mindent a nyekkenő, sötét torpanás. Ezermillió szúrást érez a teste összes milliméterén. Kívül és belül. Aztán ami könnyű a testében, minden, ami lebeg, az elrepül és távolodik. A lelke, a lehelete, elmennek mind, elszáll belőle az élet. Ezt érzi! Itt hagyják őt, a testét, a kiüresedő emberi karosszériát. Kapna utánuk, hogy vigyék, ne felejtsék itt, de ez csak egy villanó gondolat, mert mint egy fekte lyuk, közben mindent elnyel alatta a sötét mélység, ahová ő már nem zuhan át, csak belőle minden.

Üres, kiürült. Nem marad más neki, csak ez a hangos csattanás, a visszhang és aztán a csend.

Fekete, foszló, üres. és végül már az se, csak a színtelen semmi. Ez lenne a halál? A semmi? Gianni már lefelé rohant a lépcsőn. Halkan csukta be az ajtót, tartotta magát a tervhez, hogy ő itt sem volt. Hogy a lakásban senki sem járt. Ma reggel senki.

Most még biztosan az utcafronti ablakokhoz tapad mindenki. Maga előtt látta a megszáradt piszkot, az éjszakai eső koszos csurgását az összes lakás összes üvegén, látta az ablakhoz támaszkodó homlokokat, az orrokból kiáramló levegő páráját, ahogy a lakók döbbenten nézik a romba dőlt felüljárót.

Tökéletesen sikerült. Hibátlanul.

A dominószerűen egymásra roskadó tartóoszlopok dübörgő borulása, ahogy a felüljáró a saját súlya alatt összeomlott, ahogy a miniszterelnöki kocsi épp a legmagasabb pontról lezuhant. Minden úgy alakult, ahogy eltervezte.

Luciano büszke lenne rá.

Hóna alá szorítva vitte a távirányítót, miközben a pisztolyt a potméter doboza alá rejtette. Eltakarta a távirányítóval, de azért a kezében tartotta a Berettát. Nem tette vissza az övébe, mert egyre jobban aggasztotta a robotrepülő. Itt még bármi megtörténhet. Minden egyes lépcsőfok távolabb vitte a lakástól és a robbantástól, de egyre közelebb hozta a merénylet előtti problémát.

A minidrónt.

Vajon ki küldte?

Az utolsó fordulónál tartott, amikor a félemeleten kinyílt mellette egy ajtó, és egymást majdnem fellökve ketten kiszaladtak a lakásból. Csak az árnyékokat látta, mert nem nézett rájuk. Reflexszerűen leszegte a fejét. Nem akarta, hogy lássák az arcát. Lassított, hagyta, hogy elrohanjanak mellette. Egy férfi és egy nő. Mennek az utcai kapu felé.

Leért. Ő hátrafelé indult, ellenkező irányba, és a kukák mellett kilépett a belső udvarra. Továbbra is leszegett fejjel haladt, bár takarták a fák. Fogytak a méterek a többször kipróbált és végigjárt menekülő úton. Még öt méter. Négy, három, kettő, egy, és aztán ugrás.

Átlendült a hátsó kőkerítésen. Kiért a Schweidel utcára, és már látta a motort. Innen minden simán fog menni. Tudta, érezte.

Felcsapta az ülést, kivette a bukósisakot, behajította a helyére az indítódobozt, és bepöccintette a motort. Most hallotta csak meg az első szirénahangot. Tompán jutott el hozzá a vijjogás, mert a sisak már védte a fülét, és amúgy is, a Budaörsi út legalább ötven méterre volt innen, valahol az ötemeletes házak mögött, a túloldalon.

Visszanézett, de már nem látta a port, a robbanáskor magasba emelkedő púderszerű szürkeséget.

Leülepedett.

Bevégeztetett, ennyi volt. Por és halál borult a BAH-csomópontra. Ez jutott eszébe, ez a mondat, ez a majdnem filmcím. Mert olyan, nem? Por és halál! Jó lenne ő ebben is, a filmcím adásban. A siker kábulatában Gianni azt gondolta, hogy mindenhez ért, de leginkább persze a halálhoz.

Aztán lecsapta a sisakvédő sötét üvegét, és az adrenalin mámorában kicsit túlhúzta a gázt. Felbőgött a motor, és Gianni elzúgott a Gellérthegy felé.

André a középen kettészakadt felüljáró romjait nézte. A robbantássorozat két tartóoszlopnyira ért véget onnan, ahol

ő másfél perccel korábban leparkolt. Az utolsó pillanatban kiugrott a kocsiból, és a felüljáró külső íve felé szaladt.

Talán ösztönből, de lehet, hogy csak azért, mert az ajtót kilökve arra tudott nagyobb lendületet venni. Nem kellett megkerülnie az autót, futhatott egyenesen arra, ahonnan a Fiattal jött. A Hegyalja út lejtője felé.

Mégsem ez mentette meg.

Tudta, belátta.

Ha a felüljáró nemcsak a kétharmadáig, a legmagasabb pontjáig lett volna aláaknázva, hanem végig, ha a tűzijátékszerű láncrobbantás egészen addig a pontig eljön, ahol ő a kocsiban ült, akkor lehet, hogy most már nem él.

Talán.

Persze ez is csak egy talán.

Az viszont biztos, hogy a felüljárót felrobbantották. Nem magától dőlt össze, hanem lerombolták.

De miért?

André megint a telefonját nézte, de az semmilyen választ nem adott. Gianni jele megszűnt, elvesztette. Csak a kimerevített fotóját látta. A kopasz fejet, amelynek tulajdonosa szétlövi a drónt, és a kijelző felső harmadában az egyszer már átfutott üzenetet:

„BAZAR: telefonkép megszűnt – a készülék svájci száma és regisztrációs címe: +41-848--848 064 Svájc – Prangins, Avenue Guiguer 2."

És akkor végre derengeni kezdett neki.

Palm Springs – Egyesült Államok

Áron Krisztina öt órával a budapesti merénylet előtt felállt Kocsis asztalától, és hazament. A kaliforniai idő szerint kora este zajló beszélgetésnek gyorsan vége szakadt, mert a miniszterelnöki szerepre utaló célzás emészthetetlenül durvára sikeredett. Kocsis hangvétele, ahogy szolganépnek titulálta a magyart, Krisztina számára nyers és sértő volt. Felháborította az elképzelés, hogy kormányfői szerepet vállalva hamis reményeket kellene keltenie, mert a magyarokat nem is a választások eredményét eltorzító szabályok hajtották az utcára, hanem csak a vagyonféltés és kisszerű, önző szempontok.

Pontosabban, ahogy Kocsis fogalmazta, egy szolganép félelmei az elszegényedéstől.

Krisztina nem tudta hová tenni a milliárdos könyörtelen nyíltságát és azt a gátlástalan, de hatásos szókimondást, ahogy Magyarországról beszélt. Belátta, hogy Kocsis okos ember, aki a vagyonát feltehetően annak a képességének köszönheti, amivel precízen ráérez a magyar társadalom lélektanára. Mint minden igazán gazdag ember. Követi a szociális ritmust! A Soros György-féle tőzsdecápákhoz hasonlóan ő sem számtanból jó, hanem a tömeg mozgását érzi. Azt, hogy emberek milliói mikor esnek majd pánikba, és adnak el, vagy válnak kapzsivá, és vásárolnak ész nélkül.

Kocsis kórképe Magyarországról, a saját kapzsi szempontjából persze, Krisztina szerint akár még helyes is

lehetett, de a szavak, ahogy leírta, ahogy elmondta, amilyen könyörtelenséggel beszélt milliók drámájáról, az elviselhetetlen volt. A kémikusok távolságtartásával a hangjában, hogy ezek ilyenek. Mármint a magyarok. Mintha csak kísérleti patkányok lennének.

Krisztina a férjével akart lenni, vele beszélgetni és kicsit megnyugodni. Miközben hazafelé vezetett, és az elhangzott mondatokra gondolt, egyre jobban felzaklatta magát. Pontosan nem tudta megfogalmazni, de valamiért dühítette a találkozó.

Leengedte a kocsitetőt, beszívta a magnóliafák illatát, és próbált kikapcsolni.

Mielőtt otthagyta Kocsist a Sunnylands medenceparti éttermében, a milliárdos is rájött, hogy oldania kellene a feszültséget. Úgyhogy Krisztinának csevegő kérdésekre válaszolva el kellett mesélnie, hogy szerinte miért is magyar a francia *croissant* és az argentin *media luna.* A dúsgazdag üzletembert láthatóan nem hagyta nyugodni Krisztina korábbi megjegyzése, amit akkor tett, amikor Kocsis a cukormázas kiflivel morzsált.

Így aztán megint beletévedtek a történelembe, Buda visszafoglalásába, a törökök elűzésébe, a magyar pékek győzelmet ünneplő félhold alakú süteményébe, amit az osztrákok állítólag magukkal vittek Bécsbe. Onnan pedig Marie Antoinette Párizsba, és végül az argentin emigránsok a *Champs-Élysées* kávéházaiból Buenos Airesbe.

– Mekkora tévedés – söpörte félre azonnal a legendát Kocsis, már megint kiábrándító nyíltsággal –, örökké ez a magyar

álom, amit mindenki azonnal elhisz és tovább gyárt. Épp ezt mondom, Krisztina, épp ezt, hogy véget kellene már vetni a hamis illúzióknak.

Aztán levezette, hogy a történetben majdnem minden helyes, az ostrom, az osztrákok, a törökök, csak pont nekünk, magyaroknak, nincs hozzá semmi közünk. Egy másik város másik csatájáról van ugyanis szó. Az első kiflit egy Wendler nevű osztrák pék sütötte a törökök sikeretlen bécsi ostroma után, 1529-ben.

– Mint ahogy legenda minden, Krisztina, az '56-ban összefogó szabadságharcos magyar nemzettől kezdve egészen Zrínyi Miklós pátosszal teli hősi haláláig, ha már a törökök kifliügyben úgyis szóba kerültek.

Krisztina meglepődve nézte Kocsist. Zrínyi, már Zrínyi is?

– A nagy, hősi halál, a költőrokon, a dédunoka által megénekelt legenda a valóságban úgynézett ki. – Kocsis szinte élvezte a mondatok romboló erejét. –, hogy a törökök Szigetvárnál meggyalázták Zrínyi holttestét, lemetszették a fejét, kosárba rakták, jó vastagon bekenték mézzel, hogy ne rohadjon el, aztán felküldték a budai pasának. Na, hát így. Ki kellene már józanodni, Krisztina, magunkba nézni, és nem az utcán őrjöngeni. Ebben kellene segítenie. Erre lenne szükségük a magyaroknak. A józan, reményt adó szóra, de semmiképpen sem az újabb, hazug illúziókra. Azzal már évek óta tele a padlás.

Kocsis elviselhetetlenül könyörtelen volt. De a gondolatait mégsem lehetett félresöpörni. Beleitták magukat az ember lelkébe.

Híva – Üzbegisztán

néhány nappal később

részlet a fogva tartott magyar miniszterelnök naplójából

„A beiktatási beszédemen gondolkodom, ha egyáltalán lesz valaha is. Hogy mit mondanék a Hősök terén hömpölygő tömegnek? Megpróbálnám összebékíteni a magyarokat? Reményt adni nekik? Vajon mit mondanék?

Azt hiszem, Rossitert idézném, a történészt, aki egyszer azt mondta, hogy ha a kormány ellenőrzés alatt áll, ha ellensúlyok fékezik, akkor a miniszterelnök az ország leghasznosabb szolgája. Ha viszont nincs fölötte kontroll, akkor rombolni fog, mert a hatalomtól tévedhetetlennek hiszi magát.

Ami aztán az emberekben dühöt gerjeszt. És akkor minden tönkremegy. Az elmúlt napokban, 2015 tavaszán ezt láttuk Magyarországon.

Ezt a dühöt.

Figyeljünk hát más nemzetekre, és tanuljunk tőlük. Ez lenne az első tanácsom. Mert engem erre nevelt a világ. Nyitottnak lenni, másokat elfogadni és megérteni.

Lehet, hogy Németországról mesélnék a magyaroknak, Angela Merkelről, aki Kelet-Németországban nőtt fel, a kommunista NDK-ban, nem sokkal később mégis az egyesült Németország kancellárja lett. Kicsit olyan történet ez, mint a megbékülni vágyó dél-afrikaiaké, a nagyvonalú és mindenen felülemelkedni képes Nelson Mandeláé. Amikor a győztes többség enged! Amikor a hatvanmilliós NSZK nyolcvanmilliós

Németországgá egyesülve egy keletnémetet, a kommunizmusban felnőtt Merkelt választja vezetőjéül. És a Rostockban, az NDK-ban nevelkedett Joachim Gauckot államfőül. Végiggondoltuk mi ezt valaha is Magyarországon?

Hogy vajon miért?

Elhanyagolt történet ez nálunk, mert a nemzeti megbékélésről szól. Amit viszont mi nem akarunk. Nem szeretünk. Nem értünk. Nem akarjuk meghallani azt a harmincöt éves német fiatalt, akit már nem érdekel Angela Merkel múltja, hogy mit is csinált évtizedekkel ezelőtt a kommunista NDK-ban, hogy valóban tagja volt-e az ottani ifjúsági mozgalomnak vagy sem. Mert ha az volt, hát akkor az volt. Fejlődési stádium lehetett, semmi más.

Mi ezt persze nem értjük, mert nem akarjuk. Lenézzük az ilyen gondolkodást, és inkább tovább gyilkoljuk egymást.

Pedig hát tényleg, most őszintén, kit érdekel Angela Merkel évtizedekkel ezelőtti élete? Miért kellene, hogy bárki foglalkozzon vele? Fiatal volt, fejlődött, hatott rá a világ. Az élete része minden, ami a fal leomlása előtt történt vele, annak a tanulságai és persze az is, ami utána. Az egésznek a bölcsessége. Ettől ő értékesebb, okosabb, több.

Mi, magyarok is ilyenek vagyunk.

Mi is sokat láttunk!

Előny ez, nem hátrány.

Mindannyian itt születtünk, itt éltünk, történelmi idők szemtanúi voltunk. Hatott ránk a világ, összeomlott körülöttünk a kommunizmus. Aztán beláttuk, megtanultuk, hogy a

piacgazdaság sem tökéletes, a kapitalizmus, a svájcifrank-hitel.

Semmi sem tökéletes, mi magunk sem. De igyekszünk, mert boldogok akarunk lenni, nyugodtan akarunk élni, szeretni szeretnénk. Fogadjuk hát el, hogy változunk. Béküljünk meg ezzel, és béküljünk ki egymással.

Kezdjük újra, de most másképp. Nem szégyen ez, hanem épp ellenkezőleg. Bátorság! Mostantól összetartunk, ezt ígérjük magunknak, mert ami az utcán történt, amit egymással tettünk, az csak fejlődési stádium volt. Semmi több! És reméljük, hogy mindenki tanult belőle.

Sokat tanult belőle.

Legyen igaza a nyírkai jóslatnak, a jövőbe látó táltosok bölcsességének. Mi, magyarok, mostantól éljünk az utolsó hét sor ígérete szerint!

A haragosok megbocsátanak egymásnak.

Az irigy örül más szerencséjének.

A rátarti nem rázza a rongyot.

A közönyös siet segíteni.

Visszakerül, ami visszajár.

És új kor veszi kezdetét.

...minden égtáj felé!"

Palm Springs – Egyesült Államok

„Áron Krisztinát miniszterelnöknek". A frissen létrehozott Facebook-oldalt így nevezték, és döbbenetes módon pár óra alatt majdnem négyszázezren lájkolták. Krisztina telefonja folyamatosan csörgött.

A miniszterelnök elleni merénylet előtt pár perccel, kaliforniai idő szerint este tizenegykor, ami Magyarországon már reggel nyolcat jelentett, Kocsis is telefonált.

Felajánlotta, hogy bérelt gépén azonnal hazarepteti Krisztinát, ha mégis úgy döntene, hogy ad esélyt másoknak is. Felejtse el őt, hallgassa meg inkább a többiek érveit. A parlamenti pártok vezetőit, civil mozgalmakat, nézzen körbe Budapesten. Menjen vele, ne maradjon itt, mit veszíthet, két nap múlva már itt lehet megint. Gondolkodjon el a felelősségén, és érezze át a Palm Springsben maradás súlyát. Mit gondolnak majd erről a Krisztinában reménykedő magyarok a feldúlt budapesti utcák látványára ébredve. Hogy ő inkább itt maradt a kaliforniai napsütésben, meg se hallgatta őket, százezrek vágyát vette semmibe.

Kocsis minden mondatával Krisztinát zsarolta.

– Négyszázezer *lájk* öt óra alatt, Krisztina. – Ez volt Kocsis végszava, aztán a levegőben hagyta a mondatot, de az értetlenkedő hangsúly még így is érződött a telefonban, a csodálkozás, hogy Krisztina ezt hogyhogy nem fogja fel. Ennek a súlyát?

Kocsis jól csinálta. Csak fel kell ültetnie a gépére ezt a nőt, tudta jól, mert aztán már úgysincs visszaút. Pár nap alatt bedarálja Krisztinát.

– De hát nem is mond le. – Hirtelen csak ez az érv jutott Krisztina eszébe. Szinte tiltakozott. Egyre reménytelenebbül próbált menekülni a lelki béklyóból. Kocsis, a pártok, a messiásváró naivak és a kétségbeesett százezrek zsaroló bilincsétől. Olvasta a híreket, igen, látta ő is a Tihanyból kiszivárgó információkat, és tényleg nem értette. Magyarország élén megválasztott miniszterelnök áll, és ha az *Origo* értesülései helyesek, akkor fél óra múlva beszédet mond az Országgyűlésben. Krisztina nem hitt az alkotmányjogászok okoskodásban, hogy a győztes kormányfőt a parlamentnek formálisan újra meg kellene választania, miután a köztársasági elnök megint jelöli. Hát, ha nagyon kell, akkor úgyis jelöli, nem? A tegnap győztes párttöbbség pedig megválasztja. Miért ne tenné?

– Le fog mondani. – Kocsis ezúttal már kevésbé volt magabiztos, mint korábban. Sokkal halkabban ígérte a távozást, de azért ígérte. – Ha nem ma, akkor holnap. De mire hazaér, Krisztina, garantálom, hogy tömegek fogják a repülőtéren várni, higgyen nekem.

De Krisztina nem hitt. Mert nem akart. Tudni se szeretett volna erről, nemhogy még hinni is benne. Úgyhogy elbúcsúzott Kocsistól, jó utat kívánt neki hazafelé, és letette a telefont.

A perzsa férj, Babak Aaron Bahrampour töltött neki egy pohár örmény narancslikőrt, mellébújt a süppedős kanapén,

átölelte, és miközben a hajába csókolt, arra kérte, hogy meséljen neki valami izgalmasat az Ezeregyéjszaka meséinél is érdekesebb magyar történelemből.

Ez volt a kedvenc játékuk, mert Babak így tudta leggyorsabban megnyugtatni a feleségét. Helyreállítani az egyensúlyt egy borzalmas nap végén. A távolban feldúlt Magyarország és az ölelésébe húzódó felesége között.

Krisztina lerúgta a cipőjét, maga alá húzta a lábát, kibontotta a haját, és mélyebbre bújt a férfi ölelésében. A narancslikőrbe dobott jégkockák gyorsan lehűtötték a poharat, a vékony üveg szinte zsibbasztotta a tenyerét. Lassú, körkörös mozdulatokkal meglevegőztette az italt, beleszagolt a pohárba, és mélyen beszívta a dús, sűrű, erjedt narancsillatot. A kertben, a pálmafák tövében apró fények világítottak. Napközben az apró fénykollektorok magukba szívták az energiát, és most halvány csíkokat szórtak a pálmák pikkelyes törzsére.

Gyönyörű látvány volt. A plafonig szaladó üvegfal tág tisztasága mögött a végtelen és ápolt Amerika derengése borult rá mindenre. A távoli hegygerincen felfelé vezető szerpentin lámpái halvány keretbe foglalták az estét. A medence kék fényei, ahogy alulról megvilágították a széltől fodrozódó víztükröt, árnyékjátékot vetítettek a pálmalevelekre.

Nyugalom volt, és béke. Itt az volt. Ezért jött ide, ezért élt itt. Borzasztóan sajnálta Magyarországot, de nem akarta, hogy visszaszippantsa az a világ. A Kocsisok feszülése, a görcs, a harc, a küzdelem. Neki is csak egy élete van. Egyetlenegy.

– Szóval a mese, a mesémet szeretném hallani – csókolt megint a hajába Babak, mert nem hagyta, hogy Krisztina tovább merengjen, hogy megint elkezdje furdalni a lelkiismeret.

– Egyszer volt, hol nem volt – kezdett mosolyogva a történetbe Krisztina, hálásan pillantva a perzsa férfi szemébe, amiért ennyire érzi őt –, volt egyszer a nagy Szulejmán.

Babak nem is sejtette, de a ma esti történet csak-csak visszakanyarodott Kocsishoz. Krisztinát nem hagyta nyugodni Zrínyi mézbe forgatott feje, a hangsúly, a nyers, romboló szó, ahogy a milliárdos elbánt a szigetvári hőssel. Elmesélte hát Babaknak, de félig-meddig persze magának, sőt a szíve mélyén Kocsisnak is, leginkább neki, a valóban mesébe illő történetet. Nagy Szulejmánról, aki a Török Birodalom valaha élt leghatalmasabb szultánja volt, és aki legyőzte a magyarokat Mohácsnál, de aki élete alkonyán elakadt Szigetvárnál.

Kétezer-ötszáz magyar hős megállította a százezres török sereget. Ezeregyéjszaka meséje ez tényleg, de modern kori dráma is, mert a szultánt végül elvitte a vérhas. Zrínyi viszont nem tudott erről, és amikor a törökök már épp elvonulni készültek a vár alól, háromszáz megmaradt katonájával kitört, hogy végső elkeseredésében annyi törököt kaszaboljon le és vigyen magával a másvilágra, amennyit csak tud.

Lehet, hogy valóban mézbe mártották a levágott fejét, de azért még hős volt, mint ahogy persze Szulejmán is az lehetett a maga módján. A törökök aranyedénybe zárták és eltemették a szultán szívét Szigetvár alatt, aztán türbét építettek

köré azon a helyen, ahol a várostrom idején Szulejmán sátra állt. A testét hazavitték Isztambulba, és ott emeltek neki hatalmas síremléket, de az utókor a szívet rejtő aranyedényről nem feledkezett meg. Magyarország török hódoltsága idején a türbe zarándokhellyé vált az Oszmán Birodalom muzulmánjai számára. A későbbi Habsburg-évszázadok során viszont eltűnt a síremlék és a szívet rejtő aranyedény, de eltűntek a türbe helyét ábrázoló térképek is.

– Ha én lennék a magyar miniszterelnök, akkor régészekkel kerestetném meg Szulejmán sírját, bizony-bizony – nézett komoly kisdiák módjára a férj-tanár bácsira Krisztina –, és aztán kinyitnám a muzulmán világ vezető országa, a hatalmas és újra erős Törökország felé Magyarország kapuit. Kiflivel kínálnám a török elnököt, és charterrepülőtér lenne Szigetváron a mai kor muszlim zarándokainak. Szulejmán nekik olyan, mint nekünk Mátyás király. Sőt még olyanabb. Úgy fordulnék Kelet felé a nyugatias magyarok nevében, hogy közben hagynám Magyarországon leverni a törökök Európába vezető hídját. Nálunk lenne a nyugati talapzata, pont ott, ahová történelmileg igenis tartozik. Magyarországon! Nem Azerbajdzsán meg Kazahsztán fontos, ha már keletre nyitunk, hanem Törökország.

Babak nem mondott semmit. Az Ezeregyéjszaka meséje túl komoly tanulsággal végződött ahhoz, hogy ehhez bármit is hozzátegyen. Csak megállapította magában, hogy a feleségét mégsem sikerült megnyugtatnia. Az okos, állandóan kattogva járó szép fejben ezek szerint továbbra is Magyarország jár, az otthoni gondok, az ottani élet és a budapesti problémák.

Talán ha véget ér az utca káosza, akkor majd visszatér ebbe az otthonba is a nyugalom.

Addig pedig várnia kell.

A perzsa férfi az órájára pillantott. Épp elmúlt éjfél, Magyarországon reggel kilenc. A távirányítóval bekapcsolta a tévét, mert abban bízott, hogy Magyarország talán nyugodtabb napra ébredt. Talán már nem is szerepel a CNN híreiben, talán elmehetnek ők is aludni végre, kicsit pihenni.

A vezető hír, mint ahogy ezekben a percekben a világ szinte összes hírcsatornáján, a magyar miniszterelnök elleni merénylet volt.

Krisztina pedig fél órával később már Kocsis repülőgépén ült.

Budapest – Magyarország

Az első beszámolók ellentmondásosnak tűntek. Hivatalos közlemény híján a BAH-csomópont környékén lakók és a szemtanúk sms-ben és Facebook-oldalakon szétspriccelő hisztérikus becslései számítottak irányadónak. A merényletről torz kép rajzolódott ki.

Harminc perccel a robbantás után a legolvasottabb internetes honlapok egyöntetűen elhunytnak nyilvánították a miniszterelnököt, és halálát a Tisza István kormányfő ellen elkövetett négy merénylethez, konkrétan az 1918-ban végül sikerrel járó meggyilkolásához hasonlították.

A BAH-csomópont felől érkező híradások a miniszterelnök mellett négy parlamenti képviselő és két kormánytag

haláláról is beszámoltak. A jól értesültek a hét politikuson kívül öt civil áldozatról tudtak, így a kezdeti szám 12 halottról és 23 sebesültről szólt.

Egy órával később a mentőszolgálat diszpécserközpontjából kiszivárgott, hogy a kormányfőt életveszélyes állapotban operálják, vér transzfúziót kap, azonnali hasi feltárást végeztek rajta, és épp a szétszakadt lépét próbálják eltávolítani. A borzalmas merénylet dacára tehát még életben van.

A BAH-csomópontot addigra teljesen lezárták a hadsereg, a terrorelhárítás és a rendőrség kommandós egységei. Kiürítették a környékbeli épületeket, sátorponyvával kerítették el és betakarták a merénylet helyszínét, valamint a leszakadt felüljáró romba dőlt maradványait.

Mire a bámészkodók odaértek, már semmit sem láttak, mert a helyszín közelébe se jutottak, de a sötétzöld ponyvatakarás miatt a környező magasabb épületekről sem lehetett a drámai részleteket megfigyelni.

A hivatalos hírközlő szervek, köztük az MTI és a Magyar Rádió egyelőre csak a merénylet tényét erősítették meg, a halottak számáról és a miniszterelnök sorsáról hallgattak.

Furcsamód ebben a zűrzavarban egy külföldi hírforrás, a BBC világszolgálata mutatott irányt, amikor három, egymástól teljesen független, de egybehangzó kormányközeli forrásra hivatkozva azt közölte, hogy a magyar miniszterelnök túlélte a merényletet, bár rendkívül súlyos sérüléseket szenvedett, több belső szerve leszakadt, és jelenleg mesterséges kómában tartják az egyik budapesti kórházban. Ez

utóbbi tény, a kómás, eszméletlen állapot szándékos előidézése súlyos agykárosodást sejtetett.

A BBC információit kiegészítve az *Origo* és az *Index* arról számolt be, hogy a hadsereg a Tétényi úton körbevette a Szent Imre Kórházat, amiből azt a következtetést vonták le, hogy a kormányfőt oda vihették, és valószínűleg ott zajlik az életmentő orvosi beavatkozás is.

A BBC egyébként összesen kilenc halottról tudott, három kormánypárti parlamenti képviselőről, egy miniszterről és öt civil áldozatról. Délelőtt fél tizenegykor a felesége által felolvasott közleményben benyújtotta lemondását a parlamentnek a Kúria előző este sósavval leöntött elnöke, de a főbíróhoz meglepő módon ezúttal már csatlakozott a korábban harcos maradását ígérő legfőbb ügyész és a médiahatóság elnöke is. Nem sokkal később bejelentette távozását az Állami Számvevőszék tizenkét évre megválasztott elnöke. Mindenkit meglepő módon a hosszú mandátummal felruházott és a lemondásukat mindenféle indokolás nélkül, pár soros nyilatkozatokban közlő hivatalnokok sorához fél órán belül csatlakozott a Magyar Nemzeti Bank elnöke is. Aztán önként távozott a posztjáról a Magyar Televízió ügyvezetője és az Energetikai Hivatal elnöke, a Kereskedelmi és Iparkamara első embere, a Központi Statisztikai Hivatal vezetője, valamint a dohánykoncessziókat és cigarettakereskedelmet felügyelő nonprofit szervezet vezérigazgatója. Budapestre furcsa csend borult. Az '56-os forradalmat megélő idősek úgy nyilatkoztak a kereskedelmi rádiók betelefonálós műsoraiban, hogy évtizedekkel korábban valami egészen hasonlót éreztek a Kossuth téri

vérengzés másnapján, 1956. október 26-án. Budapestre akkor is döbbent csend borult.

Az emberek most csakúgy, mint az '56-os sortűz után, hangtalanul jártak az utcán, és belenéztek egymás szemébe. Lassítottak és nem siettek. Nem félrepillantottak, nem a járdaszegélyt figyelték, hanem egymást. Fürkésző tekintetek, megálló idő, halk béke lengte be a várost.

Pont ahogy 1956-ban.

De akkoriban csak pár órára. Most, 2015-ben viszont még nem lehetett tudni, hogy ez az állapot meddig tart. Az előző napi őrjöngés folytatásának egyelőre semmilyen nyomát nem lehetett látni. Ismeretlen emberek ölelték meg egymást az utcán, aztán továbbmentek. A nyitva tartó péküzletek tulajdonosai kiálltak a járdára, és kakaós csigával, tejjel és túrós táskával kínálták a járókelőket. Senki nem volt éhes, hiszen egy nap alatt még nem borult fel Budapest élelmiszer-ellátása, mégis szinte mindenki elfogadta az ingyen falatokat. Nem akarták visszautasítani a gesztust.

A lelkük mélyén megfoghatatlan egymásrautaltság járta át a magyarokat. Soha, de soha nem éreztek még hasonlót.

És ez elgondolkodtatta őket.

A miniszterelnököt a többség lélekben már halottnak tekintette, és őszintén sajnálta. De akik egy nappal korábban vérgőzös utálatot prüszköltek felé, most még azok is csendben maradtak, és elmerengtek az élet drámai fordulatain.

Lelkiismeret-furdalást éreztek. Szégyellték magukat a korábbi indulataik miatt, mert valahol mélyen beléjük itta magát a gondolat, hogy cinkosai a merényletnek. Nem, nem

volt hozzá közük, nem is kívánták soha, most mégis felelősnek érezték magukat. Nem tudták megmondani, hogy miért, de annak. Szégyellték a korábbi vehemens gyűlöletet, amit éreztek. Hogy képesek voltak rá. Így gyűlölködni a politika miatt. Így politizálni. Így élni.

Kocsis Zsolt vállalatának sajtóosztálya magyar idő szerint délben adta ki a közleményt arról, hogy a nagyvállalkozó magánrepülőgépének fedélzetén Magyarországra tart Áron Krisztina. A feltalálónő miniszterelnöki jelölését kezdeményező Facebook-mozgalomhoz addigra már hatszázezren csatlakoztak, és egyre több kormánypárti és ellenzéki politikus nyilatkozott úgy, hogy hajlandó megfontolni a tömegek spontán vágyát.

Néhány külföldi hírügynökség azonnal idézni kezdte Kocsis két évvel korábbi nyilatkozatát arról, hogy a gazdagsága miatt ő sosem lehet elég jó hazafi Magyarországon, mert a tömegek őt egyszerűen csak „szemét kapitalistának" tartják. A szokatlanul őszinte interjúban a milliárdos arra panaszkodott, hogy „nem figyelnek rá", ami a jelek szerint bosszantotta az amúgy visszahúzódó vállalkozót. Az elemzők most úgy gondolták, hogy Áron Krisztina hazahozatalával Kocsis az események fősodrába pozicionálja magát, és váratlanul reflektorfénybe lép.

Budapesti politológusok azonnal közjogi megoldásokat dolgoztak ki az új miniszterelnök megválasztásának forgatókönyveiről, érzékenyen kikerülve Áron Krisztina nevének említését és fülsértő módon megfeledkezve az életveszélyes állapotban és kómában fekvő kormányfőről.

A repülési adatok alapján Kocsis gépét délután hat órára várták Budapestre. A miniszterelnököt operáló orvoscsapat négy órára ígért sajtótájékoztatót. A parlamentbe jutott pártok elnökei pedig két órakor készültek kerekasztalhoz ülni, hogy kihasználva a tömeges békevágyat és a pár órás utcai nyugalmat megtalálják a kiutat a nemzeti zsákutcából.

Budapest – Magyarország

– Nézz rám, Adrienn! – Szinte parancsolva mondta, mégis megértőn. André két kézzel tartotta a könnyező Adrienn fejét, nem hagyta összeroskadni, és úgy súgta neki: – Nézz rám, emlékszel?!

Ott álltak Fruzsika fehérre festett vaságya mellett, a lélegeztetőgép csipogásában, a fertőtlenítőszagú, lefüggönyözött kórteremben. André a zöld linóleumpadló imbolygó kétségbeesésében egyre reménytelenebbül próbálta megnyugtatni az életimádó, mindig talpon maradó Adriennt. A mélyen, de csak az André számára hozzáférhető mélységben kitartó nőt, aki a felszínen most mégis összeomlott.

De ettől ő még jobban szerette.

Ahogy Adrienn küzd, ahogy próbál a csapás ellenére a felszínen maradni, erősnek látszani, ellenállni a sorsnak, de a hosszú repülés, az önemésztő, tízórás kétségbeesés mostanra elszívta minden tartalékát.

André ezt érezte. A kezében érezte. Ahogy tenyerét a selymes haj alá csúsztatta, és Adrienn forró, szinte tüzelő bőrét érintette. Ahogy simogatta az arcát, tapintotta a

lángoló nyakat, és közben érezte, hogy meg kell tartania, mert különben összeesik.

– Nézz rám – mondta neki megint –, emlékszel Bordeaux-ra? Hogy mit mondtam neked akkor?

Adrienn lassan felnézett. Könnyfátyol takarta a szemét, csillogó, visszafojtott sírás. Felnézett a szomorú gyászból, és bólintott. André tenyerét szinte égette az izzó bőr.

– Túl fogod élni, azt mondtam neked, emlékszel? – És Adrienn persze emlékezett. A pillanatra, amikor találkoztak. Amikor fölé hajolt André és a mély, vibráló szem azt ígérte, hogy nem lesz baj. Hogy higgyen neki, bízzon benne. És ő hitt és bízott. És nem is lett. Túlélte. Ő igen. Vlagyimir viszont nem. Emlékezett a szemre, emlékszik most is, látja most is, itt van megint, ez ugyanaz a megnyugtató biztonság, ugyanaz az André.

– Túl fogja élni, Adrienn, higgy nekem – súgta André, és átölelte a gyenge testet. Belefolyt akarjába a nő, aztán elengedte magát, hagyta, hogy André tartsa, hogy fogja az életét, hogy legyen úgy, ahogy ígéri, hogy nem lesz baj. Hogy Fruzsi túl fogja élni.

Sírt. Most már sírt. Adrienn lágy haja könnyes lett, miközben zokogott. André érezte a női test szomorú illatát, ahogy a könny, a bőr és a lehelet összekeveredik, ahogy a karjában tartott lüktető forróság egyre szorosabban öleli őt, és a biztonságába húzódik.

Megígérte Adriennek, hogy nem lesz baj, hogy Fruzsi túléli, André határozottnak tűnt, de közben ő maga sem hitte. Csak remélte. Nem merte mutatni, hogy mennyire félti a

kislányát, hogy nem biztos az ígéretében, hogy legbelül ő sem tudja, vajon mit hoz a sors, mert az életnek már annyi igazságtalan fordulatát látta. Amikor azok mentek el, akik a legkevésbé érdemelték.

Azt képzelte, hogy Fruzsika apró, pici világában, ahol még minden védett és rendezett, hiszen épp ő az, aki évek óta védi és rendezi, ott egy ilyen borzalmas tett, ennek az igazságtalansága örökre nyomot hagy.

Éjszaka az ágy mellett ülve végig azon gondolkodott, hogy ha Fruzsika felépül is, ha a légcsövét ért sérülést kiheveri, akkor sem biztos, hogy a trauma, az indokolatlan szenvedés nem okoz a lelkében hosszú évekre szóló súlyos károkat. Sosem lesz már ugyanaz a kislány. Valószínűleg már sosem. Fruzsika tiszta, kíváncsi tekintete örökre eltűnik. Sokkal korábban, mint kellene. Mert André nem tudta megvédeni.

Még nincs négyéves, de az élet már őt is arra tanítja, hogy a világban a rosszak. mindig a rosszak győznek.

Mit kell majd tennie? Hogyan lehetne jó apa? Ennél jobb? Mi lesz velük ezek után? Hol fognak élni? Mit csinálnak? Annyi, de annyi kérdés jutott az eszébe. A légióban elvesztegetett évek Andrét türelmetlenné tették, ezért akarta már most tudni a válaszokat. Azonnal ismerni az összes problémát, és megoldani mindegyiket.

Mert André ilyen volt.

Összekeveredett benne Fruzsika sorsa, ennek a drámának a megoldása, tudni már most, azonnal, itt, ebben a percben, hogy mi lesz a kislányával, túléli-e, felépül-e, de közben összerakni a másik mozaikot is, a fejében tisztuló képet, és

szabadjára engedni a belülről feszítő összes erőt, hogy megoldja azokat a kérdéseket is.

Mindegyiket.

Giannit és Kocsist.

Ma, most, rögtön.

Mert rájött. Amikor pár órával ezelőtt a BAH-csomópont szétrobbantott felüljárójánál állt, és a telefonképernyőn kimerevített fotót nézte, rajta pedig Gianni pisztolyának a torkolattüzét, ahogy szétlövi a minidrónt, már akkor sejteni kezdte. Ott lüktetett a kijelzőn a svájci telefonszám és a hozzá tartozó regisztrációs cím. A Genf melletti kisváros neve és az utca, házszám: Prangins, Avenue Guiguer 2.

De akkor ez még kevés volt. Adrienn öt perccel ezelőtti félmondata is kellett a megoldáshoz. Amikor lement elé a kórházbejárathoz, és megmagyarázhatatlan félelemből először még nem is Fruzsikáról kezdtek beszélni. Mintha elhalaszthatnák a pillanatot, amikor Adrienn a lélegeztetőkészüléknél meglátja a kislányukat. Altatásban, oxigénmaszkban, a megperzselt torkán leerőszakolt műanyag csövekkel.

Átölelték egymást, megfogta Adrienn kezét, és elindultak felfelé a lépcsőn. Adrienn valószínűleg védekezésből, talán amiatt, igen, mert ösztönösen el akarta kerülni a sokkot, végig másról beszélt. Tudat alatt még nyerni szeretett volna másfél percet, amíg az intenzív osztályra érnek. Talán ez lehetett a görcsös és reflexszerű cél. Úgyhogy Adrienn csak beszélt és beszélt, de André nem értette. Számára összefüggéstelen szóáradat volt Adrienn gondolatturmixa arról, hogy

ha tudta volna, hogy Kocsis külön géppel akarja Magyarországra hozni Krisztinát, ha tudta volna, hogy még ma Budapestre jönnek, akkor utazhatott volna velük is, mert Krisztina iderepül, hallotta a kocsiban a híreket, ezek szerint mégis felült Csák Máté gépére, de vajon miért, és amúgy is... Fruzsika, édes pici szívem.

Ekkor értek az intenzív osztályra.

Ahogy André most átölelte, ahogy szorította a vékony, elgyengült, sírdogáló testet, hirtelen bevillant az összes apró részlet. Gianni telefonban hozzávágott félmondata, hogy André itt él az új Csák Máték országában, és mégis hőbörög? Ahogy a kórházlépcsőn felfelé tartva Adrienn megemlítette ennek a Kocsisnak a nevét, akit valami miatt ő Csák Máténak hívott, pont azét a Kocsisét, aki épp ott lakik, ahol Gianni telefonját regisztrálták. Épp azon a svájci címen. Abban a házban.

Mert most már eszébe jutott, hogy honnan is rémlik neki a mobiljára küldött prangins-i cím. Éjszaka, miközben azon gondolkodott, hogy felvegye a kapcsolatot a francia titkosszolgálattal, a telefonján híreket olvasgatott. Az Anonymous hackercsoport címfeltörési akciójáról például, a dúsgazdag magyarok svájci lakóhelyeinek a listájáról. Nézte a különböző honlapok gyors, Google- térképes vizsgálódásairól szóló beszámolókat. Ezek főleg két magyar oligarcha húszszobás, tóparti villáján hüledeztek Pranginsban.

Pran-gins-ban!

Az egyik Kocsisé volt, épp abban az utcában, azon a házszámon, ahol a BAH-csomópontnál robbantó, de azóta eltűnt Gianni telefonját regisztrálták.

Gianni. Csák Máté. Kocsis. aki most épp Adrienn ismerősét hozza Budapestre.

Kezdett összeállni a kép.

Ferihegy. Liszt Ferenc repülőtér. Oda kell mennie.

Ránézett Fruzsikára, a csipogó gépekre, megcsókolta Adrienn könnyes haját, és behunyta a szemét. Emlékezett a füstre, újra az orrában érezte a fullasztó perzselést, miközben lüktetett benne az emlék, ahogy lassan elkábul az óvoda padlóján. Aztán eszébe jutott az álom a mini állatkert elefántjáról. De újra látta a rendőrségi kihallgatószobát is. Ahogy szivarra gyújt a parfümillatot árasztó, piperkőc ügyvéd, Kocsis embere, mert Bazsó doktor ezek szerint az ő megbízottja volt. Megint hallotta, ahogy az ügyvéd pöffeszkedve azt kérdezi tőle, hogy André vajon okos ember-e, vagy pattogni fog, és eljátssza az agyatlan, erős fiút.

Úgyhogy ott lesz, amikor Kocsis gépe landol. Ő ott.

De most már viszi a fegyverét is.

Szent Imre Kórház – Budapest

Rossz döntés volt.

Utólag mindenki belátta. Mármint élő egyenes adásban közvetíteni a miniszterelnököt operáló orvos csoport vezetőjének beszámolóját, és így visszavonhatatlanná tenni, hogy nincs remény.

A hatvanas évei felé közeledő tekintélyes agysebész-professzor hófehér köpenyben, olvasószemüvegét az orrnyergére tolva képtelennek bizonyult arra, hogy a nemzetközi sajtótájékoztatóvá alakult fél órát kézben tartsa. A kórház sajtófőnöke viszont négy újságíró közös interjújánál eddig soha életében nem vezényelt le nagyobb médiaeseményt, így a Szent Imre Kórház aulájában összesereglett kétszáz tudósító, akiknek majdnem a fele külföldi volt, őt is megoldhatatlan feladat elé állította.

Az lett a vége, hogy az első perctől kezdve kiabálva záporozó, sokszor politikai töltetű kérdések elől a professzor a szakmájába menekült, hosszú monológba kezdett, és könyörtelen szakszerűséggel leírta a kormányfő állapotát.

Az életmentő műtétet végző sebészek úgy ítélték meg, idézte fel a reggeli válsághelyzetet, hogy a legsúlyosabb sérülés a koponyát érte, de azonnal mégsem akartak agyműtétet végrehajtani. A professzor beszámolója szerint eleinte a koponyaűri nyomás növekedését a test lehűtésével kísérelték meg elérni, mintha csak egy duzzadt bokára tennének jeges borogatást.

Konkrétan ez a szerencsétlen hasonlat, a miniszterelnök agyának és a jeges bokaborogatásnak az összekapcsolása vitte el sokkoló irányba a sajtótájékoztatót. Az újságírók hüledező reakcióit látva ugyanis a professzor – ez irányú tapasztalatok híján – nem tudta pontosan megítélni, hogy vajon túlzottan leegyszerűsítette-e a helyzetet, és ez okoz megrökönyödést, vagy épp ellenkezőleg, még így sem elég érthető a mondanivalója.

Végül a biztonságosabb irányt választotta, a szakmaiságot, és egyetlen perccel később már el is hagyta a száját az élő tévéközvetítést figyelő milliók számára teljesen érthetetlen „intravénás mannitol" kifejezés, hogy tudniillik azt alkalmazták.

És innen már nem volt megállás. A professzor szavai a laikusok számára úgy hangzottak, mintha emberkínzásról beszélne.

Először csökkentették az agyvíz nyomását, mondta el néhány véres részlet precíz leírásának kíséretében, majd szedálták a kormányfőt, hogy levigyék a légzésszámot, és végül a felduzzadt agytevékenység lelapositásával nekiálltak az elhalt agyszövetek műtéti eltávolításának. Végül barbiturátot nyomtak a miniszterelnökbe. A *nyomtak* szót hallva újabb hörgéshullám söpört végig a jelenlévőkön.

Az egész úgy hangzott, mint egy guantánamói vallatás fájdalmainak részletes ismertetése. A miniszterelnök leszakadt belső szerveit megoperálták, bizonyos részeket eltávolítottak, közben a mesterséges kóma előidézésével az agyhullámokat olyan alacsony szintre vitték, hogy a kormányfő megszűnt reagálni mindenféle külső ingerre, fényre, zajra, fájdalomra. A jelenlegi helyzetben lehetetlen megbecsülni a sérülések és az agykárosodás mértékét, de az biztos, hogy a műtét után kialakult helyzet másodlagos agysérüléseket okozhat. A kómás állapot mozdulatlansága ugyanis számos olyan további veszéllyel jár, mint például a vérrögképződés és izombénulás, amelyek a beteg esetleges eszméletre térése után is fennmaradhatnak.

A professzor, miután ezt elmondta, már egyetlen kérdést sem kapott. Állt a mikrofonerdő mögött, egyre ijedtebb tekintettel kutatott legalább egyetlen magasba lendülő kéz után, de senki sem mert megszólalni.

Utólag szinte mindenki úgy érezte, hogy jobb lett volna semmit sem mondani, csak valahogy fenntartani a reményt, hogy talán meg esetleg, és ugye, volt már rá példa, meg hasonlók. De így és ezek után Magyarország lélekben lemondott a miniszterelnökről. Ha felépül, akkor sem lesz már képes az országot kormányozni, vagyis vagyis új miniszterelnököt kell választani.

Ez volt az egyetlen pozitív eredménye a kórházi sajtótájékoztatónak. Mindenki előtt világossá vált ugyanis, hogy Magyarországnak új kormányfőre van szüksége. Az újságírók az órájukat kezdték nézegetni, és számolgattak. Senki nem akarta további kérdésekkel húzni az időt. Délután fél öt volt, innen, a Tétényi útról, a tizenegyedik kerületből legrosszabb esetben háromnegyed óra alatt kiérnek a reptérre.

Még épp idejében.

Hiszen akkor már tényleg az egész ország fejből tudta, hogy Kocsis gépe Áron Krisztinával a fedélzetén legkésőbb hat órakor landol a GAT-on, vagyis a Liszt Ferenc repülőtér magánterminálján. André a professzor sajtótájékoztatója előtti órákat hét kilométerrel távolabb, Fruzsika ágyánál töltötte.

Ott ült az egész család a kórházban, Adrienn szülei és ők ketten. Andrénak nem volt testvére, és a szülei sem éltek

már. Dávidka pedig, a kisfia, akit ötéves korában elraboltak tőle az oroszok, mostanra már felnőtt, és egy új, másik családban él Amerikában. Hiába találta meg pár évvel ezelőtt, másfél évtized alatt helyrehozhatatlanul elszakadtak egymástól.

André egyedül maradt a világban.

Pontosabban ebben a lesötétített, szomorú szobában volt mindenki, aki még számított. Pár négyzetméteren elfért múlt, jelen és jövő.

Adrienn kicsit megnyugodott, főleg miután beszélt az ügyeletes orvossal, aki szakszerűen elmagyarázta a műtét részleteit. Úgy tűnt, hogy Adrienn minél többet ért meg, annál jobban elhiszi, hogy nem lesz baj. Délelőtt órákon keresztül őt nyugtatta mindenki, de valójában persze saját magukat vigasztalták.

André várt.

A megfelelő pillanatra várt. Amikor Adriennel másról is beszélhet, nem csak Fruzsikáról. A másik mozaikról, Kocsisról, a vele történtekről, a rendőrségről, a cége lenyúlásáról, hogy valójában mi is zajlik itt. Hogy mi történik velük! Nem akarta sürgetni, de tudta, látta, számolta, hogy vészesen szalad az idő.

Mielőtt kimegy a reptérre, a margitszigeti rejtekhelyről el kell hoznia a fegyverét, és a levágott ujjú Bazsóhoz is újra vissza kell mennie, mert biztos akar lenni a dolgában.

Hogy Kocsis az.

Mert ha igen, akkor eldőlt. Eldöntötte.

André soha, de soha többé nem ismétli meg Milánót és Georgij Malevicset. Nem fog vitatkozni ezekkel. Alkudozni. Egyezségre törekedni. A Malevics- és Kocsis-félékkel. Soha többé nem fogja kérlelni, békésen győzködni őket, hogy ne vegyék el tőle azt, ami az övé. A gyerekét, a családját, a vállalkozását, bármit, amit ő épített, amiért ő dolgozott meg.

Számára ezek mind szomáliai hadurak, ugyanolyan szétlövésre váró fejek, mint két évvel ezelőtt Abdirahman Hassané volt Mogadishuban. Hiába hordanak elegáns öltönyt, és közlekednek magánjettel, akkor is csak gátlástalan hadurak. Attól, hogy nem szakállas arabok, és nem ócska whiskyvel a kezükben állnak egy lepergő szélű és lepusztult szomáliai úszómedence partján, hanem Budapest valamelyik elegáns étteremben futunk össze velük, attól még ugyanolyanok. És ugyanaz a sors is jár nekik.

André most már így látta. Mert átlátta.

Magyarország jobb hely lesz nélkülük. Rosszabb biztosan nem. Maguktól viszont sosem mennének el. Csendben, békében. Úgy soha. Kocsis, Gianni, Bazsó? Ezek? Ugyan! És egyébként is kinek fognak hiányozni? Kicsit javulnak majd az arányok, ennyi.

A háborúkban edződött André fejében két évtized alatt letisztult a világ. Talán túl egyszerűnek tűnt így gondolkodni, veszélyesnek és első pillantásra indokolatlannak, túlzónak, de a sors őt mégis erre tanította. André sem látta át, hogy pontosan mi történik Magyarországon, nem értette, hogy mi motiválja Kocsist, de azt akkor is tudta, hogy a háborúkat sosem a katonák kezdik.

Ők csak befejezik.

A harcot mindig a nagy játszmákban taktikázó gátlástalan és pénzéhes nagyvadak kezdik, a Kocsis- és az Abdirahman Hassan-félék, aztán a katonák megpróbálják befejezni. Minél előbb kiemelik a szarkeverő agyakat, annál gyorsabban ér véget a harc. Őt, a katonát erre tanította a légió. A sakktáblán annál kevesebb lesz az áldozat. Az agyakat kell tehát lelőni, minden szempontból ez a legtakarékosabb megoldás.

André így látta a világot.

Számított neki az emberélet, de nem mindenkié. Néhány szemétért sosem kár. Évek alatt ivódott ez belé, eleinte csak védekezésből, hogy ne legyen lelkiismeret-furdalása a ravasz meghúzása közben, de később már így is érezte. Hogy a világ a felszín alatt mindenhol ugyanolyan. A legaljasabb agyak, a szarkeverő szemetek Magyarországon sem jobbak, és ugyanannyira ártalmasak, mint Szomáliában vagy mondjuk Afganisztánban.

Csak ezt senki sem meri kimondani. Elismerni. Bevallani.

Tegnap, amikor kiugrott a rendőrségi szoba ablakán, aztán elindult megkeresni Giannit, akkor még csak a saját dolgai érdekelték. Hogy ne vegyék el tőle azt, ami az övé.

De az óvoda felgyújtása megváltoztatta ezt a képletet. A pillanatnyi célt. A védekezést. Szerette Magyarországot annyira, még ha sejtette is, hogy ezek után megint el kell majd hagynia, mégis szerette annyira, hogy az őt állandóan megcsaló hazája becsületéért kilőjön néhány golyót.

Csak hogy itt is javítson az arányokon. Ne csak Mogadishuban.

A lelke megnyugodna tőle. Az igazságérzete.

Mert ez is Szomália. És ezek is hadurak. Ha valaki még nem értené.

André végül egy órával a sebészprofesszor sajtótájékoztatója előtt indult el a Margitszigetre. Délután háromkor. Fruzsikát még legalább egy napig altatásban fogják tartani, az orvos legalábbis ezt mondta. A terv az volt, hogy másnap reggeltől fokozatosan csökkentik az intravénásan adagolt cseppinfúziót, lépésről lépésre kivonják a propofolt, és lassan felhozzák Fruzsikát az altatás mélységéből. Közben figyelni fogják az úgynevezett comeareflexeket, a légzés- és szívfrekvenciát. Ha minden jól megy, akkor Fruzsi holnap ilyenkor magához térhet. Utána elkezdődik a második fázis, a lélegeztetőgép leállítása és a légcső terhelésének fokozatos növelése.

Az orvos azt remélte, hogy Fruzsi 72 óra múlva már gépek segítsége nélkül is felülhet az ágyában. André nem mondott el mindent.

Nem vallotta be a DGSE-t, és nem mesélte el Gianni förtelmes célzását sem az óvoda felgyújtására. A szaladj, köcsögöt. Ez utóbbin sokáig gondolkodott, de végül nem akarta Adriennt és a kapcsolatukat megterhelni. Most nem. Meggyőzte magát, hogy jobb, ha ezzel még vár néhány napot, remélve, hogy Fruzsi valamennyire mégiscsak rendbe jön. Majd akkor.

Majd akkor elmondja Adriennek, hogy ő tehet róla. Mert igenis ő tehet. Senki más! Hiszen hibázott. Miért nem látta át,

hogy ezek még erre is képesek? Hősködött, és nem gondolkodott. Már megint kapkodott.

Megbeszélték Kocsist és Áron Krisztinát. Adrienn mesélt pár dolgot az állandóan politizáló feltalálónőről. A perzsa férjről és a török kapcsolatokról. Hogy talán emiatt vállalta. Valószínűleg azért jön mégiscsak haza Kocsissal, mert ezek szerint lát rá lehetőséget, hogy használjon az országnak. Adrienn nem talált más magyarázatot az amúgy nyugalmas és sikeres Palm Springs-i élet feladására. Bár ez őt most már úgysem érdekli. Csak Fruzsika számít, senki más.

Megkérdezte Andrét, hogy biztosan el kell-e mennie. És ha igen, akkor is miért pont most, de a válaszok nem nyugtatták meg. Megsejtette, hogy André valamit nem mond el neki. Valamit visszatart, valami bajt. Védi, kíméli, óvja.

Arra gondolt, hogy André valószínűleg Kocsissal akarja rendezni a rendőrségi ügyét. Ezért kérdezősködik róla. Mert ha Kocsis visszavonná a feljelentést, akkor vége lenne. De az ország káosza, a miniszterelnök elleni merénylet és az André után kutató rendőrök, hiszen a szökése óta biztosan keresik, ez a logikai szál szép lassan elvezette Adriennt oda, hogy André tulajdonképpen, menekül.

MENEKÜL!

Igen, úristen, erre hogyhogy nem gondolt eddig?

Csak Fruzsi és Fruzsi és Fruzsi, csak ő járt az eszében, miközben André itt ül türelemmel, és nem is mondja, hogy mekkora a baj. Hogy ennek már megint egy másik ország és egy új élet lesz a vége.

Hát tényleg.

Édes André.

Megcsókolta.

Megértette.

Azt hitte, hogy megértette.

És azonnal elengedte.

Mert André úgyis visszajön, hiszen mindig visszajön. Átölelte. Adrienn nem mondott semmit, csak ölelte azt a férfit, aki Nizzában egyszer már megígérte neki, hogy úgyis megtalálja. Hát most majd megint. Adrienn Botswanára gondolt, a fülhallgatóban lejátszott zenére, a szerelmükre, amikor évekkel ezelőtt visszakapta Andrét, mert eljött érte, és megkereste. A világ végén is megtalálta. Adrienn beleszagolt a férfitestbe, és elbúcsúzott tőle.

Hirtelen rájött, hogy André olyan sokáig maradt, ameddig csak tudott. Kihajolt az ölelésből, és most már ő fogta két kézzel André fejét. Úgy, mint egy kisfiúét, akit rajtakaptak valami rosszaságon.

– Nizza? – kérdezte Adrienn mosolyt erőltetve magára, de megcsalta a szeme, mert megint tele lett könnyekkel. Majdnem sírt, de azért tartotta magát. Nézte Andrét, érezte benne az erőt, a margitszigeti esték két óráinak elleplezett tréningjét, amiről André azt hiszi, hogy ő nem jött rá. Hogy nem sejtette meg André másik életét. Hogy megtartotta a franciát is. Hát legyen meg az is, André.

Legyen! Hogy ne félj! Pont azért. Mert akkor nem vagy egyedül. Tudom. Értem. Vigyázz magadra, vigyázz nagyon. Ezt mondta a könnyes szem, miközben Adrienn csak állt, és némán tartotta a kezében André arcát.

– Nizza? – súgta elcsukló hangon a kérdést még egyszer, André pedig bólintott. Nem szólalt meg, nem mondott semmit, csak ez az apró mozdulat jelezte, hogy minden úgy van, ahogy Adrienn gondolja. Mert ők még mindig tudnak a szemükkel némán beszélgetni.

Mint a friss szerelmesek.

Aztán a katona megfordult, és csendesen elment.

Az ajtót olyan finom mozdulattal csukta be maga után, mintha arra vigyázna, nehogy felébressze Fruzsikát.

Híva – Üzbegisztán

két nappal később

Uktam Jaloliddin ötévesen ülhetett először úgy szamárra, hogy senki sem kísérte el. Most már hat volt, és egyre magabiztosabb. Egyéves szamárjogosítvánnyal közlekedett, ahogy ő viccelődve nevezte a papírt, amit girbegurba kézírással az apukája állított ki neki. Tizenöten voltak testvérek három különböző anyukától, de ez a szamár akkor is csak az övé. Hónapról hónapra egyre gyorsabban hajtotta Otabeket, mert a fülénél elszürkülő hófehér állatnak ez volt a neve. A kistestvére emlékére egyébként, akit félévesen vitt el a hastífusz.

A Kizil-kum sivatag forró szilajsága meglátszott Uktamon. Sötét, napszítta bőrébe, mintha rendszeresen púderba hempergetnék, fakó homály szívta bele magát. Hat év elég volt ahhoz, hogy a pórusai örökre beigyák a sivatag homályos szárazságát, a soha többé le nem mosható porpúdert. A vizet csak ritkán látó, de valójában sosem fürdő sivatagi emberek sajátja ez, egész életükben elkíséri őket. Nem csak itt, Közép-

Ázsiában, de Afrikában is. Mint egy vékony hártya, úgy borul a homokpikkely a száraz emberi bőrre.

A mindig kevés ivóvíz és az egyszerű, többnyire mazsolával és Uktam kedvencével, az errefelé cserkészdiónak nevezett magokkal sütött kenyér, a *patir non* soványnyá, mégis mindig jóllakottá tette a kisfiút. Fogai, mint az elefántcsont, már hatévesen is halványsárgák voltak, de azért egészségesek.

Mint Otabeké, a szamáré. Az állat Uktamra hasonlított, mert szintén sovány volt, de vidám is, ha a szamarak egyáltalán tudnak vidámak lenni. Uktam mindenesetre annak látta az állatot. Boldognak. Hiszen ő, csakis ő ülte meg mindennap, ennek ebben a minden mindenkié világban már eleve vidámmá kell tennie embert és állatot. Uktam legalábbis így gondolta.

Poros gézterítőt borított a szamár fehér szőrére, ez volt a nyereg. Lábán himbálózott a flipflop strandpapucs, úgy ült rajta. Lábujjait állandóan előre, a magasba emelte, hogy a szaladásra serkentett állat hátán zötykölődve el ne veszítse a már kinőtt, de kedvencének számító lábbelit. Könnyű volt, levegős, ráadásul ilyen is csak neki jutott a családban.

Két éve kapta, amikor az apukája Üzbegisztán távoli fővárosában járt, valahol nagyon messze, a sivatag túloldalán. Ő hozta neki azt a furcsa trikót is, amit Uktam azóta mindennap hordott. Piros, számára érthetetlen betűformákkal díszített, de mindenképpen izgalmas, ismeretlen és színes világot sejtető ingecske volt, amit reggelente most már egyre nehezebben tudott csak magára húzni, mert ugyanúgy kinőtte, mint a papucsot.

Uktam képtelen volt elolvasni a feliratot, de a családban sem akadt senki, aki ezeket a betűket ismerte volna. A trikóra azt nyomtatták: ROCK STAR.

Nagyon szerette.

Most is ez volt rajta, a kifakult, távoli és furcsa életet ígérő rongydarab. A derekára ugyanolyan gézkendőt, rövid szoknyanadrágot tekert, mint amilyet nyeregként Otabek hátára terített. A lábán ott himbálózott a kék flip-flop papucs, miközben vágtattak a szabadságban. Kint a sivatagban. A vágtatás persze túlzás, mint ahogy a *kint a sivatagban* is, mert mindössze háromszáz méterre voltak a hívai városfaltól. Kenyérért mentek épp, de Otabek, hogy vágtathasson, nem a város szűk utcáin keresztülvezető rövidebb utat választotta, hanem a sivatagi szabad kalandot. Kiügettek a harminc méter magas, évszázados várbástyakapun, elindultak balra, gyorsítottak, felmentek az emelkedőn, aztán kibukkantak az egyik homokdombocska tetején. Vágtatás közben már épp fordultak volna a visszavezető kapu felé, ami valójában csak egy szűk ösvényutca pont ott, ahol a pék földbe vájt cserépkályhája, a *tandir* működik, amikor...amikor történt valami.

Uktam még soha nem hallott ilyet. Nem látta, mert nem lehetett látni, de valahol a feje fölött elzúgott egy tárgy. Süvített, zü-zü-zü, ilyesféle éles, zizzenő hangja volt, mint amilyen egy hatalmas darázsnak lehet. Anélkül, hogy Uktam látta volna, valahogy mégis rájött, hogy ez persze nem darázs, nem is madár, viszont repül, itt, igen, a feje fölött. Sosem hallott és látott sebességgel száguldott el pár méter magasban. Jobbról jött, a végtelen sivatag felől, és a hang nyílvonala valahogy azt súgta, hogy a város felé tartott.

Otabek is észrevette. A szamár is meghallotta, és a feje az övével együtt fordult a város homokfalú épületei felé. A sárga házvonalat fürkészték, amikor meghallották a tompa puffanást. Mintha valami becsapódott volna a száraz homokfalba.

A poros gyerekarc az éles, még sosem hallott fémes zizzenés hangvonalát fürkészte. Megálltak. Kezével árnyékolta a szemét, hogy messzebb és jobban lásson, de nem vett észre semmit. Már épp arra gondolt, hogy a pillanatnyi hangszáguldás képzelgés volt csupán, mert a távoli müezzin imára hívó hangján kívül most semmi mást nem hallott, csak a csendet, a város szokásos csendjét. Innen, háromszáz méterről már elhalkult Híva csoszogása és ernyedt, lassú tompasága.

Aztán mégis észrevette. Messze, nagyon messze tőle. Kicsit jobbra onnan, ahol a pék lakik.

Eltátotta a száját, mert ilyet még sosem látott.

Budapest – Magyarország

Úgy érezte, mintha időutazáson venne részt. Ez nem is Budapest, hanem inkább Teherán 1979ben, amikor az iráni főváros repülőterére vezető főúton ötmillió perzsa gyűlt össze, hogy a párizsi emigrációból hazatérő *Khomeini ajatollahot* üdvözölje.

Budapesten persze nem mentek ki az utcára milliók, André még százezreket sem látott Ferihegy környékén, de azért a General Aviation Terminal, a röviden csak GAT-nak nevezett

magánrepülőtér szépen megtelt. Rengetegen zsúfolódtak össze a főépületben, a parkolókban és a fogadócsarnok előtti útszakaszon. Sok ezren lehettek, és a szemerkélő eső dacára meglepő türelemmel várták Kocsis gépét. Sokan a mobiltelefonjukon hallgatták a rádió híreit, mások internetes beszámolókat olvasgattak, a többiek pedig őket kérdezgették, hogy vajon mi történik.

Senki sem hangoskodott.

Úgy tűnt, mintha a szürke ég óriás templomkupolaként borulna az emberekre, és ez csendesítené le a csodavárókat. André elég messze, a ferihegyi bekötőúton tudott csak leparkolni, és most lassan, de határozottan fúrta át magát a tömegen. A hátán a fekete tenisztáskával egyenletes tempóban haladt, nem sietett, mert a levegőben több négypropelleres minidrónt is látott. Nem nézett fel rájuk, csak a szeme sarkából figyelte őket, de feltételezte, hogy a rendőrség robotgépei, és tömegfigyelő kamerákkal szerelték fel őket. Néha kicsit oldalra is lépett, araszolt ide-oda, nehogy a drónprogramok kiszúrják a rendellenesnek tekinthető egyenes mozgást. Az ilyen szerkezetek automata szoftverei 2015-ben már számtalan gyanús, a megszokottól eltérő viselkedéspanelt figyeltek.

André hajszolt órákon volt túl. Amikor kilépett a kórházból, végre válaszolt a DGSE koordinátorának, aki háromszor is feltette neki az aggódó kérdést, hogy a BAH-csomópontnál eszébe jutott-e összeszedni a Gianni által lelőtt drónt.

Hát eszébe. A roncsot bedobta a Fiat csomagtartójába.

Bazsóval gyorsan végzett, de a Honvédkórházban mégis sok időt veszített, mert ki kellett várnia a délutáni vizitet. Sőt utána még egy miniszoknyás, legkevésbé sem a főváros forradalmi hangulatához öltözött és legkevésbé sem feleség kinézetű csinibaba több mint húszperces látogatását is. De amint eltipegett a tűsarkú szandál, azonnal megkezdődött André kétperces, célorientált vizitje. Gyorsabban végzett, mint az orvosok. Amúgy szerencsésebb lett volna, ha a konzílium jön André után, és nem fordítva. Akkor kellett volna felmérniük Bazsó állapotát, amikor André már elment, és megtudta a pácienstől, biztosan, egészen biztosan megtudta tőle, hogy Kocsis a megbízó.

Valahogy majd csak rendbe teszik az ügyvédet.

A Margitszigeten, a teniszklub egész évre kibérelt öltözőszekrényéből viszont már fennakadás nélkül hozta el az ütőit. Pontosabban a hármas ütőtokot, tele mindennel, csak épp teniszütőkkel nem. Aztán már ment is Ferihegyre. A kocsiban a híreket hallgatta, köztük a parlamentbe jutott pártok rögtönzött kerekasztal-tárgyalásairól kiszivárgó híreket. Közben a kettéosztott telefonképernyőn már megint ömleni kezdtek a francia titkosszolgálat információi.

A DGSE vezetése úgy döntött, hogy a piszkos ablakon keresztül Gianniról készült életlen felvételeket átadják a magyar hatóságoknak, mert a drón lelövése kapcsán gyanítható, hogy köze lehet a miniszterelnök elleni merénylethez. Ezzel a gesztussal részben Andrét védték, hiszen így megint ráerősíthettek a kérésükre, hogy a magyar hatóságok hagyják őt békén, másrészt bekapcsolódhattak a Gianni körüli információáramlásba. Ha a kámforrá vált olaszt a magyarok találnák

meg gyorsabban, akkor cserébe talán ők is megtudnák, hogy hol lehet.

Viszont a nyitott ablaknál, a drón lelövésének pillanatában készített éles és tiszta képet, amin Gianni jól felismerhető, a franciák megtartották maguknak. Azt már nem osztották meg a magyarokkal, és a filmfelvétel forrását sem, bár az azért látszott rajta, hogy drónnal készítették. A DGSE szándékosan maszatolt. A felvételt kapták valakitől, pontosabban vették, mert eszükbe jutott, hogy Budapest számára esetleg fontos lehet. Merő magyarbarátság, cserébe az éjszakai gesztusért. Hát ezért adják oda. Mert ugye, André Calvi. De semmi több, csak ennyi. *Merci.*

A döntést a DGSE vezetője, Bernard Didier hozta, személyesen gondoskodva arról, hogy a Gianni telefonjához kötődő regisztrációs címet véletlenül se árulják el a magyaroknak. A Gianni-Kocsis- kapcsolat tehát megmaradt Andrénak. Most neki, később meg majd a franciáknak. Fontos kártyalapokat Didier sosem játszott ki azonnal.

Jó lesz ez még valamire. Máskor, később.

Ettől függetlenül Gianni eltűnt. A magyarok egyelőre nem tudták előkeríteni, bár nagy erőkkel nyomoztak utána, de a franciák is elvesztették. A telefonját összetörte, viszont másik számot nem ismertek hozzá, ha egyáltalán volt másik mobilja. Úgyhogy a DGSE „üzletemberei" jobb híján a privát jetnek álcázott gépben várakoztak, annak a hangárnak a közelében, ahová a GAT magánterminálján Kocsist várták. Annyit tudtak segíteni Andrénak, hogy továbbították a mobiljára a nemzetközi légi irányítás adatait.

Ő közben észrevett egy háromemeletes panelházat a zsúfolásig megtelt parkoló végében, merőlegesen a kifutópályára. Ez volt itt a legmagasabb épület, láthatóan valamiféle irodakomplexum. Ablakai egyszerű, műanyag keretes dupla üvegek, telis-tele bámészkodókkal. „BAZAR: várható landolás 11 perc múlva." A telefon most már ismerősen rezgett André nadrágzsebében, úgyhogy azonnal megnézte az üzenetet. Közben a panelépület felé furakodott.

Váratlanul üdvrivalgás söpört végig a tömegen.

Nem értette.

Néhányan megölelték egymást, mások az öklüket rázták, és a legkülönbözőbb dolgokat ordították az ég felé. Azonnal megszűnt a templomhangulat. Volt, aki felszabadultan káromkodott, és így engedte ki magából a feszültséget. De volt, aki csak teli torokból hörgött, és olyan is, aki *hálaistenezett.* André kezében újra megzizzent a telefon.

„BAZAR: Egyik ideiglenes miniszterelnök-jelölt Áron Krisztina. Új, kiegyensúlyozottabb választási törvény megalkotásáig hivatalban maradna. Két másik jelölt neve is felmerült. Újabb választások legfeljebb hat hónap múlva. Landolás 9 perc múlva."

Egyre nehezebben haladt, mert az egymást ismeretlenül is ölelgető emberek eddigi fegyelmezett rendje a hírek hallatán megbomlott. André csak erőszakosan lökdösődve tudott volna tempósabban átvágni rajtuk. De ő mégsem akart feltűnést kelteni. A szitáló esőben feszesen markolta a hátizsákszerű teniszütőtok egyre jobban átázó pántját, és az elé

keveredőkön csak finomakat taszítva a panelépület felé furakodott.

Megint felnézett a drónokra. Összesen négyet látott, jóval magasabban, mint a kiszemelt ház lapos teteje. Egészen elöl, talán már a terminálépület túloldalán, a kifutópálya szélénél. Ezek szerint oda is beengedték az embereket, mint ahogy az irániak is ezt tették Khomeini hazatérésekor. Az ajatollahot 1979-ben több mint ezer protekciós várta a kordonon belül, a teheráni reptér aszfaltján. A leggyorsabb köpönyegforgatók, a legnagyobb nyelvcsapásokkal meglendülő talpnyalók. Azok, akiknek a korábbi évek miatt a legtöbb vesztenivalójuk lehetett.

Áron Krisztina sejti-e, hogy mi vár itt rá?

A tetőn most észrevett két parabolaantennát. Még innen, lentről is jól lehetett látni őket. Legalább másfél méteresek lehetnek. Már majdnem odaért az épülethez. Az alumíniumkeretes főbejárati ajtó előtt két fekete ruhás biztonsági őr állt, pisztollyal az övükben, keresztbe tett karral. Húsz méterre lehetett tőlük. André lassított, és a tekintetükre koncentrált. Nem profi katonák, rögtön látta rajtuk. Egyik sem a tömeget figyeli, hanem mindketten balra, a kifutópálya felé nézelődnek.

Láthatóan ők is az érkező repülőgépre várnak, látni akarják a landolást. Feltehetően csak azért álltak ki az épület elé, hogy a tömegből senki se menjen be, mondjuk vécére. Egyáltalán nem az sugárzott róluk, hogy bent olyasmi található, amit ők most nagyon, de nagyon meg kell, hogy védjenek.

Tíz méter.

André agya járt, pörgött, kutatott. Felnézett megint, antennák, balra a régi utasterminál, köröző drónok, öt méter, .ki kell találnia valamit.

– Egyikük velem jön, indulás, fel a tetőre. – Olyan határozottan szólította meg őket, miközben a kilincs után nyúlt, mintha legalábbis a felettesük lenne, de nem is kicsit, hanem nagyon, de nagyon a felettesük. Mint amilyen lekezelő és parancsoló hangsúllyal a vezérezredesek szoktak vizet kérni a közlegénytől. Amolyan *na, szaladjon, fiam* stílusban. A két őr csodálkozva egymásra nézett, de nem állták el az útját, hanem hagyták, hogy André átlépjen közöttük. Ő viszont megtorpant. – Mi a frászkarikát bambulnak? Mondtam, hogy az egyikük velem jön, leesett két minidrónunk. Reggel is ugyanígy kezdődött a BAH-csomópontnál. – És aztán a varázsszó: – Nemzetbiztonság!

Egyre értetlenebbül néztek rá. Valószínűleg ebben a kapkodó, tömegzsúfolt őrületben nem rakták össze, hogy a BAH-csomópontra utaló célzás a miniszterelnök elleni merénylettel függhet össze, úgyhogy André rásegített.

– Mi van? Nem beszélik a magyart? Mit tompulnak itt, mint a tibicsoki. Két miniszterelnököt mégsem kellene ugyanaznap elveszítenünk, vagy igen? – Látta, hogy a biztonsági őrök tekintetében végre megjelenik a buta katona parancsváró engedelmessége, úgyhogy meg is kapták az utasítást: – Maga itt marad, és senkit sem enged be. Senkit! Értettem?

Ezt a figyelmét gyorsabban összeszedő és erősebb, magasabb férfinak mondta, aki most már bólintott, de még

mindig nem szólalt meg. André közben kinyitotta az ajtót, és bejutott az épületbe.

– Jöjjön, tolja már a biciklit – förmedt rá még mindig vezérezredesi stílusban a másikra – ,mutassa, hol kell feljutni a tetőre.

Aztán váratlanul adott egy taslit is a még mindig nem mozduló alacsonyabb, tokás, kopaszra nyírt fekete ruhásnak. Pedig egykorúak voltak.

Ez már hatott. A légió vezényleti logikája leigázta a két bárgyú őrt, végre kiszakadtak a repülőgép landolásának mámorából, és engedelmeskedtek. A durung vállú széles terpeszt vett föl, és úgy elállta az ajtót, mint aki mostantól feljogosítva érzi magát, hogy még az épület tulajdonosát se engedje be. A kis köpcös meg szaladt André előtt, szedte a lábát felfelé a lépcsőn, vezette, mutatta az utat. Tekeredtek a hideg kőlépcsőház homályos folyosóján egyre magasabbra, második emelet, harmadik, aztán végig egyenesen, utána balra, csukott ajtó, kilincs, zár, aztán még egy, és végül ott álltak, ahová André egyedül biztos nem talált volna fel, a fehérre meszelt és a falba mélyen beütött vaskapocs lépcső előtt.

– Menjen, menjen – taszította meg az engedelmes, birkaagyú férfit, amikor az kicsit elbizonytalanodva hátranézett, hogy most mégis ki menjen előre. Az őr a parancsot hallva meg int szedni kezdte a lábát, bakancsa tompán csattogott az U alakú vasrudakon.

André pedig ment utána.

Kinyílt a felfelé billenő rozsdás vastető, felhúzták magukat, és fél percen belül már kint is voltak a szemerkélő esőben. De

André nem állt meg, hanem hátulról, lendületből, olyan erővel csapta fejbe a birkaembert, hogy az hangos böffenéssel, szuszogva elterült.

Franciaország légterében

egy órával korábban

Néma csendben ültek egymással szemben. Csak a fényesre lakkozott diófa asztal választotta el őket. Krisztina vékony ujjai idegesen szorították az üres kristálypoharat, de amikor a miniszoknyás stewardess elindult felé, hogy újratöltse vízzel, Kocsis, mint egy hadvezér, azonnal feltartotta a kezét, és megálljt parancsolt neki.

Krisztina még vizet sem kaphatott. Most már azt sem. Kocsis a pilótafülkének háttal ült, de meghallotta a fehér bőrkesztyűs légi bébi közeledését. Az Amerika felé még szexi cicababának tartott szőke nő látványát Kocsis mostanra már megunta, és a fejében visszatette a helyére, a fizetett szolgák, vagyis hát a csőpincérek fiókjába. Amikor a tűsarkúban egyensúlyozó stewardess elindult újratölteni Krisztina poharát, Kocsis anélkül, hogy hátranézett volna, magasba emelte a kezét. Az iménti kiabálás és a karmozdulatban rejlő indulat azonnal megállította a csinos, fiatal nőt.

Megtorpant, és pár másodpercre dermedt mozdulatlanságba merevedett. Végül a levegőben felejtett tenyér agresszivitása visszafordította. Elvégre a férfi fizeti a repülőbérletet, tehát ő a megrendelő. A haját hátul összefonó, fekete selyemblúzt és lila kosztümnadrágot viselő elegáns hölgy csak az utasa. Ha a furcsa nyelven zajló heves vita után

Mr. Kocicz még vizet sem akar adni a nőnek, hát akkor nem kap.

A stewardess visszament a pilótafülke közelébe, a gép ellenkező végébe. A süllyesztett polcasztalra tette a kristálykancsót, és visszanézett a két magyarra. A feszültségre. A levegőben vibráló abnormalitásra. Nem is értette, hogy egy férfi miként beszélhet így egy nővel. Látott ő már sok mindent ezen a repülőn, kínos és kellemetlen dolgokat egyaránt, orosz és arab férfiak verbális erőszakát, porba zúzott lelkű nőket, de ez akkor is sok volt.

A veszekedés Kocsis negédes, mégis félreérthetetlen körmondatával kezdődött tíz perccel ezelőtt. A magyar milliárdos arra gondolt, hogy landolás előtt azért finoman mégiscsak jelezné Krisztinának, hogy merre hány óra. Az elvárásokat vele kapcsolatban, hogy miképpen is mennek majd a dolgok Magyarországon. Kulturált nő, érteni fogja, hogy nem túl nagy a mozgástere, és valójában ki is az ő mentora. Kocsis eleinte azt fejtegette, hogy mennyire örül Krisztina nyitottságának, hogy mégis eljött vele.

– Higgye el, Krisztina – ült át a Bombardier gép hófehér oldalkanapéjáról Krisztina elé, a széthajtott mobil asztalhoz –, higgye el, hogy ez mindenkinek jó lesz. Mindenkinek.

Kétszer is nyomatékosan meg kellett ismételte a *mindenkinek* szót, mire Krisztina végre felnézett a Kindle olvasójából. A gondolataiba merülő feltalálónő a repülő 3G-s telefonrendszerén töltötte le a *Herald Tribune* Magyarországról szóló kommentárját. Érdekelte, hogy miképp is látja a helyzetet a világ. Ezúttal nem a friss hírekre volt kíváncsi, hanem egy

brit politológus elemzését olvasgatta a posztkommunista kelet-európai elitek bemerevedéséről, köztük a magyar felső osztályok mohóságáról. Ahogy a Kocsis-félék az elmúlt években elzárták a feljutás esélyét a magyar társadalom nagy része elől. A publicista, David Brooks konkrétan ebben látta a budapesti zavargások egyik legfőbb okát. A tömegek dühét szerinte az esélytelenség és kiszolgáltatottság érzése gerjesztette.

Amikor az asztal túloldalán Kocsis belehuppant a bőrfotelba, és méretes hasán megpróbálta összekapcsolni az aranycsatos biztonsági övet, Krisztina megállt ugyan az olvasásban, de szándékosan nem nézett fel rá. Kocsis tolakodó átülése a távoli kanapéról, ahol eddig utazott, és szerencsére békén hagyta őt, olyan beszélgetést sejtetett, amiről Krisztina el sem tudta képzelni, hogy merre vezet majd, és mi lehet a célja. De hogy van célja, az biztos.

Mindenkinek jó, hogy Krisztina vele tartott, ezt mondta tehát Kocsis, bár egyelőre nem derült ki, hogy pontosan mire gondol. És kikre? Krisztina végül ránézett a férfira. Tekintete gyanakvást és értetlenkedést sugallt. Nem szólalt meg, nem kérdezte, hogy miért lehet ez mindenkinek jó. Kocsis persze kérdés nélkül is válaszolt. Így és ekkor kezdődött a verbális korrupció.

– A férjének például, gondolom, jól jön majd, hogy megnyílnak számára a magyarországi piacok. Bahrampour úr számtalan török és perzsa kapcsolata, az a fogadókészség, amit a részünkről tapasztal majd, a magyar barátaim nyitottsága, nos, higgye el, Krisztina, mindez sokat segíthet abban, hogy jövedelmezővé váljanak a férje bizonyos vállalkozásai.

Krisztina nem akart hinni a fülének. Jól értette? Ez a pökhendi Csák Máté tényleg meg akarja őt vesztegetni? Itt és most? Finom célzásokkal bűnrészessé tenni, már most korrumpálni, ráadásul a férjén keresztül? Így szoktak ezek mindenkit behálózni? Ő ilyen olcsón megvehetőnek tűnik? Ennyire sima pályának?

Körmével félrepattintotta a Kindle kapcsolóját, villant egyet a zöld LED kijelző, aztán lezárt az újságoldal. Áron Krisztina lassan végigsimította az ujjait a pár milliméter vastag olvasószerkezet fényes tintalapján, időt nyerve összeszedte a gondolatait, végül az asztalra tette a Kindle-t, és hátradőlt.

– Ugye, nem gondolja komolyan, Kocsis úr, hogy ha én bármi szerephez is jutnék Magyarországon, akkor minden ugyanott folytatódna, ahol abbamaradt? – Lassan beszélt, kimért, tompa hangsúllyal. Mindenféle érzelem nélkül a hangjában. Mint egy iskolaigazgató a sokadszor intőt kapó neveletlen diákhoz. – Hiszen részben épp ez a hozzáállás vezetett oda, ahol Magyarország ma tart, hogy otthon az emberek egymást püfölik az utcán, vagy nem? – Költői kérdés volt ez természetesen, nem is várt rá választ. Inkább csak valamiféle reakciót szeretett volna látni ennek a rezzenéstelen arccal figyelő milliárdosnak a tekintetében. Érzékelni, hogy Kocsis felfogja, amit mond neki. Mert elmondja, most már el. Még mielőtt landolnának. Nehogy később félreértés legyen belőle. – Vége van mutyi-Magyarországnak, Kocsis úr, az állam lenyúlásának, az egymás közt osztogatott közbeszerzéseknek, a kormány foglyul ejtésének. – Magában sokszor végigvette ezt a sort, hiszen a saját életét

épp ezek miatt kellett tövestül kicsavarnia Magyarországon. – Vége annak, hogy a tisztviselők és a törvényhozók nem a közjót szolgálják, hanem a magánérdeket. Hogy a szabályok és a törvények, a formálisan legális döntések egyértelműen az önök céljainak vannak alárendelve. Vége annak, hogy néhány család és pár üzleti csoport fogságban tartja a magyar kormányt. Hogy húsz év óta mindig a saját embereiket nevezik ki a legfontosabb állami posztokra.

Beiktatási beszédnek is jó lett volna. Tiszta, erős, kérlelhetetlen mondatok voltak. Egy naiv feltalálónő gondolatsora, legalábbis Kocsis szerint. A célba vett milliárdos azonnal és látványosan elmosolyodott. Szegény Áron Krisztina, aki ezek szerint mégsem alkalmas miniszterelnöknek, politikusnak, ország irányítónak, semminek, mert bármilyen kristálytisztán lát is bizonyos dolgokat, a dolgozószobája sterilitása akkor sem hasonlítható egy tízmilliós ország mocsarához. Magyarország elmúlt évtizedei tele vannak Krisztina hasonmásaival. Elméletben okos, értelmiségi kifinomultságukra büszke, de a gyakorlatban kudarcot valló fantasztákkal.

– Mekkora baromság – förmedt rá Krisztinára a mosolyát egyetlen pillanat alatt vicsorgásra cserélő Kocsis. Olyan hevesen és durván beszélt, mindkét tenyerével az asztalra csapva, hogy még a stewardess is összerezzent a repülőgép előkészítő asztalkájánál, miközben épp kaliforniai epret szeletelt. A ropogós, édes gyümölcsöt a Palm Springs-i charterszerviz adta fel a gépre. – Micsoda képmutató és álságos demagógia ez, Krisztina!? – Eddig sosem tapasztalt agresszió áradt a hangjából. – Csak nem gondolja komolyan, hogy a szerencsétlen, félanalfabéta magyarok bármiben is megállnák

a helyüket, ha tényleg valódi nyugati versenynek tennénk ki őket? Hogy a trehány, ápolatlan és lusta posztkomcsi magyar melós akkor is állná a sarat, ha nem irtanánk ki az útjából mindenféle eszközzel a konkurenciát? – Kocsis türelmetlenül széttárta a tenyerét, és értetlenkedve lengette az arca előtt, mintha legalábbis egy agyalágyulttal beszélne, akiről korábban a szellemi elmaradottsága dacára is valahogy jobbat feltételezett. – Tényleg azt hiszi, hogy a közbeszerzéseket pár család érdekében osztják szét Magyarországon? Tényleg azt hiszi, hogy a hídfelújítások vagy az útépítések a kapzsi oligarchák miatt kerülnek a duplájába? Nem pedig azért, mert egyébként az osztrákok megcsinálnák kétszer olcsóbban, mint a béna magyar melósok, ráadásul feleannyi idő alatt és kétszer jobban? De akkor nem tizenhárom százalék lenne a munkanélküliség Magyarországon, Krisztina, hanem húsz! – Kocsis most már vörös fejjel hörgött. – Ráadásul ha közben még lennénk akkora barmok is, hogy hazacsábítanánk a hatszázezer külföldre kotródott segédmunkást, akkor meg már harminc százalék. Magyarország az olcsó bérmunka országa, Krisztina. Mercedes-futószalag, meg Audi! Ez lenne a mi hangzatos újraiparosításunk! Bérrabszolgaság, semmi más! Ne csapjuk már be önmagunkat! De a mezőgazdaságunk sem cizellált biokultúra, tele okos családi kisgazdaságok fincsi remekeivel, hanem együgyű, növényi nyersanyagtermelés. Nagybirtokos búzaipar. Ez van, ez jutott. Győzzön a legjobb? Tényleg? Magyarországon már megint mindent németek, osztrákok és amerikaiak vigyenek el? Mert van ötven év előnyük, és ezért jobbak és hatékonyabbak? Meg persze pénzesebbek, vagyis van mit befektetniük. Építsék ők az utakat?

Megint az ő zsebükben legyen minden bank, szupermarket és tévécsatorna? Tényleg, Krisztina? Sőt még a földet is adjuk oda nekik? A dohányt, a cigarettát, az alkoholt? A mobilcégeket? Tényleg? Megártott magának a kaliforniai napsütés?

Szabályosan ordított. Kocsis idáig bírta a színészkedő cserkészést, hogy kínlódnia kell ezzel a nővel, és udvarolnia neki. De most elpattant valami. Hirtelen úgy érezte, hogy valójában ez egy naiv, akaratos és okoskodó liba, aki azt hiszi, hogy érti a nagy egészet, miközben, úristen, nem is ért ez semmit. Menjen a francba, de tényleg. Jár itt a szája feleslegesen.

Budapest – Magyarország

André a köpcös biztonsági őrre a jobb fül alatt, az állkapcsánál sújtott le. Előírásszerű derékszögben suhintotta meg a fejét, amitől a férfi agya nekilöttyent a koponyacsontnak.

Egyetlen ütéssel csak úgy lehet bárkit leteríteni, attól veszíti el az eszméletét, ha a csapás ereje olyan nagy, hogy a lökés az agyvizet a koponyán belül félresodorja, és az agyfelület lágy külseje hozzáér a csonthoz. Lényegében ugyanaz történik, mint egy ütközéses autóbalesetben, csak persze mesterségesen előidézve.

„BAZAR: landolás 4 perc múlva." André rápillantott az éppen befutó üzenetre, aztán keresni kezdte a drónokat. Legalább száz méterre voltak tőle. Most már egymás mellett lebegtek, párhuzamosan a főépülettel. A jelek szerint Kocsis gépe tényleg mindjárt itt lesz. A drónok visszafelé pásztázták

a tömeget, de a kameráik valószínűleg inkább lefelé néztek, a parkolóra és az utasterminál előtti útszakaszra.

André a hatalmas antennák mögé húzta az elkábult biztonsági őrt. A fehérre festett parabolák a tetőkijárathoz képest az ellenkező oldalon, az épület kifutópálya felé eső részén álltak, úgyhogy húsz métert kellett vonszolnia a pocakos testet. Miközben közeledett az antennákhoz, már látta, hogy mégsem lesz képes eltekerni egyiket sem, mert túl vastag acéloszlopokon állnak. Pár perccel ezelőtt, amikor lentről észrevette a parabolákat, még azt gondolta, hogy egymás felé fordítja őket, és a fedezékükbe húzódik. A drónok úgy nem láthatják. Tőlük ugyanis tartott. André számára a robotrepülőgépek jelentették a legnagyobb kockázatot, nem a tömeg.

Odaért az antennákhoz. Térdelnie kell, nincs más választása, mert egyébként észrevennék. A távolság nem nagy, de a térdelő pozíció akkor is rontja az esélyeit. Fekvő helyzetben sokkal stabilabban tudna célozni, mert a könyökét ki tudná támasztani, és a levegőt könnyebben visszatarthatná.

De ha lefekszik és elnyúlik a tetőn, akkor a drónok észrevehetik. Ha térdel, akkor viszont a parabolaantennák eltakarják. „BAZAR: 2 perc."

Vele szemben, körülbelül kétszáz méterre húzódott a kifutópályára kiengedett érdeklődők sorfala. Innen csak az egybefolyó, sűrű tömeget látta, de valószínűleg kordont húztak eléjük. Az eső még mindig permetezve szemerkélt, szürke borongás terült Ferihegyre. Nem volt hideg, de a jobb keze a

lökdösődő tömegben olyan sokáig és olyan erősen markolta a teniszütőtok pántját, hogy az ütéstől kicsit elzsibbadt, ezért mozgatni kezdte az ujjait úgy, mintha a levegőben zongorázna.

Alig maradt ideje.

Próbálta a vérkeringést helyreállítani. Bizseregtek az ujjai és a tenyere éle, úgyhogy folytatta a zongorázást. Közben a bal kezével maga elé pakolta a fegyver tartozékait. Az antik Enfield puska ezúttal nem volt teljesen szétszedve, de akkor is legalább két percbe telik majd, amíg összerakja.

„BAZAR. Landolás 1 perc múlva."

Mint egy ócska krimi. André nem vesztette el a fókuszt, de azért eszébe jutott, hogy hiába indult el órákkal ezelőtt Fruzsika ágyától, az utolsó pillanatban dől majd el minden. Szinte nevetséges időversenybe keveredett Kocsis gépével. Mintha az élet forgatókönyvét is együgyű hollywoodi krimisémákra írnák.

Pörgött a bal keze. A teniszütőtokból először egy szürke lepedődarabot vett elő, és leterítette a roszogó, koszos tetőaszfaltra. Aztán precíz sorrendben erre pakolta ki a Didier-től kapott Enfield mesterlövészpuska alkatrészeit.

Jobb kezével még mindig zongorázott. Pörögtek az ujjai, de most hirtelen abbahagyta, és két kézzel turkált a teniszütőtokban. A légióban egyszerűen csak mini zsebkendőnek becézett, előrecsomagolt kloroformkendőt kereste. Rápillantott a biztonsági őrre, látta, hogy apró görcshullámok szaladnak át rajta, és hörögve össze is rándul. Mindjárt magához tér. André nem találta a kendőt, de amikor már épp arra

gondolt, hogy kénytelen lesz újra lecsapni a férfit, a keze végre beleakadt a zsebkendőre hasonlító kloroformcsomagba.

A névjegykártya méretű, citromsárga zacskó egyetlen vékonyka kábítógázt rejtett. Mindkét oldalára rányomtatták, hogy TRIKLÓR-METÁN. A kloroformmal átitatott kendőt azonnal a biztonsági őr orrához nyomta. Elfordult, és nem vett levegőt. Szaladtak a másodpercek. Szorította a férfi orrát, aztán az ujjában végre megérezte a rándulást.

A levegővel érintkezve a kloroform reakcióba lépett az oxigénmolekulákkal, és mérgező foszgén keletkezett. Az őr ettől ugyan egyetlen apró pillanatra magához tért, de a kendőt etanollal is átitatták, ami viszont csökkentette a foszgén erejét. Ettől lelassult a bomlás, és a férfit fejlövésszerűen kiütötte a vegyszer. Innentől kezdve legalább tizenöt percig ájult mozdulatlanságban marad.

„BAZAR: landolás." Ahogy a terítőre kitett mobilkészülék megrezdült, és megjött az üzenet, André már hallotta is a szuperszonikus jet hajtóművét. Érkezik Kocsis és Áron Krisztina.

A tömegen végigsöpört az izgatott várakozás, hirtelen transzparensek emelkedtek a magasba, de André nem ért rá ezeket olvasgatni. Pörgött a keze. Néha felpillantott, miközben kattogva, fémes csattanásokkal összeszerelte az Enfield puskát. Egybeállt az adagoló és az elsütő mechanizmus, aztán már a lőszereket pattintotta a tolózárba. Közben a kifutópályáról a terminálépület elé gördült az acélszürke gép, úgyhogy André öt töltény után abbahagyta. Nem bajlódott tovább a lőszerekkel, nem akarta mind a tíz töltényt betárazni, hiszen úgysem lesz rá szüksége. Már öt is túl sok.

Vagy eltalálja Kocsist egyből, vagy a magyar hadúr megússza. Ilyen körülmények között aligha lesz esélye többször is lőni.

Befejezte az ezerszer végrehajtott mozdulatsort. Helyére kattant a diófa puskatus, és összeilleszkedett a nyírfa eresztékekkel. Végül felcsavarozta a hosszú, balmenetes hangtompítót.

Elkészült.

Lenézett.

A repülő félig elfordulva állt meg, tőle körülbelül kétszáz méterre. A pilóta épp kiengedte a hajtómű sivító feszülését, nullára csökkentve a sebességet, és lágyan lefékezett. A kecses, szivar alakú Bombardier jet apró billenéssel megállt. A kifutópálya közönsége, mintha csak egy távolsági busz érkezett volna nagy késéssel, egymást lökdösve tolakodott a gép közelébe.

André pozíciójához képest a repülő 45 fokos szögben állt. Ha lenyitják a lépcsőt, akkor az ajtón kilépő Kocsist oldalról kell majd fejbe lőnie. Mert a fejére fog célozni, az biztos. Konkrétan a *mozgásszervi központra,* ahogy az emberi agyat a francia idegenlégióban André kiképzőtisztje nevezte. A kelleténél talán valamennyivel több tudományos felhanggal.

A tömeg hatalmas volt, és a kíváncsiskodók olyan közel tolakodtak a géphez, hogy ha a milliárdos két lépcsőt lejutna, már el is takarnák az emberek. Meg fogja ismerni, látott róla elég sok fotót. Nagydarab, kövér, elhízott ember.

Bekapcsolta a ballisztikus távolságmérőt, ami nélkül még ilyen közelről, kétszáz méterről is képtelenség lett volna pontosan célozni. Főleg szemerkélő esőben. André HORUS

4500-as szoftvert használt. A kijelzőn már pörögtek is az értékek, miközben hátával nekitámaszkodott az egyik parabolaantennának. Felvette a mesterlövészek ülőpozícióját. Maga alá húzta a jobb lábát, és stabilan ráült a sarkára. Bal lábát előrenyújtotta, kicsit behajlította, előredőlt, és testét könyökölve a térdére támasztotta. A puskát középen, a balansznál tartotta, közvetlenül a távcső alatt. A diófa tus a jobb vállához támaszkodott, és az előbb még zsibbadó tenyere ráfeküdt a fegyverre. A diófa hozzásimult az arcához, odanyomta a tenyerével. Kicsit kifelé billentette a fejét, miközben a jobb szeme becsúszott a távcső elé, aztán André beszívta a levegőt.

Nem feküdt, a karok és lábak derékszöge, az egymásba fonódó és kitámasztó végtagok mégis statikus összhangot teremtettek. Mozdulatlan szoborként várt az antenna rejtekében, és csak a hangtompító vége lógott ki a fedezékből.

Lenyitották a repülőgép lépcsőjét.

André lenézett a HORUS-ra. Az ajtó 218 méterre volt tőle. Ekkora távolságban kétméternyi méréshiba nyolc centimétert ejtene a találaton. Ha az elektronika csak 216 méterre jelezné Kocsis fejét, akkor André a vállát találná el. Az emberi érzékszervekkel észre sem vehető négy kilométeres szél pedig húsz centivel vinné félre a találatot. Az esőcseppek újabb tízzel.

A harminccentis emberi fej ezért számított már kétszáz méterről is nehezen eltalálható célpontnak. Aligha meglepő, hogy 300 méter fölött a mesterlövészek már csak nagyon ritkán vállalták el a „mozgásszervi központ" szétlövését.

André ránézett a HORUS-ra, leolvasta az adatokat, aztán jobb szeme visszatért a távcsőhöz.

A gép lenyitott lépcsőjét figyelte, és közben az ajtókeret felső ívét tartotta a célkereszt közepén. Alacsony, vékony gép volt, ezért André arra számított, hogy Kocsis lehajolva lép ki a repülőből, tehát a feje a boltívesen lekerekített jetajtó felső ívében jelenik majd meg.

Várt.

Egyelőre nem történt semmi. Nem jött le senki a gépről, és nem is ment fel senki. André hallotta a parkolóban feszülten várakozó tömeg zúgását. Néhányan hangosan elordították magukat, talán azt remélve, hogy Áron Krisztina ekkora távolságból is meghallja a hangjukat.

De André szeme továbbra is a távcsövön maradt és figyelt.

Még mindig semmi.

Aztán átvillant a képen egy kopasz fej, lendületesen felszaladt a lépcsőn, és belépett a repülőbe.

Gianni. Ez volt az első gondolata. Oldalról látta, inkább félig hátulról és mindössze egyelten villanásra, de akkor is biztos volt benne.

Ez Gianni.

A kopasz fej.

Magas férfi volt, előregörnyedt, úgy tudott csak belépni a gépbe.

André továbbra is az ajtó felső harmadán tartotta a célkeresztet. Lassan kifújta a levegőt, mert már régóta

benntartotta, aztán megint teleszívta a tüdejét, és rezzenéstelenül tovább célzott a fegyverrel.

Várt.

Most már két perc is eltelhetett. Talán három. De még mindig nem történt semmi. Senki sem szállt ki a repülőből.

A tömeg hangja egyre türelmetlenebbé vált. „Krisz-ti-na – Krisz-ti-na" – kezdték egyre többen skandálni. A ritmus azonnal összeállt, mint egy futballmérkőzés lelátóján. Itt sem voltak kevesebben.

Aztán váratlanul újra felsüvített a gép hajtóműve, a pilóták bekapcsolták a motort, az ajtó hidraulikája pedig felhúzta, aztán bezárta az ajtót.

André szinte hallotta, ahogy a hermetikus csukódás után a légnyomászárat az ajtóra csapják, aztán már mozdult is a gép. Lassan, széles ívben kanyarodni kezdett, és visszafordult a kifutópályára.

Az embereken végigsöpört az értetlenkedés, de pár másodperc múlva a morajlást megmagyarázhatatlan csend váltotta fel. Mindenki elnémulva figyelt, és a sokezres tömeg dacára is tisztán lehetett hallani, ahogy a Bombardier gyorsítani kezd a felszálláshoz.

Felsüvítenek a hajtóművei, és a kecses luxusgép lendületet vesz. André leengedte a fegyvert.

Nem értette.

Senki sem értette.

A parabolaantennák közötti résen csodálkozva figyelte, ahogy Kocsis gépe Áron Krisztinával együtt a levegőbe

emelkedik, és éles jobbkanyarba kezd. Meredeken tart felfelé, egyre kisebb és kisebb lesz, aztán kelet felé fordul, és fátyolosan eltűnik a szürke felhőkben.

Csak a szemerkélő eső maradt utána, és a csalódás.

Svájc légterében

ötven perccel korábban

Kocsis érthetetlen módon megfeledkezett önmagáról és a helyzetről. Tomboló dühkitörés söpört végig rajta. *Butalibázott* és a kaliforniai napsütés Krisztina agyára gyakorolt kártékony hatásáról prédikált. Két percen át tombolta ki magából az elmúlt napok összes felgyülemlett feszültségét, és jobb híján Krisztinán vezette le az összes elfojtott frusztrációját.

A feltalálónő ennek ellenére megőrizte a nyugalmát. Nézte ezt az idegbeteg magyar nábobot, aki tönkrement az otthoni kavarásban. Az állandó éberségben, a gáncsok vetésében és kikerülésében. Ami miatt a magyar férfiak tíz évvel korábban halnak, mint nyugati társaik. Az volt a benyomása, hogy Kocsis indulatai másról szólnak, ezért nem is kell magára vennie. Amikor nemsokára leszállnak, akkor meg már úgyis mindegy lesz. Megköszöni a repülőutat, és megy a dolgára. Várják sokan, másokkal akar beszélni, nem ezzel a frusztrált ronccsal. Hiszen mégsem ez a férfi választja ki Magyarország új miniszterelnökét. Itt azért még nem tartunk.

Reméljük!

– Annyit azért hadd mondjak el erről az önvédelmi reakcióról, Kocsis úr, hogy tenyérbemászó és alságos demagógia. –

Krisztina élesen fogalmazott, de továbbra is kimérten és halkan beszélt. – Állandóan ugyanezt a hazug magyarázkodást hallgatom, ahányszor csak hazatévedek Magyarországra. Hogy azért lopunk, mert ha nem tennénk, ha nem mi lopnánk, akkor lopna más, de leginkább a külföldiek fosztanák ki a magyarokat. Mint eddig is, évtizedekig. Akkor már nem jobb, ha Magyarországon marad a szajré?! De ön ezt most még azzal is megtoldotta, hogy a lopkodást nemcsak elnézni kellene önöknek, hanem kifejezetten meg is köszönni. Ön lényegében azt állítja, ez sugárzik a mondataiból, hogy a magyarok hálával tartoznak az okos poligarcháknak, mert ez egy félanalfabéta, trehány ország, lusta, posztkomcsi bérrabszolgák gyülekezete, akiket csak így lehet megkímélni a versenytől. Nem gondolja, hogy ez azért erős? Hogy önök még a nemzetmentőknek kijáró tiszteletet is elvárják, miközben profi szervezettséggel lopnak?

Krisztina remegő kézzel emelte a szájához a kristálypoharat, és miközben végig Kocsist nézte, megitta a vizét. Pár perc múlva majd ezt a poharat akarja a stewardess újratölteni, amikor megállítja Kocsis karmozdulata. Krisztina kinézett az ablakon, és maguk alatt az Alpok havas hegycsúcsait látta. Törékeny nő volt, hirtelen nagyon egyedül és reményvesztve. Legyőzhetetlennek tűnő túlerővel szemben. Miért is jött el? Miért is hagyta magát belerángatni? Hiszen tudta, hogy ezek ilyenek. Pár évvel ezelőtt épp azért hagyta el Magyarországot, mert nem bírta tovább elviselni az ilyen embereket. A Kocsis-féléket. Ezt a mentalitást.

Aztán összeszedte a bátorságát, és befejezte a gondolatot.

– Pont arról olvastam egy cikket az újságban – kocogtatta meg a kikapcsolt Kindle olvasóképernyőjét –, hogy a magyar elit, a kilencvenes években még új és eredendően tehetséges elit, melynek a kormányzópárt rafinált politikusaival együtt ön is a tagja, Kocsis úr, ez a mostanra már elkorcsosult elit hogyan is fékezte le Magyarországot az elmúlt években. – Kocsis már vette a levegőt, hogy leordítsa és beléfojtsa a szót, de a törékeny nő felemelte a kezét, és mint egy varázsló, megfékezte a hördülve előrelendülő fenevadat. – Miután önök kihasználták a rendszerváltás korszakának mobilitását, a lehetőségeket, Kocsis úr, hogy Magyarországon a tehetséges emberek akár legalulról, még pár száz fős falvakból is a társadalom tetejére juthattak, lehettek miniszterelnökök, milliárdosok, köztársasági elnökök, határ menti községekből budapesti polgármesterek, tényleg bárkik, ezek az emberek, vagyis önök, győztesként tudatosan elzárták mások elől a felemelkedés útját. Épp önök! Mert annyira élvezik, hogy Magyarország tetejére jutottak, hogy szándékosan és átgondoltan megállítják a kiválasztódást. Nem a dolgos kisemberek félnek itt a profi és nyugatias konkurenciától, Kocsis úr, hanem önök. Ezért mutyizzák meg a közbeszerzéseket, és tesznek mindent zsebre. Mert valós versenyben nem önök nyernének! Hanem más, tehetségesebb magyarok. És ezt pontosan tudják! Úgyhogy ne hazudozzanak, és ne nézzenek hülyének mindenkit. A korrupcióval, a verseny kiirtásával, a külföldiek kiutálásával, megadóztatásával, elkergetésével önök nem Magyarországot védik, hanem csak saját magukat. A korcs magyar elitet. Azért számolnak fel mindent, intézményeket, ellenőrzést, ingyenes oktatást, mindent,

aminek a saját feljutásukat köszönhetik, hogy más már ne tehesse meg ugyanezt. Ne nőhessen fel egy újabb tehetséges generáció, az önök konkurenciája. És ezzel tönkre is teszik Magyarországot. Mert kiirtják a társadalomból a versenyt, a hajtóerőt, a vágyat, a motivációt, a kreativitást és a siker esélyét. Minden más csak süket hazudozás szabadságharcról, függetlenségről és a hanyatló Nyugatról. Úgyhogy ha tudni akarja, hányingerem van önöktől. – Most már Krisztina is megemelte a hangját, mert mégis mit képzel ez a pökhendi, pocakos várúr, aki versenyről prédikál, meg posztkomcsi trehányságról, miközben még ahhoz is lusta, hogy a saját testét karbantartsa. Csak hízik az üzleti vacsorák zabálásától. – A jobb híján külföldön lehetőséget kereső magyarok nevében is kikérem magamnak, hogy ön szerint hatszázezer lusta segédmunkás kotródott el külföldre dolgozni. Épp ellenkezőleg, Kocsis úr. Tehetséges magyarok mennek el dühösen és elkeseredve. Olyanok, akik esélytelennek érezik magukat az önök által lezárt, elfojtott, hermetikusan befagyasztott Magyarországon.

Mint egy vádirat, úgy hangzott. Néma csend követte. Csak egyetlen dolgot lehetett hallani, a szuperszonikus gép hajtóműveinek sípoló süvítését, ahogy mínusz ötven fokban beértek az Alpok osztrák vonulatai fölé. Ez volt az a pillanat, amikor a stewardess elindult Krisztina vizespoharát újratölteni, és amikor Kocsis karja megálljt parancsolt neki.

– Akkor ezt be is fejeztük, te hülye ribanc, mész te is a lecsóba. – Kocsisból előbújt a gátlástalan agresszivitás, ami odáig emelte, ahol most tartott. Abba a vagyonba. Képes volt leribancozni az utóbbi évek egyik legsikeresebb magyar

kreatív tehetségét, ezt az elegáns, törékeny és kulturált nőt. Olyan otrombasággal elküldeni a lecsóba, mintha Krisztina ékszerlopáson ért takarítónő lenne.

Kocsis vadul tépte a biztonsági öv csatját, de minél idegesebben akarta kikapcsolni, annál kevésbé sikerült. El akart távolodni ettől a borzalmas nőtől, legalább a pilótafülke közelébe menni. A gép másik végébe. Lüktető szívdobogást érzett, majdnem szétrobbant a dühtől, de egyelőre nem tudta megfogalmazni, hogy mi hozta ki ennyire a sodrából. Az egyik énje csodálkozott a másikon. A kultúrember Kocsis, mert ő igenis az, olvasott, történelmet kedvelő, civilizált férfi, ez a fele nem értette a másik Kocsist, aki korábban sosem tapasztalt módon kivetkőzött önmagából. Kisült belőle a fellengzős könnyedség álarca mögé rejtett idegesség, az utóbbi órákban megállíthatatlanul elhatalmasodó lelkiismeret-furdalás. Azt gondolta, hogy képes lesz hermetikusan elzárni a bűntudatot, sőt, hogy nem is fog érezni semmit. De a miniszterelnök felrobbantása, bármennyire szerette volna, fél nap elteltével már nemcsak szimpla sakklépésnek tűnt valamelyik hosszú játszmájában, hanem megállás nélkül ette az idegrendszerét. Órák óta ette könyörtelenül.

Kocsis képtelen volt beismerni, hogy ő, a kaszinók és a bonyolult kártyapartik királya, ekkorát tévedhet. Először a miniszterelnök ügyében, hiszen még ha útjára indította is Giannit, az utolsó pillanatig hitte, hogy a kormányfő lemond. Hát tévedett. De benézte ezt a nőt is. A tudatalattijában a benézni szót használta, mintha legalábbis focikapus lenne, aki elkalkulálta a labda ívét, és benézett egy szabadrúgást, aztán gólt kapott.

– A kuuuurva életbe! – Hangos dühvel ordította ki magából a feszítő idegességet, a bűntudatés a kudarc keserű turmixát. Mintha senki sem lenne ott, se Krisztina, se a stewardess, se a pilóták. Csak ő egyedül. Másfél napot fecsérelt erre a szajhára, erre a hülye kis tyúkra, aki csak azért, mert feltalált valami napkollektoros tetves ablakot, már feljogosítva érzi magát, hogy kioktassa őt demokráciából, országüzemeltetésből és emberi motivációból.

Őt! Kocsis Zsoltot! Mégis mit képzel ez magáról? De tényleg. Kocsis egyre jobban belehergelte magát. Felhívja Giannit, de fel ám, és az olasz segítségével, a szicíliaiak szokásos gördülékenységével úgy elküldi a lecsóba ezt a perzsa szajhát, a jó kuuuurva életbe, de úgy, hogy a seggfej Abrakadabra férje, vagy hogy a francba is hívják azt a vájlingfejű kecskeszopogatót, na hát még az sem fogja megtalálni a homok alatt. Hogy csesszné meg.

– Azon a szaron – mutatott Kocsis az elektromos könyvolvasóra –, azon a szaron elkezdhetiírni a lemondó nyilatkozatát, hogy miért nem vállalja el a miniszterelnöki felkérést. Meggondolta magát, ugyebár! Ha meg nem hajlandó rá, Krisztina, és makacskodik, akkor ígérem, hogy a saját két kezemmel lököm ki a gépből.

Krisztina elképedve nézte az őrjöngő Kocsist. Mi az, hogy menjen a lecsóba? Nem értette, hogy ez mit jelent, hogy mire célozhat ezzel Kocsis. Csak azt tudta, hogy a tízezer méter magasan száguldó fémcsőben össze van zárva vele. Még legalább háromnegyed órán keresztül. De aztán landolnak, és talán vége lesz.

Öt perc múlva viszont már másképp gondolta.

Tíz perc múlva pedig még inkább.

Tizenöt perc múlva írni kezdett.

Mert rájött, hogy itt tényleg nagy a tét...ha az élete nem is, de a szabadsága biztosan. Úgyhogy időt kellett nyernie.

Sajtóközlemény (OS) Budapest, 2015. április 24., péntek, 17.48

Áron Krisztina nyilatkozata

Tisztelt honfitársaim, jelölésemet támogató magyarok!

A Magyarországon kialakult helyzet megoldása iránt érzett felelősségérzetem vitt rá arra, hogy repülőgépre szálljak és hazautazzam. A személyemet támogató százezrek bizalma mélyen megérintett. A miniszterelnöki pozíció azonban súlyos felelősség. Magyarország felé tartva volt néhány órám végiggondolni azokat a lehetőségeket és eszközöket, melyek a rendelkezésemre állnak hazám segítésében.

Bízom abban, hogy a miniszterelnök úr ellen elkövetett merénylet drámai sokkján mihamarabb túljut a nemzet. Kívánok a kormányfőnek mihamarabbi felépülést. Kívánom, hogy mi, magyarok, legyenek bármily eltérő elképzeléseink is hazánk lehetőségeiről és fejlődésének útjáról, békében meg tudjunk állapodni a közösen elérendő célokról.

Mozgalmam, a „Fél életünket Magyarországért" továbbra is szolgálni fogja a jövő generációit, a számomra oly fontos magyar közoktatás és egyetemi képzés színvonalának emelését.

A felém áradó bizalom ellenére mégis vissza kell utasítanom a felkérést. Legfőbb okom családi és személyes. Mint azt bizonyára sokan tudják, férjem perzsa származású amerikai állampolgár, így van némi rálátásom azokra a lehetőségekre, melyeket röviden csak „keleti nyitásnak" szoktak Magyarországon nevezni. A magam részéről teljes mértékben ellenzem, hogy ebbe Törökországot és Iránt is bekapcsoljuk, miközben benyomásaim szerint ez ügyben konszenzus alakult ki Magyarországon.

Nem tartom helyesnek, hogy személyes álláspontomat ráerőltessem Magyarországra, viszont amivel nem értek egyet, azt képviselni sem tudom.

Ezért a miniszterelnöki felkérést nem áll módomban elfogadni. Megelőzendő a személyes jelenlétem által gerjesztett érzelmek felkorbácsolását, ezúttal mégsem maradok Budapesten, hanem inkább továbbutazom. Bízom benne, hogy mihamarabb hazatérhetek egy önmagával békét kötő és nyugodt Magyarországra.

Budapest – Magyarország

– Hol van az a hülye csirke? – Gianni olyan lendülettel robbant a repülőgép utasterébe, mint aki mindjárt felpofozza Krisztinát. Lehajtott fejjel átverekedte magát a tömegen, a drónok elől eltakarta az arcát, és feltrappolt a lépcsőn. A pofozkodást sejtető agresszív mondat után úgy huppant a hosszú bőrkanapé legközelebbi sarkába, mint aki megúszott egy életveszélyes karambolt.

Kifújta a levegőt.

Kocsis csak állt, és nézte. Krisztina a távoli sarokban ült, legalább öt méterre ettől a borostás, ezüstgyűrűket és csilingelő karpereceket viselő kopasz vadembertől. Mert ez egy vadember. Árasztja magából a gátlástalan erőt.

Vagy ezt csak ő képzeli?

Csak azért gondolja, hogy akár még ölni is képes lenne ez a tetovált dúvad, mert megijedt?

Mert negyven perccel ezelőtt végighallgatta Kocsis telefonbeszélgetését, amikor felhívta *Gianni fiút?* Kocsis így szólította a vadembert. Gianni fiúnak. És elmagyarázta neki, hogy Üzbegisztánba mennek, apró ciprusi kitérővel. Kocsis kiszáll Larnacán, Gianni fiú pedig továbbviszi Krisztinát az üzi haverokhoz. Ott aztán Gianni jól elássa Krisztinát. Először még talán nem a homokba, de a kíváncsi szemek elől mindenképpen elrejti.

Ember meg ne lássa. Meg ne hallja. Kámforrá válik, Giannikám, ha kell, akár hetekre. Kivárjuk, amíg a magyar helyzet lecseng, és a probléma megoldódik. Amíg találunk másik, segítőkészebb miniszterelnököt, és akkor, akkor talán előjöhet Krisztina.

De ha megnyikkan, ha csak egyetlen szót mer szólni, akkor annyi neki. Kocsis szó szerint ezt mondta a telefonba. *Annyi neki, Gianni, érted, ugye?!* Kevésbé Gianninak szánta, sokkal inkább Krisztinának. Neki üzent a mondat, hogy ijedjen meg, féljen ez a szuka, ha már keresztülhúzta a számításait. És emiatt ő már megint kezdheti elölről. Pedig olyan okosan kitalálta. Felépítette. Végrehajtotta.

Minden stimmelt, megnyerte a csatát, a bábukkal együtt a makacskodó miniszterelnököt is lesöpörte a sakktábláról, aztán mégis porszem került a gépezetbe. Krisztina! Hogy dögölne meg, de tényleg! Most megint kereshet egy madzagon rángatható figurát, akit a háttérből irányítani lehet. Mert ez a hülye csirke nem hajlandó rá.

Ki gondolta volna?

Milyen jól mondta Gianni, amikor az imént így nevezte Krisztinát. Hülye csirkének. Mert tényleg az. Egy agyalágyult.

Kocsis még mindig nem nyugodott meg. Sőt, ahogy pörgette előrefelé a játszmát, egyre kiszámíthatatlanabb tényezőket látott felbukkanni. És ettől még idegesebb lett. Abban egészen biztos volt, hogy Krisztinát nem teheti ki Budapesten, nem teheti ki tulajdonképpen sehol sem, mert azonnal elmondaná a köztük lezajlott beszélgetést. Ez a nő képes rá!

Úgyhogy Krisztinát el kell tüntetnie.

Kocsis sodródott az eseményekkel. Már rég kiszállt volna, ha teheti, de nem tudott. Egyik lépésből következett a másik. Nem akart ő senkit sem megöletni, hiszen kultúrember nem tesz ilyet, tudni sem szeretne róla, a miniszterelnök balesete is csak véletlen tévedések következménye, kezdte magának bizonygatni, hazudni, letagadni. Baleset, baleset, baleset! Nem is ő volt, csak úgy alakult. A makacs kormányfő tehet mindenről. Miért nem mondott le?

Viszont a csirkével mindenképpen csinálnia kell valamit! Tetesse el láb alól? Giannival? Azt azért mégsem lehet. Csak mert nem hajlandó az ő feltételei szerint miniszterelnök

lenni? Hátha megjön a józan esze. Pár hét a homoksivatag fogságában, és egy életre elkussol. Soha többé ki nem nyitja a száját, mert meglátva Giannit elhiszi, hogy hetekig vigyázni rá sokkal bonyolultabb és költségesebb, mint elásni valahol a sivatagban.

Kocsis most csak ennyit gondolt végig. Erre volt ereje, idáig bírta a szellemi állóképessége. Időt kellett nyernie. Krisztinát kitörölni a köztudatból. Szólni az embereinek, hogy essenek neki a médiában, gyalulják le a rohadt kis emigránst, aki inkább a kaliforniai napsütést választotta, és nem segített a hazájának, a véreinek, pedig könyörögve kérték. Lelketlen szuka. Ez lesz a karaktergyilkosság forgatókönyve, már össze is állt a fejében. Annyi médiafelületük van, hogyha össztüzet zúdítanak rá, akkor két nap alatt kinyírják Krisztina imázsát. Többé be nem teheti a lábát Magyarországra úgy, hogy már a határon le ne köpnék.

Kocsis fejében ilyen gyorsan pörgött a játszma, lépett a bábukkal, Krisztinán túl is volt, most már inkább saját magával foglalkozott. Pár napra neki is el kell tűnnie, mert ha Budapesten maradna, akkor megtalálnák, kérdezősködnének, Krisztina ügye már csak őmiatta is a felszínen maradna.

Nem, ezt nem szabad. Úgyhogy elmegy ő is. Haza, Svájcba. Felhívja Barbit, odarendeli Párizsból, aztán lazít vele pár napot. És közben agyal, gondolkodik, aztán megkeresi a következő bábot. Mennek majd a szokásos háttéralkuk, pici seftek, ki kinek mit ígér, és miért cserébe. Így szokott ez lenni, mindig így csinálják. Mire valaki feljut a konszenzuscsúcs tetejére, már rég megbéklyózták. Magyarországnak volt már néhány olyan miniszterelnöke, akiket ők fogtak,

méghozzá rendesen, a gazdasági elit a politika bábjait. Hát most majd megint. Visszaáll a dolgok természetes rendje.

– Ott van a sarokban a hülye csirkéd – mondta Gianninak, miközben Krisztinára mutatott. Nem tudta, hogy az olasz miért huppant megkönnyebbülten a fotelba, miért fújta ki hangosan a levegőt, miért hunyja be a szemét, de biztosan van rá oka. Elvégre felrobbantotta a fél BAH-csomópontot, lehet, hogy nem is volt olyan sima az ügy, mint amilyennek a híreket olvasva tűnik. De ezt ők akkor sem fogják itt és most megbeszélni.

Sőt, soha.

Kocsis nem tud semmiről, nem is szeretne, inkább majd elfelejti, és pár nap múlva már tiszta szívből fog a kormányfőnek teljes felépülést kívánni.

Krisztina közleménye Kocsis szerint rendben volt. Elolvasta kétszer, de mielőtt kiadják, azért Gianninak is meg akarta mutatni. Az indokot, hogy a perzsa férj miatt Krisztina belelát a keleti nyitás Törökországgal kapcsolatos értelmetlenségébe, és ezért nem tudja tiszta szívvel képviselni Magyarországot, Kocsis a maga részéről felesleges okoskodásnak tartotta, de hát ez a nő a jelek szerint mindent túlbonyolít. Azzal viszont egyetértett, hogy a miniszterelnöki felkérést furcsa lenne indokolás nélkül visszautasítani. Gyanús! Jobb magyarázat viszont neki sem jutott az eszébe, úgyhogy végül benne hagyta a keleti nyitásra utaló célzást.

Giannit viszont a legkevésbé sem érdekelte. Menjünk már, mondta, amikor Kocsis eléje tartotta Krisztina Kindle-jét, hogy olvassa el a közleményt.

– Homokot fog enni hetekig, nem mindegy, mit firkál? – hajította a kanapéra az elektronikus könyvet Gianni, miközben az ijedt tekintetű Krisztinára meredt. – Nem futkározunk ám fel-alá a repülőben, kislány. – Gianni belefúrta a tekintetét az összerezzent nőbe, aztán rávigyorgott. Milyen kemény fiú, ez sugárzott belőle. Imádott fölényeskedni a nőkkel. Olasz szokás, ott ragadt rá. – Marad a popsiján, világos? Mert még mindig jobb repcsivel menni Üzbéghonba, mint egy hatalmas seggbe rúgás kíséretében zúgva szállni egészen a sivatag közepéig. Stimmt?

Így csinálta mindig. Ordenáré hangnemben lekezelte a rábízott pácienseket, akik megrettenve húzódtak vissza, és ezek után eszükbe sem jutott Gianni türelmét tesztelni. Simább volt így. Egyszerűbb. Napokat kell majd a világ végén lehúznia ezzel a szerencsétlen nővel, hát akkor legalább kussban legyen, és ne zaklassa őt.

Gianni minden más helyzetben tiltakozott volna a feladat ellen. Hogy ő hetekig elássa magát egy belső-ázsiai sivatagban? Egy világvégi oázisban? Csak mert Kocsisnak nincs jobb ötlete? Nincs máshol megbízható kapcsolata?

Most mégis szívesen ment, mert ő maga sem tudott volna jobbat kitalálni. A hülye drón az ablakban. Biztos lefilmezték. Koszos volt az üveg, de akkor is. Mire lelőtte, néhány homályos kép valószínűleg készült róla.

Körözni fogják.

Keresni.

Hát Üzbegisztánban kereshetik.

Úgyhogy húzzanak, de tényleg.

– Menjünk már! Gyerünk! *Andiamo!* – förmedt rá a szőke stewardessre. Most vette csak észre, hogy milyen csinos. Hát, ha lenne rá ideje, akkor foglalkozna ennek is a popsijával, de nem seggbe akarná rúgni, mint Krisztinát, hanem valami egészen mást csinálna vele. Elvigyorodott, mert nagyon szellemesnek találta a gondolatot.

– Putty – mondta közben Kocsis, és a mutatóujjával megnyomta a kanapéról felvett Kindleüzenetküldő gombját. Az Országos Sajtószolgálat pár másodperc múlva megkapja Áron Krisztina közleményét. – Most már tényleg mehetünk – fordult a stewardesshez, aki eddig meg se mozdult, mert Kocsis utasítására várt. Kanapéba zuhanó tetovált barmok mégsem parancsolgathatnak neki, hogy *andiamo.*

Krisztina pedig megkönnyebbült.

Kocsis tehát nem vette észre. Kiadta így a közleményt.

Budapest – Magyarország

– A kollégája fent maradt. – André kilökte a bejárati ajtót a még mindig terpeszben álló biztonsági őr mellett, és elvegyült az oszladozó tömegben. Elvesztette a fonalat. Már megint elvesztette. Gianni egyszer már eltűnt előle a BAH-csomópontnál, és most megint.

De elment Kocsis is. Megvoltak, aztán mégsem. André a DGSE gépéhez tartott, pár száz méterre innen. Beszélni akart a franciákkal, sőt, ha tud, akkor a repülő zárt kommunikációs rendszerén keresztül személyesen Didier-vel is.

Tudta mi vár rá. Tudta, hogy vége.

A francia titkosszolgálat mostantól kiszáll. Egyelőre biztosan. Ez már nem az ő ügyük. E ddig sem volt az, csak segítettek neki, mert Didier a maga szokásos és türelmes módján azt gondolta, hogy Gianni és Kocsis kapcsolata elvezetheti őt valahová. És lehet, hogy el is vezette.

Közük lehetett a miniszterelnök elleni merénylethez. Gianninak szinte biztosan.

Ütőkártya. Ász. Sőt, ez akár jolly joker is lehet egy későbbi kártyapartiban.

André annyira azért már ismerte Didier-t, hogy tudta, a francia titkosszolgálat vezetője a további kockázatvállalás helyett most inkább zsebre teszi a lapot, és visszahúzódik. Vár és figyel. Őt nem érdekli André egyéni bosszúja, megérti, sajnálja Fruzsikát, de neki a *grande formule* a lényeg, a nagy képlet, a szélesebb perspektíva. Őt a magyarok, a magyar elit kulcsfigurái érdeklik, de ők is csak abból a szempontból, hogy vajon mit csinálnak KözépÁzsiában. Hogy a keleti nyitás kapzsi kapkodásában és amatörizmusuk bizonyítékaként beengedik-e az oroszokat Európába. Hogy a KGB utódszervezetei és régi arcai feltűnnek-e megint ott, ahonnan a Nyugat egyszer már nagy nehezen kisöpörte őket.

André megtorpant.

Állt az esőben, vállához szorította a teniszütőtokot, és hagyta, hogy a hazafelé tartó tömeg ide- oda lökdösse. Szinte kábultan dülöngélt jobbra és balra, ahogy a csalódott, átázott embertömeg elsodródott mellette. A keleti nyitás.

Újra elővette a telefonját, és megint elolvasta Áron Krisztina lemondó nyilatkozatát. Pár perccel ezelőtt egyszer már

átfutotta. Lejött a tetőről, a lépcsőházban volt épp, amikor a készülék rezegve jelezte egy újabb fontos üzenet érkezését. Már akkor is furcsállta a célzást, hogy a feltalálónő a helyzethez képest nevetségesnek tűnő és mondvacsinált indokkal utasítja vissza a felkérést. Hogy ő úgymond nem ért egyet a török és perzsa kapcsolatrendszer kiépítésével, amivel kapcsolatban szerinte konszenzus alakult ki Magyarországon.

André még mindig nem mozdult, csak hagyta, hogy lökdössék az emberek. Konszenzus? A török nyitás ügyében? Hát nem azt mondta Didier, hogy épp ellenkezőleg, a magyar oligarchák pont Belső-Ázsiában nyomulnak ész nélkül, nem pedig Törökország felé? Hol van itt konszenzus? André visszanézett az épületre, ahonnan jött, tekintete végigfutott a hömpölygő tömegen, aztán Adriennre gondolt, a kórházban elmesélt néhány részletre, és közben lassan megint elindult a repülőgép felé.

Nem stimmel.

Érezte, hogy valami nem stimmel.

Hát nem azt mondta Adrienn, hogy Áron Krisztina állandóan politizál, és hogy a török kapcsolatoktól várná a legnagyobb segítséget? Hogy épp abban hisz?! Nem azt mesélte Adrienn, hogy szerinte csakis azért fogja elvállalni Krisztina a felkérést, mert bízik Törökországban, konkrétan abban, hogy a férje török kapcsolatrendszere sokat segíthetne Magyarországnak?!

Akkor miért írta ennek épp az ellenkezőjét?

André menet közben megpróbálta visszaolvasni a sajtóközleményt, de nem látta jól a telefon fénylő kijelzőjét. Újra

megállt. A nadrágjához dörzsölte a készüléket, letörölte róla az esőcseppeket, ujjával felfelé lökte a szöveget, pöckölgette sorról sorra, amíg végre megtalálta az erre vonatkozó mondatot.

...férjem perzsa származású amerikai állampolgár, így van némi rálátásom azokra a lehetőségekre, melyeket röviden csak „keleti nyitásnak" szoktak Magyarországon nevezni. A magam részéről teljes mértékben ellenzem, hogy ebbe Törökországot és Iránt is bekapcsoljuk, Most akkor mi az igazság? Ellenzi a törököket, vagy sem?

André belenézett a szemerkélésbe. Arcát lágyan permetezte a tavaszi eső. Nem érezte a cseppeket, csak a levegő nedvességét. Az ég felé fordult. Kinyitotta a szemét. Olyan érzés volt, mintha víz alatt úszna. Melegnek érezte az esőt, frissnek, szabadnak. Tisztának.

Krisztina üzent.

Ez egy rejtett, burkolt üzenet. André most már szinte biztos volt benne.

Csak az lehet.

Futni kezdett. Maga elé szorította a puskát rejtő teniszütőtokot, és olyan erővel lendült neki, olyan svunggal hasított az emberárba, hogy pár másodperc múlva már a távolból is észrevették a közeledő éket, és szétnyíltak előtte. Mert aki nem figyelt, azt az acéltest hókotróként nyomta, sodorta, lökte félre.

Nem önként mondott le. Valami történt, amiről még senki sem tud. Áron Krisztina rejtjelezve üzent azoknak, akik jobban ismerik őt. Akik már hallották erről a kérdésről beszélni.

Barátok, kollégák. Adrienn.

Meglátta a gépet. A citromsárga madagaszkári címer még a szitáló esőben is napkorongként fénylett a koromfekete repülő testén. De hiába szaladt, mert a végén két percre mégis elakadt. A rejtjelezett rootkit szoftverrel előbb üzennie kellett Párizsba, hogy itt van a gépnél, engedjék be. Mire körbefutott az engedély, és lenyitották a jet ajtaját, már kereken tizenhárom perc telt az óta, hogy Kocsis gépe felszállt Budapestről.

És magával vitte Krisztinát.

Mert elvitte. André most már biztos volt benne.

Panamaváros – Panamai Köztársaság

Kocsis egyetlen telefonszámot tudott csak fejből, ezt viszont már évek óta ismerte. Egyik telefonjába sem mentette el, mert mi lenne, ha véletlenül elveszítené a készüléket? A hosszú szám 507-tel kezdődött, ez volt ugyanis Panama országkódja. Aztán 2278 és 66453.

„Jogszolgáltatás" – mondta a vonal túlsó végén minden alkalommal ugyanaz a férfihang. Sosem sietett, hagyta legalább háromszor kicsörögni, mielőtt felvette. Aztán rögtön Kocsis következett, de nem kellett mondania semmit, még köszönnie sem, csak beütnie a kódot, ami egy bermudai telefonközpont szerverén keresztül azonnal titkosította a hívást.

A jogszolgáltatás varázsszava után bepötyögött kód egyúttal a személyes ügyintézőhöz is átirányította az akkor már

rejtjelezett hívást. A kriptográfia miatt a vonal kicsit késni és zúgni kezdett, viszont megnyugtatóan biztonságossá vált.

Kocsis számtalan vállalata és a nemzetközi adótanácsadók által felépített magánholding struktúrája szövevényesen keresztezte egymást. A cégháló az igényei függvényében a legkülönbözőbb kontinensek és országok felé futott szét.

Az üzbég szál az egyik kedvenc közép-ázsiai konstrukciója volt. Kocsis Panamában bejegyzett cége megszerzett egy kajmán-szigeteki vállalatot, az egy luxemburgit, az pedig egy ciprusit. A négy áttétellel dolgozó offshore-konstrukció költségesnek tűnt ugyan, cserébe viszont elég biztonságosnak számított. A struktúra az Európai Unióban végződött, de csak jogi értelemben, mert Kocsis természetesen soha nem tartott pénzt a tzatzikievő ciprusiaknál.

Nem volt hülye.

Ciprus nem bankközpont, hanem csak adóparadicsom. Számára mindenképp. Üzbegisztán pedig arra kellett, hogy a Karimov család egyszemélyes birtokának tekintett országban tisztára mossa a pénzt. Bizonyos pénzeket. Főleg az olyan állami megrendelésekből származókat, amelyekben a kapcsolatrendszereit felhasználva extra magasra sikerült feltornáznia a pályázatokon elnyert összegeket. Többnyire a szükséges kiadások kétszeresére. A konkurenciát formai okokra hivatkozva kizárták, és aztán az eredeti pályázatkiírásban szereplő összeget csendben megduplázták. Üzbegisztán ilyenkor jött a képbe, hiszen költségeket kellett produkálnia. Nem a profit utáni adó optimalizálása volt tehát a lényeg, mert azt rendesen és látványosan befizette.

2015-ben ezen ő már régen túl volt. A pitiáner adócsalásokon. Az internetes sajtó ugyan még mindig azt a gittet rágta, hogy mennyit fizetett be és mi áll az adóbevallásában, mekkora az osztaléka, de az újságírók nem értenek hozzá. Ők nem üzletemberek.

Nagyokat röhögött a parlamenti műbalhékon, hiszen ő és genfi szomszédai már réges-rég a többlet milliárdok „leköltségezésén" dolgoztak. Ezt a rendszert építették a zűrös KözépÁzsiában.

Azeri, örmény és kazah kapcsolatok, Üzbegisztán, türkmének, fél- és totális diktatúrák, fárasztó ingázások és rengeteg vodka, de a lényeg, hogy a végén csak hazasétáltak a pénzzel tisztán, mindössze pár százaléknyi lemorzsolódással. Kámforrá váltak a milliárdok. Pontosabban genfi kastéllyá alakultak. Vagy szállodává a Seychelle-szigeteken. És Thaiföldön. És bevásárlóközponttá szintén ott, Bangkokban.

Erre volt jó Közép-Ázsia. Erre is.

Az energiaszektorban például a legjobban az úgynevezett CAC-3-as gázvezeték működött, a Kazahsztánból Üzbegisztánon keresztül, Türkmenisztán érintésével Oroszország felé tartó sok ezer kilométeres cső. Rá lehetett költségelni ezerféle dolgot. Például azt az áltevékenységet, hogy a valamikor majd Magyarországon kikötő gáz nyomását rendszeresen mérje egy üzbég vállalat. Vagy hogy a satliki kompresszorállomás és a hívai átkötőegység közötti szakaszon a műszaki-biztonsági felügyeletet ellássa egy helyi cég. Ez ugyanis, vajon ki tudja miért, valakiknek fontos volt. Előírás! Vigyázni és költeni arra, hogy a Magyarországra tartó gáz,

ami Üzbegisztánban egyébként még bőven összekeveredik a többi európai országnak szánt mennyiséggel, megfelelő körülmények között utazzon. Hogy az üzbégek betartsák a csatlakozóvezetékekre vonatkozó magyar mérésügyi normákat.

Érti ezt bárki is Magyarországon? Figyeli? Ugyan!

Pedig tökéletes és milliárdos pénzszivattyúnak számított. Ahhoz hogy működjön, természetesen jóban kellett lenni az üzbégekkel, Karimov környezetével és az ő helytartóikkal. Segíteni nekik mondjuk abban, hogy kiigazodjanak a Kajmán-szigetek, Ciprus és Panama útvesztőiben.

A „diktátor lánya", Gulnara Karimova például egy személyben volt madridi, aztán ENSZ-nagykövet, a Harvard egykori diákja, popsztár, ékszer dizájner, divatdiktátor, a legnagyobb üzbég bevásárlóközpontok tulajdonosa, forgatókönyvíró és producer, aki a legutóbbi filmjébe épp Gerard Depardieu-t szerződtette.

Svéd újságírók pár éve leleplezték Gulnara Karimova 250 millió dolláros vesztegetési ügyét. Aprócska számla majdnem hatvanmilliárd forintról. Állítólag ennyi csorgott át rajta. De apu országában ebből persze nem lett baja.

Az emigrációba kényszerített üzbég ellenzéki szervezetek közben azt állították, hogy a politikai foglyokat néha halálra kínozzák a börtönökben, és a nőket erőszakosan sterilizálják a népességszaporulat megfékezésének jegyében. A gáz ettől függetlenül csak folyik és folyik, spriccel keresztül az országon, a nyomában pedig ott liheg a pénz is.

Az üzbég lakosság nagy része megrekedt a középkorban, milliók éheztek, Kocsis telefonjában mégis ott volt egy telefonszám (ezt azért elmentette), amit most felhívott, és Szamarkandból azonnal elindult feléjük egy halványkékre festett magángép. Magával viszi majd Áron Krisztinát és Giannit.

Cipruson fognak találkozni.

A budapesti felszállás után tizenöt perccel ismét landoltak, ezúttal Kecskemét közelében, a jakabszállási repülőtéren, mert tankolniuk kellett. A kapkodó távozás közben Ferihegyen ezt valahogy elfelejtették.

Kocsis mindent ügyesen megszervezett. Ha bárki követné őket, és esetleg rájönne, hogy a Dubajból bérelt Bombardier gép Larnaca felé tart, akkor sem tudná kitalálni, hogy onnan ki merre utazik tovább. A ciprusi magánterminál ugyanis az egyik legforgalmasabb Európában. Napi átlagban a gépek több mint fele Oroszországból vagy a volt szovjet utódállamokból érkezik. És oda is megy vissza. Az utaslistákat viszont Larnacában nem rögzítik, ellazsálják a tzatzikievők. Hallgatólagosan ez is a ciprusi offshore-szolgáltatások része.

Kocsis kivételesen menetrend szerinti járatra vett jegyet Genfbe, mert el akart vegyülni. Miután megbeszélte a dolgokat, minden telefont kikapcsoltatott, Krisztinától még a Kindle-t is elvették, kiszedték az akkumulátorokat, és a repülő hűtőszekrényébe tették az összes elektronikus szerkezetet. Ennyit azért megtanult a világ Edward Snowdentől, az Amerikai Nemzetbiztonsági Ügynökség egykori informatikusától, minden idők legnagyobb amerikai

kiszivárogtatási botrányának a kirobbantójától. Hongkongi szobájában ő is szétszerelte és a hűtőszekrényben tartotta a mobilját, ezért nem találta meg őt a CIA 2013-ban.

És ezért tűnt el Kocsis, Gianni és Áron Krisztina is a DGSE meg persze André szeme elől 2015ben.

Prangins – Svájc

Mintha megállna az idő. Barbara mindig ezt érezte, amikor a Genfi-tó partjáról felkanyarodott a prangins-i villasor felé. A mélykék víz és a párába vesző hegyvonulatok látványát felváltotta a változatlanság évszázados esztétikája és illata. Mert Barbara szerint az örökös jólétnek még illata is van.

A Porsche elsuhant a svájci órakészítők precízségét idéző kőfalszegély mellett. Kétszáz éve építették, benőtte a dús, puha és érintetlen moha, mégis úgy tűnt, mintha csak tegnap készült volna el.

Vigyáztak rá.

A svájciak mindenre vigyáznak. Még a tizenöt éves kocsijukat is minden héten lemossák, és szólnak egymásnak az útkereszteződésben, ha a másiknak véletlenül kiégett az indexlámpája. És másnap ki is cserélik. Nem felejtik el.

Barbara a tűzpiros kabrióban felfelé hajtott a tükörsima, hófehér szegélyűre festett úton, és ma is megcsodálta a faragott macskakővel kirakott járdát. Egyszer megkérdezte a kertészt, hogy ez miért olyan, mint a sakktábla. Felváltva sötétebb és világosabb macskakövekből. És amúgy is a

svájciak miért építenek az erdő szélére ilyen drága ösvényt, amikor szinte sosem sétál rajta senki?

Hát mert szép, mondta a kertész, aki képes volt órákon át bíbelődni a rózsabokrokat négyzetalakban szegélyező sövények sarkával. Hogy a zöld növény olyan élesen forduljon, olyan tiszta metszéssel, mintha legalábbis betonból, vonalzóval öntötték volna ki.

Svájc ilyen. Barbara nem tudott betelni vele.

Talán ez az egyetlen ok, amiért képes volt elviselni Kocsist. Nem a pénz, hanem Svájc, az itteni élet. Mert pénzes férfiak akadnának otthon is bőven. A hozzá hasonló nők tökéletesen tudják, hogy Budapesten melyik az a három, na jó, négy éjszakai szórakozóhely, ahol elfoglalt, sosem házasodó, de a nőiket bársonypúderes kényeztetéssel eltartó gazdag férfiakat lehet összeszedni. Pontosabban ahol ügyesen el lehet játszani, hogy ezek a férfiak szedik össze őket, mármint a Barbarákat.

Még csak huszonnyolc éves volt, de már unta. Különböző budai villákból költözködni, egyikből a másikba, körülbelül másfél évente, mert ezeknek a férfiaknak ennyi a csereszabatosságuk. Utána vagy ők unják meg Barbara fenekét, testét, illatát, bármit, ami épp megtetszett nekik belőle, vagy ő nem tud már tovább boldogságot és érdeklődést színlelni, meg persze orgazmust játszani, és közben ezt meg azt kipréselni belőlük. Még egy Porschét, még egy ékszert, ruhát, táskát, valamit, amit a végén majd magával vihet. De már unja, ezt unja a legjobban, mert végül is mire megy ezzel? Állandóan a *szükségleteit* hangsúlyozni! Annyi ruhája van már, annyi cucca, hogy Londonban tartja a kazah futóegér széfjében. És?

Amúgy az is milyen egy nő! Egyszer találkozott vele. Mint aki jurta sátorban nőtt fel valahol a sztyeppén, és a romlott lótej miatt tízévesen megállt a növésben. Ugatva beszél kifelé abból a lapostányérfejéből. Mit szerethet benne a férje annyira, hogy beemelte a milliárdokba? Érthetetlen. Egy ilyen nőt!

Barbara ruhái persze elférnének itt is vagy Kocsis budai villájában, de az évi nyolcvanezer font kijár Kocsisnak, hogy megérezze ez a puhány, szétstresszelt magyar tokakirály, hogy Barbara húzós csaj. Pénzbe kerül. Értékes. Invesztálni kell bele. Mert a végén még azt hiszi, hogy Barbara könnyedén lecserélhető. Helyettesíthető.

Egyébként persze az.

Unta már, igen, fárasztotta ez a bennfenteskedő, örök játszmázás, az állandó variálás, a kavarás, hogy Kocsisnak soha semmi nem elég. Mi a francra hajt még? Miért nem él? Megvan mindene, élvezhetné, megnyugodhatna, járhatna vele Párizsba koncertre, Afrikába szafarizni, tehetne bármit, de ehelyett királycsinálót alakít azon a szemétdombon, ahová ő innen soha többé vissza nem megy. Az ízléstelen, igénytelen, hónaljszagú magyarok közé.

Hát ezért az egy dologért viseli el Kocsist, semmi másért.

Mert Kocsis neki Svájcot jelenti. Azt, hogy ő itt lehet. Kiélvezheti ezt a dús, tiszta, mély országot. Ahol minden régi és zöld és kék és illatos és elképzelhetetlenül nyugodt és. Fel sem tudná sorolni.

Az sem zavarja, hogy semmi sem az övé. Ez a kocsi se, csak majd legfeljebb a végén megkapja. Amikor Kocsis lecseréli, vagy ő továbblép valakihez.

Itt valakihez. Csakis itt. Mert Magyarországra többé még férfifelszedési célból sem megy vissza. Abba a koszfészekbe? Egyetlen olyan utca sincs ott, mint ez itt. Ahogy most rákanyarodik a Guiguer Avenue-re, a minden ősszel gondosan megmetszett közparki fák boltíve alá. Bármerre mehetne, itt mindenhol ugyanilyen lenne. Ezek a kandeláberek, hát ezek is! Egyik sem rozsdás. Soha sehol. Svájcban ő még nem látott rozsdát. És valószínűleg nem is fog.

A barátnői persze nem értik. Hiába mondja nekik, azok akkor sem értik. Azt hiszik, hogy ő csak Kocsis gazdagsága miatt élvezi a svájci életét. Ezért gondolja és mondja nekik, hogy ez egy elegáns, tiszta és makulátlan világ. De Kocsis csak a ház. A kertkapun belüli élet. Ő Svájcot nem Kocsis jóléte miatt szereti. Hanem mert a házon kívül is minden szeglete, utcája, kanyarulata az évszázados kifinomultság emlékműve. Amilyen Magyarország sosem lesz. Sosem volt és sosem lesz.

Élne ő itt bárkivel. Na persze nem, de majdnem. Ennyi pénz semmiképp se kell. Már nem. Rájött, hogy bizonyos szint fölött az már tényleg nem boldogít. Felőle a kazah jurtalakó megtarthatja az ő összes ruháját. Rendben, a felét. Jöjjön egy jól szituált, nyugodt, szórakoztató, ápolt és izgalmas férfi, *innen* egy férfi. Innen!

És ő már itt sincs. Itt, ebben a villában, amihez épp odaért a kavicsos bevezetőúton. Le kellett fékeznie a magas, azúrkék

kertkapu előtt, és megnyomnia a távirányítót. Aztán beütnie egy titkos kódot, mert azzal tudta csak kikapcsolni a riasztót.

Miközben Barbara arra várt, hogy kitáruljon a kertkapu, száz méterre tőle, a húszszobás villában elindultak a motorral hajtott biztonsági redőnyök. A betörésbiztos acélszerkezetek halk olajozottsággal emelkedtek fel mind a 37 nyílászárón, miközben a hússzínű épület fémvázas spalettái kifordultak, és a narancssárga csíkos napernyők előregördültek. A kertben deaktiválódtak a lézeres mozgásérzékelők, és a ház körül, valamint a homlokzaton felgyulladtak a lámpák. Esteledett már, szürkület volt, elmúlt fél kilenc, úgyhogy a fák tövébe telepített halványzöld hangulatfények is bekapcsolódtak.

Kocsis azt ígérte, hogy legkésőbb tízre hazaér, addig ő legalább beindítja a házat. Reggel még azt gondolta, hogy a férfi Magyarországon marad, vagy esetleg visszamegy Monacóba, de délután telefonált, hogy inkább a Genf melletti villát választja, kiegészítve vele.

Így hát mégsem maradhatott a tavaszi Párizsban, ahogy korábban tervezte, mert érzett valami szokatlant, még az általános stressz-szinthez képest is extra feszültséget Kocsis hangjában. Valami azt súgta Barbarának, hogy jobb, ha most igent mond. Úgyhogy már indult is. Hiába tette le Kocsis köszönés nélkül a telefont másfél napja, amikor ő a kazah tányérfejű ringyóra panaszkodott, vagyis hivatalosan Barbara lehetett volna megsértődve, az ösztöne most mégis azt súgta, hogy Genfbe kell jönnie.

Annyira nem bánta persze. Hiszen ez Svájc!

A biztonsági szolgálattól már megrendelte a szakácsot, mert a személyzet csak holnap reggeltől jön megint. Mindig így telik az este, ha a lezárt villába váratlanul megjönnek, és fáradtan, sokat repülve érkeznek haza. Ilyenkor már se kedvük, se energiájuk étterembe menni, viszont a biztonsági szolgálathoz amúgy is be kell jelentkezniük. Kocsis csak akkor nyugodt, ha legalább két őr a házban tartózkodik, amikor ő itt van. Az egyik a kertkapunál, a másik pedig a vendégházban, a főépül et közelében. Ha elmegy, akkor viszont nincs szüksége rájuk. Svájcban bőven elég az elektronikus védelem. Érzékelők, kamerák, lézerek. Olyankor a személyzet is elmehet, nem kell jönniük, csak a kertészeknek.

De ha Kocsis itt van, akkor igenis őr kell neki. Fél az éjszakától. Egyébként Budán is ugyanez a helyzet, meg a St. Barts-i házában. Coloradóban szintén, Londonról már nem is beszélve.

Talán csak Monacóban nem fél, ott nem bérel őrséget. Úgyhogy Barbara, miután landolt Genfben, még a kocsiból felhívta a biztonsági szolgálatot, hogy most ő fogja kikapcsolni a riasztót, nincs semmi baj vagy rendellenesség, ne aggódjanak. Bemondta a kódját és a jelszót, aztán megkérte őket, hogy legkésőbb kilencre legyenek itt az őrök, és a szokásos módon küldjenek egy szakácsot is, aki vacsorát főz.

A Vector Security szolgáltatásai még ilyesmire is kiterjedtek. Őrizték a házat, de ha kellett, hazaérkezés előtt kijöttek és felfűtötték a szaunát, beindították a medencét, bevásároltak, mozijegyet vettek, meglevegőztettek egy üveg értékes bort, magányos férfiakhoz lányokat küldtek,

megoldottak bármit. Nemcsak biztonsági szolgálatként működtek tehát, hanem a luxushotelek recepciójához hasonlóan *concierge-szolgáltatást* is nyújtottak. Kielégítették a különleges igényeket. Testre szabott, egyedi szerviz volt ez gazdag emberek számára.

Ma estére egyébként, legalábbis ezt ígérték, a divatos genfi háziszakács cégtől, a Celebrity Cheftől küldenek majd embert. Valami híres francia séfet, aki Párizsban a Cafés Richard-ban dolgozik, de most épp Genfben „vendégszerepel".

Eric Riper húsz perccel később érkezett. Nem volt kifejezetten franciás neve, de nagyon franciának nézett ki. Amikor Barbara bemutatkozott, és kezet fogott vele, egyetlen pillanatra átbizsergett rajta a gondolat, hogy miért nem ilyen férfiak érnek az ő testéhez. Miért mindig csak Kocsis.

Eric hosszú szakácsujjai hűvösen simultak Barbara tenyerébe. Magas férfi volt, karcsú, valahogy mégis izmos és sportos. Könnyed mosollyal fogadta, amikor Barbara beismerte, hogy a franciája még elég gyenge, úgyhogy inkább beszéljenek angolul. *Pas de probléme,* mondta Eric, és angolra váltott. Aztán tengeri menüsort ígért, és a hűtőtáskával együtt eltűnt a konyhában.

Tíz perccel később megjöttek az őrök is. Az egyik kiment a kapu melletti biztonsági szobába, leengedte a sorompót, és bekapcsolta a hatalmas villát körbeölelő háromméteres kőkerítés figyelőkameráit. Aztán az éjjellátókat és a monitorképernyőket is. A Vector Security protokollja szerint biztonsági gyűrűt vont a ház köré, ide most már Kocsis is csak rajta keresztül juthat be. A főépület száz méterre volt tőle. A

másik őrtől viszont csak húszra, mert az a férfi a vendégház oldalában kialakított őrszobából figyelt. Tartotta a kapcsolatot a kapunál figyelő társával, közben ő is látta a kerítésmonitorokat, de a ház köré telepített kamerák képeit is. Ha majd a szakács elmegy, és Kocsisék lefekszenek, akkor őrjáratozni fog. Erős fénysugarú zseblámpával tizenöt percenként körbejárja a villát.

Mindkettőjüknél volt fegyver. Belga FN 5.7-est használtak, nyújtott táras, harminctöltényes pisztolyt. A világ egyik legerősebb kézifegyverét, SS190-es tölténnyel, ami az amúgy golyóállónak kikiáltott kevlár mellényeket is átüti.

Akire ezzel rálőnek, az lehet bármiben, aligha éli túl.

Kocsis fél tíz után nem sokkal futott be, és meglepően nyugodtnak tűnt. Éhes vagyok, ezt mondta köszönés helyett, de azért megpuszilta Barbarát. Örült, hogy *cicuska* (többnyire így hívta Barbarát) szakácsot hívott, és annak is, hogy ilyen későn már csak halakat fognak enni. Ír whiskey-t töltött magának (rühellte a skótot), aztán magával vitte a poharat, és elment fürdeni.

Tízkor pedig már ő is ott ült az asztalnál tiszta ingben, parfümszagúan, frissen mosott hajjal, pedánsan megfésülködve. Lehuppant a székbe, és hiányos franciatudását fitogtatva kiadta a parancsot Ericnek, hogy induljon a menüsor.

– *Bataille commence* – viccelődött tábornoki testtartást mímelve, csata indul! Barbara szinte rá sem ismert. A telefonban érzékelt délutáni idegbaj mintha elszállt volna, nyoma sem volt már stressznek, feszültségnek. Talán jó híreket kapott, valószínűleg neki kedvez a magyar fordulat.

Barbarát nem érdekelték ugyan a hírek, ő csak divatlapokat és angol bulvármagazinokat olvasott, meg persze a kedvencét, a National Geographicot, a párizsi repülőtér várócsarnokában mégis megütötte a fülét a CNN magyarországi beszámolója. Hangosan bömbölt a plafonról lelógatott tévékészülék, és arról magyaráztak benne, hogy cirkusz tört ki Budapesten, meg valami tüntetés, mert a választásokon csaltak, vagy mi a franc, hülye Balkán. Az anyja is biztosan emiatt kereste egész nap, de neki nem volt ereje felvenni a telefont. Hogy már megint húsz percig azt hallgassa, hogy ez a párt meg az a párt, hogy szemetesládája legyen ennek az idegbajos nyavalygásnak, amit a nyugdíjas anyja minden alkalommal előad. Semmi másról nem lehet vele beszélni, csak a politikáról. Ezt is hogy utálja Magyarországban. Ezt az állandó politizálást, mintha legalábbis ezen múlna az élet és a boldogság. Hogy ki lesz a miniszterelnök. Nem találkozott még svájci emberrel, aki tudta volna az itteni kormányfő nevét. A kabinet itt hét főből áll, az elnöki pozíciót évente rotálják a kormány tagjai között. Mire a svájciak megtanulnák az éppen aktuális miniszterelnök nevét, már jön is egy másik.

Eric végre meghozta az előételt. Szórakoztató figurának tűnt, ahogy a két tányérral a kezében megpördült, és hagyta, hogy egy pillanatra megpillantsák az ételt, de aztán háttal állt nekik, és azt kérte, hogy hunyják be a szemüket. Annyit árult csak el, hogy az étel díszítése kaviár, de a többit nekik kell kitalálniuk. Ha becsukják a szemüket, odatartja az orruk elé a tányérokat, megszagolhatják, és aztán tippelniük kell. Így fog

telni a vacsora. Verseny lesz kettőjük között, hogy ki talál el többet. Eric a bíró, ő számolja majd a pontokat.

Kocsis meglepődve nézett Barbarára. Kérdés volt a szemében, hogy ez most komoly? Ilyen cirkuszt rendelt estére? De hát nem.

Barbara megrázta a fejét, de mosolygott is közben, mert azért tetszett neki az ötlet, még sosem próbáltak hasonlót, és hát miért ne, legalább nem kell megkérdeznie Kocsist, hogy mitől ilyen könnyed ma este. Mert a végén még szóba kerül Magyarország, és akkor fuccs a remek vacsorának, akkor hallgathatja ugyanazt, amit az anyjától kellett volna.

– Én fogok nyerni – mondta magyarul, Kocsis felé küldve egy levegőcsókot, amit nagyonritkán tett, és aranyárban mért. Ezzel aztán el is dőlt a kérdés. Kocsis másodszor is elsütötte ugyanazt a mondatot, nemrégiben olvashatta valahol, és megtetszett neki. Csata indul! *Bataille commence!*

– Akkor – adta ki az utasítást Eric angolul – csukják be a szemüket, fektessék a tenyerüket az asztalra, és koncentráljanak az illatokra. Először a kisasszony.

Mademoiselle-t mondott, a kisasszony szó angolul biztos nem jutott az eszébe. De Barbarának ez is tetszett. Eric annyira franciásan laza. Miért nem tud mindenki ilyen könnyed lenni? Behunyta hát a szemét. Beleszagolt a levegőbe, de még nem érzett semmit. Hallotta a lépéseket, ahogy a szalon selyemszőnyegén odalép hozzá a szakács. Megint beszívta a levegőt, és megérezte a férfibőr illatát. Igen, azt érzi, nem az ételt. Furcsa volt, majdnem izgató. Érzéki játék férfi és nő között. Behunyt szem, illat, bőr, test. Itt lehet Eric karja az

arcánál, ahogy oldalról elé tartja a tányért, de most már keveredik a férfi illata a kaviárral és valami édessel is. Talán rák.

Barbara próbált az ételre koncentrálni, elfelejteni és kiszűrni a férfibőrt. Behunyva tartotta a szemét. Szimatolt. Eltelt pár másodperc. Kezdte érezni.

– Nos? – kérdezte Eric enyhe sürgetéssel a hangjában. – Csak tíz másodperce van, ez a játékszabály.

– Spárga és gesztenye és talán, – Barbara mondta volna tovább, de Eric belefojtotta a szót.

– No, no, no, előbb a Mister is szagol!

Barbara hallotta, ahogy a szakács ellép mellőle, távolodik. Most tehát Kocsis következik, az ő tíz másodperce. Számolni fogja magában az időt, neki sem juthat több, aztán kinyitja a szemét, mert most már nagyon kíváncsi. 7 másodperc, 6, 5... itt tartott épp.

A csattanás olyan erejű volt, mintha a plafonról leszakadna a csillár, és darabjaira törne az asztalon. Aztán az ordítás. A Kocsis torkából feltörő hörgés, ez az elviselhetetlen és rettenetes fájdalomüvöltés. Talán sosem fogja elfelejteni. Barbara annyira megijedt, hogy úgy érezte, kiszakad a szíve. Kinyitotta a szemét, lihegve kereste a félperces sötétség után az irányt, az élességet, aztán végre meglátta, hogy mi történt, és akkor már ő is elsikította magát.

A szakács olyan lendülettel vágta az ezüst halkéseket Kocsis asztalra fektetett kezébe, olyan erővel döfte át a csontokat, hogy mind a két tenyerét szilárdan odaszögezte a bútorhoz.

Acélmarokkal fogta a két kést, rájuk támaszkodott, és még lejjebb döfte őket a fában.

André ezután előrehajolt, és lefejelte ezt a mocskos, szarházi szemetet.

– Fruzsikáért, te görény – mondta neki magyarul.

Budapest – Magyarország

négy órával korábban

Didier-t meg kellett győzni. André húsz percet várt, amíg Tuniszból végre kapcsolni tudták a francia titkosszolgálat vezetőjét. Utána pedig tíz percen át magyarázta neki a részleteket. André a ferihegyi magánterminálon veszteglő, madagaszkári felségjelű francia gépben ült. Kódolt, zártláncú beszélgetést folytattak. A hívást a DGSE saját műholdjáról irányították át az akkor már másfél órája Tunéziában tartózkodó Didier mobilkészülékére.

André magát is győzködte, sorba szedte az érveket, hogy biztos legyen Áron Krisztina elrablásában.

Kocsis után akar menni, ezt állította, mert Krisztinához szerinte Kocsison keresztül vezet az út. Ehhez kért segítséget a francia titkosszolgálat fejétől. Denis Allex, ugyebár. Cserébe őérte és Mogadishuért. De ezt Didier-nek meg sem kellett említeni. Nem felejtette el.

De átlátott Andrén. Rájött, hogy bármit állít és hisz, alapvetően az óvodagyújtogató Giannit akarja megtalálni. Bosszút állni Fruzsikáért, és közben még a vállalkozását is megmenteni. Ez azért nem államérdek, lássuk be. Legkevésbé sem francia! A potenciális magyar miniszterelnöknő

kiszabadítása ebből a szempontból csak mézesmadzag. Didier ráadásul félt attól, sőt Andrét ismerve szinte biztos volt benne, hogy Kocsis könnyen elhullhat a Gianni és Áron Krisztina felé vezető úton.

– Azt a kártyát már bespájzoltam, André, sokkal fontosabb időkre. – Ennyit mondott csak a DGSE feje, és ezzel világossá tette, amit André már amúgy is sejtett, hogy a franciák kiszállnak. Nem érdekük felhajtani Kocsist, aztán Giannit és a végén még Áron Krisztinát is. Mert mégis mi közük lenne hozzá?

Még akkor sincs semmi, ha tényleg elrabolták, amit amúgy nem tudnak biztosan. Csak gyanú. Egy érzés. Valamiféle sejtés. Egy kérdőjeles *talán.*

– Ha én kártyáznék. – André lassan, de azért belevágott, mert végül is mit veszíthet? Didier legfeljebb elköszön, és megkéri, hogy ne avatkozzon a nagyok dolgába. – ...ha én kártyáznék, akkor még hosszú távon is sokkal fontosabb lapnak érezném Áron Krisztinát, mint ezt a Kocsist.

Didier nem reagált, csak halkan szuszogott a vonal túlsó végén. A DGSE titkosított kommunikációs rendszere tökéletesen működött. Ez a kapcsolat semmiben sem hasonlított a panamai bankok zűrzavaros, kattogó és bonyolult karib-szigeteki kódrendszeréhez, amelyben néha elveszett a hang, de mindenképpen késett és sercegett.

A francia titkosszolgálat saját műholdja olyan tiszta vonalat biztosított, hogy André még Didier lélegzését is hallotta. Mintha itt lenne mellette. Sőt közelebb.

– Azért értékesebb kártya – folytatta, megérezve a lehetőséget a csendben –, mert mi van, ha kiszabadítjuk, és tényleg ő lesz Magyarország miniszterelnöke? Hálával talán nem tartozna, de a Nyugat aggodalmait azért meghallgatná. Azt például, hogy Közép-Ázsiában ezek a Kocsisfélék mekkora veszélyt jelentenek. Elefántok a porcelánboltban.

Didier csak szuszogott tovább. Nem szólalt meg, hanem gondolkodott. Kémpóker, André magában mindig így hívta ezeket a lehetetlen helyzeteket. Amikor egyetlen ember tíz másodperc alatt dönthet sorsokról, életekről, sok mindenről. Ha nem lenne részese, azt hinné, hogy ilyen biztosan csak a filmekben történik, az életben soha.

– Ha még élni fog akkor az az elefánt – szuszogta végül a telefonba Didier, Kocsisra célozva.Nyílegyenes szenvtelenséggel, bármiféle hangsúly nélkül. Nem tiltott meg ezzel semmit, és nem is engedélyezte, de parancsot sem adott rá, csak áttolta Andréra a döntés felelősségét.

– Ha még élni fog, hát igen. – bólintott rá André megértve, hogy Didier rábízza a döntést. A francia kémfőnök rövid mondatából az is fölsejlett, hogy számára elfogadhatatlan lenne, ha a Kocsis-kártya eltűnne, és nem kapna érte cserébe értékesebb lapot, a Nyugatra odafigyelő Krisztinát.

Most aztán végképp csend lett a vonal mindkét végén, mert magukban mindketten azt a néma párbeszédet folytatták le a másikkal, amit hangosan még az ilyen titkosított vonalakon sem lehet megejteni. Soha sehol nem lehetett.

Kocsis az övé, mondta Andrénak a csend, de addig azért életben kell tartania, amíg kiderül, hogy valóban elrabolták-e Áron Krisztinát, és ha igen, akkor hol van.

Didier a csend hangján azt is üzente, André legalábbis így értette a szuszogó légzés némaságát, hogy utána viszont elhajíthatja a Kocsis-kártyát. Legfeljebb a közép-ázsiai porcelánboltban eggyel kevesebb bajkeverő elefánt téblábol majd. Ez is egy opció. A franciáknak akár még tetszene is. De ezt döntse el André. A szituáció függvényében. Hát el fogja.

– Merci – köszönte meg a semmit, a csendet, a néma párbeszédben kapott engedélyt, és aztán bontotta a vonalat.

Innen már sokkal egyszerűbb volt, mint bárki gondolná. Ha a DGSE elszánja magát, és teljes erejével beszáll egy ilyen partiba, akkor Kocsis lehet akármekkora várúr Kelet-Európában, óvatoskodhat, hívhat másik gépet Üzbegisztánból, lemondhatja a saját nevén futó magán jetbérletet, és felülhet egy menetrend szerinti járatra, elsikálhat ezt-azt, de akkor sem tud eltűnni. Legfeljebb csak órákra, pár napra, esetleg egy hétre, de semmiképp sem örökre.

A madagaszkári gép Andréval a fedélzetén pár perc múlva elindult Genfbe, Kocsis egyetlen ismert lakcíme és feltételezett felbukkanási helyszíne felé. Közben a francia titkosszolgálat úgynevezett transzmissziós központja, pontosabban az ottani szuperszámítógépek belevetették magukat az évek óta tárolt adat milliárdokba. Ugyanúgy, mint az amerikaiak, a franciák is monitorozták és gyűjtötték az összes Franciaországba irányuló vagy onnan induló telefonhívást, e-mailt,

közösségi oldalakon posztolt bejegyzést, bankkártya forgalmat és még rengeteg mást is.

2013 nyarán óriási felzúdulást keltett, amikor a párizsi *Le Monde* leleplezte a DGSE ilyen irányú tevékenységét. Pár héttel azután, hogy az Amerikai Nemzetbiztonsági Ügynökség egykori informatikusa, Edward Snowden hasonló botrányt robbantott ki az Egyesült Államokban.

A cirkusztól függetlenül a rendszer persze működött tovább.

A francia ajkú Genf, már csak a titkos bankszámlák miatt is, a DGSE egyik legalaposabban figyelt városa volt, még ha a svájci-francia határ másik oldalára esett is. Franciaországot ez nem zavarta. Az ilyesmi nem szokta. A prangins-i cím ismeretében húsz percbe telt, amíg a DGSE pontosan megtudta, hogy Kocsis házát melyik biztonsági szolgálat őrzi. Tíz perc múlva már ismerték az összes bankszámlát, amiről a Kocsis-villából valaha fizettek a Vector Securitynak. Aztán megtalálták a házban felbukkanó cégek adatait, a kertésztől kezdve az időnként igénybe vett szakácsszolgáltatóig bezárólag.

Beléptek a Vector Security adatbázisába, ismerték a villa ki- és belépési kódjait, minden telefonszámot és bankkártyát, amit Kocsis vagy a környezete használt a házra vigyázó biztonsági céggel folytatott érintkezésben. Újabb negyedóra múlva már beazonosították azt is, hogy a számlafizetés mögött álló egyik Visa kártyát épp használták a párizsi Charles de Gaulle reptéren.

Tudták, hogy egy Genfbe tartó Air France gépre vettek vele jegyet, tudták, hogy az utas neve Galambos Barbara, tudták a repjegy vásárláskor megadott e-mail címét, a telefonszámát, és utána a híváslistából kiderítették Kocsisét is. Ebből rájöttek, hogy Kocsis Cipruson szállt le, és hogy ő is Genfbe vett jegyet a Lufthansa menetrend szerinti járatára. Egy órán belül tudtak szinte mindent. Még Barbara piros Porschéjának a rendszámát is, így a térfigyelő kamerákkal fél órán belül megtalálták a genfi repülőtér hosszú távú parkolójának a második emeletén.

Egyetlen szál maradt csak homályban. A DGSE továbbra sem jött rá, hogy vajon hová tűnhetett Gianni és Áron Krisztina. Cipruson maradtak, vagy továbbmentek valahová?

André érdeme az egészben annyi volt, hogy az összefüggést ő vette észre a korábban vásárolt repülőjegyek és a Kocsis-villába rendelt szakácsszolgáltatás között. Talán csak a személyes érdeklődése miatt nézte meg alaposabban ezeket a dátumokat, a szakácsok nevét és az igénybe vett cégeket, de feltűnt neki, hogy általában azokon az estéken kérik a szolgáltatást, amikor Barbara és Kocsis különböző irányból majdnem egyszerre érkezik a házba. Innen már tényleg csak a DGSE ereje kellett ahhoz, hogy a némi adóhátralékkal küszködő Celebrity Chef vezetője engedelmesen alkalmazkodjon a kéréshez, és aznap estére, ha úgy adódna, akkor a prangins-i villába a híres párizsi szakácsot, az épp Genfben vendégeskedő Eric Ripert közvetítse ki.

Lehet ilyen kérésre nemet mondani?

Volt persze második és harmadik verzió is, de amikor befutott Barbara hívása, André egyértelműen ezt az opciót választotta. A legbiztonságosabbat. Hiszen így semmit sem értek a kamerák, a lézerek, a felfegyverzett biztonsági emberek és a golyóálló mellényeket is átszakító töltények.

Prangins – Svájc

– Huhh... huhh... huuuh... – Barbara a szája elé tartotta a kezét, és hangosan lihegett. Ijedten küszködött az ájulással. Görnyedten ült, majdnem ráborult az asztalra.

André elengedte a Kocsis kezébe mélyesztett halkéseket, és felkapott egy villát az asztalról. Mintha pisztoly lenne, úgy szegezte Barbara homlokához. A nő a stressz pánikjában egyre nehezebben kapott levegőt.

– Huhh. huuuh. – próbált behunyt szemmel ülve maradni. Bal keze a szája előtt maradt, ajobbal viszont az asztal szélébe kapaszkodott, hogy ne essen le a székről. Az erő lavinaszerűen hagyta el. Érezte, ahogy egész testét elborítja a remegés. Rángatózott a combja. Minden kiszaladt belőle. El akarta engedni magát, hogy összerogyjon és a földre feküdjön, mert ő ezt nem bírja. Úristen, mi történik itt?

A fémvilla úgy sugárzott felé a homlokától pár centire, nem látta, de érezte, mintha az agyát kitépő mágnes lenne. Barbara olyan erővel hunyta be a szemét, úgy feszítette meg az arcizmait, mint aki arra készül, hogy ha a pupillája felé döfnek, akkor a szeme elé vont bőr erejével kivédje a szúrást. A pánikszerű hunyorítással befelé, mélyre, védelembe zárta a szemét.

Rettegett a gondolattól, hogy mi következhet, a lihegésen kívül mégsem adott ki hangokat.

Kocsis sem.

Túl voltak rajta. André túl volt a váratlan támadás legkockázatosabb szakaszán, a fájdalom első heves ordításán, amikor az őrök még észrevehetik. Mostantól már csak halk agónia következik.

Az esti érkezéskor átment a nappalin, a szalonon, az étkezőn, és mindent végignézett. A házon belül nem látott kamerákat, csak mozgás- és hőérzékelőket. A távollét idejére bekapcsolt riasztórendszer kifinomult technikai eszközeit. De semmi olyat, amivel az őrök akkor is beláthatnának az épület szobáiba, amikor Kocsisék itt vannak.

Az ordítást mégis meghallhatták. A kapunál aligha, de a vendégházban kialakított őrszobából már könnyebben. Az se volt közel, de akkor is. André tehát figyelt. A pisztolyát fél órával ezelőtt, amikor megterített, az asztal alá szigetelőszalagozta. Ott volt tőle kéznyújtásnyira.

Várt. Hallgatózott.

Kocsis kezdett a lefejelés kábulatából magához térni, de egyelőre kókadt agóniában maradt. André erre számított, a késeket ezért is döfte a tenyerébe. A kézfej átszúrásánál ugyanis centimétereken múlik, hogy mi történik az áldozattal. Hogy mit érez, mekkora fájdalmat, az hány percig tart, és végül mi lesz a következménye. Vérveszteség, percek múlva halál, esetleg csak légzészavar, zsibbadás és túlélhető roncsolás.

Kocsis ez utóbbival küszködött. A túlélhető roncsolással. Ha André pár centivel feljebb döfött volna, a csukló tövébe, akkor viszont hasonlót élne át, mint egykor a keresztre feszítettek.

Rövid, pár perces utazást a halál folyosóján, mert a csuklóban átvágott idegek izomgörcsbe rántják a test bonyolult hálóját. Elég gyorsan tüdőbénulást okoznak, és legkésőbb két perc múlva belégzési állapotban megmerevednek a bordaközi izmok.

Egyszerű anatómia.

A keresztre feszítettek, bármily meglepő, nem a vérveszteségtől haltak meg, hanem megfulladtak, főleg mert a rómaiak még a lábukat is megtörték térd alatt, és ezzel szinte azonnali görcshalált okoztak.

Kocsis kezét viszont a döfés pár centivel feljebb érte. Szándékosan a tenyér közepén. Ott nincs ütőér, nincs tehát nagy vérveszteség sem. Viszont megsérül az ujjak csonthártyája, zsibbasztó fájdalmat és görcsös agóniát okozva.

– Barbara, magát nem fogom bántani – mondta André a lehető legnyugodtabb hangon alihegő, majdnem eszméletét vesztő szőke nőnek –, de a barátja majdnem megölte a kislányomat. Ezért jöttem. Rágyújtatta az óvodát.

Kocsis kinyitotta a szemét. Látta a lidérces képet, látta a saját kezét, a diófa asztalba szögelt tenyerét, de mintha ez nem is az ő testrésze lenne, egyáltalán nem érzett semmit. Most nem. A fájdalom elillant, szinte az egész karja érzéketlenné vált. Zsibbadt. Ösztönösen meg akarta mozgatni, de

már egyetlen milliméternyi rántás is olyan idegi nyilallást okozott, hogy alig bírta elviselni. A heves fájdalomvillám újra keresztülvágott rajta.

Áhhh... – nyögte aléltan, mindenféle hangerő és ellenállás nélkül. André rápillantott, detovábbra is Barbarára koncentrált, mert előbb őt kellett semlegesítenie. Feleslegesen nem akarta bántani.

– Ez az én ügyem a főpatkánnyal. – Még mindig ugyanolyan kimért és halk tónusban beszélt,mint az előbb. – Maga kimaradhat belőle, Barbara, de csak ha nyugodtan viselkedik. Három perc, és túl leszünk rajta. Há-rom.

A végén már szótagolta. A márványbőrű nő zihálva vette a levegőt. Ma este puha, selyempántos koktélruhát viselt. A kulcscsontjánál, ahogy az asztalra görnyedt, fel-le járt a könnyű, piros selyem, a törékeny test mégis mintha kezdett volna magához térni. Lassult a zihálás. Kezdte hallani és érteni, amit mondanak neki.

– Csak maradjon csendben! Csend-ben – adta ki az egyetlen követendő utasítást André, és letette a villát. – Elvettem a villát, kinyithatja nyugodtan a szemét.

De Barbara nem merte. Nem tudta. Nem akarta. Kezét még mindig a szájához tartotta, és hagyta, hogy a feje előrebukjon, hogy a homloka megtámaszkodjon a hófehér, hűvös damasztterítőn.

Kicsi, apró mozdulattal, amennyi az erejéből telt, megrázta a fejét. Nem nyitja ki a szemét, ezt üzente, de így marad, mozdulatlanul, megígéri.

André hosszan nézte. Figyelte az asztalra dőlt és félelembe fagyott nőt, a vékony nyakat, a remegő pillangóéletet. Nem veszélyes, ezt súgta az ösztöne. Nem kell vele semmit csinálni. De azért nézte még, figyelte, ijesztette a tekintetével, szeme perzselte Barbara hátát. A néma csend és mozdulatlanság azt üzente, azt ordította a nő felé, hogy épp most dől el a sorsa.

Aztán André végre megmozdult, de a nő addigra már betört. Idomított állatként maradt az összeszorított szemű mozdulatlanságban.

Kocsis lába rángatózni kezdett, térdével alulról megrúgta az asztalt. Átfutott rajta az agyából érkező jéghideg üzenet. *Fogy az idő.* Ezt érezte, ezt a zsibbasztó, lassan az egész testét átjáró görcsöt, azt a furcsa erőt, ami átveszi fölötte az irányítást, és neki már nem marad semmi akarata. Elfogy a levegő, a tér, az élet, az idő. És így is volt.

André centiméterpontos döfése és a heves fájdalom sokkja után egyperces, zsibbadó kóválygás következett. Ennek volt a jele a rángatózó végtag, az asztal alatt görcsölő láb. Ha minden így marad, ha Kocsis nem válaszol a kérdésekre, és André nem engedi szabadon, akkor az asztalhoz szegezve hal meg pár perc múlva.

Magától. Mert megöli ez az ülő pozíció.

Agyába mindjárt vér tolul, ez éberré fogja tenni, pár percig tud majd gondolkodni, beszélni, dönteni, de aztán hirtelen összeomlik benne minden, és az élete váratlanul véget ér. Tudat alatt, mélyen már ezt érezte. Fogy az ideje, súgta a teste. De André azért el is magyarázta neki. Hogy egészen

világos legyen a képlet. Mint egy szakorvos, hideg tárgyszerűséggel a hangjában.

– Az átvágott tenyéridegek és a test védelmi reakciója épp becsapja a testedet. – Továbbra is tegezte Kocsist, mert ez a söpredék nem érdemel tiszteletet. Annyit jelent neki, mint bármelyik féreg. – Az agyad már ki is adta a védelmi parancsot, hogy le kell vinni a vérnyomásodat. De egy ilyen kövér seggfejnél, mint te, ez keringési sokkot fog okozni, és pár perc múlva megöl, mert pechedre ülő testhelyzetben kötöttél barátságot a halkésekkel.

André ránézett Barbarára, de a nő meg sem mozdult. Még mindig lihegve vette a levegőt, bár most már tényleg enyhülni látszott a pánik. Az asztalra boruló vékony galambtest egyre kevésbé lüktetett. André Kocsis arca elé hajolt. Megcsapta a félelem keserű szájszaga.

– Ha kihúznám a kést, és hagynálak összerogyni, a földre esni, kiterülni, mint egy víziló,akkor helyreállna a keringésed, te vadbarom, vagyis túlélnéd. Még vért se nagyon vesztenél. De előtte azért lenne néhány kérdésem hozzád. – Várt, és közben tízcentis távolságból a szemébe nézett. Kocsisnak ősz, gondozatlan és dús szemöldöke volt. Kezdődő májfoltok a bőrén és kicsit felpuffadt, izzadó orrnyerge. Sokat iszik, látszott rajta. – Vagy válaszolsz és túléled, vagy nem, és akkor itt hagylak. Harmadik opció, hogy a teljes testsúlyoddal hátradőlsz, és a tenyereidet kiszakítod a halkések döféséből. Széttrancsírozod, és te magad vágod ketté a kezedet. Kicsit fájni fog, de legalább elterülhetsz a puha perzsaszőnyegeden. Szólj, ha esetleg kérdezhetek.

Nincs értelme sokáig morfondírozni, mert rohan az idő. Fogy nagyon!

André ezzel befejezte, és kiegyenesedett.

Amikor pár órával ezelőtt Genf felé repült, és a gépre befutó adatok között észrevette a szakácsszolgáltatás telefonszámait, akkor még arra gondolt, hogy Kocsissal rendezi a Dunamenti Kulináris Gondolatok kérdéskörét is. A saját vállalkozásáét. Hogy valós áron eladja neki. Üzletet köt vele annyiért, amennyit Kocsisnak eredendően fel kellett volna ajánlania. Mert Adriennel és Fruzsikával ezek után úgysem maradnak Magyarországon. Akkor meg vigye Kocsis, ha ennyire kell neki, csak az ár legyen korrekt. De pár perc múlva már az ötletet is szégyellte. Hogy egyáltalán eszébe jutott. Üzletet kötni Fruzsika, nem, nem is tudta, hogyan nevezze. Ezzel a görénnyel. Hogy ennek a pénzét ő valaha is lássa? A kezébe vegye? Gondolatban még Fruzsikától is elnézést kért, és kompenzálásként kicsit erősebb lett a döfés, amikor a halkéseket belevágta ennek a féregnek a mancsába.

– Ki az a Fru... Fruzsika? – Kocsis nyökögve szólalt meg, nehezen préselte ki magából arövid kérdést. Ezek szerint itt akadt el. Fruzsikánál. Kocsis azt se tudja, hogy miről van szó. És kiről! André már épp válaszolni akart, de Kocsis folytatta, és így még az is kiderült, hogy Andrét sem ismeri. – És te mit akarsz. Ki a franc vagy te?

André ránehezedett a Kocsis jobb kezébe süllyedő halkés markolatára. A puha diófa asztal tovább engedett, érezte, ahogy az éles eszköz mélyebbre hatol. A szélesedő penge

tovább hasította Kocsis tenyerében a húst és az apró csontokat.

– André Calvi – mutatkozott be neki –, Kulináris Gondolatok, Duma, gürcölés és munka, sajátvállalkozás.

Látta Kocsis szemében, hogy még mindig fogalma sincs, úgyhogy tágította a kört.

– Feljelentés, lenyúlás, Bazsó doktor, Gianni és a kislányom, az óvoda felgyújtása – mondta,sorolta, de úgy tűnt, hogy Kocsis ezekről sem hallott –, vagy olyan nagyban megy a játék, hogy te az ilyen apróságokkal nem is foglalkozol? Intézi a többi szarházi?

Abbahagyta, mert rájött. Hát persze! Mekkora tévedés! Miért is gondolta, hogy egy ekkora cápa, ebből a sok tízmillió eurós villából konkrétan foglalkozna az ő pitiáner, aprópénznek se elég üzletecskéjével.

Őt Kocsis gépezete találta meg. Hiszen ez a rohadék csak a mindenkit eltaposó és lerabló úthengert rakja össze, aztán az emberei beülnek és mennek vele. Őt, a várurat, ezt a Csák Mátét a részletek már nem érdeklik. Hogy konkrétan kit és hogyan lapítanak ki vele! Ő csak áll, és nézi az úthenger nyomában felbukkanó új és tükörsima aszfaltot. Ami már az övé. Őt a végeredmény érdekli, az onnantól beszedhető útdíj. A pénz, ami akkor már neki ketyeg. De hogy előtte mi és ki volt ott, kit kellett a földbe taposni, és hogyan, ezekkel az apróságokkal ez a görény sosem foglalkozik. André és a cége neki legfeljebb statisztika. Az útépítés során Kocsis nem figyel az élőlényekre. Azt se tudja, hogy kiket tapos maga alá. Fruzsika? Ki a franc az?

Mit tud erre mondani? André megértette, felfogta, még jobban megértette és még jobban felfogta. Nem őróla szól ez, persze, igen, világos.

De amúgy sem ezért jött, nem önmagáért.

Nem üzletelni akar Csák Mátéval, hanem javítani az arányokon. És megtalálni Áron Krisztinát. Kicsit segíteni. Búcsúzásként talán, mielőtt újra másik életet kezd valahol. Ezúttal mégsem hagyni, hogy Magyarországon megint a rosszak győzzenek. Úgyhogy folytatta a felsorolást.

– A miniszterelnök elleni merénylet, Áron Krisztina elrablása, dereng már valami? – Azonnallátta Kocsis arcán, hogy dereng bizony. – Ciprus például. A kést elsősorban Áron Krisztina miatt kaptad a tenyeredbe, hogy megmondd, hová dugtad. Fruzsika miatt legfeljebb csak mélyebbre ment.

Barbara felnézett. Az utolsó fél percben már egész tisztán értette ezt az Ericet vagy Andrét vagy kicsodát. Kinyitotta a szemét, ölébe ejtette a tenyerét, és nézte a jelenetet. Nem szólalt meg, betartotta a némasági ígéretét, de Áron Krisztina neve ismerősen csengett neki. Már kétszer is olvasott róla a National Geographicban. Azon kevés magyarok egyike volt, akikről Barbara tudott, és érdekelte, amit csinálnak. Egy nyugatias magyar. Nem a szokásos hónaljszag. Ízlés, elegancia. A távolból is kedvelte, és most érteni akarta, hogy mi köze van hozzá Kocsisnak. Mi az, hogy Áron Krisztina *elrablása?*

– Hívában vannak. Üzbegisztánban.

Ennyi volt. Egyetlen nyökögve kiejtett mondat. És kész. Vége! Semmi alkudozás. Pont úgy, mint amikor a kaszinóban Kocsis belátja, hogy bukta a partit, és az asztalra hajítja a

lapokat. Vigyék. Nem kell. Nem ér ez annyit, hogy tovább kockáztasson érte. Mindent azért mégsem tesz fel egy játszmára. Úgyhogy kiszáll.

Ez volt a nyökögő hangsúlyában, a tekintetében, ahogy azonnal a kezét nézte, mintha bilincs lenne rajta, és őt most már engedjék el. Megmondta, elárulta, hogy Üzbegisztán és Híva. Bedobta a lapokat, úgyhogy kész. Volt ebben elég sok a Kocsis-féle kaszinómentalitásból, ahogy nemcsak Monacóban, hanem az egész életében viselkedik. Mert neki minden csak egy játszma. És ha elveszíti az egyik partit, hát az sem gond. Következménye úgysincs, nem is lehet, mert a kártyajátékosok a hosszú távú egyenleget nézik. Hogy úgy nyerésre állnak-e. És ő igen! Nem kell mindig nyerni, lehet bukni, előfordul és belefér, hát akkor most is bukott, na és? Mit számít? Holnap majd folytatja, kezdődik egy másik parti, új emberek, új vesztesek. Ezek, akárkik legyenek is, most nyertek, hát örüljenek, és szaladjanak a pénzükkel jó messzire, mert ha újra elé tévednek, akkor még a végén visszanyeri tőlük.

Kocsis nem tudott olyan mélyre zuhanni, hogy felmerüljön benne a gondolat, ami André fejében már réges-rég megszületett. Az arányokon Kocsis esetében csak úgy lehetett javítani, ha nem kártyázhat többé. Ez ilyen egyszerű. Ki kell zárni a kaszinóból. Közbülső megoldás nem létezik.

– Hívában hol? – tette fel André az utolsó fontos kérdést, és megmarkolta a halkések markolatát. Megemelte a vállát, mint aki arra készül, hogy kirántja őket. André testtartása azt üzente, hogy ha Kocsis válaszol, ha még ezt a kártyát is

bedobja az asztalra, akkor ő kihúzza a késeket, és a milliárdos megszabadul. Úgyhogy Kocsis bedobta.

– A telefonomban van a cím. Gianninál a zsebemben. – Kezdett lassulni, miközben a térde megint rázta az asztalt. A stressz hatása volt ez, André tudta jól. A légióban oktatták őket ilyesmire. Látta a Vietnamban felvett háborús videókat, végignézte többször is a késekkel kiszegezett emberi test sokkját, a keringés leállását. A lábrángás a szívritmus felborulását, az agónia újabb fázisát jelzi. Kocsis már nem sokáig használható.

André mégsem húzta ki a késeket, hanem elengedte a markolatukat, és mind a kettőt benne hagyta Kocsis kezében. Megkerülte az asztalt, odalépett a milliárdos mellé, és megtapogatta a nadrágzsebeit. A bal oldaliban megérezte a telefonkészüléket, kivette, és megnyomta a híváslista gombját.

Visszafelé a hatodik beszélgetés volt „Gianni – az olasz szám". Rákattintott, belépett a telefonkönyvbe, és tényleg ott volt. Kocsis Gianni neve mellé mentette el a hívai címet. Valószínűleg nem akarta papírra felírni, később elfelejteni, véletlenül nyomot hagyni. Itt viszont ki keresné, a telefonjában, még ha nem törli, akkor is.

Bal kézzel, hátulról csapta tarkón Kocsist. A milliárdos kábultan előreborult. Mint egy részeg alkoholista, úgy feküdt az elegáns asztalon, a porcelánedények között. Leszámítva persze a véres késeket.

Le kellett ütnie, mert amikor a keringési fulladás nemsokára elkábítja, Kocsis lezuhanhat a földre. És akkor túlélné. A súlyos, kövér test dőlését a tenyérbe ütött kések nem

bírnák megtartani. A kéz csontjai és szalagjai ehhez nem elég erősek. A rómaiak nem véletlenül verték a szöget a keresztre feszítettek csuklójába. Az már bírja a súlyt, a tenyér viszont nem.

André fogta a második fogáshoz, a tonhalsteakhez odakészített kést, és egyetlen rántással átvágta a szívoldali csukló ereit a bal kéztőnél. Biztos, ami biztos.

– Jöjjön, Barbara – nyújtotta a kezét a döbbent tekintetű nő felé –, egy ilyen kellemes vacsora után vigye haza a párizsi szakácsot. Udvarias gesztus lenne, főleg mert a kertkijáratnál együtt köszönhetnénk el az őrtől. Magának biztosan kinyitja a kaput.

Híva – Üzbegisztán

12 órával később

Pontosabban 12 óra 26 perccel később. André ennyi idő múlva telefonált. Tizenkét és fél óra telt el azóta, hogy Kocsis mobiljában megtalálta Gianni olasz számát.

Fel kellett hívnia.

Elsősorban azért, mert a DGSE annyit tudott csak megállapítani, hogy a készülék be van kapcsolva, és valóban azon a címen „tartózkodik", ahol Kocsis adatai szerint lennie kell. De attól, hogy a telefon a sárga, homokfalú épületben van, még nem biztos, hogy Gianni is. Sőt azt sem lehetett tudni, hogy Áron Krisztinát ott őrzik-e.

Üzbegisztán hivatalosan semmit sem tudhatott az akcióról, mert az országban már régóta nem bízott a Nyugat. Az amerikaiak tettek ugyan halvány kísérletet a közeledésre,

amikor az afgán háború idején légitámaszpontot akartak nyitni, és cserébe sok százmillió dolláros, szabad felhasználású segélyt ajánlottak az elnöknek (az amerikaiak segélynek hívják a kenőpénzt), Üzbegisztán mostanra mégis visszakerült az orosz ernyő alá. Az egykori szovjet kommunista párt üzbég főtitkárából államelnökké avanzsált Iszlam Karimov, az „Üzbegisztán Hőse" cím büszke tulajdonosa, visszavezette az országot Moszkva befolyási övezetébe.

Úgyhogy tőle nem lehetett segítséget kérni. Adótartozása sem volt Franciaországban, olyan, mint például a Celebrity Chef tulajdonosának. Legkevésbé pénze. Riviérai villája. Szeretője. Semmije. A DGSE nem talált rajta fogást.

A madagaszkári gép Hívától harmincöt kilométerre, az ürgencsi repülőtéren landolt. A francia „üzletemberek" terepjárót béreltek, és lementek a térképről. Nem a főúton közelítették meg Hívát, hanem a sivatagon keresztül. Először még nem értették, hogy Gianni miért őrzi egy városszéli épületben Áron Krisztinát, de végül arra a következtetésre jutottak, hogy valószínűleg a gyors menekülés lehetősége miatt. És így is volt.

Gianni a középkori városfal tövében parkolta le a saját terepjáróját. André legalábbis azt feltételezte, hogy az épület mellett álló Land Rover az övé. Hogy Gianni használja.

Majdnem egy kilométerre talált csak megfelelő magaslatot, onnantól már lejtett a homoksivatag. Ha közelebb megy, Gianni észreveheti.

– Fruzsika apukája lennék. – André így kezdte a beszélgetést. – Elmentem érte az óvodába.

Gianninak eltartott pár másodpercig, amíg kapcsolt, hogy ki is hívhatja őt az olasz számán, de aztán André bemutatkozott, és közölte, hogy ezúttal Áron Krisztináért jött.

Gianniból kitört a szokásos agresszió, seggfejezni kezdett, *stronzónak* nevezte Andrét, és már majdnem lecsapta a telefont úgy, mint a Gellérthegyen, amikor megszólalt a müezzin.

Gianni ekkor követte el a hibát. Mégsem nyomta ki a készüléket, hanem vonalban maradt, mert meglepte, hogy André váratlanul kopaszfejnek szólítja. Gianni egyetlen pillanatra azt hitte, hogy André tényleg látja. Hiszen másképp honnan tudná, hogy ő kopasz? A drónfotó összefüggése, hogy André a BAH-csomópontnál készült felvételről ismerheti az arcát, nos, Gianninak ez eszébe sem jutott.

De hát miért is jutott volna?

Hibázott, mert ezek után nagyképűen kisétált a város sivatagi oldalára, a nagy semmibe, ahol biztos nem veheti észre senki.

– Engem te itt aligha láthatsz, kisöcsi – mondta Andrénak, miközben kilépett a sárga házból, és hátát a zsúfolt város felé fordította. Az épület fedezékébe húzódott, a homokdűnék oldalán. – Kizárt, hogy láss, mert ha magam elé nézek, akkor bizony csak a végtelen sivatag lebeg előttem. Élőlény nuku, még egy patkány se, nemhogy emberszerűség. Vagy te lennél a hullámzó délibáb ebben a köcsög, végtelen semmiben?

Miközben kierőltette magából a sértő és lekezelő mondatot, Gianni meglátott egy szamárháton lovagló kisfiút. Rendben, gondolta magában, mégis van itt élőlény. Nem is egy, hanem kettő. Ez a kis hülye parasztgyerek és a szamár. Ott

nyargalnak tőle pár száz méterre a homoksivatagban. A kisfiú úgy hajtja azt a szerencsétlen állatot, hogy a csontsovány dög mindjárt össze fog rogyni.

Gianni szorosan a falhoz tapadt a homoképület mögött. Nézte a sivatagot, a forró homokdűnék hullámait. Csak a kisfiút látta, senki mást. Megnyugodott. Nem jött rá, hogy épp ez volt a cél. Kicsalni őt ide.

Tényleg, micsoda baromság, gondolta Gianni. Felvette a hívást, persze, hiszen miért ne venné fel, ha ezen a mobilon valaki rácsörög. De ez azért kevés, lássuk be. Megszerezni valahogy a számát, és aztán úgy csinálni, mintha ezen kívül bármi mást is tudna róla ez a *stronzo.* Azt hazudni, azt blöffölni neki, bele az ő fülébe, hogy sejti, merre tartja fogva a miniszterelnököt.

Mekkora seggfej, hát ez tényleg az.

Ennyire hülyének nézi őt?

– Kapd be, baromarc – mondta Andrénak zárásként, és most már kinyomta a telefont úgy, mint a Gellérthegyen. Ott állt, hátát a sárga, smirgliszerű épületfalnak támasztva, előtte pedig a végtelen sivatag.

Az üres és lapos homoktenger.

Hát, ha ő nem lát semmit, akkor őt sem láthatják, gondolta, és behunyta a szemét. A lövedék szabályosan letépte a fejét.

Nizza – Franciaország

három héttel később

A magyar sajtó napokig csak találgatott. Áron Krisztina váratlan előkerülése és a magyarázat, hogy Amerikából hazafelé repülve őt és Kocsist is életveszélyesen megfenyegették, valószerűtlennek tűnt. Krisztina azt mondta, hogy ha kiszállt volna Budapesten, akkor még ott, a repülőtéren vállról indítható rakétával lelövik. Emberi gyengeség, elismeri, de egy nappal azután, hogy merényletet kíséreltek meg a választáson győztes miniszterelnök ellen, ő ezt elhitte, megijedt és elmenekült.

Sajnálja.

A közleményét egyébként azért írta akkor úgy, ahogy, mert azt remélte, hogy a sorok között olvasni tudók rájönnek, hogy még sincs minden rendben. Hiszen a helyzet épp fordított, ő természetesen bízik a török irányban, és azt reméli, hogy perzsa férje és Babak kapcsolatrendszere segíthet másfajta keleti kapukat is megnyitni. Nem csak a Moszkva befolyása alatt álló Belső-Ázsiát.

Az újságírók eleinte kétkedéssel fogadták a Magyarországra mégiscsak visszatérő Áron Krisztina magyarázatát. Egyre több jegyzetíró vetette fel, hogy Krisztina mégsem jó döntés, mert ezek szerint ő is ugyanolyan lesz, mint az elődei, manipulál, füllent, hülyének nézi az embereket.

De aztán befutott Kocsis Zsolt rejtélyes öngyilkosságának híre, és az állandóan összeesküvés elméletekben hívő magyarok úgy érezték, hogy a kép összeáll. Hiába mondják nekik a svájci és az ügyben szintén nyomozó francia rendőrök, hogy Kocsis felvágta az ereit, ők ezt nem hiszik el. Miért tette volna?

Biztosan megölték, és ha így történt, akkor a Krisztina elleni fenyegetés is igaz lehetett. A közvélemény száznyolcvan fokot fordult, hirtelen bátor és merész nő lett Áron Krisztina, aki három nappal az első ijedtség után mégis hazajött. És akire mostantól nagyon vigyázni kell Magyarországon. Azonnal tízfős személyi testőrséget kapott, és teljes állami védelmet.

A milliárdos meggyilkolásának teóriáját erősítette, hogy amikor Kocsis rokonai kikérték a holttestet Svájctól, már csak az elhamvasztott maradványokat kapták meg, és egy ködös magyarázatot arról, hogy a hatóságok a halál körülményei miatt alapos boncolást végeztek, és utána ennek meg ennek meg ennek a jogszabálynak az alapján elhamvasztották Kocsist.

Vadabbnál vadabb elképzelések keringtek arról, hogy kik és miért ölhették meg az oligarchát, mert megölték, az biztos.

Magyarországnak persze volt más dolga is, úgyhogy Kocsis ügyében lassan lankadni kezdett a figyelem. A közvélemény a pártok kerekasztal-tárgyalásaira, Krisztina beiktatási beszédére, az esetleges új választási törvényre, annak részleteire és a fontos politikai kérdésekre koncentrált.

Vizsgálóbizottságok alakultak a zavargások körülményeinek tisztázására, a rendőri túlkapások és a huligánok fosztogatásainak megállapítására.

A társadalmi feszültség bizonyos szempontból nagyobb volt, mint előtte, mert mindenki azt hitte, hogy most majd az ő javára írják át a szabályokat. A szakszervezetek sztrájkfelhívásokat tettek közzé, a tanárok az érettségi vizsgák

elhalasztásával fenyegetőztek. Pont az történt, mint az arab tavasz után Kairótól Tripoliig mindenhol. Magyarországon is azt hitték az emberek, hogy azonnal jobb lesz nekik. Ezt remélték persze Brazíliában és Bulgáriában és Argentínában és az összes olyan helyen, ahol a káosz kisülésekor még mindenki abban bízott, hogy varázsütésre megoldódnak a gondok.

De aztán rájöttek, hogy eleinte csak rosszabb lesz. Javulni legfeljebb évek múlva fog. De akkor tényleg lehet egészen más, akár lényegesen jobb is.

Csak rajtuk múlik. Egy ekkora trauma után már tényleg csak rajtuk. Ők maguk lehetnek az ország orvosai.

Értelmesebben élve, előre gondolkodva, józanabbul döntve.

Fruzsika kócosan érkezett. A plüsselefántot a hóna alá szorította. Neki is volt gurulós utazótáskája, mint Adriennek. Kéket választott, fiús színűt. Rózsaszínt semmiképp sem szeretett volna. Korán keltek, mert Budapestről még mindig csak átszállással lehetett Nizzába repülni. André már egy órával korábban kiment eléjük a reptérre. Egyszerűen nem tudott magával mit kezdeni. Napok óta csak várt rájuk.

Idefelé jövet a lakásuktól nem messze, a középkori óvárosban, a Rue de la Préfecture sarkán, bement Adrienn kedvenc cukrászdájába, és a nagy ekler mellé kikönyörgött egy minit is. Hozta nekik a reptérre. Adriennek a már szokásos, kávékrémmel töltöttet és azt is, amit Fruzsika kedvencévé akart tenni, a feleakkora csokikrémest. Ne szeresse mind a két lány ugyanazt. Unalmas lenne.

– Csokis – mondta Fruzsinak, miközben felkapta őket, és megölelt mindenkit, akit szeretett. Adriennt, Fruzsit és a plüssállatot. Elfogytak a kezei. – Kávékrémes – mondta Adriennek, és megcsókolta.

Nizzában nyári meleg volt. Még május, de André ilyenkor már úszott a tengerben, és mindig lenyitotta a kocsi tetejét. A több mint harmincéves „Kacsa", a Citroen legendás ferdehátú autója egészen új szerzemény volt. Azúrkék, hátratolható vászontetővel. Fruzsi most ült benne először, és nagyon élvezte, hogy szabálytalankodnak. A Citroennek elöl is kanapéülése volt, így elfértek rajta egymás mellett mind a hárman. Pontosabban négyen, mert az elefántnak is közéjük kellett ülnie. Ehhez Fruzsi kifejezetten ragaszkodott.

Összekapcsolták egymást, Adrienn a saját biztonsági övével körbetekerte Fruzsit, André pedig maga mellé szorította az elefántot. Így mentek a tengerparti úton összezsúfolva, egymáshoz tapadva.

Öt perc múlva bedugultak. A Promenade des Anglais-n a forgalom valami miatt teljesen leállt. Szemből csak néha jött egy-egy autó, de amúgy senki se mozdult. Egyre többen szálltak ki, és ágaskodva próbáltak előrenézni, hogy vajon mi történhetett. Franciás fejcsóválások és teátrális elégedetlenkedés következett. Szörnyű, rettenetes, borzalom – csak úgy röpködtek a színészkedve eltúlzott idegeskedések.

Franciák.

Aztán lassan megindultak, lépésről lépésre, de egy perc múlva már megint elakadtak.

– Spray-zünk? – kérdezte Fruzsika Adriennre nézve, mert pár hét alatt már megszokta, hogy mostantól így telik majd az élete. A pici retiküljében mindig ott tartotta a hörgőrendszerét gyógyító spray-t, amit napjában ötször kellett használnia, hogy a légcsövében regenerálódjanak a csillószőrök. Az asztmagyógyszerekre hasonlító pumpás spray-t be kellett vennie a szájába, és összenyomnia a hengert. De egyelőre még nem tudta saját maga csinálni, az ujjai túl rövidek voltak ehhez.

– Rendben – mosolygott rá Adrienn, aztán összenéztek Andréval. Fruzsi közben már kutatott is a válltáskájában, volt ott ceruza, kicsi tükör, cukorka, hegyező, sok minden. Valahogy nem találta a spray-t. Megkérdezte az elefántot, hogy az látta-e, emlékszik-e, hová tették, de nem kapott választ, úgyhogy tovább keresett. Adrienn türelmesen várt. Nála is volt tartalék, sőt hátul, a csomagtartóban, az utazótáskájában még egy, de ő ugye talpraesés párti anyuka volt.

Hadd keresse Fruzsi, és tanulja meg, hogy vigyáznia kell rá.

Kicsit megint előregurultak, és közben meglett a spray.

– Hamm – mondta Adrienn, és Fruzsi engedelmesen ráharapott a műanyag csőre. Mélyen a szájába vette, mert már megtanulta, hogy így kell csinálni. Adrienn visszaszámolt, három, kettő, egy, és miközben Fruzsi mély levegőt vett, Adrienn összenyomta a spray-t. A hűvös permet a belégzéssel együtt szétspriccelt a légcsövében.

– Keserű – fintorgott Fruzsi, és megrázta a fejét, mint aki tényleg valami borzasztó ízű dolgot nyelt le.

– Erre való az ekler, itt az ideje megenni – puszilta homlokon André, és hátranyúlt az ülésre, ahová a LAC cukrászda aranybetűs, ékszerdobozra hasonlító csomagját tették.

A lányok épp elkezdték enni a sütijüket, amikor az ívesen kanyarodó öböl partján André meglátta az útzárat. A tengerparti kaszinó előtt fémkordonokkal barikádozták el a promenádot.

Páncélautók, golyóálló mellényes rendőrök, vállukon géppisztollyal.

Az elakadt kocsisor mellett jobbról és balról állig felfegyverzett *gendarmerie-katonák* haladtak autóról autóra, és elkérték a papírokat. Láthatóan nem vicceltek. A francia hadsereg közbiztonsági egységén belül ezek a katonák a különleges hadtest gendarmeriestái voltak, az úgynevezett GIGN-egység.

André azonnal megismerte őket a terepszínű ruháról, a speciális fegyverekről és a vállukon látható sárga emblémáról.

Mi történhetett? Talán kirabolták a kaszinót? Nem értette, de egy pillanatra még az is átvillant benne, hogy őt keresik. Ránézett Adriennre, aki már régóta őt figyelte. Most vette csak észre. Láthatóan Adrienn is erre gondolt. Csakis erre. Hogy ez biztos André miatt van.

André keresni kezdte a papírjait, a francia útlevelét, és aztán némi hezitálás után elővette a DGSE plasztik lapját is.

A katona udvarias volt, de nagyon határozott. Benézett a régi Citroenbe, és alaposan megszemlélte a helyzetet. A férfit, aki vezeti az autót, és most átadja a papírjait. Mellette az ő

biztonsági övével beszíjazva egy játékelefánt. Aztán egy hosszú hajú kislány, süteménnyel a kezében, összekapcsolva az anyukájával.

– Mi történt? – kérdezte tőle a Citroen vezetője, de neki erre legkevésbé sem kellett válaszolnia. Mi köze itt bármelyik civilnek is a kaszinórabláshoz. Tízmillió euró fényes nappal. Ilyen sem volt még Nizzában. De aztán kinyitotta az útlevelet, meglátta benne a plasztiklapot, nagyot nyelt, és mégis válaszolt.

– Kaszinórablás, *monsieur* Calvi – mondta udvariasan, de közben még mindig a műanyaglapot nézte. A DGSE-kártyát. Soha, de soha nem látott még ilyet. Ennyi matricát. A gendarmerie katonája korábban nyolc évet szolgált a légióban, úgyhogy tudta, mit tart a kezében. A három narancssárga karika. Szép sorban mindegyik a plasztik lap szélére ragasztva.

Tudta jól, hogy ilyet csak az kaphat, aki olyan bevetésen vett részt, ahol vissza kellett menni a halott bajtársakért. A légió legendás szabálya ez: senkit sem hátrahagyni. Vannak afrikai helyszínek, ahol a sírhelyek alapján még ma is követni lehet a száz évvel ezelőtti csaták történetét. A légió visszavonulását, az éjszakai pihenőhelyeket, ahol a bajtársakat elásták. A sírok jelzik az utat. Egész nap cipelték a holttesteket, elfáradtak, lelassultak, mégsem hagytak hátra senkit. Este aztán eltemették az elesetteket, méltóképp tisztelegve előttük. De ellenséges területen akkor sem maradt senki. A csatamezőn!

Ránézett a Citroenben ülő férfira. Háromszor ment vissza valakiért. Háromszor!

Aztán nézte a plasztikkártya két piros matricáját is, mert olyat végképp nem látott még soha. Hallott már róla, tudta, hogy létezik, hogy emlékeztetőül adnak ilyet is. De ezt csak ők értik, senki más. A régi légiósok. Ők ismerik a jelet. A pirosat azért adják, ha valaki visszamegy büntetni. Egyikük halálát megbosszulni. Megtanítani a leckét valakinek. Mert jobb, ha a világ tudja, hogy mindig van következmény. Hogy nem lehet megúszni.

A franciák ilyenek. Ezért franciák!

És most itt van ez a két piros matrica, rajtuk az évszám. A második egészen friss.

– 2013, uram? – kérdezte mély tisztelettel a hangjában, mint amikor a kosárlabdáért lelkesedők találkoznak a játékos legendával.

André értette a hangsúlyt. És értette a kérdés mögötti kérdést is. Hogy hol történhetett? Hová kellett visszamenni 2013-ban? Kit kellett megbüntetni?

– Szomália, Abdirahman Hassan, az al-Sahab vezére. – Ennyit mondott csak, mert ennyi elégvolt. Ennek a katonának elég. És talán Adrienn sem fogja megkérdezni, hogy pontosan mi van. Miről beszélnek?

A katona megértette. Észrevette André apró fejbiccentését, a család felé bólintást, amivel óvatosságra intette. Nem kellene ezt itt és most megbeszélniük. Ezt üzente a tekintet.

– Kövessen, uram – mondta a katona, és hátralépve a karjával mutatta, hogy André álljon ki a sorból –, kivezetem önöket innen.

André csodálkozva nézett Adriennre, ő meg vissza rá. De a katona csak legyezett, hogy igen, gyerünk, álljon ki a sorból, és kövessék őt. André sebességbe kapcsolt, és lassan kikanyarodott az előtte álló kocsi mögül. A terepruhás katona kocogva futott előttük, kiabált, terelte az embereket, aztán gyorsított, és előreszaladt az ellenőrző ponthoz. André óvatosan csörgedezett a hosszú kocsisor mellett, aztán a végén, a vaskordonnál megállt.

A katona közben a többiekhez beszélt, mutogatott Andréra, a kocsira, és odahívta őket is. Ketten kiszálltak a páncélkocsiból. Adrienn és Fruzsi csak nézett, nem értették, hogy mi történik. Aztán a gendarmerie katonái nyikorogva félretolták előttük a súlyos barikádvasat. Mind a nyolcan felsorakoztak, összezárt lábbal, egyenesen álltak a napsütéses Nizza reggeli zűrzavarában.

Most már a járókelők is odanéztek. És a többi kocsi utasai is. Itt van ez a régi Citroen, amit elengednek a hosszú kocsisor mellett, felbontják előtte az útzárat, és a géppisztolyos katonák sorban állnak. Összeverik a bokájukat, aztán mintha vezényszót kiáltott volna valaki, egyszerre lendül a karjuk, és csattanva tisztelegnek.

Mindenki várt. Andréra várt. Fruzsi nézte az apukáját, aztán nézte Adriennt, forgatta a fejét, és figyelt. Adrienn nem látott már semmit, csak Andrét. Ahogy szorítja a vékony kormányt, ahogy nyel, ahogy mély levegőt vesz. Mintha

könnyes lenne a szeme. Adrienn úgy látta oldalról, mintha André magába fojtaná az érzelmeket, majdnem sírva fakad, vagy valahol mélyen, belül már sír is.

André.

Aztán elindultak lassan a katonák sorfala mellett, és amikor odaértek hozzájuk, négyen hangosan elkiabálták magukat.

– *Le respect!* – mondták egyszerre. – *Salut!* – És a fejükhöz emelt tenyerüket kifelé fordították. A légió így szalutál a hősei előtt.

Adrienn még mindig Andrét nézte, nem vette le róla a szemét, de közben odahajolt Fruzsikához. Belecsókolt a hajába, a gyerekillatba, a megmentett életükbe. Átölelte Fruzsikát, az ő szerelemgyereküket, akiért André visszament.

– Ő a te apukád – súgta neki könnyes szemmel.